"Coma, Lycophr. 976." Kall. Mss. Hinc * Φοβάω, unde πεφοβῆσθαι, Hesychio κεκοσμῆσθαι, κομᾷν.]

ΦΕΓΓΟΣ, τὸ, Splendor. Item, Lux, Lumen: φῶς ἡμέρας, φέγγος σελήνης, Hes. In Epigr. (Antip. Thess. 41.) φέγγος φάους, Splendor lucis. Ibid. pro Luce, i. e. Vita, Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε, Quos luce jucunda Zopyrus medicus orbavit. Est autem in aliquo et ap. prosæ Scriptores usu. Gaza metaphorice usus est, cum hæc Cic. verba in l. de Sen., Alterum lumen civitatis extitisset, vertit, Ἕτερον ἂν φέγγος ἐκεῖνος τῆς πόλεως ἀνεφάνη. In quodam versu, quem Athen. (61.) affert, legisse mihi videor pro Die: quam signif. et nomini φάος esse notum est. ["Eurip. Epigr. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 23. 7, 106. 11, 112. (imo decora:) 12, 9. Anim. 80. Wakef. Herc. F. 220. Toup. Opusc. 1, 20. Musgr. ad Hec. 367. Steinbr. Mus. Tur. 1, 182. 324. Valck. Hipp. p. 284. ad Charit. 223. Dies, Jacobs. Anth. 7, 373. Brunck. Aj. 131. Valck. Callim. 200. Phœn. p. 441. 564. Beck. p. 223. Sic Lux, ad Corn. Nep. p. 51. Stav." Schæf. Mss. Aristoph. B. 454. Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος Καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν. * Φεγγοτόκος, Epiphan. 286.]

Ἀφεγγής, Splendore carens s. Luce, Minime lucidus, Tenebricosus, ["Jacobs. Anth. 9, 50. 12, 83. ad Lucian. 1, 364. Brunck. Œd. C. 1481. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 324." Schæf. Mss. * Ἀφέγγεια, Max. Tyr. 401. * Διαφεγγής, Lucian. 2, 427. * "Δυσφεγγής, J. Poll. 5, 109." Kall. Mss. * Ἐριφεγγής, Valde Splendidus, Manetho 6, 22. μήνη. "Proclus H. in Sol. 6. in Mus. 13. ad Charit. 771." Schæf. Mss.] Εὐφεγγής, Pulcrum splendorem habens, Pulcre splendidus, Valde splendidus, lucidus; simpliciter Splendidus, Lucidus, ["Toup. Opusc. 1, 137. 2, 48. 77. Emendd. 1, 209. * Εὐφέγγεια, Jambl. Protr. 346. K., Toup. Opusc. 1, 137. * Εὐφεγγία, ibid." Schæf. Mss. Suid. 1, 914. Phav. 331.] "Ζαφεγγής, Admodum lu-"cidus s. splendidus: unde Ζαφεγγεῖς, Hes. σφοδρῶς "λαμπροὶ καὶ πάνυ ἐπιφανεῖς." [* "Θεοφεγγής, Divine splendidus, Euseb. H. E. 384. * Ἱεροφεγγής, Sancto lumine fulgens, Andr. Cr. 195." Kall. Mss.] Καλλιφεγγής, sicut et εὐφεγγής, Pulcrum splendorem habens s. Pulcram lucem; Pulcre splendens, lucens. At εὐφεγγής posse et aliter exponi dictum est. ["Jacobs. Anth. 6, 319. Valck. Phœn. p. 4." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 97. var. lect." Boiss. Mss. * "Κλυτοφεγγής, Manetho 2, 148. ad Charit. 729." Schæf. Mss.] "Λιποφεγγής, Quem lumen deficit, Cæcus," [Musæus 238. Manetho 1, 65. "Jacobs. Anth. 12, 83." Schæf. Mss. * Μεγαλοφεγγής, Hes. v. Ζαφλεγέες. * Νεοφεγγής, Nova luce splendens, Manetho 2, 489. μήνη. * "Ὁμοφεγγής, Nonn. D. 5, 113." Wakef. Mss. * "Οὐρανοφεγγής, E cœlo resplendens, Andr. Cr. 113." Kall. Mss.] "Παμ-"φεγγής, Totus lucidus, Illustris, Fulgidus," [Soph. El. 105. * "Περιφεγγής, ad Charit. 771." Schæf. Mss. Orph. Arg. 212. L. 171. Fr. 6, 32.] "Περι-"φέγγεια, Circumfusus splendor, Circumfusa lux," [Plut. 9, 543.] Πολυφεγγής, Multum splendoris habens, aut lucis, Multum splendidus, Multum lucidus, ["Procl. H. in Sol. 32." Boiss. Mss. "Ad Charit. 744." Schæf. Mss. * Τριφεγγής, Theod. Prodr. Ep. 100. Pisid. Opif. 395. * Ὑπερφεγγής, unde * Ὑπερφέγγεια, Jambl. V. P. 67. * Χρυσοφεγγής, Epith. Solis, Eur. Phaeth. ap. Schol. ad Orest. 1389." Kall. Mss. "Valck. Phœn. p. 12." Schæf. Mss.]

Φεγγώδης, [e * Φεγγοειδής,] Splendore abundans, s. Luce, aut Lumine, Luminosus, VV. LL. e Greg. Naz. Φ. Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. [* Φεγγαῖος, Æneas c. 10. σύσσημον, Schneidero susp.]

[* "Φεγγίτης, ὁ, Fenestra, Tzetz. ad Lyc. 98." Kall. Mss.] "Βραχυφεγγίτης, Breve s. Exiguum lu-"men præbens, * ὀλιγοφαὴς Suidæ, afferenti hoc "hemistichium, Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας:" [leg. βραχὺ φ., vide Anal. 2, 214. "Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. * "Πυρροφεγγίτης, Heliod. de Chrysopœia 123." Schleusn. Mss.]

[* Φεγγάριον, τὸ, Luna, recentiori Græcitati, Corai. ad Heliod. 290.]

Φέγγω, Splendorem præbeo s. Lucem, Splendidum reddo s. Lucidum, Illumino, Illustro: λαμπρύνω, Hes. At PASS. Φέγγομαι, ex Aristoph. (B. 346.) Splendeo, Fulgeo, Luceo. [Æneas c. 26. ὁ λαμπτὴρ φεγγέτω, Apoll. Rh. 4, 1714. αὐτίκα δ' Ἠὼς Φέγγεν ἀνερχομένη. * Καταφέγγω, Longin. 34, 4. Καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας.]

ΦΕΙΔΟΜΑΙ, Fut. σομαι, Pr. εισμαι, Parco, Remitto pœnam, Do veniam, Ignosco. Exp. et Misereor. Od. X. (54.) σὺ δε φειδεο λαῶν Σῶν. Apud Eund. (Il. Φ. 101.) legitur ab hoc verbo INFIN. Πεφιδέσθαι, medii aor. 2 Ionici, ITEM (O. 215. Ω. 158.) Πεφιδήσεται tertia pers. fut. medii, vel paulo post futuri, tanquam a φιδῶ, φιδήσω. Vide Eust. [Πεφιδημένος, Nonn. D. 12, 392.] Usitatum non minus est in prosa. Thuc. 3, (59.) Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Plut. Galba, Διεκελεύετο φείδεσθαι του αὐτοκράτορος. Herodian. 7, (10, 2.) Οὔτε φεισόμενον τινός: 2, (13, 15.) Ἐγὼ δὲ φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φονεῦσαι. Est autem observandum hoc loquendi genus, quo et alibi utitur, sc. 6, (1, 15.) Ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, Tamen ab illorum cæde abstinuit, Polit. Ceterum videtur φείδεσθαι, quando est junctum genitivo βίου, item ψυχῆς, aliisque nonnullis, ad hanc signif. referendum esse: Dem. (1394.) Εἰς πεῖραν ἦλθον ἀγῶνος, εἰς ὃν οὐδὲ τῆς ψυχῆς ἐφείσαντο. || Φειδομαι, Parco, Parce utor, Sum parcus. Hesiod. (Ἔργ. 2, 222.) μὴ φείδεο σίτου, Ne parcas cibo, Ne parce utaris cibo, VV. LL. Et χρημάτων φείδεσθαι, Xen. (Ἀγ. 7, 1.) Parcere pecuniis, Uti cum parsimonia. Apud Synes. Φείδεσθαι τοῦ χρόνου, Parcere tempori, Esse parcum temporis. Interdum vero est Abstineo, Tempero ab. Atque adeo et verbo Detrecto commode alicubi reddi videtur. Xen. K. Π. 3, (2, 13.) Τῶν μὲν ὑμετέρων ἡδύ μοι φείδεσθαι, φίλους γὰρ ὑμᾶς ἤδη νομίζω, παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι, εἰ διδοίη. Sic φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, Abstinere a prolixitate nimia. At φείδεσθαι κινδύνου ap. Xen. est Abstinere periculo, i. e. Nolle se committere periculo, Nolle periculum adire, parcendo sibi, vel respiciendo se. In VV. LL. e Plat. Μηδὲν φειδόμενος pro Nihil omittens, Sedulo agens, ubi μηδὲν adverbialiter capi videtur. Sed affertur et e Soph. Aj. (115.) φειδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς, pro Nihil remittas eorum quæ in animo habes. Ego tamen non video quid obstet, quin et hic μηδὲν adverbialiter accipiatur. Φείδομαι invenitur etiam infinitivo junctum, et quidem ap. ipsum etiam Xen. aliquoties, K. Π. 1, (6, 19.) Φείδου, εἴτι ἔχεις, διδάσκειν: (16.) Φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν. Sic ap. Lat. Parco infinitivo quoque jungitur, sed in carmine potius quam in soluta oratione.

PARTIC. Φειδόμενος, Parcens, Qui parcit. Sed tanquam nominis usum præstans aliquando redditur etiam Parcus. Sic ADV. Φειδομένως, Parce, Cum parsimonia. Paul. 2 ad Cor. 9, (6.) Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει. [Plut. Alex. 25.] Affertur vero et a præt. formatum ADV. Πεφεισμένως itidem pro Parce. ["Euseb. H. E. 188. 292." Kall. Mss.] At in VV. LL. perperam Πεφισμένως, cum ι, quod male item exp. Molliter. Hanc autem a præt. formationem sequitur etiam NOMEN Φεισμονή, ἡ, Parsimonia. Item, Affectus quo adducimur ad parcendum. In VV. LL. Misericordia, quoniam a Suida exp. εὐσπλαγχνία. AT Φειστέον, Parcendum est, a tert. pers. πέφειστα. ["Clem. Alex. (251.) 294." Kall. Mss.]

[Φείδω, Schol. Greg. Naz. 60. Montac. "Ad Mœr. 388. Φείδομαι, Wakef. Herc. F. 1321. Phil. 749. Jacobs. Anim. 234. Anth. 7, 213. 8, 80. 10, 64. 11, 48. 145. Valck. Adoniaz. p. 342. Anim. ad Ammon. 189. Ruhnk. Ep. Cr. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 119. Abresch. Lectt. Aristæn. 280. Toup. Opusc. 1, 260. Lucian. 1, 497. Xen. Eph. 24. Plut. Mor. 1, 430. 449. Sequ. infin., Bergler. Alciphr. 413. Huschk. Anal. 237. Diodor. Zon. 5. Jacobs. Anth. 8, 221. Porson. Or. 387. Cum infin. et μή, Epigr. adesp. 300. Lucian. 3, 300. Φειδόμενος, Jacobs. Anth. 11, 57. Πεφιδημένος, Wakef. S. Cr. 3, 56. * Φειδεομαι, Koen. ad Greg. Cor. 222. (=469.) ad Herod. 623. Φειδεύμενος, Jacobs. Præf. ad Theocr. 1. p. xiii. Φιδέω, Wakef. S. Cr. 4, 66. Cattier. 16."

Schæf. Mss. "Φείδομαι, Leniter contrecto, Nonn. D. 1, 6. (φειδομέναις παλάμῃσι.)" Wakef. Mss. * "Φίδομαι pro φείδομαι, Manetho 5, 309." Schleusn. Mss. Dosiadæ Ara 1.]

[* Ἐπιφείδομαι, Dio Cass. 197.] "Περιφείδομαι, "Parco, ut περιφείδεο ζωῆς in Epigr. Parce vitæ. Sic "ap. Apoll. Rh." [1, 620. περιφείσατο πατρός. "Theocr. Epigr. 8. ad Livium 1. p. 30. Pierson. Veris. 41." Schæf. Mss. "Plut. Lucullo p. 902. HSt." Seager. Mss. * Προφείδομαι, Isocr. Archid. 1. Vide Corai. T. 2. p. 86. Φίδομαι, Manetho 5, 309. * Ἀπροφίδητος, 267. * Ὑποφείδομαι, Lucian. 3, 330. Xen. K. Ἀ. 4, 1, 6. "Thom. M. 852." Schæf. Mss. * Ὑποφειδομένως, Plut. Alex. 28.]

Φειδώ, ὁος, οῦς, ἡ, Parsimonia. Hesiod. Ἔργ. (1, 367.) δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ, Gravis est in fundo parsimonia. Erasmus in Prov. Sera in fundo parsimonia, vertit, Absurdum siquidem et grave in imo parcere fundo. Od. Ξ. (92.) Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι φειδώ. Synes. Ep. 57. Τίς φειδὼ ῥημάτων; Interdum autem sine adjectione genitivi, Aristot. Rhet. 2. Καὶ οὔτε πρὸς φειδώ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. || Interdum autem sequendo alteram verbi φείδομαι signif. ponitur pro Ipsa parcendi actione, ut ita dicam. Herodian. 4, (6, 1.) Οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων, Sic ut ne ætati quidem infantium parceretur, Polit. Itidem ap. Synes. Καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο, ἀρρένων δὲ οὐδεμία φειδώ, Nullis masculis pepercerunt. Et φειδὼ ποιήσασθαι, ap. Joseph. Φειδὼ ποιήσασθαι τῶν διὰ χρηστότητα περιλειφθέντων, i. e. φείδεσθαι. Bud. postquam dixit φειδὼ ab LXX. Interprr. in Sapient. poni pro Indulgentia, subjungit e Synes. hunc locum tanquam similem habentem usum hujus nominis, Σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθὲς ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, i. e., inquit, In gratiam tuam, et ut tibi parcerem, Ut te majore discrimine levarem. ["Jacobs. Anth. 8, 80. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 388. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. Bergler. Alciphr. 202. Valck. Diatr. 63. Ποιεῖσθαι φ., Kuster. V. M. 95. Diod. S. 1, 683. et Ind. Gr. Φειδοῖ, Heyn. Hom. 4, 699." Schæf. Mss. Il. H. 409. Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων Γίγνετ', Schol. φροντίς.]

Φείδων, ωνος, ὁ, Parcus, in Epigr. Ibid. est Nomen proprium. [Conf. c. Φίλων, Bast. Ep. Cr. 246.] Affertur vero et pro Vase oleario ex Aristot. et J. Poll. [10, 179. "Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Φειδὸς pro Parcus, quod peculiare Comicis esse putatur, Eust. [Il. E. p. 407. "Callim. 1. p. 580. (Fr. 460. ubi * Φιδός:) ad Mœr. 388." Schæf. Mss. Φειδότεροι, Democritus Stobæi Serm. 81.] Magis certe usitatum utroque horum est NOMEN Φειδωλός. Aristot. Eth. 4, 1. Φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες. Ex Aristoph. (N. 421.) genere etiam fem. φειδωλοῦ γαστρός. E Plut. Galba (3.) Τὸ φειδωλὸν substantive pro Parsimonia: Τὸ φειδωλὸν ἐν δαπάναις. Apud Hesiod. autem φειδωλὴ γλῶσσα in bonam partem, Lingua quæ sibi temperat: (Ἔργ. 2, 337.) γλώσσης θησαυρὸς ἄριστος Φειδωλῆς. ["Plato Phædro 283. Mœr. 387. et n." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 237. Φειδωλότατος χρημάτων, Arrian. Anab. 7, 28, 8. * Φειδωλῶς, Gl. Parce, Schol. Aristoph. Α. 227. Plato de Rep. 559.] ITEM Φειδωλὴ substantive Parsimonia, quæ ETIAM Φειδωλία: illud ex (Il. X. 244.) affertur, hoc e Greg. Naz., copulante μικρολογία καὶ φειδωλία, ubi Bud. interpr. Nimia parsimonia: addens eis opponi μετάδοσιν καὶ φιλανθρωπίαν, Erogationem et caritatem. ["Φειδωλὴ, Jacobs. Anth. 8, 80." Schæf. Mss. "Φειδωλία, Clem. Alex. 271." Wakef. Mss. Plato ap. Bekk. Anecd. 115. * Ἀφείδωλος, unde * Ἀφειδωλέω, e quo] Ἀφειδωλία, quod ex J. Poll. 3. affertur pro Munificentia, Profusione citra parsimoniam. Sed cum Profusionis appellatione nolim addere Citra parsimoniam.

"Φείδυλος, Parcus, ap. Etym. in Φειδωλός. [* Φειδύλος, Nom. propr., Bast. Ep. Cr. 245.]

Ἀφειδὴς, Non parcens, Qui non parcit: ἀφειδὴς τοῦ βίου, Aristot. Eth. 4, (3. p. 167. Wilk.) Qui vitæ suæ non parcit. Apud Thuc. autem (4, 26.) Ἐκείνοις ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει, exp. ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν κατέπλεον. Interdum vero Ἀφειδὴς, Qui parsimonia non utitur, etiam In quo quis parsimonia non utitur, Profusus, Immodicus: Ἀφειδῆ καὶ ἄκριτα ἀναλώματα, Polit. vertit ap. Herodian. (2, 7, 3.) Sumtus insanos. ["Jacobs. Anth. 7, 270. 8, 286. 9, 36. 11, 126. Valck. Adoniaz. p. 410. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. Musgr. Bacch. 1063. Fac. ad Paus. 1, 96. Sylb. 61." Schæf. Mss.] Ἀφειδῶς, Ita ut non parcatur, Non parcendo: ut πάντας ἀ. κολάζειν, vel ἀναιρεῖν ap. Herodian. (3, 4, 16. 8, 13.) Nemini parcere, sed omnes interficere. Item ἀ. χρῆσθαί τινι e Plut. (6, 66.) Crudeliter tractare. Et ἀ. ἔχειν τινὸς, Non parcere alicui: ut, Ἡλικίας τε καὶ ἀξιώματος ἀ. ἔχων, Nec ætati, nec dignitati parcebat, ut quidem vertit Bud., qui tamen non nominat horum verborum Auctorem, (qui est Herodian. 7, 3, 7.) Et compar. GRAD. Ἀφειδέστερον, Xen. K. Π. 4, (2, 5.) Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται, ubi redditur Severius, Immitius. Est alioqui frequens ἀφειδῶς et pro Absque parsimonia, Citra parsimoniam, Profuse: ἀ. χορηγεῖν, Herodian. (3, 13, 10.) Et [Demosth. 152.] Ἀ. πᾶσιν ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. Et comp. gr. Dem. Epit. Ὅσῳ περ ἂν προθυμότερον καὶ ἀφειδέστερον τοῦτο παρεσκευασάμην. Itidem cum verbo ἔχειν, ut ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν Herodian. (1, 6, 26.) et Synes. Magnam pecuniarum copiam habere, Pecunia abundare. Nimirum q. d. Habere tantum pecuniarum, ut nulla earum parsimonia sit, aut esse debeat. ["Ad Diod. S. 1, 466. Abresch. Lectt. Aristæn. 136. ad Herod. 610. * Ἀφειδέως, poetice, Jacobs. Anth. 9, 36. 11, 330. ad Horat. p. 24. Zeuu." Schæf. Mss. Herod. 9, 38. Item * Ἀφειδείως, Apoll. Rh. 3, 896. μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν.] Et SUBST. Ἀφειδία, quo utitur Paul. ad Coloss. 2. in fine, Ἐν ἀφειδίᾳ σώματος, ubi recte fuit redditum per periphrasin, Et in eo quod corpori non parcant. [Liberalitas, Plut. 9, 55.] Item VERB. Ἀφειδέω, Non parco, Lucian. (2, 905.) Τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, Corporibus non parcere, ut qui corpora quibusvis periculis temere exponunt, possunt dici ἀφειδεῖν eorum. Synes. ἀφειδεῖν ἑαυτοῦ, Sibi non parcere, Profundere vitam. Quibus addo ex Ovidio Prodigum esse vitæ suæ, ut ille dixit animæ. Et ἀφειδεῖν τοῦ βίου, Thuc. Apud Eund. (2, 51.) Ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, Exponebant se periculo s. Committebant, non parcentes sibi, vel, se non respicientes. Quoniam autem qui σώματος ἀφειδεῖ, vel βίου, i. e. qui illis non parcit, utpote exponens facile cuivis periculo, ea videtur contemtui habere: inde factum est ut ponatur etiam pro Contemnere, Contemtui habere, Aspernari, Nullam curam habere. Sic certe ap. Thuc. 2, (43.) Ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου quidam interpr. Contemserint vitam suam. Apud Apoll. Rh. certe, 3, (630.) ἀφειδήσασα Schol. exp. ἀφροντιστήσασα. Et affertur ex Eod. 2, (98.) ἀφειδήσαν βασιλῆος, pro ἠμέλησαν, κατεφρόνησαν. Item (869.) ἀφειδήσαντας ἀέθλων, Curam nullam certaminum habentes. At vero, Οὐκ ἀφειδήσας τοῦτο ποιεῖν, Bud. e Diog. L., Non veritus hoc facere, Sustiuuit hoc facere. || Ἀφειδῶ, sequendo alteram verbi φείδομαι, itidemque nominis φειδὼ, signif. Parcus non sum, Parsimonia non utor. Τῶν ἀλλοτρίων ἀφειδῶν, In rebus alienis minime parcus, De alienis prodigus, s. De alieno. [Musæus 302. vide Passow. p. 197. Soph. Ant. 412. Eur. Iph. T. 1354. "Ad Phalar. 311. ad Herod. 610. Contemno, Ruhnk. Ep. Cr. 148. Wyttenb. Select. 332." Schæf. Mss.] "Ἀφιδήσας, Hes. affert pro ἀφροντίσας. Sed "scr. potius ἀφειδήσας, per diphthongum." "Ἀφοιδεῖν, Idem affert pro μὴ φροντίζειν, Non curare, "Negligere; sed forsan scr. ἀφειδεῖν potius." [* Πολυφειδὴς, Eust. Od. 574, 3. 7. 843, 26.]

[* Φειδάζω, unde * Φειδασμὸς, Parsimonia, Liban. Decl. T. 4. p. 833.]

¶ Φειδίτιον, τὸ, VEL Φειδίτειον cum ει in utrobique. Invenitur autem ET Φιδίτιον, quæ scriptura derivationi a verbo Φείδομαι minus consentanea est. Sodalitium quoddam ap. Spartanos, s. Sodalitas simul epulari solitorum, sed frugaliter, et cum parsimonia, e legis præscripto. Unde etiam ita vocatum fuit hoc συσσίτιον, a verbo φείδεσθαι. A Bud. redditur Sodalitas e Cic. Sunt et qui interpr. Convivium sodalium. Itidemque PLUR. Φειδίτια, quod

ap. Athen. et alios non raro legitur, Convivia sodalium. Sed cum magna fuerit illarum epularum frugalitas atque adeo parsimonia, non satis apte fortasse Convivia vocabuntur. Erasmus vertit Cœnationes: cujus tamen verbalis signif. restringi ap. Latinos videmus. Item Locus, in quem conveniebant, qui ejusd. sodalitii erant, ut, Εἰς φειδίτιον κληθεὶς, Bud. ex Athen. HINC Φειδίται, VEL Φιδίται, ex Eod. (p. 140.) Qui φειδίτια celebrant. Item ADJ. Φειδιτικὸς, Pertinens ad φειδίτια, Qualis est φειδιτίων. Et φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ et φειδίτια, Bud. ex eod. Athen. Invenitur porro ETIAM Φιλίτια, cum ap. alios, tum ap. Xen. (Λ. 3, 6. 5, 6.) sed mendosam esse illam scripturam verisimile est, λ pro δ per errorem posito, ut in aliis multis vocabulis contigisse docui alibi. [Vide Hesych. v. Φιδίτια. Paus. 7, 1. p. 523. omnino Plut. Lycurgo 12. cf. Cic. Tusc. 5, 34. Eschenbach. Diss. Acad. 301—5. Meurs. Misc. Lacon. 1, 9. Crag. de Rep. Lac. p. 57. " Ad Dionys. H. 1, 282. Fac. ad Paus. 1, 379. Toup. Opusc. 1, 360. 2, 209. Matth. ad Gloss. min. 17." Schæf. Mss. Cf. Ἀφέδιτος ἡμέρα. " Φιλίτιον, Convivium amoris conjungendi causa a Lacedæmoniis institutum, Philostr. 167." Kall. Mss. " Φιλίτια, τὰ, Philitia, h. e. συμπόσια, μεμιγμένους ἔχοντα ταῖς ἡδοναῖς τοὺς πόνους, Suid. v. Λυκοῦργος. Phot. v. Συσσιτίαι· τὰ δεῖπνα, ἃ κοινὰ ποιοῦνται Λακεδαιμόνιοι· καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια· ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά." Schleusn. Mss.]

" ΦΕΛΛΟΣ, ὁ, Suber: Κουφότερον εἶναι φελλοῦ " ap. Strab. Proverbialiter, ut Horat. dixit Subere " levius. Luciano in Veris Narrat. II. (107.) sunt Φελ- " λόποδες, q. d. Suberipedes, i. e. Tantæ levitatis " homines, ut per mare currentes non summergeren- " tur. Est et verbum Φελλεύειν pro Fluitare suberis " more. Hes. Φελλεῦον exp. ἐπιπλέον. Apud Eund. " Φελλίνας, Levis, in modum suberis sc. At vero " Φελλεὺς exp. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Fuit autem Φελ- " λεὺς Atticæ locus salebrosus, teste Suida, qui alibi " φελλεῖς ab Atticis vocatos tradit τοὺς πετρώδεις τό- " πους." [Aristoph. N. 71. 'A. 273.] " Hinc est etiam " Φελλόδρυς, Arbor nomen habens e suberis et quercus " appellatione compositum. Vide Theophr. H. Pl. 1, " 5. 3, 16. Verum Φελλὸς alias etiam signiff. habet ap. " Hes. et Suidam, nec non Schol. Aristoph." [N. 71.]

[Φελλὸς, Plin. 16, 6. Schol. Dem. 163. Reisk., Schn. Lex. " Huschk. Anal. 229. Jacobs. Anth. 8, 255. 9, 144. 10, 374. ad Lucian. 2, 138. Paus. 2, 385. Bergler. ad Alciphr. 7. ad Mœr. 384. Toup. Opusc. 2, 60. 125. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 101. * Φελλος, * Φέλος, * Φελλίον, * Φελλὶς, * Φελλεὼν, ad Timæi Lex. 269. 270. * Φελλέα, ibid. Wessel. Obs. p. 5. Φελλεὺς, ibid. ad Timæi Lex. 269. Bergler. Alciphr. 324. 446. (3, 70. Ælian. Epist. 2.) * Φελλίνη, ad Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss. * " Φέλλια, Loca lapidosa, Xen. K. (5, 18.) p. 773. quæ alias * φελλὰ et φελλεῖς Atticis appellantur, teste Suida. Si Hesychio credendum, etiam φελλὸς substantive positum, significabit σκληρὸν τόπον καὶ δυσεργῆ, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. Eust. 302. et alia quædam docet. Cf. Harpocr. v. Φελλέα. Observavit plura doctissimus vir, R. Constantinus, Lex. v. Φέλλευς." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 159. Cf. Etym. M. 790, 13. * Πολύφελλος, ad Hesych. 1, 1001. n. 14. * Φελλώδης, J. Poll. 10, 85. * Φέλλινος, Suberinus, Lucian. Ver. Hist. Φελλὶς, J. Poll. 1, 227. γῆ. * Φελεὰς, Bekk. Anecd. 227. Κατέχει τὸν ἀγρὸν φελεάδα χωρία ἅττα ἐκείνῳ δέδωκε: 315. Τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν: Phot. * Φελλέα· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία· ὡς Ἰσαῖος. * Φελλεὼν, Arrian. Venat. 210. Lobeck. Phryn. 167. * Φελλάντας, Hes. λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου, scr. * Φελλάτας, e Clem. Alex. Pæd. p. 42. qui scribit Μορύχον Διονύσου ἄγαλμα Ἀθήνησι γεγονέναι ἐκ τοῦ φελλάτου καλουμένου λίθου: ap. Harpocr. autem v. Φελλέα, * Φελλέτας λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους: Lapis pelates, Cato Festi.]

" Φελλὰς, ἄδος, ἡ, Id quo libri integuntur, Suid."

" Φελίναι, Aves, quarum meminit Oppian. (Ixeut. " 3, 23.) VV. LL."

ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, Impostor, Derisor. Aristoph. (B. 909.) Ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Apud Eund. legitur comp. μετεωροφένακες, quod habes supra, T. 1, c. 223. A Suida φέναξ exp. χλευαστὴς et ἀπατεών: ab Hes. autem, ψεύστης etiam et πλάνος. Idem habet φενάκας, sed reponendum φένακας, ἀπατεῶνας. Ceterum sunt qui nomen hoc φέναξ, e quo φενακίζειν, a nomine φενάκη deductum existiment: aliquis contra a nomine φέναξ deducta esse illa potius fortassis dixerit. Eust. certe φενάκην a φενακίζειν deducit; postquam enim dixit πηνήκην significare περικεφαλαίαν περίθετον ἐκ τριχῶν, quæ est commoda non solum γυναιξὶ, sed etiam γυναικιζομένοις ἀνδράσιν, οἳ τριχῶν ἐψίλωνται, addit, Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη πηνήκη, κατὰ τροπὴν, παρὰ τὴν φενάκην, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας. Verum quod ad nomen πηνίκη attinet, ut hic Eust. πηνήκη a φενάκη, sic Etym. contra φενακίζειν a πηνήκη deducere videmus, (qui addit veteres DIXISSE Φηνακίζειν.) Sed subjungit, ἢ παρὰ τὴν φενάκην. Quasi vero non necesse sit, si demus πηνήκη s. πηνίκη, esse prius quam φενάκη, ut sit deinde ab hoc φενάκη factum φενακίζω. Suidas postquam exp. signif. nominis φενάκη, subjungit ἀπὸ τῶν κατεῤῥυηκυιῶν γυναικῶν, καὶ οὕτως ἀπατουσῶν κ. τ. λ., quæ eod. modo scripta sunt ap. Schol. Aristoph. Sed non dubium quin vel addiderint vel subaudiri voluerint, ὅθεν φενακίζω, ἀπὸ τῶν κ. τ. λ. ["Φέναξ, Thom. M. 890. Valck. Adoniaz. p. 280. Mœr. 384. et n." Schæf. Mss. * Φενακόμαντις, Nicet. Annal. 11, 9. * "Συμφέναξ, Socius in impostura, Georg. Alexandr. V. Chrys. p. 221, 20." Seager. Mss. Est autem nom. Φέναξ, ab inus. * Φενάσσω, unde * Φέναγμα, Photio * φενάκισμα.]

Φενακίζω, Decipio, Fallo, Impono. Vel, Do verba, Ludificor, Illudo. Quidam vero interpr. Inanibus rerum simulachris et veluti præstigiis oculis insipientium impono. Ego autem malim Fucum facio. At Bud. simpliciter exp. Impono, quod est, inquit, Decipio. Est certe frequens hujus verbi usus ap. Dem., ut in Or. pro Cor. Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ, καὶ φενακίσας ὑμᾶς: Olynth. 2. (p. 20.) Οὐδείς ἐστιν ὄντιν' οὐ πεφενάκικεν ἐκεῖνος τῶν αὐτῷ χρησαμένων: c. Androt. (164.) Ἄν τι φενακίζειν καὶ παράγειν ἐγχειρῇ οὗτος: (362.) Τίς ἔσθ' ὁ ταῦτα φενακίσας, Bud. Quis est qui hanc fraudem commentus est? Extat et ap. Aristoph. cum alibi, tum Πλ. (271.) Μῶν ἀξιοῖς, φενακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι Ἀζήμιος; ["Thom. M. 890. Plut. de S. N. V. 68. Act. Traj. 1. p. 255. Mœr. 384. et n." Schæf. Mss. Aristoph. 'A. 90. ad Greg. Cor. 647.] Φενακισμὸς, ὁ, Deceptio, Impostura, Illusio, Ludificatio. Aristoph. Ἵππ. (633.) τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην, [Dem. 59. 760. " Ad Mœr. 384." Schæf. Mss. * Φενάκισμα, vide Φέναγμα, Πηνίκισμα. * "Φενάκισις, Casaub. Athen. 1, 50." Schæf. Mss. * Φενακιστὴς, Gl. Impostor, " Const. Manass. Chron. p. 43. ubi male Φαιν." Boiss. Mss. * Φενακιστικὸς, J. Poll. 4. p. 361. * Φενακιστικῶς, Idem 4. c. 51. * Διαφενακίζω, unde * Διαφενάκισις, Schol. Aristoph. Θ. 699.] In VV. LL. est ETIAM Φενακία, quod exp. Fraus; sed hoc undecunque sumtum sit, verbale esse non potest. [* " Φενακικὸς, unde * Φενακικῶς, Fallaciter, Etym. M." Wakef. Mss.] At NOM. Φενάκη, cujus facta jam fuit mentio, Coma addititia vel accommodatitia, ut Cam. interpr. Coma adulterina. Bud. Galericulum et Capillamentum, e Suet.: addens id esse, quod vulgus nostrate vocat. Fausse perruque. Hanc vocem exp. J. Poll. Etym. Eust. Hes. Suid. sed, uti dixi, sitne φενακίζειν a φενάκη, an contra, inter eos non convenit. Ego certe non video quomodo φενάκη a φενακίζω immediate, ut ita dicam, deduci queat; sed dixerim potius a φενάκη esse φέναξ, e quo φενακίζω: aut potius, sequendo alteram deductionem, a nomine φέναξ esse φενάκη et φενακίζω. ["Thom. M. 890. ad Mœr. 384. Act. Traj. 1. p. 254." Schæf. Mss. " Fraus, Suid. 3, 591. Coma, Lucian. 2, 263. Etym. M." Wakef. Mss.] Ceterum invenitur ETIAM Φαινακίζω, cum αι, cum alibi, tum ap. Hes., qui habet itidem φαινακισθεὶς, et φαινακισμός.

Vocata fuit coma illa, ETIAM Πηνίκη, SEU Πηνήκη, (utraque enim scriptura invenitur,) quod quidam e φενάκη, alii contra φενάκη ex hoc esse factum existi-

mant. [" Jacobs. Anth. 7, 62. 10, 166. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 30. Phot.] Estque hinc VERB. Πηνικίζω, quod est itidem Impono, Decipio, Fucum facio. Πηνίκισμα, Impostura: Πηνικισμάτων, φενακισμάτων, Hes. Item verb. COMP. Διαπηνικίζω s. Διαπηνηκίζω, (ut habent Hes. et Suid., cum alioqui ap. Eosdem legatur Πηνικίζω, sequendo alteram nominis, a quo hæc orta sunt, scripturam,) itidem pro Decipio, Fucum facio, ἐξαπατῶ, Suid. [I. q. διαποικίλλω, Cratinus ap. Etym. M. Τοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας τὸν λόγον. * " Ἀπηνίκωται καὶ τανύπεπλοι γυναῖκες: a πηνίκη, πηνικόω? dubia signif." Schn. Lex. Lectio plane corrupta.]

ΦΕΡΒΩ, Pasco, Alo, Nutrio. Dictum putatur φέρβω quasi φέρω βίον, Fero victum s. Affero. Nisi mavis φέρω τὸ βιοῦν: nam et hoc legitur ap. Eust. Est autem Poeticum hoc verbum, quod proprie de brutis dici solitum fuisse, e quibusdam derivatis colligi posse videtur. Verum ap. Hesiod. verbo φερβέμεν sunt qui aliquam Administrandi signif. includi existiment, Ἔργ. (1, 374.) Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι [Gaisf. εἴη] πατρώιον οἶκον Φερβέμεν. Atque ita Moschop. μουνογενὴς παῖς σώζοι, i. e. ἀρκείτω, διοικεῖν τὸν πατρῷον οἶκον: sed hæc exp. verbi σώζοι violenta esse videtur. Tzetz. φερβέμεν exp. τρέφεσθαι. Sciendum est autem PASS. Φέρβεσθαι ap. Eur. (Med. 827.) exponi προσλαμβάνειν: ibi enim φερβόμενοι σοφίαν dicitur poni pro προσλαμβάνοντας σοφίαν. [" Antip. Sid. 19. Diod. Zon. 6. Heyn. Hom. 6, 564. Brunck. Soph. 3, 513. Valck. Phœn. p. 499. 701. Hipp. p. 173. Ruhnk. Ep. Cr. 173. Φέρβομαι, Even. 16. Huschk. Anal. 250." Schæf. Mss. I. q. τρέφω, ἔχω, Opp. Ἀ. 2, 643. (Κεστρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἀλὸς νεπόδεσσιν ἀκούω Φέρβειν πρηύτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα.)" Wakef. Mss. Cum gen., Hymn. in Merc. 105. ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει Βους. De apibus, Theocr. 7, 80. Vivo, Sum, Apoll. Rh. 4, 1016. * Πολυφερβὴς, Nonn. D. 5, 218.]

Φορβὴ, ἡ, Pabulum; generalius Alimentum, Esca. Il. E. (202.) de equis, μὴ μοι δευοίατο φορβῆς: Λ. (561.) de asino, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς, ubi annot. Eust. eum φορβὴν vocare τὴν τῶν ἀλόγων τροφὴν, tanquam ἡ ἥμερος sibi assignata habeat ista potissimum nomina βρῶσις, et ἐδητὺς, et ἐδωδή. Apud Soph. (Aj. 1065.) de avibus, Ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται, Esca marinis avibus. Sed et de cibo humano, Apoll. Rh. 2, (189.) ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς Οὐδ' ὅσον. [" Sic sæpius Herod. 1, 202. 211. 4, 121." Schw. Mss.] Vide quæ de hac voce afferam ex Eust. in Πολύφορβος. [" Jacobs. Anth. 11, 138. ad Meleagr. p. 10. ad Charit. 711. Fischer. ad Palæph. p. 13. ad Mœr. 97. Toup. Opusc. 1, 583. ad Herod. 338." Schæf. Mss. Nigidius Servii ad Georg. 1, 120. Φορβὴ, herba, sed antea fibra dicta est, ut nunc etiam rustici dicunt.]

" Αὐτόφορβος, Hes. ex Æsch. Circe affert pro " αὐτοφάγος." "Ἐμφορα, Hes. προσβεβλημένα: item " ἀγέλη προβάτων: pro quo forsan scr. ἔμφορβα, ut " sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur." "Ἐμ" φόρβια, Depascentia et absumentia, Nicander Θ. " (629.) αὐά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρ" βια νούσου. Id enim Schol. exp. δαπανητικὰ τῆς " νόσου, i. e. δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται." [" Valck. Diatr. 280. * Εὐφορβος, Orph. Terr. Mot. 65." Schæf. Mss. Anal. 3, 3.] " Εὐφορβία, Pastus s. " Cibi copia," [" Brunck. Soph. 3, 481." Schæf. Mss. * Εὐφόρβιος, Bene cultus, Greg. Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss.] " Μονόφορβος, Solus pascens, Hes." Πολύφορβος, Multis pabulum s. generaliter escam suppeditans. Il. Ξ. (200.) Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, ubi annotat Eust. 978. illum ἀκριβῶς dixisse πολυφόρβου: cum enim ut plurimum φορβὴ de brutis usurpetur, recte appellari terram πολύφορβον, non autem πάμφορβον. Nisi forte, inquit, per catachresin φορβὴ sit ἡ ἁπλῶς τροφή: unde πολυφορβος tanquam e parte appelletur terra quæ est πάμφορβος, et παμβῶτις, ut loquitur Soph. Verum legitur ETIAM Πολυφόρβη γῆ, ap. Eund. (Il. I. 564.) eadem signif. Sic Δήμητρος πολυφόρβης, Hesiod. [Θ. 912. " Heyn. Hom. 5, 661. 6, 564. ad Charit. 236." Schæf. Mss. " Buttm. Schol. Od. Λ. 423." Kall. Mss.] Ceterum non ignoro πολύφορβος deduci etiam immediate, ut ita dicam, a φέρβω, non a φορβὴ, quod est ab illo φέρβω. Observa autem obiter et COMP. Πάμφορβος, quo utitur Eust. (sive a se ficto ad aliorum exemplum, sive alicubi lecto) significans itidem Omnibus pabulum suppeditans, aut generaliter escam. * " Παμφόρβη, Jacobs. Anth. 10, 327." Schæf. Mss.]

[* Φορβαῖος, Pascuis abundans, Pascuus, Callim. L. P. 50. ὄρη. * Φορβάω, unde Φορβώμενος, Hes. τρεφόμενος.]

ITEM Φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, ut φορβὰς γῆ, Alimentum suppeditans terra s. Escam, Altrix terra. Eust. postquam πολυφόρβην γῆν dixit esse quæ et πολυβότειρα vocatur, addit, tale quid exprimere eum, qui illam φορβάδα appellavit: is autem est Soph. (Phil. 701.) At multo usitatius φορβὰς ἵππος s. πῶλος, de eo qui pascitur cum aliis, et est unus e grege: unde a Bud. redditur Gregarius, ap. Plat. Affert vero et ex Aristot. (H. A. 8.) φορβάδες ἵπποι, quod ait a Gaza reddi Gregales, sicut τροφίαι ei oppositum Domestici. Affert vero et h. l. non addito Auctoris nomine, Πλοῦτος ἡμῖν ἐν βοσκήμασιν, ἐν ἀγελαίαις καμήλοις, καὶ ἵπποις φορβάσι. In VV. LL. e Plat. Φορβάδες πῶλοι, Qui pascuntur, in pascuis versantur. Et φορβάδες ἵπποι, Equi gregales, armentales. Sed ibid. φορβὰς βους, et σῦς, ex Apoll. Rh. (2, 89. 1025.) pro Saginata. || Sed enim φορβάδας etiam νέους dixit metaphorice Plato, de LL. 2. Ἀλλ' οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους, φορβάδας νέους κέκτησθε. Quo e loco possumus etiam discere obiter qui sint φορβάδες πῶλοι: nec enim dubium est quin sint iidem, quos hic appellat ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. || Dicitur et φορβὰς γυνὴ, Mulier quæ corpus multis prostituit victus quærendi gratia. Vide J. Poll. item Eust. [ad Il. Π. p. 1117, 12. " Brunck. Soph. 3, 417. 532. Tzetz. Exeg. in Il. 102, 5. Toup. Opusc. 1, 549. 2, 184. Matth. ad Gloss. Min. p. 19. Valck. Diatr. 269. ad Lucian. 1, 671. Diod. S. 2, 247. 411. Boiss. Philostr. 653." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 1. ὕλη, Nicander O. 925. αἴξ. Φορβάδες, Phot. 718." Wakef. Mss. Polemo Macrobii 5, 9. ἵππος, Pindarus Athenæi p. 574. κόραι. " In Pallad. p. 39. ter legitur φορὰς pro φορβάς." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * " Φορβάδιον, Boiss. ad Herodian. Epimer. 144." Boiss. Mss.]

[* Φορβὸν, τὸ, i. q. φορβὴ, Orph. Arg. 1111. μελιηδέα φορβὰ νέμονται. Hes. * Φόρβια· φάρμακα· οἱ δὲ, * Φόρβα: cf. Ἐμφόρβια. " Ruhnk. Ep. Cr. 264." Schæf. Mss.]

AT VERO Φορβειὰ, subst. est, quo significatur interdum τροφὴ, Cibus, Esca, Suida quidem teste. At Hes. et Etym. itemque Eust. signif. hujus non meminerunt, quod sciam. Altera autem, qua pro Capistro ponitur, minime infrequens est. Utuntur autem Hes. et Suid. et Eust. etiam voce καπίστριον, ad expositionem hujus φορβειά: addentes, περιστόμιον, item * ἑλκύστριον. Sed eorum alter, sc. Hes., habet Φορβέα, at Suidas Φορβιὰ, et Φορβειά. Rursumque Hes. habet ETIAM Φορβαία, cum eadem expositione; nam accus. φορβαίαν exp. περιστόμιον, καπίστριον. Itidemque Bud. φορβαίαν ap. Lucian. (2, 618.) de asini capistro legi testatur. Quod autem ad reliquas illas scripturas attinet, sc. ET Φορβιὰ, ET Φορβεὰ, SIVE Φορβέα, sciendum est a Bud. afferri exemplum illius scripturæ, ex isto Xen. loco, (Ἱππ. 5, 1.) Πρῶτον μὲν τοίνυν τῆς ἐπιφατνιδίας φορβιὰς μήποτε τὸ ἄμμα ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται. At hujus exemplum producit ex Hippiatria, Τὰς δὲ φάτνας ὑψηλοτέρας εἶναι δεῖ, ὡς ἀνηρτῆσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς φορβέας, καὶ ἀνανευούσας λαμβάνειν τὴν τροφήν. Apud Aristot. autem legitur φορβειὰ, Polit. 7, 2. Ἦν δέ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος, τὸν μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα, περιεζῶσθαι τὴν φορβειάν. Ceterum nomen hoc φορβειὰ deducit Eust. a φορβὴ, de quo dictum modo fuit, κατὰ παραγωγήν: addens tamen et aliud etymum, sc. παρὰ τὸ βίᾳ φέρειν. At Suid. hanc duntaxat deductionem agnoscit, sicut et Etym. Sed ad me quod attinet, non video cur longius petendum sit etymum, cum propinquum hoc a φορβὴ optime conveniat, meo quidem

judicio. Nam dum sumebant φορβὴν, solitam fuisse imponi illis φορβειὰν, vel ex illo Hippiatriæ loco, quem modo protuli, satis apparet. Ut omittam, ἐπιφατνιδίαν a Xen. dici. || Φορβειὰ, ET Φόρβιον Suidæ ac Schol. Aristoph., ἡ αὐλητικὴ στομὶς, quæ et χειλωτὴρ, sc. τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. In VV. LL. Φορβειὰ translate de Corio velutque Capistro, quo tibicines ora sua muniebant, velutque capistrabant; aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aeris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accideret. Aristoph. Σφ. (581.) Κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα, Ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ἠύλησ' ἀπιοῦσι. Ubi Schol. φορβειαὶ, inquit, δέρματα τὰ περὶ τὸ στομάτων αὐλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. Quidam Ligulam interpr., sed non addito hujus signif. exemplo. Inde porro videtur esse sumta metaphora, quod ut capistra equorum cervicibus alligabantur, sic δέρματα ista, quibus αὐληταὶ utebantur, eorum vel cervicibus vel certe capiti alligata essent, aut certe vincula inde religata haberent. [Cic. ad Att. 2, 16. Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ, Sine modo.] Ceterum ab illo altero ejusd. signif. nomine Φόρβιον fit verbum pass. Ἐμφορβιοῦμαι, e quo reperitur PARTIC. Ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio illo velut capistratus est, s. instructus corio ita labiis circumposito. Aristoph. Ὄρν. (862.) de tibicine loquens personato, corvique personam sustinente, Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Sed Eust. SCRIBIT Ἐμπεφορβειωμένος p. 539. et quidem tanquam a φορβειὰ habente priorem illam signif., quod mirari quis possit. Pollux autem HABET Ἐμπεφορβημένος: tanquam ab Ἐμφορβέομαι. "Ἐμφορβιόω, s. Ἐμφορβειόω, Capistro, Capistrum "injicio. Aristoph. Ὄρν. (l. c.) Οὔπω κόρακ' εἶδον "ἐμπεφορβιωμένον. Ubi Schol. φορβειὰν esse ait "χαλινὸν, Frenum, cum potius sit Capistrum, vel "etiam Camus, Fiscella. J. Poll. 4. φορβειὰν ait "tibicinibus etiam convenire, et inde ἐμπεφορβημέ-"νον (sic enim ap. eum scriptum pro ἐμπεφορβειω-"μένον) dici τὸν τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον." [* "Φορβέω, *Φορβιόω, Ἐμφορβέω, Ἐμφορβιόω, M. Casaub. Præf. ad Pers. p. 10." Schæf. Mss.] Est porro illud Φόρβιον Polluci et Nomen herbæ; sed mendose scriptum existimatur PRO Φόρμιον, ut ap. Paul. Ægin. legitur et Gal. Esse autem Phlei genus, de quo dicendum erit post Φορμός. [Φορβειὰ, Bochart. Hieroz. 2, 18. p. 226. "Brunck. Soph. 3, 485. Jacobs. Anth. 6, 207. 12, 62. Valck. Adoniaz. p. 283. Toup. ad Longin. 278. ad Eund. p. 20. Toll., Wytt. ad Plut. 1, 216. ad Diod. S. 1, 228. Voss. de Poem. Cantu p. 108. Brunck. Aristoph. 2, 173. Φορβιὰ, Jacobs. Anth. 6, 206." Schæf. Mss. "Φορβιὰ, Strabo 1034." Wakef. Mss. Φορβαία, Schleusn. Lex. V. T. * "Φόρβειος, ὁ, Athan. 2, 363. τῶν οφθαλμῶν, Oculorum pupilla." Kall. Mss.]

"Ἀποφέρβομαι, ex Eur. (Med. 823.) affertur pro "καρποῦμαι. Ad verbum sonat Pascor s. Alor ex, "Pasco s. Alo me ex." [* Ἐνιφέρβομαι, i. q. ἐντρέφομαι, Moschus 2, 80. *Ἐπιφέρβομαι, i. q. ἐπινέμω, Clem. Alex. 266, 29. Plut. Lyc. 8. Phanocles Fr. 1. ὅσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα. "Ruhnk. Ep. Cr. 299. Wakef. S. Cr. 3, 117." Schæf. Mss.]

ΦΕΡΩ, (Fut. οἴσω, tanquam ab Οἴω. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab Ἐνέχω. Aor. 1. ἤνεγκα, et 2. ἤνεγκον, tanquam ab Ἐνέγκω.) Quod Lat. a Græcis mutuati, dixerunt itidem Fero. Sed ut Fero varios usus habet, sic et φέρω, ut e seqq. patebit. Φέρω, Fero, Porto, ut ap. Hom. dicuntur pedes aliquem φέρειν, item equi, nec non naves. Aristoph. Σφ. (1444.) εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Et φέρειν τὴν αἶγα, in Prov. Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπίθετέ μοι τὸν βοῦν. Et φέρειν ὅπλον, ἐπιστολὴν, πόνους, δίψος: Et hæc omnium exempla extant ap. Xen. Idem habet hoc verbum copulatum et cum ἄγειν, ut videbis in Ἄγω, T. 1, col. 60. ubi et de φέρειν καὶ ἄγειν pro Diripere et populari. Sed exemplis hujus loquendi generis male insertum est ibi istud Xen. (K. Π. 3, 3, 2.) Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. || Item ὁδὸς, Via, dicitur φέρειν, ut Lat. dicunt Viam aliquo ferentem: cujus usus verbi Fero e diversis Scriptoribus exempla tibi suppeditabit Thesaurus paternus Linguæ Latinæ: unde Εἰς ᾅδου φέρουσα, Greg. Naz. sub. ὁδός. Via quæ fert ad Inferos. ["Herod. 2, 122. et 138. Ὁδὸς φέρουσα ἐς τὸ ἱερόν: 1, 180. Πυλίδες, Portulæ, φέροντες ἐς τὸν ποταμόν." Schw. Mss.] Qua in signif. utuntur et verbo ἄγειν, ut Lat. verbo Ducere. Itidemque ἴχνη τῆς ὑποψίας, Vestigia suspicionis, metaphorice dicuntur φέρειν εἴς τινα, ab Antiphonte; sed ibi redditur potius Tendere. || Nec non aliqua regio s. urbs, aut generalius, locus aliquis in quo natus est quispiam, dicitur eum ἐνεγκεῖν, i. e. Tulisse. Aristid. Pan. Πρώτη γὰρ ἤνεγκεν ἄνθρωπον. UNDE Ἐνεγκοῦσα, vel potius ἡ ἐνεγκοῦσα, præfixo articulo, dicitur Patria. ["Natura, quæ protulit, (Terra,) M. Anton. 4, 48." Kall. Mss.] || Φέρειν cum adverbiis quoque, pro Ferre; ut enim Latine dicitur Moleste ferre s. Graviter etc., sic Græci χαλεπῶς φέρειν, s. βαρέως, etc. Et ῥᾳθύμως φέρειν, Bud. 390. ubi et φέρειν, sequente infin. Cic. autem ap. Plat. Σὲ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, vertit, Tibi tolerabilem senectutem videri. || Φέρειν ψῆφον, Ferre suffragium. Sic pass. φέρεσθαι ψῆφος dicitur. Dem. Καὶ περὶ τούτου οἰσθήσεται ψῆφος νυνὶ, ubi observa obiter et usum passivi FUT. Οἰσθήσομαι, quod affertur et ex Aristot. Probl. De hoc suffragium feretur et decernetur. Sed φέρειν in VV. LL. affertur et pro Creare s. Designare, e Dem. (496.) φέρειν χορηγὸν, et ex Aristot. φέρειν τὰς ἀρχὰς, s. τοὺς ἄρχοντας, ubi tamen quidam interpr. Electos magistratus ad populum deferre. || Φέρειν, Ferre, i. e. Pertinere. Invenio enim et hunc verbi Ferre usum ap. Cic. cum hæc Platonis, Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, vertit Omnia quæ ad beate vivendum ferunt, p. 7. mei Cic. Lex. Aristot. Ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τούτων, Ad quod potissimum pertinet. Bud. 391. 392. ubi vertit et Tendere, in loco Antiphontis cujus modo memini. || Φέρειν, Ferre, Reportare, Obtinere, Consequi. Hesiod. Ἔργ. (2, 275.) φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. Et φέρειν τὸ συνηγορικόν. Tale est μισθὸν φέρειν, ut Lat. Præmium ferre; sed in prosa frequentius est φέρεσθαι μισθόν. || At in φέρειν φόρον possumus quidem φέρειν interpretari itidem verbo Ferre; sed non observando eandem illam τοῦ φέρειν signif., cum φέρειν φόρον sit Pendere tributum s. Persolvere: quod et Pensitare tributum dicitur. Plato Epist. 7. Φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν χρήματα, e Plut. Solvere pecunias. || Φέρειν denique dicitur γῆ, ut Lat. Terra ferre. Herodian. 4, (2, 16.) Ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. Quin etiam καρπὸν φέρειν dicitur a Theophr. atque aliis, ut Lat. Ferre fructum, quod et Afferre fructum.

Φέρω, Affero, aut etiam Fero. Il. A. (13.) φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα: (Γ. 120.) ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν Οἰσέμεναι. Aristoph. N. (1490.) Ἐμοὶ δέ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἠμμένην. Et φέρειν ἀργύριον, Afferre pecuniam, Æschini. Item φέρειν δόξαν, s. εὐδοξίαν, Gloriam afferre. Plato Epist. Τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει. Sic φέρω σοι κλέος, ex Hom. Dicit vero Idem φόνον καὶ κῆρα φέρειν, et item κακὰ φέρειν, ut Latine dicitur Afferre mala, damna: item perniciem, mortem, etc. Interdum potest reddi vel Affero vel Profero, ut παράδειγμα φέρειν, Isocr. (2, 103. Cor.) Exemplum afferre, proferre. Et παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον, Aristot. Top. 8. Εἰς δὲ σαφήνειαν παραδείγματα καὶ παραβολὰς οἰστέον. Ex Eod. affertur junctum accus. εἰκόνας, et πίστεις, atque aliis. At de φέρειν καρπὸν, Afferre s. Ferre fructum, dictum paulo ante fuit.

Φέρω, Infero. Hesiod. (Ἀ. 150.) Οἵ τινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷϊ φέροιεν, Qui bellum inferrent Jovis filio. Apud Hom. vero Il. Γ. (132.) Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα, est potius jungenda præpositio verbo φέρον, ut sit ἐπέφερον ἄρηα.

Φέρω, Aufero, Rapio. Il. B. 302. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. Naz. Καὶ εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, Auferant venti, Rapiant venti, In ventos abeat. Possis autem hic uti et simplici verbo Ferant, ex Ovidio.

Φέρω, Confero, ut φέρειν χάριν, Conferre beneficium. Item Obsequi, Gratificari. Il. I. (609.) Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν, pro quo dicere etiam solet ἦρα φέρειν et ἐπίηρα φέρειν. At vero φέρεσθαι χάριν dicitur qui beneficium accipit, vel præmium. Bud. 392.

Φέρω, Refero, ut μέγα φέρειν, Magni referre, Bud. 393. e Plat. de Rep. 5.

Φέρω, Teneo. Arat. Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα, Cic. Spicum illustre tenens splendenti corpore Virgo. Hanc autem signif. dare possumus isti verbo et cum dicitur φέρειν διὰ μνήμης: cum Lat. dicant Tenere memoria, sicut et Retinere interdum, pro Meminisse, Recordari. Herodian. 2, (2, 19.) Οἱ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέρουσι διὰ μνήμης. At vero in φέρειν διὰ γλώσσης respondet potius Latino Habere Græcum φέρειν: sic tamen ut ei addatur adv. Semper. Nam φέρειν διὰ γλώσσης affertur pro Celebrare: dicimur autem, quos libenter celebramus, in ore semper habere. Sed e Greg. Naz. Διὰ γλώσσης φέρειν pro Recitare etiam, Pronuntiare.

Φέρω, Pendo, vide paulo ante, inter ea loquendi genera, in quibus φέρω reddi potest Fero.

Φέρων partic. est interdum pars orationis ornatus magis causa quam signif. posita. Lucian. (1, 680.) Σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας. Plura vide ap. Bud. 393., ubi affert et Ereptum eunt, e Sallustio, tanquam fere simile: nonnullaque id genus alia. Sciendum est porro ap. Hom. quoque interdum παρέλκειν hoc partic. φέρων: quod si libeat interpretari tam ap. eum quam ap. ceteros in locis hujusmodi, crediderim respondere potius Latino Afferens, aut Adducens, quam ulli alii.

At vero Φέρε, quod est imperativi modi, interdum adverbialiter usurpatur, atque adeo adverbium hortandi censetur, ut Latine Age, Agedum, Agesis. Solet autem præfigi subjunctivi modi verbo. Aristoph. Σφ. (54.) Φέρε νὺν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον: (N. 21.) Φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. Philo, Φέρε δ' οὕτωσὶ θεασώμεθα. Sic Plut. Φέρε λάβωμεν et Φέρε δείξωμεν. Usus est Greg. Naz. et sequente imperativo, Φέρε, πείσθητι. Interdum additur ei particula quæpiam; nam dicitur etiam Φέρε δή, ut Φέρε δὴ εἴπω, Dem. Item Φέρε γὰρ, et Φέρε τοίνυν. Lucian. Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξωμαί σε θρηνεῖν. At φέρε γὰρ e Plat. de LL. affertur etiam pro Agite. Interrogationibus quoque convenit φέρε, sicut et φέρε δή, in isto Andocidis loco, Φέρε δὴ οἱ ὅρκοι ἡμῖν πῶς ἔχουσιν; ubi Bud. vertit Age jam: afferens etiam εἶθι δή, et δεῦρο δή, et ἴθι δή, ut similia. At cum infin. εἰπεῖν junctum φέρε, redditur Ut ita dicam, Exempli gratia, Verbi gratia, ut ap. Porphyr. loquentem de specie, Εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, Ad unum referunt, verbi gratia Jovem. E Greg. Naz. autem affertur et ὡς præcedente: Ὡς φέρε εἰπεῖν, Ut ita dicam.

Pass. Φέρομαι, Feror. Plato Tim. Βίᾳ δ' ἐφέροντο καὶ ἔφερον, Sed vi magnatum ferebant, tum ferebantur. || Ut vero ὁδὸς, i. e. Via, φέρειν dicitur, sic etiam aliquis φέρεσθαι πολλὰς ὁδοὺς pro Ferri multis viis s. per vias multas. || Φέρεσθαι, Ferri, ut dicitur Ferri in aliquem, Irruere, Invadere, ut φέρεσθαι εἰς τοὺς βαρβάρους: item φέρεσθαι ἐπ' αὐτὰ τὰ σώματα, e Plut. || Item pro Ferri, ea signif. qua dixit Cic. de Sen. Vitem, nisi fulta sit, ferri ad terram. Bud. autem Ἐπὶ ταυτὸ φέρονται ap. Theophr. vertit non Feruntur, sed Tendunt et vergunt. || Φέρεσθαι pro Ferri, ea etiam signif. qua dixit Cic. Ejus scripta quædam feruntur. Nam φέρεσθαι dicuntur quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus, cujus signif. exemplum habet Bud. 393. || Φέρεσθαι ap. Il. Z. pro Afferri, licet vulgo exponatur Ferre, tanquam activam signif. habens. || Φέρεσθαι interdum Auferri et rapi impetu. Bud. ex Isocr. Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, Sentio me auferri longius a proposito, et hæc commemorare intempestive. || Φέρεσθαι, Studio alicujus rei teneri, Versari, Occupatum esse, Bud. 393. exemplum afferens e Diog. L. || Φέρεσθαι jungitur etiam adverbiis nonnullis; dicitur enim καλῶς φέρεσθαι, Is quicum bene agitur, Is cui res feliciter cedunt: et vicissim κακῶς φέρεσθαι, Is quicum male agitur, Cui res infeliciter cedunt. Itidemque cum comparativis ἄμεινον et χεῖρον. Sed et res alicujus dicuntur καλῶς φέρεσθαι, s. κακῶς. Vide Bud. 392. Gallice autem dicimus Je me porte bien, item Mes affaires se portent bien, quod sonat ad verbum, (ut docendi gratia ita loquar,) Καλῶς φέρω ἐμαυτὸν, et τὰ ἐμὰ πράγματα καλῶς φέρουσιν ἑαυτά. Vicissimque Je me porte mal, etc. Nonnunquam dicitur aliquis εὖ φέρεσθαι ἔν τινι. Thuc. (5, 16.) Εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, Cui bene cedit imperatoris munus. "Εὐφε-"ρόμενος, Elatus animo, Insignis effectus, Celebris, "VV. LL. sine ulla auctoritate," ["Bernard. Rel. 105." Schæf. Mss.]

At Φέρομαι activam signif. habens, interdum quidem iisdem accusativis jungitur, quibus et activum φέρειν, ut φέρεσθαι μισθὸν, quod et φέρειν μισθὸν, sic tamen ut illud usitatius sit quam hoc. Xen. Œc. (1, 4.) Καὶ πολύν γε μισθὸν φέροιτ' ἂν κ.τ.λ. Apud Eund. vero (1, 6.) et activa voce, Προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροι. Sic φέρεσθαι τὸ ἆθλον, et φέρεσθαι δόξαν, Ferre et mereri. Lat. itidem dicunt Præmium ferre, et Mercedem, s. Pretium, nec non Laudem ferre s. Gloriam. Huc pertinet etiam τὰ πρῶτα φέρεσθαι, Primas partes ferre, Primariam auctoritatem habere. Bud. e Luciano (2, 788.) et Paus. Affert præterea et ἔλαττον φέρομαι, pro Posteriores partes fero, e Greg. Naz. Item φέρεσθαι χάριν, Beneficium accipere s. Præmium. Andoc. Χάριν οὖν, οὐ μῖσος, εἰκός με τῷ δυστυχήματι τούτῳ φέρεσθαι. Possumus autem reddere ad verbum quoque, Ferre gratiam, ex h. Livii l. Gratiam et gloriam haud immeritam annonæ levatæ tulit. Itidem vero illud μῖσος φέρεσθαι, Odium ferre, e Terent. Apud Hom. quoque pro Ferre, Consequi, Accipere, (Il. Δ. 97.) δῶρα φέροιο. Ex Od. O. (82.) δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, Unum quodpiam munus habere. Apud Eund. potest alicubi reddi etiam Reportare, ut cum dicit φέρεσθαι κράτος, Il. N. (486.) Σ. (308.) || Φέρομαι πένθος ἐπί σοι, e Phal. Epist. pro Habeo luctum propter te, i. e. Afficior luctu, Percipio luctum e tuis rebus.

"Ἐνέγκω, inusitatum th., a quo φέρω mutuatur "fut. 2. ἐνεγκῶ, unde aor. 2. ἤνεγκον: mutuatur "inde et aor. 1. ἤνεγκα." "Ἐνέχθητι, ἐνεχθείην, "ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, aor. 1. pass. verbi act. φέρω, ex "inus. th. ἐνέγκω." "Ἐνείκω, Ionice pro ἐνέγκω, "ap. Hom." "Ἐνεείκω, pro ἐνέγκω s. ἐνείκω, pleo-"nasmo τοῦ ε. Sic ἐνέεικαν pro ἤνεικαν s. ἤνεγκαν, "Hes." "Ἐνεκτέον, Ferendum; a th. ἐνέγκω s. φέρω."

["Φέρω, Monthly Review Febr. 1799. p. 193. Markl. Suppl. 124. ad Charit. 565=304. Musgr. Ion. 1063. Wakef. Trach. 108. 824. S. Cr. 4, 97. 5, 101. Abresch. Æsch. 2, 6. Boiss. Philostr. 572. Heyn. Hom. 6, 151. Ruhnk. Ep. Cr. 173. ad Charit. 242. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 97. Oratt. 363. ad Phœn. p. 702. Wyttenb. Ep. Cr. 16. Steinbr. Mus. Tur. 1, 291. Abresch. Lectt. Aristæn. 79. ad Herod. 171. 565. Quo sensu a Chronolog. dictum, ad Dionys. H. 1, 158. Rego, Moderor, Jacobs. Anth. 11, 188. Tendo, Specto, Bast Lettre 172. Aufero, Rapio, Wyttenb. Select. 65. et n. Nunc Fero, nunc Aufero signif., Villois. ad Long. p. 15. ad Lucian. 2, 196. Toup. Opusc. 1, 476. Quomodo ab ἄγω differat, Ammon. 2. Eran. Philo 158. ad Herod. 480. Nuntio, Musgr. Hec. 166. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. ad Charit. 340. Valeo, Prosum ad aliquid, Herod. 265. (3, 134.) Pro ἄγω, Duco, Heyn. Hom. 5, 617. Pro προσφέρω, Bernard. Rel. 108. De vento, Plut. Mor. 1, 370. Conf. c. φορῶ, Wakef. Eum. 56. ad Diod. S. 2, 319. 394. Brunck. Aristoph. 3, 101. Dawes. M. Cr. 79.: cum φαίνω, ad Diod. S. 2, 475. De augm., Thom. M. 258. Cum participio, Jacobs. Anth. 6, 116. Sequ. accus. et infin., Valck. Phœn. p. 372. Φ. μισθὸν, Heind. ad Plat. Lys. p. 16. Theogn. 426. Φέρω, φέρομαι μισθὸν, ad Xen. Œc. 1, 6. Gail. ad Xen. p. 348. Toup. Opusc. 2, 86. Valck. Hipp. p. 211. Πρῶτα φέρειν, φέρεσθαι, Jacobs. Anth. 6, 311. 8, 185. ad Anth. Pal. p. 431. Schol. ad Soph. Trach. p. 92. Erf., Aristoph. Σφ.

699. Athlet. Stat. 19. ad Charit. 207. Steinbr. Mus. Tur. 1, 285. Φ. πρᾶξιν, Huschk. Anal. 28.: βοήθειαν, Diod. S. 2, 386.: ἑαυτὸν, T. H. ad Lucian. Dial. p. 32.: δόξαν, ad Herod. 265.: καρπὸν, 734.: πεττοὺς, Movere, ad Timæi Lex. 217.: τρία, de vino, Casaub. ad Athen. 68.: τὰς τύχας, Lennep. ad Phal. 184.: φρένα, Brunck. Antig. 1090. Φ. εἰς, Markl. Suppl. 295. Boiss. Philostr. 607.: ἐς κοινὸν ὄφελος, Toup. Opusc. 1, 206.: ἔς τι, Spectare ad aliquid, Fac. ad Paus. 3, 132. Valck. ad Chrys. 44. ad Herod. 60. 265. 685. Brunck. Œd. T. 516. 991. Μέγα φέρειν ἐς —, Valck. Hipp. p. 174. Φέρειν ἐπὶ, ἐς, ad Herod. 599. (4, 99.): ἐπὶ, Plato Charm. p. 84.: ἐπί τινι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. ad Xen. Eph. 178. ad Diod. S. 1, 228. Φέρειν καὶ ἄγειν, ad Dionys. H. 1, 527. 2, 1042. Xen. K. Ἀ. 131. Heind. ad Plat. Phædr. 356. ad Il. E. 484. ad Herod. 480. ad Diod. S. 1, 289. Ἧσσον φέρειν τινὸς, Valck. Diatr. 147. Φ. χαλεπῶς, Fac. ad Paus. 1, 38. Φέρει φρὴν, Abresch. Lectt. Aristæn. 321. Ἡ γνώμη φέρει, sequ. infin., Herod. 490. ubi v. var. lect., ad 665. (6, 110. 8, 100.) Πόδες φέρουσι, Heyn. Hom. 5, 293. 7, 70. Φέρε, Thom. M. 890. Wakef. Herc. F. 1162. Fischer. ad Anacr. p. 16. Valck. Hipp. p. 194. ad Herod. 336. Φέρε δὴ, Ammian. Ep. 22. ad Timæi Lex. 282. De interpunctione post φέρε δὴ, Boeckh. ad Sim. p. xvii. Φέρε, ἀλλὰ, Schneid. ad Xen. Pol. 129. ad Dionys. H. 2, 714. 829. 1054. Φέρε, φέρετε, Valck. Callim. 280. Kuster. Aristoph. 120. Οἶσε, φέρε, Mœr. 285. et n. De partic. φέρων, ad Xen. Eph. 141. T. H. ad Lucian. Dial. p. 32.: cum verbis veniendi, Valck. Phœn. p. 92. Φέρων redundans, Ernest. ad Hom. V. p. 30. 36. Φέρων ἔρριψε, Fac. ad Paus. 1, 38. Toup. Opusc. 1, 31. Clark. ad Il. B. 302. ad Lucian. 1, 349. ad Diod. S. 1, 149. Ὁ φέρων, Wakef. S. Cr. 4, 152. Τὸ φέρον, Jacobs. Anth. 10, 247. 11, 188. Brunck. Œd. C. 1694. Φέροντες—κομίζομεν, Soph. El. 1113. Fut. φέρσω, Valck. Phœn. p. 701. Οἴσω, οἴσομαι, Heyn. Hom. 6, 402. Οἴσομαι, ad Herod. 333. Aristoph. Εἰρ. 1032. Οἴσων, οἰσόμενος, ad Il. N. 168. Ruhnk. Ep. Cr. 218. Eur. Phœn. p. 92. Valck. Act. et med., Heyn. Hom. 6, 457. 461. Lucian. 1, 735. Φέρομαι, Musgr. Iph. T. 416. Wakef. Phil. 117. Huschk. Anal. 57. Kuster. V. M. 90. Boiss. Philostr. 581. Valck. Phœn. p. 521. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Jacobs. Specim. p. 54. Toup. Emendd. 2, 531. ad Charit. 274. De navigantibus, 273. Spolior, Musgr. Bacch. 751. De præmiis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. ad Herod. 605. 651. 727. Φέρεσθαι ἐπί τι, πρός τι, Bast Lettre 187.: εἰς, Zeun. ad Xen. K. Π. 70.: κακῶς, εὖ, χεῖρον, ad Diod. S. 1, 600. 2, 628. T. H. ad Plutum p. 443. Dionys. H. 1, 497. Xen. Œc. 5, 17. vide Ind.: Erf. ad Soph. Aj. p. 619. Thuc. 5, 15. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. Φέρεσθαι ἐπιτρέπω, Bergler. ad Alciphr. 39. Φέρεται, Extat, Kuster. Aristoph. 58. Ὁ στίχος οὐ φέρεται, Valck. Phœn. p. 135. Ἐνέγκω, Act. Traj. 1, 231. Ἤνεγκον, ἤνεγκα, Koen. ad Greg. Cor. 65(=149.) ad Lucian. 1, 335. ad Diod. S. 1, 234. 315. Ἔνεγκε, Aristoph. Ἀ. 1103. Ἐνεγκουσα, ῆ, Musgr. Tro. 825. Doun. ad Demosth. 199. Lips., Gavell. ad Theophil. p. lxx. Boiss. Philostr. 575. Οὕτω δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος οὗτος ἤνεγκεν ἐξαμαρτάνειν, Diod. S. 2, 126. Ἐνείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226(=477.) ad Herod. 275. Act. Traj. 1, 231. ad Timæi Lex. 72." Schæf. Mss. " Φέρω, Patiens sum, Aristid. 1, 139. Tendo, Procedo, Zosim. 502. Φ. ὀφθαλμὸν, Mitto, Philostr. 8, 3.: πένθος, Doleo, Anton. Lib. 18.: γλῶσσαν, Æsch. Choeph. 579. (γλ. εὔφημον φέρειν.) De curru, Quint. Sm. 3, 759. Φέρει, Habet, Nutrit, Continet, ut urbs incolas, Joseph. 260. Φέρεσθαι πλέον, Plut. 9, 91.: κακῶς, Dio Chrys. 1, 338. Οἰσθήσομαι, Paus. 251. Archim. 102. Φέρομαι, med., Sentio, Cleom. 119." Wakef. Mss. Ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι, de oratore, Suid. v. Καλλισθένης. Φέρειν s. φέρεσθαι πένθος, Bast. Ep. Cr. 109.: φέρειν χαλεπῶς τινὶ, ἐπί τινι, διά τι, 105.: φέρειν εἴς τι, 208.: φέρεται ἀκοὴ, συγγράμματα, φέρεται ap. Scholl., Append. ad p. 33. Φέρω, φορέω, Lobeck. Phryn. 585. Φέρε, ad Greg. Cor. 929. " Φέρειν ἀνιαρῶς τὴν τελευτὴν, Non libenter mori, Invitum mori, Commoveri morte, 3, 2. Φέρε, Age, 1, 1. 10. 2, 28. 34. 37. et φέρε δὴ, Agedum, 1, 2. 2, 26. 31. Med. φέρεσθαι τοὺς πεττοὺς, Ducere, Ponere, calculos suos, 2, 10." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Eur. Hel. 1285. ὅσα χθὼν καλὰ φέρει βλαστήματα: Xen. Œc. 20, 4. Ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ. Φέρειν, Regere, Valck. Schol. in N. T. 2, 371. Φέρεσθαι ἐπί τι, 494. Fut. φέρσω, unde Φέρσαι, τὸ γεννῆσαι, Anonymus Gal. p. 491. " Heracl. Alleg. 66. p. 199. ubi v. Schow. Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, Quod divinitus accidit, Suid. h. v.: Φέρεσθαι δεύτερα dicitur is, cui secundus locus tribuitur, Idem v. Μετὰ Λέσβιον." Schleusn. Mss. Demosth. 106. Ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐᾶν ταῦτα φέρεσθαι: 1155. Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν: Herod. 7, 201. Χωρία πρὸς νότον φέροντα. Lysias 679. Ἥρπαζον καὶ ἔφερον: Thuc. 1, 6. Ἔφερον ἀλλήλους, pro ἔ. καὶ ἦγον: Xen. K. Π. 3, 3, 2. Πάντα ἄνω καὶ κάτω φέρειν. Plut. Lucullo 6. Ἀνθοῦντα τῇ δόξῃ καὶ φέροντα τὴν πόλιν. Thuc. 1, 79. Καὶ τῶν μὲν πλεόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον. Æschines Or. p. 85. Πολὺν φέρων τὸν Φίλιππον: p. 18. Ἐξ ἀνανδρίας καὶ κιναιδείας τοὔνομα ἐνεγκάμενος. Vide omnino Schn. Lex. * " Φέρουσα, Scolymus, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss. Ἐνήνοχα, Athen. 555. LXX. Gen. 31, 39. Θηριάλωτον οὐκ ἐνήνοχά σοι: Hes. Οὐκ ἐνήνοχά σοι· οὐκ ἀγήοχα· οὐκ ἤνεγκά σοι. Vide Schn. Lex. v. * Ἐνέκω.]

Φεραυγὴς, ET Φερεαυγὴς, Lucifer, Lucem ferens s. afferens, aut Splendorem. Item Lucidus. Affertur autem φερεαυγὴς ex Epigr. [" adesp. 339. Jacobs. Anth. 6, 117." Schæf. Mss. Anal. 3, 222.] AT φεραυγὴς a Suida exp. * κατάλαμπρος: [Nonn. Jo. 164. D. 38, 81. 92. 181. 42, 419. " Nicet. Eugen. 1, 1. Georgius Lapitha ap. Boiss. ad Procl. H. 217. Poem. Mor. 45. ἥλιος." Boiss. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 225." Schæf. Mss. * " Φεραύγεια, Const. Manass. Chron. p. 67." Boiss. Mss. * " Φεραυγέω, p. 126. Meurs." Schæf. Mss.] Φερέδειπνος, Prandium afferens, Prandii allator s. allatrix: ἰωὴ, Nonn. (Jo. 71.) Vox prandii allatrix. Φερέκακος, Mala s. Ærumnas ferens, Labores ferens. Vel potius, Laborum tolerans aut patiens. Nam a Suida exp. καρτερικὸς (itidemque ab Eust.) afferente h. l. Συναγαγὼν ἱππεῖς, ὄντας φερεκάκους διαφερόντως, παρεκάλεσε. Sed tacet Auctorem horum verborum Suidas, cum sit Polyb. 3, (71, 10.) Αὐτὸς δ' ἅμα τῷ φωτὶ τοὺς νομαδικοὺς ἱππεῖς συναγαγὼν κ. τ. λ. Huic opp. φυγόπονος, sicut et τῷ φερέπονος, de quo infra. Φερένικος, Victoriam ferens s. reportans, Victoria potitus, Victor. Dicitur et de equo ap. Pind. Est etiam Nom. propr. [* " Φερενίκη, Valck. Callim. p. 38." Schæf. Mss.] Φερέοικος, ET Φέροικος, Ferens domum. Herod. de Scythis, Quorum plaustra vagas rite trahunt domos, ut scribit Horatius, et quos itidem ἁμαξιοίκους Strabo vocat, (4, 46.) Φερέοικοι ἐόντες πάντες. Item φερέοικος sine adjectione substantivi Testudo, ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 189.) q. d. Domiporta. Sed quidam putarunt ab eo φερέοικον appellari Animal quoddam album simile feli, (vel mustelæ, ut alii interpr. γαλῇ,) sub quercubus et oleis nascens, et glandibus vescens; et vocari hoc nomine ab Arcadibus. Alii φερέοικον dici crediderunt Animal magna vespa majus. [Phot. et Hes.] Vide Etym., ap. quem pro μέγιστον reponendum videtur μεῖζον. A Tzetze esse dicitur κοχλίας, vel Animal api simile, quod est ap. Arcades. [Athen. 63. " Ad Herod. 302." Schæf. Mss.] Φερέπολις, Urbem ferens, i. e. sustinens, s. sustentans: unde Φερέπολιν τῆς Ῥώμης, κατὰ Πίνδαρον, ap. Plut. (7, 277.) Bud. vertit Urbis columen. [" Paus. 355." Schæf. Mss. Pind. Fr. Inc. 32. not. * Φερέπτολις, Opp. Ἀ. 1, 197. " Nonn. D. 2, 86." Wakef. Mss.] Φερέπονος, Laborifer, (quo utuntur Lat. Poetæ,) Tolerans s. Patiens laborum. Quæ signif. data fuit paulo ante et nomini φερέκακος. [Pind. Π. 2, 54. * Φερεπονέω, unde] Φερεπονία, Tolerantia laborum, Appian. de Romanis: [Proœm. p. 14. " Jambl. Protr. 150." Wakef. Mss. * " Ἀφερέπονος, Schol. Apoll. Rh. 1, 269." Kall. Mss. * Ἀφερεπονέω, unde * " Ἀφερεπονία, Eust. 168, 33." Sea-

ger. Mss. * Φερέπτερος, Maximus Καταρχ. 609. * Φερεπτέρυγος, Opp. Ἁ. 2, 482. οἴστοί. * Φερεσαγθὴς, Hymn. Hom. 30, 14. χοροῖς φερεσανθέσιν: vide nott.] Φερέσβιος, Ferens vitam, quod ad vitam degendam necessarium est. Unde exp. etiam Frugifer. Epith. est solis aliquando ap. Poëtas. In Epigr. autem, Τέχνης πυρσὸν ὅπασσα φερέσβιον. Sed et terra φερέσβιος ap. Hesiod. (Θ. 693.) et Aristot. de Mundo, Terra ferens quæ ad vitam necessaria sunt, vel Victum ferens. Qua dicitur ratione etiam βωτιάνειρα, et βότειρα, et πουλυβότειρα: item πολύφορβος, nec non φορβὰς, et παμβῶτις. [Plut. 9, 480. "Wakef. Alc. 1090. S. Cr. 4, 91. Wassenb. ad Hom. p. 74. Gesner. Ind. in Orph." Schæf. Mss. "Tryphiod. 481." Wakef. Mss.] Φερεσσακὴς, Scutifer, Scutatus. E quo intelligitur Bellicosus. Hesiod. (Ἁ. 13.) φερεσσακέας Καδμείους. Sic φερεσσακέων Ἀχαιῶν, Epigr. ["Ilgen. ad Hymn. 595." Schæf. Mss. "Tryphiod. 11. Nonn. Jo. 8, 60." Wakef. Mss.] Φερεστάφυλος, Racemiger, Uviger, Racemos s. Uvas ferens, ac producens. Epith. Bacchi in Epigr. itidemque ap. Opp. [K. 3,79. Athen. 112. Orph. Lap. Barb. 6. "Meleager 110. ad Diod. S. 1, 394." Schæf. Mss.]

Alterius autem generis COMP. Ἀνωφερὴς et Κατωφερής. Est autem ἀνωφερὴς, Qui sursum fertur, Superna petens, Sublimipeta, Sublimia petens. Bud. 413. ex Arist. At Damasc. usus est comparativo etiam gradu, Κουφότερον καὶ ἀνωφερέστερον στοιχεῖον τὸ πῦρ. In VV. LL. ἀνωφερὴς exp. etiam Acclivis. ["Athen. 32." Wakef. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 10. * Ἀνωφερῶς, ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Ἀνωφέρεια, Acclivitas, VV. LL. ex Alex. Aphr. At sequendo alteram illam signif. datam adjectivo ἀνωφερὴς, fuerit ἀνωφέρεια Vis illa s. Natura petendi superna, aut certe Actio ipsa petendi superna. ["Ad Charit. l. c." Schæf. Mss. * "Προσανωφερὴς, Hasius ad Leon. Diac. 266." Boiss. Mss.] Alterum autem COMP. Κατωφερὴς, contr. signif. habet, Qui deorsum fertur, deorsum propendet. In VV. LL. Ad ima tendens, Pronus, Declivis, ut κατωφερὴς ῥοπὴ ap. Alex. Aphr. Item περὶ ἀκολάστου, ut dicetur in Καταφερὴς, post verbum Καταφέρω. ["Suid. v. Μαχλοσύνη; cf. Boiss. ad Hesiod. Fr. VI." Boiss. Mss. "Ad Herod. 133. ad Diod. S. 1, 98. ad Charit. l. c. Heyn. ad Apollod. 1141. Hom. 4, 271. 7, 208. Toup. Opusc. 1, 371. Phryn. Ecl. 192(=439.) Thom. M. 519. et Add., 617. Jacobs. Anth. 7, 119." Schæf. Mss. Artemid. 2, 12. γυναῖκες. "Etym. M. 709, 7." Wakef. Mss.] Est porro ab illo κατωφερὴς et ADV. Κατωφερῶς, quod affertur pro Deorsum, et In præceps, e Schol. Aristoph. Εἰρ. Κατωφέρεια, q. d. Pronitas qua aliquid deorsum fertur, ad ima tendit, &c. ["Thom. M. 520." Schæf. Mss.] Sciendum est vero, dici ETIAM Ἀνώφορος ET Κατώφορος: πῦρ, Dionys. Areop. Ignis superna petens, Qui sursum fertur s. tendit. ["Ἐν ἀνωφόρῳ, Capite deorsum, Mich. Apost. Prov. 12, 60." Schleusner. Mss. * Ἀνωφορέω, Eust. Il. A. p. 31, 31. 32, 27. "Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Et Κατώφορος, ap. Alex. Aphr. Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον. Ceterum illis duobus Ἀνωφερὴς et Κατωφερὴς terminatione simile EST Εὐθυφερὴς, quod e Plat. affertur pro In rectum tendens, Rectus: [de LL. 7. p. 375. * Δυσφερὴς, Hes. ἀφόρητος. * "Ἰσοφερὴς, * Ἰσοφέριστος, Greg. Naz. 2, 161." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * "Πολυφερὴς, Schol. Arat. Ph. 39." Boiss. Mss.]

Sunt et alia multa compp. in φορος desinentia, de quorum nonnullis alibi dictum est, de quibusdam vero hic dicere statui, cetera indici reservans. Incipiam autem a Δύσφορος et Εὔφορος inter se oppositis. Nam ADJ.

Δύσφορος, ὁ, ἡ, sonat Portatu difficilis, Qui non facile portari potest s. ferri, Toleratu difficilis. Unde exp. etiam Molestus, Gravis. Suid. δύσφορα exp. χαλεπὰ et δυσύποιστα. Apud Plut. certe videtur δύσφορος opponi τῷ εὐκόλῳ, vel potius δυσφορώτατος τῷ εὐκολωτάτῳ, de Herod. Ἀλλὰ κακοηθείας ἄκρας ἔργον, εὐκολίαν μιμούμενον καὶ ἁπλότητα, δυσφορώτατον εἶναι. Sed ap. Soph. Aj. (51.) δυσφόρους γνώμας quidam interpretatur τὰς κακῶς φερομένας, τὰς παραφόρους. Habetur autem ET Δυσφορὴς in VV. LL., sed absque exemplo. [Δύσφορος, Gravis pondere, Xen. Ἀπ. 3, 10, 13. Ἱππ. 1, 12. 12, 12. "Toup. Opusc. 1, 97. Brunck. ad Soph. Œd. T. 87. ad Charit. 754. Wakef. Eum. 377." Schæf. Mss.] "Δίσφορος, Molestus, VV. "LL. perperam pro δύσφ." Δυσφόρως, quod itidem sonat, q. d. Cum difficultate portandi, Ita ut vix portari possit. Redditur vero et Moleste, Ægre, Iniquo animo, præsertim cum jungitur illi ipsi verbo φέρειν, e quo factum est, diciturque δυσφόρως φέρειν, vel δυσφόρως ἐνεγκεῖν, ut ap. Herodian. 4, (13, 14.) Ὅ,τε στρατὸς πας χαλεπῶς καὶ δ. ἤνεγκε τὸ πραχθὲν, i. e. Gravis ea res et molesta militibus incidit, Polit. Idem Herodian. 6, (6, 1.) Αὐτός τε δ. ἤνεγκε, καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς ἠγανάκτησε κ. τ. λ.: (5, 5, 2.) Δ. μὲν πάντες ἤκουσαν. [Soph. Œd. T. 770. 783.] Item SUBST. Δυσφορία, Portandi s. Tolerandi difficultas. Vide paulo post Εὐφορία. [* Δυσφορικὸς, Animi molestiam indicans, Schol. Soph. Aj. 432. Schol. Aristoph. Ἁ. 1082.] Et VERB. Δυσφορέω, Difficulter porto s. tolero. Et metaphorice, ut Latine Ægre fero, Gravate fero, Indignor. Herodian. 5, (8, 1.) Οἵτε πάντες ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται, ἤχθοντο καὶ ἐδυσφόρουν: 3, (9, 12.) Δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ ὡς ἐβούλετο τὰ τῆς πολιορκίας αὐτῷ προκεχωρηκέναι. Gal., ut scribit Bud., δυσφοροῦντας vocat Ægrotos implacidos et inquietos, implacide affectos, veluti cum dicit, Ὥστε δυσφορεῖν καὶ ἀλύειν. Quibus opp. τοὺς εὐκόλως ἔχοντας. Ceterum in usu est et vox PASS. Δυσφοροῦμαι: et quidem cum ap. alios, tum ap. Xen., ut K. Π. 2, (2, 1.) Ὁ δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι καὶ ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ, δυσφορούμενος ἀνέτριψε, quem l. Bud. profert p. 353. postquam illa de usu activæ vocis attulit, interpretationem non addens. At p. 795. δυσφορούμενος ἀνέτριψε, vertit, Præ impatientia contrivit. Subjungit ex eod. Xen. (ibid. 2.) Ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὁ λοχαγὸς ἀνεχώριζεν, ἐδυσφοροῦντο, καὶ ἔλεγον. Sed alia exempl. ibi habent ἐδυσφόρουν τε, non ἐδυσφοροῦντο. Invenitur hoc verbum et ap. Isocr. construentem cum dat. Hel. Enc. Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος. Observa igitur duplicem constr., sc. vel cum dat. solo, vel cum dat. præfixam habente præp., ut in l. quem modo ex Herodiano protuli. ["Ad Mœr. 327. Toup. Opusc. 1, 547. ad Paus. 168. Zeun. ad Xen. K. Π. 177. Diod. S. 1, 256. 305. Musgr. Andr. 1235. Jacobs. Anim. 297. Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss. * Ὑποδύσφορος, Hippocr. 70. 124.] "Ὑποδυσφορέω, Subirascor, Subindignor, "Plato Ep. 9. Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε." Venio ad alterum ei CONTR. Εὔφορος: signif. enim Portatu s. Toleratu facilis. Sed active etiam, Qui facile portare potest, Qui portare potest s. ferre, Qui ferendo est: ut æger, qui ferendæ est ægritudini vel ægrotationi, ut scribit Bud. partim in Lex., partim in Comm., sed in exemplo quod affert, habetur adv. εὐφόρως, non nomen εὔφορος: perperam enim in Comm. legitur εὔφορος εἶχε pro εὐφόρως εἶχε. Interdum εὔφορος, Agilis, Expeditus: unde ap. Polyb. [imo Xen. Σ. 2, 16.] Εὐφορώτερον σῶμα ἕξειν μέλλοντες, Corpus agilius et expeditius. At VV. LL. εὔφορον σῶμα, Corpus bene habitum. Εὔφορος exp. etiam Ferax, Fertilis. Qua in signif. adjunctum alicubi habet casum, sc. gen., ut Ferax et Fertilis interdum. Herodian. 1, (6, 3.) Μήτε ὀπώρας εὔφορον. Sic et alibi cum aliis genn. "Εὔφρος, ap. Suid. in vulg. Ed. "legitur expositum εὔθυμος: at vet. Cod. pro eo "habet εὔφορος. In VV. LL. habetur et Ἔυφρος, ὁ, "Lætus; sed sine ulla auctoritate et exemplo." [Longin. 44, 1. Εὔφ. πρός τι, Natura aptus. "D. R. ad Longin. p. 247. Toup. 284. Schneid. ad Aristot. H. A. 491. Thom. M. 360. 803. 900. ad Charit. 661. Phocyl. 4. ad Diod. S. 1, 685. Jacobs. Anth. 11, 402. ad Lucian. 2, 337. Ferax, Musgr. ad Eur. Hec. 8. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss. Εὔφορον πνεῦμα, Ventus ferens, secundus, Xen. Ἑλλ. (6, 2, 15.) p. 459. Portatu facilis, Arrian. Exp. Alex. 6, (29, 14.) p. 145. Vulc. Αὐτὴν δὲ τὴν πύελον ἐπειρῶντο εὔογκον σφίσι ποιήσασθαι, καὶ ταύτῃ εὔφορον, Dionys. H. Rhet. p. 36. Πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν: cf. Schæf. Melet. Cr. 42. Vide Gramm. Spec.

Suppl. Lexx. e Xen. 138. Conf. c. ἔφορος, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 479. * "Εὐφορὴς, var. lect. Greg. Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss. * Πανεύφορος, Schol. Porphyrii ad Hom. 244. Valck.]

Εὐφόρως, q. d. Cum facilitate portandi s. tolerandi, Ita ut facile portetur s. toleretur. Alex. Aphr. Probl. 2. Τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν, q. d. Onera portamus cum faciliori portatione. Sed hic possumus εὐφορώτερον reddere simpliciter Facilius. Sic ap. Hippocr. εὐφόρως exp. εὐβαστάκτως. Jungit autem is verbo φέρειν, cum scribit Aphor. 2, l. 1. Ἢν μὲν οἷα δεῖ καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι, ubi exp. Leviter feruut, Facile tolerant. Item εὐφόρως ἔχειν ap. Gal. Qui est ferendæ ægritudiui vel ægrotationi, Bud., afferens ex 1 ad Gl. Ἔμενε δὲ κατὰ τοὺς σφυγμοὺς τότε τοῦ πυρετοῦ σημεῖον, ἀλλὰ τὰ ἄλλα γε καὶ πάνυ εὐφόρως εἶχε κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Hic enim scr. esse εὐφόρως, non εὔφορος, admonui et paulo ante. ["Brunck. Phil. 872. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 158." Schæf. Mss. Philostr. 536. Εὐφόρως τῆς γλώττης εἶχε καὶ σφοδρῶς καὶ ἑτοίμως. Εὐφορώτατα, Hippocr. Aphor. 13. p. 1243.] Εὐφορία, q. d. Portandi facilitas. Apud Gal. de eo qui placide fert morbum, et ita ut se non afflictet, q. d. Facilitas ferendi morbi, (cui opp. δυσφορία, quæ dicitur de eo qui morbum fert implacide,) Καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφραγὶς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ. Et rursus, Καὶ εἰ μετὰ τὸ λουτρὸν ἐν εὐφορίᾳ μένοι ἐφεξῆς, θαρρῶν ἤδη τρέφοις ἂν αὐτοὺς, Si hilariter ferre morbum, nec afflictari videbuntur, Bud., qui legisse videtur μένοιεν. Addit autem, huic verbo linguam vernaculam alludere. Quod dicens, respicit, ut opinor, ad eum usum verbi Porter, quem habet cum dicimus Je me porte bien, vel Je me porte mal. Aut potius ad eum quem habet cum dicimus Porter bien son mal. Sed Ovid. quoque metaphorice usurpavit Male ferre, et Ferre bene. Ut autem εὔφορος inter alia Feracem quoque signif. et Fertilem, sic εὐφορία dicitur interdum et Feracitas, Fertilitas. Philo V. M. 3. Καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. De addito autem hic gen. dicam paulo post in Ἀφορία. Apud Eund. metaph. l. 1. Ἀφ' ὧν εἰς πολυπαιδίαν ἐπιδιδόντων καὶ τῶν ἀπογόνων εὐφορίᾳ τινὶ χρωμένων, Nepotum et posterorum postea prole feliciter propagata, Turn. ["Wakef. Eum. 943. Bernard. Rel. 105. Feracitas, Bergler. ad Alciphr. 98." Schæf. Mss.] Hunc autem nominis εὐφορία usum sequitur VERB. Εὐφορέω, ap. Lucam 12, (16.) Εὐφόρησεν ἡ χώρα, Ferax fuit regio, Fructuum ubertatem habuit, Uberes fructus attulit. Sed ap. Lucian. (Lexiph. 15.) Εὐφοροῦσα ὁλκὰς exp. Leniter vehens; a Mic. autem Prospere labens. [Valck. Schol. in Luc. l. c. "Cattier. Gazoph. 17. ad Lucian. 1, 453. 2, 337." Schæf. Mss.] Ab hoc autem verbo, s. potius ab ejus passiva voce, [s. potius a φορητὸς,] est VERBALE Εὐφόρητος, Portatu s. Portari facilis, loqueudo Poetice. Item Toleratu facilis, Tolerabilis. Ceterum his nominibus εὔφορος et εὐφορία usum istum habentibus opponuntur ISTA, Ἄφορος ET Ἀφορία: quæ ideo in h. l. reservanda censui. Est enim Ἄφορος, Minime ferax, Infertilis, Infœcundus, Sterilis: Ἀφορία, Infœcunditas, Sterilitas. Plut. (8, 283.) Τὴν μεγάλην ἀφορίαν καὶ τὴν ἐπίβασιν τῆς λίμνης. Philo, Τοῖς δ' ἐξ εὐετηρίας ἀφορίαν, καὶ ἔμπαλιν λιμοῦ φορὰν (προειπών.) Interdum vero additur gen. καρπῶν, cum quo affertur e Plut. Lyc. Qui certe gen. facit ut itidem in loco illo Philonis, quem protuli in Εὐφορία, videatur posse jungi et cum εὐφορίας, cum alioqui potius videretur cum verbo ἔβριθεν jungendus esse. Metaphorice quoque de mulierum infœcunditate, sicut εὐφορία de earum fœcunditate, sed ap. Plat. et cum gen. παίδων. ["Ἄφορος, ad Charit. 325. ad Diod. S. 1, 218. 2, 145. Abresch. Æsch. 2, 109. Jacobs. Anth. 9, 315. Οὐκ ἄ., i. q. ἐπίφορος, D. R. ad Longin. 247. Toup. 284. (cf. Schæf. Melet. Cr. 43.)" Schæf. Mss. Intolerabilis, Hippocr. de Prisca Med. p. 2. * "Ἀφορέω, Cattier. Gazoph. 17. ad Timæi Lex. 68. Ἀφορία, Thom. M. 386. T. H. ad Plutum p. 388." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 210. * "Ἀφορεὺς, Toup. Emendd. 2, 509. Jacobs. Anth. 6, 249." Schæf. Mss.] His subjungo COMP. Ἰσοφόρος, quod sonat Æquale ferens, s. Æqualem partem. Sed ap. Hom. boves Ἰσοφόροι exp. non solum ἴσον ἄχθος φέρειν δυνάμενοι, sed et aliis modis, ut videbis ap. Eust., in hunc versum Od. Σ. (372.) de bobus, Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Videntur certe hi boves posse vocari æquales, sicut vicissim Inæquales ab Ovidio vocantur qui ejusmodi non sunt. Nisi quis tamen ad solam magnitudinem referre malit. Eadem vero opera agam et de VERBO Ἰσοφαρίζω, perinde sc. ac si ἰσοφαρίζω dicatur pro ἰσοφερίζω, s. tanquam ἰσοφερίζω, (sicut nimirum dicitur ἀντιφερίζω, et quidem eadem signif.) præsertim cum Hes. exp. ἐξ ἴσου τινὶ φέρεσθαι, sicut et ἰσοῦσθαι. Non ignoro alioqui afferri et aliud etymum, quo sc. putatur dici ἰσοφαρίζειν, παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλῆσθαι, Paribus indumentis amictum esse. Utut sit, ἰσοφαρίζω constat significare Æquiparo, Æquo, Adæquo, Par sum. Dicitur autem ἰσοφαρίζω σοι, vel ἰσοφαρίζω σοι τοῦτο. Hesiod. Ἔργ. (2, 108.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζει. Adjecto autem accus. Il. Z. (101.) οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Sic (I. 390.) ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. ["Ammon. 108. Heyn. Hom. 5, 201. Heroic. adesp. 1. Simonid. 50. et Jacobs." Schæf. Mss. Nicander Θ. 572.] "Αὐτοφαρίζειν, Hes. idem esse dicit quod αὐτοματεῖν."

"Ἀειφόρος, ὁ, ἡ, Semper ferens; peculiariter, Semper ferens fructus. Hes. e Soph. Telepho affert pro ἀειθαλὴς, Semper virens et germinans." [* Αὐτόφορος et Αὐτόροφος conf., Nonn. D. 14, 67.] "Δίφορος, Biferus, Bis anno fructum ferens: συκῆς, Aristot., Biferæ ficus. Et Ephorus Cumanus Δίφορος dictus fuit, quoniam Isocrati præceptori suo δὶς ἐτέλεσε τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθοὺς. Hes. At Levit. 19, (19.) ubi quædam Edd. habent, Τὸν ἀμπελῶνά σου οὐ καταστερεῖς δίφορον, Complut. exemplar habet διάφορον: rectius; nam et Hebraici textus versio habet, Agrum tuum non conseres diverso semine." [Athen. 77. Aristoph. Ἐκκλ. 703.] "Διφορέω, Biferus sum, Bis fructum fero, δικαρπέω. Theophr. C. Pl. 2, (9, 13.) Καὶ διφοροῦσιν· ἔνιοι δὲ καὶ τριφοροῦσιν αὐτῶν διὰ πλῆθος τροφῆς. Et alibi (1, 14, 1.) διφοροῦντα δένδρα dicit, Arbores biferæ: pro quo et διφέροντα ap. eum legitur, teste Bud. Affertur certe ex eo h. l. Τὸ δ' ἐπὶ τῶν διφερόντων δένδρων, ὅμοιόν τινα τρόπον ἐστὶ τῷ ἐπὶ τῶν προβάτων γενομένῳ. Sed suspecta est hæc scriptura, et reponendum videtur potius διφορούντων. At διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua ap. Grammaticos pro Duobus modis efferri s. scribi, ut πάρδαλις dicitur διφορεῖσθαι, quoniam et πόρδαλις dicitur. Itidemque εἰμὶ διφορεῖται, quoniam dicitur etiam εἶμι. Et διφορεῖται δίνη, quoniam dicitur et δείνη, qua de re vide et T. 1. c. 1927. Apud Alex. Aphr. vero in Top. est etiam διφορούμενος συλλογισμὸς, teste Bud." ["Brunck. Phil. 417. Soph. 3, 508. Casaub. ad Athen. 115. Ruhnk. Ep. Cr. 108. ad Phalar. 321. Phryn. Ecl. 71. Huschk. Anal. 224. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 285. 321. 323. 325. T. H. ad Plutum p. 97. ad Diod. S. 2, 100. Heyn. Hom. 6, 484." Schæf. Mss. "Eudocia p. 284. Διφορεῖται γὰρ ἡ ἱστορία, Diversimode enim res ab historiis narratur." Schleusn. Mss. Διφορεῖσθαι et διαφορεῖσθαι conf., ad Greg. Cor. 741. * Διφόρησις, Eust. Il. p. 55, 39. 392, 4. Od. p. 46, 26. 55, 10.] "Ἐξάφορον, dicitur Lectica quæ a sex servis gestatur, Martial. (2, 81, 1.) Laxior hexaphoris tua sit lectica licebit." [* Ἑτεροφόρος, unde * Ἑτεροφορέω, Timæus Lex. Plat. v. Ταλαντοῦσθαι.] "Ζάφορος, Hes. πολύφορος: afferenti et ζαφορῆσαι pro μεγάλως φορτίσαι." [* Ὁμοιοφόρος, Theophr. H. Pl. 4, 13, 5. φύσις ἀμπέλων.] "Πάμφορος, Omnia ferens, Omnium ferax, in qua signif. Omniferos terræ vultus dixit Ovid. pro Omnis generis fructus ferentes, παντοῖα φέροντας, Suid.: Xen. Ἑλλ. 3, (2, 8.) Χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην οὖσαν. Idem (Ἀπομν. 2, 4, 7.) τὸν φίλον vocat παμφορώτατον κτῆμα. In Epigr. vero legitur, ἐν ἀμάξῃ παμφόρῳ." ["Thom. M. 900. ad Charit. 643. Longus p. 96. Vill." Schæf. Mss. "Παμφορώτατοι,

ap. Mich. Apost. Prov. 15, 16. dicuntur Serpentes voracissimi et nimium cibi ferentes: (num leg. παμβορώτατοι?)" Schleusn. Mss. * Παντοφόρος, Aristot. Probl. 7, 5, 1. χώρα. * Τρισκαιδεκαφόρος, Uno anno tredecies fructus ferens, Lucian. 2, 112.]

Antequam vero ad φορὸς adj. et ad subst. φόρος et φορὰ veniam, dicam et de simplicibus nom. adj., i. e. non compositis, quæ ε verbi φέρω servant, sicut de compp. illud servantibus dixi, (a quibus ad cetera, quæ ipsum in ο mutant, transeundum fuit.) Ea igitur sunt, aut certe ex iis sunt, [NOM. * Φέρμα, τὸ, Gestamen, Fœtus, Æsch. Ag. 117. Βοσκόμενοι λαγίναν, * ἐρικύματα φέρματα, γένναν. "Valck. Phœn. p. 702." Schæf. Mss.] COMP. Φέρτερος, item Superl. Φέρτατος. Est autem Φέρτερος, q. d. Qui plus fert s. portat, ferre potest s. portare. E quo intelligitur Robustior, Validior. Sed accipitur et pro Potentior, Præstantior, Excellentior, Melior, Utilior. Il. B. (201.) καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι, Qui te præstantiores sunt: A. (169.) ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, Multo satius est, Multo utilius. Ibi certe Hom. vocat φέρτερον πρᾶγμα, inquit Eust., τὸ παρ' ἡμῖν προφερέστερον, καὶ κρεῖττον καὶ διαφέρον, ἢ ὑπερφέρον τῶν ἄλλων: itidemque φέρτατον, ὑπερφερέστατον. In illo autem altero l. scribit illud φέρτερος requirere præp. quæ deest, sc. vel πρὸ, vel ὑπέρ: significare enim προφερέστερον, vel ὑπερφερέστερον. In quo certe non consentit cum iis, qui φέρτερος proprie sonare putant id quod dixi; et quidem addentes esse ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων sumtum. Habemus certe a verbo factum itidem Gr. comp. βέλτερον. Verum sive Eust. sive illis de hoc φέρτερος assentiendum sit, quæ sit ejus signif., minime est obscurum. Nonnus porro φέρτερον usurpavit etiam fem. genere, (Jo. 16.) Καί μιν ἄναξ θάρσυνεν, ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων, In spem meliorem trahens. ["Ad Charit. 728. Heyn. Hom. 6, 106. Mitsch. H. in Cer. 156. Φερτερὸς, Φέρτερος, Heyn. Hom. 4, 64." Schæf. Mss.] Itidem vero SUPERL. Φέρτατος, Robustissimus, Validissimus, Præstantissimus, Optimus, Utilissimus. Il. A. (581.) ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν, Longe potentissimus est. ["Conf. c. φέρτερος, Heyn. Hom. 4, 155. 396. 5, 440. 453." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 398.] Sciendum est porro, in VV. LL. haberi ETIAM Φερέστερος pro Potentior, Melior, a quo superl. esset Φερέστατος: sed nullum illius φερέστερος exemplum affertur: at de προφερέστερος dicendum erit in v. Προφέρω. Quod autem ad superl. gradum attinet, invenitur quidem ISTE, Φέριστος, sed qui e φερέστατος minime factus esse videatur. Signif. alioqui Præstantissimus, sicut φέρτατος, estque eo usus inter alios Soph. (Œd. T. 1149.) Sed quidam annot. φέριστος significans Præstantissimus, Excellentissimus, Optimus, esse a v. φέρειν habente illam signif. qua ponitur pro Referre, adeo ut sit φέριστος proprie Cujus maxime refert. Quod de φέριστος si dici posset, de φέρτατος quoque dicendum esset: quin etiam eadem et in comp. φέρτερος ratio esset. ["Φέριστος, ad Charit. 729. Εἴ τι φέριστον, Brunck. ad Apoll. Rh. 3, 229." Schæf. Mss.] "Ἀφέριστα, Hes. ἄχρηστα, Inutilia. Varino "autem teste ἀφέριστος τόπος est ὁ ἀκαλλώπιστος." AT VERO Φερτὸς ex Eur. (Hec. 159.) affertur pro τλητὸς, Tolerabilis. Quod nomen mihi in memoriam reducit IMPER. Φέρτε, positum tamen per sync. pro φέρετε, Afferte, Il. I. (171.) Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. "Ἀφέρτερος, et Ἀφέρτατος, irregulariter formata "sunt EX Ἄφερτος significante ἀφόρητος, Non feren-"dus, Intolerabilis, ἀνύποιστος, ut ἀφέρτατος πόνος "ap. Greg. Naz. in Tragœd. Labor minime tolera-"bilis, Intolerabilissimus. Hes. vero ἀφέρτερος affert "non solum pro ἀφόρητος, sed ἀφέρτεροι etiam pro "ἥσσονες: innuens active etiam accipi pro Inferio-"res et oneri ferendo impares. Adhæc ἀφερτέρους "affert pro * πολυφερτέρους, ταχυτέρους: in quo α "epitaticum est, non privativum, ut in præcedenti-"bus." [Ἄφερτος, Æsch. Ag. 394. 403. 573. 1112. Eum. 145. Conf. c. * ἄφερκτος, Choeph. 467=440. Bl. "Wakef. Eum. 482. Abresch. Æsch. 2, 16." Schæf. Mss. * Φερτάζω, i. q. φέρω, Hes.] Neutrum autem NOM. Φέρτρον, Lat. Pheretrum, atque adeo ipsis Græcis ETIAM Φέρετρον: alio nomine Latino Capulum. Eust. tamen non dicit e φέρετρον passum esse syncopen, sed e φερτήριον illam passum esse videri: Καὶ εἴη ἂν φέρτρον ὁ νεκροφόρος σκίμπους. Quibus subjungit, Ἔοικε δὲ φερτήριον * τετρασυλλάβως εἶναι τὸ ἐντελὲς, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ φέρτρον, ὁμοίως τῷ θρεπτήριον, θρέπτρον. Ab Eod. alibi exp. νεκροφόρος κλίνη, item νεκροφόρον κλινίδιον. Sed ILLUD Φερτήριον e nullius Scriptoris loco affertur quod sciam. Usus est Hom. Il. Σ. (236.) ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον Κείμενον ἐν φέρτρῳ. Vide ap. Suid. in Φέρτρον locum Polybii in quo alius esse videtur hujus usus, nisi pro φέρτρῳ ibi leg. est φερέτρῳ. [Heyn. Hom. 7, 464. "Φέρετρον, ad Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. "Jugum, Ælian. H. A. 383." Wakef. Mss.] Est autem ab hoc nomine φέρετρον factum VERB. Φερετρεύω, quod sumta metaphora a pompa funebri, ponitur et generalius pro Traduco et transveho in pompa. Sic pass. φερετρεύομαι, In pompa traducor et transvehor: unde Φερετρευομένου τροπαίου. Bud. e Plut. Coriol. [imo in Marcello 8. * Φερέτριος, Feretrius, Epith. Jovis, Liv. 1, 10. Dionys. H. 2, 34.]

"Φαρέτρα, Pharetra," [a φάρω, Dorice pro φέρω, vide Ἀντιφαρές:] "Ionice φαρέτρη, ut κοίλην φαρέ-"τρην Hesiod. dixit, (Ἀσπ. 134.) κοίλην δὲ περὶ στή-"θεσσι φαρέτρην Καββάλετ' ἐξόπιθεν." ["Ad Charit. 546. Musgr. Iph. T. 141. Jacobs. Anth. 10, 166. Fischer. ad Anacr. p. 15." Schæf. Mss. "Φαρέτραι etiam * αὐλοθῆκαι dicebantur, teste Mich. Apost. Prov. 17, 69." Schleusn. Mss.] "Φαρετροφόρος, Pha-"retram gestans, Epith. Cupidinis, in Epigr." [Anthol. 7, 584. Ælian. V. H. 12, 43. "Fischer. ad Anacr. p. 15." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 75. 112. (* Φαρετροφορέω, unde) * Φαρετροφορία, 46, 66(=87. 125.)" Boiss. Mss. * Εὐφαρέτρης, Soph. Tr. 212. cf. ascripta ad Villois. Anecd. 2, 116.] "Φαρέτριον, Parva pharetra," [Mosch. 1, 20.] "At "Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, i. q. φαρέτρα," ["Herod. 1, 216. 2, 141." Schw. Mss. "Eust. 35, 2." Seager. Mss. J. Poll. 10, 142.]

Φορὸς, ὁ, (ἡ,) ut φορὸς ἄνεμος, qui Latine Ferens ventus, (ut dixit Virg. Æn. 4. Expectet facilemque fugam, ventosque ferentes,) Ventus secundus. Alio nomine οὔριος ἄνεμος. A Suida, postquam dixit ἄνεμον φορὸν, oxytone esse τὸν ἐπιτήδειον affertur hoc exemplum, Τοῖς ἐναντίοις ὁρῶν φορὸν ἄνεμον καὶ λαμπρὸν καταπνέοντα, σφίσι δὲ δυσχερῆ κ.τ.λ. Sed in vulg. Ed. deest hic accus. φορὸν, in illo loco quem alioqui ob ipsum profert. Eust. in Od. Γ. (300.) ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, annotat, ἀπὸ κοινοῦ intelligi debere et neutrum partic. φέρον, propter vocabulum ὕδωρ: e tali autem φέρειν, (i. e. tali usu verbi φέρειν,) κοινότερον ventum φορὸν appellari τὸν τὴν νῆα φέροντα. Ceterum Lucian. (3, 387.) metaphorice κύβον etiam φορὸν vocavit Secundam aleam et prosperam. Apud Alex. Aphr. π. Ψυχῆς p. 158. dicitur φορὸς et pro Commodus ac perferens ad finem destinatum, Commodus ad finem assequendum qui homini propositus est. Vide Bud. 391. ‖ Φορὸς, pro εὔφορος, Ferax, Fertilis, ut Συκῆ φορὸς σύκων, pro φορὰν σύκων ἔχουσα, Bud. qui hoc exemplum e quopiam Gramm. mutuatur. [Φ. γῆ, Theophr. C. Pl. 3, 20, 3. "Thom. M. 360. 900. ad Charit. 661. Cattier. Gazoph. 17. Wakef. S. Cr. 4, 116. ad Diod. S. 1, 685. Fischer. ad Palæph. 67. 90. Plut. Mor. 1, 17. ad Herod. 321. ad Charit. 312. Reiz. de Acc. 110. Ammon. 143." Schæf. Mss. "Utilis, Qui promovet, conducit ad, Plut. 2, 5. Strabo 403(=26. p. 242. S.)" Wakef. Mss. * "Φορικὸς, Fertilis, Clem. Alex. 672." Kall. Mss. "Φ. ὄρχημα, Phot. v. Μόθων." Schleusn. Mss. * Φόριμος, Hesychio λυσιτελής, Anal. 2, 281. δένδρον. "Jacobs. Anth. 9, 315." Schæf. Mss. At * Φορίμη, ἡ, est genus στυπτηρίας, Diosc. Par. 1, 52. Salmas. Exerc. 1166. Vide Φόριμον.]

Φόρος, ὁ, Quod penditur, s. pensitatur, Tributum, Vectigal. Thuc. 1, (96.) Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Et φόρους φέρειν ap. Dem. (156.) et Aristoph. Dicitur

et φόρους ἐκλέγειν a Synes. Καὶ ἐξ ἀπόρων φόρους ἐκλέγων. Dicitur vero et φόρους τελεῖν, item ὑποτελεῖν ab Isocr. At qui exigit, dicitur εἰσπράττειν: unde φόρων εἴσπραξις ap. Eund. De differentia autem, quam quidam inter φόρον et τέλος constituunt, lege Amm. ["143. Reiz. de Acc. 110. ad Herod. 192. Wyttenb. Select. 82. ad Phalar. 306. Thom. M. 873. 900. Conf. c. πόρος, Kuster. Aristoph. 114. Φόρον τάξασθαι, Idem de V. M. 114. Sing., plur., Schneid. Anab. 292." Schæf. Mss. * Φορογράφος, Tributorum scriba, Greg. Naz. ined. in Tollii Itin. Ital. p. 18.] HINC Φορολόγος, ὁ, Qui tributum s. tributa colligit, ὁ τὸν φόρον λέγων, i. e. ἐκλέγων, ut vides loqui Synesium, vel συλλέγων. Suid. exp. ὁ τῶν φόρων ἐκλογεύς. Hes. autem φορολογῆσαι exp. φόρους συνάξαι: et φορολόγος, minus ad verbum, ὁ ἀπαιτῶν τοὺς φόρους, Tributorum exactor. [Plut. Cimone 19. "Ad Lucian. 1, 471." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Φοραλόγος, in VV. LL. perperam pro φορολόγος." Φορολογέω, Tributum colligo, Tributum s. Tributa exigo: cum accus. Polyb. (1, 8, 1.) Πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν, Perinde ac si diceretur, cum accus. itidem, Φόρους εἰσέπραττον, Tributa exigebant a multis Siciliæ partibus. Sed possumus et ita reddere, Multas Siciliæ partes tributarias habebant. Joseph. τοὺς τὴν χώραν φορολογήσαντας. A Plut. autem poni φορολογῶ et pro Exhaurio tributis, testatur Bud. [Plut. 7, 353. Sulla 24. "Diod. S. 2, 391. 572." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Φορολογία, ἡ, Tributi collectio, Tributi exactio s. Tributorum, ["Act. Traj. 1. p. 228." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Invenitur autem et verbale NOMEN Φορολόγητος, tanquam a voce PASSIVA φορολογέομαι, significante Tributum exigor, A me tributum exigitur, s. E me colligitur, magis ad verbum; sed in VV. LL. affertur duntaxat ex LXX. Interprr. Deuter. 20, (11.) Φορολόγητοι καὶ ὑπήκοοί σοι ἔσονται, Tributarii tibi erunt. Hes. φορολόγητοι exp. ὑποτελεῖς, et λειτουργοί. Huic autem contrarium est NOM. Ἀφορολόγητος, ὁ, ἡ, E quo non colligitur tributum, A quo non exigitur tributum, Qui tributum non pendit, non est tributarius, Inmunis a tributo. Suid. in nomine Ἀφρούρητος, h. affert l., qui videtur esse Polybii, (15, 24, 2.) Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατηγὸν, παραδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσει αὐτοὺς ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, ubi sunt ἀφορολόγητοι, Qui tributa pendere non coguntur: SICUT Ἀφρούρητοι, Qui præsidia in urbem suam admittere non coguntur, inquit Bud. [Ἀφορολόγητος, Polyb. 4, 25, 7. 84, 5. 18, 29, 5. Diod. S. 574.]

Φορὰ, ἡ, Latio, Delatio. Aristot. de Anima 1. Τεσσάρων κινήσεων οὐσῶν, φορᾶς, ἀλλοιώσεως, φθίσεως, αὐξήσεως: de Cœlo 1. Πᾶσα δὲ κίνησις ὅσα κατὰ τόπον, ἣν καλοῦμεν φορὰν, ἢ εὐθεῖα, ἢ κύκλῳ, ἢ ἐκ τούτων μικτή. Φορὰ, inquit Bud., Latio, Delatio. Quid autem sit, docet Aristot. Phys. 4. init. et in Mech. Addit, Eidem φορὰν esse unam quatuor motionum in illo 1 de Anima loco. Adjungit et hæc Themistii, de motu loquentis, in Phys. 5. Τοῦ δὲ γενητοῦ καὶ φθαρτοῦ γένεσις καὶ φθορὰ, τοῦ δὲ φορητοῦ φορά· διττὴ δὲ ὁδός· ἡ γὰρ κάτω ἢ ἄνω, ἢ πρόσθεν ἢ ὄπισθεν, κ. τ. λ. Idem φορὰν interpr. Motum in h. Plut. l. in Phocione (2.) loquentis de sole, Μὴ τὴν αὐτὴν τῷ οὐρανῷ φερόμενος φορὰν, μήτε ἄντικρυς ἀντιβατικήν. Cic. ap. Plat. φορὰν vertit Motionem, Cursum; nam πλαγίαν φορὰν interpr. Motionem transversam: hæc autem verba, Ἐπειδὴ δὲ οὖν εἰς τὴν ἑαυτῷ πρέπουσαν ἕκαστον ἀφίκετο φορὰν, reddit, Quando igitur unumquodque eorum siderum cursum decorum est adeptum. Sic autem et alibi de Orbium cœlestium motione dicitur potius. Affertur certe e Plat. et Φορᾷ κινεῖν. Ex Eod. Ἡ κάτω φορά, pro Descensus. In VV. LL. est etiam ψήφων φορὰ, Latio suffragiorum, e Cic. et ex Eur. (Suppl. 484.) ἐν ψήφου φορᾷ, Dum suffragia feruntur. Ibid. φορὰ δίσκου ex Aristide pro Jactu disci. Interdum vero φορὰ dicitur de Eo quod fertur cum impetu: unde et quandam Impetus signif. habet. Nam Bud. a Plut. dici ait de exercitu congrediente, atque adeo metaphorice poni pro Impetu casus temerarii, ut Dem. dixit φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν καὶ τύχην κοινὴν, et Greg. Naz. Αὐτόματον φορὰν et συντυχίαν. Est autem locus ille Dem. (316.) Πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον τὴν ἁπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπων τύχην κοινὴν καὶ φοράν τινα πραγμάτων χαλεπήν, καὶ οὐχ οἵαν ἔδει, τούτων αἰτίαν ἡγεῖσθαι. Sunt autem qui e Cic. φορὰν πραγμάτων hic interpr. Cursum rerum; sed illud φορὰν multo esse significantius videtur. Affertur porro φορὰ et pro Impetu naturæ ad aliquid incitatæ, e Plut. Themist. (2.) Ἔτι δὲ παῖς ὢν ὁ Θεμιστοκλῆς ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Sed quidam hic φορᾶς interpr. Animi ac spiritus. Videndum an et vox Incitatio locum habere hic possit, quam Cic. de sole usurpat, sicut et hanc Græcam φορὰν de eo usurpari modo ostendi. A Bud. φορὰ redditur Impetus et Proclivitas, Propensa voluntas, in h. l., qui est quidem ejusd. Scriptoris, sc. Plutarchi, sed addentis præp. ἐπὶ cum suo accus. in Dione (13.) ubi loquitur de adventu Plat. in Siciliam, Φορά τέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἁπάντων, quæ interpr. etiam verbo Ferri: hoc modo, Omnes ad studia ferebantur. Sed forsitan illud Ferebantur non tam significans est, fueritque adjectione aliqua adjuvandum. Φορὰ, Portatio, Latio, i. e. Ferendi actio. J. Poll. l. 7. περὶ τῶν ἀχθοφορούντων loquens, i. e. de Bajulis, Τύλη δ' ἐκαλεῖτο ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένη τριβή· τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, Φορά· καὶ ὁ μισθὸς, Κόμιστρον· εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ Φόρετρον καὶ Φορεῖον. Sed hæc portationis s. lationis merces ab Aristoph. vocata fuisse videtur etiam Φορὰ, ut addit idem J. Poll.: quem consule. || Φορὰ, Pensitatio, sicut φέρειν dictum est poni pro Pensitare, Pendere, item Collatio. Nam φορὰ et ἔρανος pro eod. ponuntur ab Athen., itidemque a Dem. c. Mid., ut docet Bud. Affert vero et φορὰν φέροντες e Thuc. pro Pensitantes, Ἐργαζόμενοι, καὶ φορὰν φέροντες ἢ ἂν ὑμῖν μέλλῃ ἱκανὴ ἔσεσθαι. E Xen. (K. Π. 3, 1, 19.) Φορὰν ἔλιπες pro Pendere desiisti s. Solvere. Φορὰ ab ea signif. qua terra dicitur φέρειν καρπούς, Ferre fructus, usurpatur pro Feracitate, Ubertate, Proventu, ut φορὰ ἐλαιῶν. Sic de arboribus Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι dixit. Cui simile φορὰ ἀκροδρύων, ap. Philon. Ἡ ἀμυγδαλῆ πρῶτον ἀνθεῖν, εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων. Idem sine adjectione usus est, ei opponens λιμὸν, Τοῖς δ' ἐξ εὐετηρίας ἀφορίαν, καὶ ἔμπαλιν λιμοῦ, φορὰν προειπών. Dicitur autem et φορὰ καρπῶν sicut terra dicitur φέρειν καρπούς: et quidem retinendo interdum simplicem, ut ita dicam, verbi φέρειν signif. Neque enim φορὰ καρπῶν ponitur duntaxat pro Fructuum proventu s. annona, sed affertur e Theophr. C. Pl. 3, (14, 5.) Πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν, significans simpliciter Ad fructum ferendum. Metaphorice autem φορὰ ῥητόρων, et φιλοσόφων, σοφιστῶν, κ. τ. λ. Dixit enim Æschin. (87.) φορὰν τῶν ῥητόρων, Plut. φορὰν τῶν σοφιστῶν. Demosth. autem (245.) et φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων. Aristot. Rhet. 2. Φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γινομένοις. Plin. Junior Proventum Poetarum dixit: Cic. Fœtum Poetarum: in Bruto, Nec ulla ætate uberior oratorum fœtus fuit. ["Thom. M. 899. ad Diod. S. 1, 196. 2, 124. Aristoph. Fr. 247. Brunck. 3, 167. Boiss. Philostr. 534. 571. Toup. ad Longin. 324. Opusc. 1, 457. ad Charit. 273. 312. Tributum, Paus. 3, 179. Feracitas, Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. p. xxxix. Valck. Adoniaz. p. 406. Bergler. Alciphr. 98. Bibl. Crit. 3, 1. p. 6. ad Herod. 712. Conf. c. φθορὰ, ad Charit. 305. ad Diod. S. 1, 194.: cum βολὴ, ad Charit. 273." Schæf. Mss. "Φοραὶ χειρῶν, Gestus, Gesticulatio, in declamatione oratoria. Dionys. de Vi Dic. Demosth. 54. p. 1120. Τίνες οὖν εἰσὶν ὀργῆς καὶ ὀλοφυρμοῦ τόνοι, καὶ ἐγκλίσεις, καὶ σχηματισμοὶ προσώπου, καὶ φοραὶ χειρῶν;" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Φ. χρημάτων, Abundantia, Suid. v. Ἁρμάτος." Schleusn. Mss.]

Φοράδην, adv. Portando, Gestando. Sed cum sit adverbium, sonat q. d. Portabunde, Gestabunde, quo Bud. utitur ad interpretandum hoc adv. Sed ap. Lucian. (1, 397.) Εἴποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φ. τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, vertit A gestantibus hominibus exportari: et addit, ut ægri solent. Apud Dem. autem (1263.) Φ. ἧκον οἴκαδε, reddit Portabar

domum, ut solent portari vulnerati. In VV. LL. e Plut. Popl. Ἀπεκομίσθη φ. ἐκ τῆς μάχης. Et ex Eur. (Andr. 1157.) φοράδην πελάζει, Portatur et accedit: (Rhes. 888.) φοράδην πέμπει. At vero NOM. Φοράδες, αἱ, signif. Equas, teste Hes.: φοράδες, inquit, αἱ θήλειαι ἵπποι: non dubito autem quin a gestando utero ita dictæ sint. Cum porro ap. Eund. paulo post habeamus φορβάδων, non est cur suspicemur ibi reponendum esse φορβάδες pro φοράδες. Ceterum hæc duo vocabula malit forsitan aliquis a φορέω deducere: sed φορηδὸν duntaxat, quod est aliud adverbium i. valens q. φοράδην, ei verbo reservandum putavi, ut minime controversia carens. ["Φοράς, Toup. Opusc. 1, 549. ad Herod. 244. Lobeck. Aj. p. 272. ad Diod. S. 2, 242. * Φοράδιον, ibid. Φοράδην, Cattier. Gazoph. 57. ad Charit. 242. 304. Valck. Hipp. p. 310. Diatr. 111." Schæf. Mss. "Philostr. 537. Manetho 4, 131. Φοράδιον, Schol. Nicandri Θ. 926." Wakef. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 16, 2. Φοράδες γίνονται ἐξ ἀφόρων.]

Φορεὺς, ἕως, ὁ, Portator, Bajulus: unde Φορῆες, Il. Σ. (566.) μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγύωεν ἀλωήν, ubi Eust. annotat, φορῆες, cum alioqui generaliter significet τοὺς φορτηγοὺς, ibi ἰδικῶς significare Eos qui racemos portabant, ut apparet e sequente periphrasi, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον καρπόν. E Plut. (Artax. 22.) affertur φορεὺς pro Lecticario s. Eo qui fert sellam domini. || Φορεῖς, Hes. etiam Pueri qui metallicam materiam exportant s. egerunt. Item Lora clypeorum. ["Pierson. Veris. 199." Schæf. Mss. "Zosim. 402. Clem. Alex. 269. Nonn. D. 1, 233." Wakef. Mss. Plut. Æmil. 19. ἵππος.]

Φορεῖον, τὸ, Gestatorium, Sella gestatoria, Lectica, Vehiculum, Bud. afferens e Gal. Σκίμποδος ἢ φορείου τινὸς, et e Dinarcho in Dem. Τρυφῶν ἐν τοῖς τῆς πόλεως κακοῖς, καὶ ἐπὶ φορείου κατακομιζόμενος τὴν εἰς Πειραιᾶ ὁδὸν, ubi interpr. Gestatorium, Lecticam, qua in signif. sæpe a Plut. accipi tradit. Idem ap. Athen. Φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι, vertit Lecticas gestatorias cum servis lecticariis. In hoc autem Appiani loco, Ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἦγον, vertit, Indentes in vehiculum. Sic certe Polit. interpr. Vehiculum in isto Herodiani loco, 5, (8, 13.) Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ, ὅπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, Alex. secum in vehiculo imperatorio consideute, quod erat auro multo gemmisque exornatum. Apud Suid. autem φορεῖα γυναικεῖα, in quodam l. quem affert, ejus Auctorem non nominans. Item φορεῖον, Merces quæ portatori datur s. bajulo, ut habes in Φορὰ, ex J. Poll. HINC Φορεαφόρος, (licet propinquius esset φορειοφόρος,) Qui lecticam portat, Lecticarius servus. Plut. Galba (25.) Ἀλλὰ ξίφεσι γυμνοῖς περιιόντες αὐτοῦ τὸ φορεῖον, ἐκέλευον αἵρεσθαι, παραφθεγγομένου πολλάκις ἀπολωλέναι, καὶ τοὺς φορεαφόρους ἐπιταχύνοντος: [Diog. L. 5, 73. "Φορεῖον, Thom. M. 886. Aristoph. Fr. 251. ad Diod. S. 2, 336. 644. ad Charit. 250." Schæf. Mss. "Zosim. 401. Clem. Alex. 269." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.: Lipsii Electa 1, 19. Φορήϊον, Phœnix Colophonius ap. Athen. 495. * Φορίον, Gl. Lectica, Feretrum, 2 Macc. 3, 27. "ad Charit. 250." Schæf. Mss. Φοριοφόρος, Gl. Lecticarius. AT * Φορειὰ, ἡ, i. q. βόρβορος, Arcadius p. 98. ap. Salm. Exerc. Plin. 833., qui hinc ducit Lat. Foria, Conforiare.]

Φορέω, Fero, Gesto, ut dicitur Fero vestem, pro Gesto vestem. Aristoph. Πλ. (991.) τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν. Sic ap. Xen. K. Π. 8, (1, 14.) ubi observa etiam φορεῖν et ἐνδύεσθαι de re eadem dici, p. 122. meæ Ed. Στολήν τε γοῦν εἵλετο τὴν Μηδικὴν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοὺς κοινωνας ταύτην ἔπεισεν ἐνδύεσθαι. Thuc. 1, (6.) Ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες. Sic Plut. Popl. Τυρρηνίδα φορῶν ἐσθῆτα. Et Paus. Οὐδὲ ἀποκείρονταί σφισιν οἱ παῖδες, οὐδὲ μέλαιναν φοροῦσιν ἐσθῆτα. Sic φορεῖν δακτύλιον dicitur, Gestare annulum. Apud Hom. autem legitur et φορέειν σκῆπτρον, Gestare sceptrum, Il. A. (238.) Alicubi φορεῖν redditur etiam Habere: Aristoph. Πλ. (1059.) ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ, Unum enim molarem solum habet. Ad verbum, Gestat unum molarem. Ex Eod. (Ἱππ. 757.) affertur φορεῖν λῆμα, ubi malim φορεῖν interpretari Gerere, quam Ferre, aut Habere, ut dicitur ab Ennio, Vos etenim juvenes animos geritis muliebres, Ipsaque virgo, viri. Dixit et Cic. Animum laude dignum gerere. Sic autem et Spiritus gerere dicunt Latini, ut Magnos s. Elatos spiritus gerere. Ut autem λῆμα φορεῖν ap. Aristoph., ita etiam ἦθος φορεῖν ap. Soph. legitur, Antig. (705.) Μὴ νῦν ἐν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει. Sed et φορεῖν μένος ap. Hom. habetur, ubi φορεῖν exp. ἔχειν: verum in aliis exempl. est φρονεῖν. || Φορεῖν dicuntur etiam equi ap. Hom., Ferre, Portare, ubi περὶ ἵππων dicit φόβον Ἄρηος φορεούσας, Il. B. (767.) de quo loquendi genere consule Eust. Et paulo post, Ἵπποι θ' οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. Sed in illo priore l. φορεούσας quidam interpr. Habentes; quidam, Præ se ferentes: ut sit Timorem Martium præ se ferentes.

AT VERO Φορῆναι [s. Φορῇναι,] ap. eund. Poetam [Il. B. 107.] pro φορεῖν, tanquam A Φόρημι, VEL Φοραίνω, ["Eust. 57, 16." Seager. Mss.] quæ tamen inusitata putantur. At THEMA Φορεύω in usu fuit, si Hesychio credimus; is enim affert φορεύουσι, quod exp. φορουσι. [* "Φόρευμα, Cyrilli Lex. Ms. non vulgaris bonitatis: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορευμάτων, ὅταν τις * χορικῶς ἐνδύεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ, ubi pro φορευμάτων leg. videtur φορημάτων, nisi quis mavelit ἐπὶ ὀρχημάτων, ἢ ὅταν. Φορημάτων vera est lectio. Præterea leg. est h. l. ὅτε τις * χωρικῶς pro ὅταν τις χορικῶς, quod Valck. non animadvertit. Χωρικῶς significat Rustice. Χορικῶς est etiam vox Græca, etiamsi sine auctoritate in Lexicis. Extat autem ap. Ælian. H. A. 3, 11. p. 48. Ed. Schn." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

["Φορέω, ad Charit. 692. Wakef. Eum. 56. Luzac. Exerc. 103. Jacobs. Anth. 6, 356. 8, 237. 9, 281. Kuster. Aristoph. 239. ad Diod. S. 1, 391. 2, 132. 143. 328. Heyn. Hom. 4, 395. ad Herod. 244. 358. 465. 593. 624. Brunck. Œd. T. 1320. ad Eur. Hipp. 317. Musgr. ibid. Cycl. 231. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 183. ad Il. 22. p. 59. Hippol. p. 198. 296. Diatr. 243. Ruhnk. Ep. Cr. 193. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 2, 54. Emendd. 2, 482. Φορεῖν vestes, Opusc. 1, 357. 359. 2, 54. Wakef. S. Cr. 1, 53. ad Od. O. 127. Ἐφόρεσε, Boiss. Philostr. 600. 602. * Φορέεσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 194. Φόρημι, Jacobs. Anth. 6, 393. 12, 416. Marcellus 24." Schæf. Mss. Quint. Sm. 5, 227. 10, 204. φορῆναι. Cf. Πόθημι. * "Φορέημι, pro φόρημι, Bion 1, 84. (λέβησι χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ.) Φορέω, Habeo, Herod. Opp. K. 2, 516. Dio Chrys. 1, 161.: σῶμα, Hom. Batr. 44.: θάρσος ἐν στήθεϊ, Quint. Sm. 9, 275.: τάχος, Opp. K. 3, 502.: τόξον, Dio Chrys. 293.: αἰγίδα, Schol. Æsch. S. c. Th. 705.: νηδὺν, Nicander Θ. 783. ὄνομα, Clem. Alex. 762.: κόμην, Athen. 163. De vestimentis passim, et curru, Quint. Sm. 9, 217. Il. K. 323. Tolero, Opp. K. 1, 297. (Ἐσθλοὶ δ' ἠελίου φορέειν πυρόεσσαν ἐρωήν.)" Wakef. Mss. Apoll. Rh. 2, 192. λευκανίην δὲ φορεύμενος, pro προσφερόμενος. De differentia inter φορέω et φέρω, Lobeck. Phryn. 585.]

HINC Φόρημα, τὸ, Gestamen, Quod gestatur, ut vestis dicitur esse φόρημα. Sic J. Poll. Σύρμα, τραγικὸν φόρημα: et Σαράγης, Μήδων τι φόρημα. E Schol. Aristoph. affertur ETIAM Φόρεμα. ["Socr. Hist. Eccl. 7, 13. p. 358. Suid. et Phot. v. Φάκελος." Lobeck. Phryn. 250.] Plut. Lucullo, Καὶ φορήματα εἴκοσι μὲν ἀργυρῶν σκευῶν, Fercula triumphi quæ ab hominibus gestabantur, inquit Bud. Item Onus quod portatur, ἄχθος, φορτίον, ut addit idem, ex J. Poll. 283. ["Kuster. Aristoph. 64. Monthly Review, Jan. 1799. p. 99. Schol. Aristoph. Πλ. 159. ad Diod. S. 2, 645. Ruhnk. ad Rutil. 104. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Conf. c. φρόνημα, Schneid. ad Hieron. 255. (8, 10.)" Schæf. Mss. "Quod intus continetur, Max. Tyr. 389. Cibus, Euseb. Pr. E. 274." Wakef. Mss. "Metaphorice, Xen. K. Π. 3, 1, 12. Οἷον φ. ὁ φόβος, Quale onus sit metus, quantum premat homines." Schw. Mss. "Suid. v. Φοά. Præda, Inc. ap. Eund.

v. Σχέδην." Schleusn. Mss. * Φόρησις, Gestatio, Athen. 220. Dionys. H. 1. p. 109, 35. 120, 12. * "Φόρεσις, de vestibus quæ gestantur, Suid. v. Τριβή." Schleusn. Mss. * "Φορεσία, Vestis, Cultus, Suid. v. Ἀντωνῖνος." Kall. Mss. Idem v. Χλαμὺς, Palæphati Fr. Gal. p. 63. Theoph. ap. Alemann. ad Procop. 92. "Jo. Malal. 28." Wakef. Mss.] A tertia autem persona est ADJECT. Φορητὸς, Qui gestari potest, s. Ferri, aut Portari. Ex Epict. [Enchir. 42.] in VV. LL., Λαβὴ φορητὴ, Ansa qua quid ferri possit. Apud Lucian. (1, 136. 597. 695.) et alios, φορητὸς, Tolerabilis. SICUT Ἀφόρητος, Intolerabilis, ap. Eund. (2, 922.) Ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα. Sic ADV. Ἀφορήτως, Intolerabiliter, Graviter, Gravissime. Sed Suid. habet ETIAM Φορητῶς, quod exp. μεγάλως: quæ expos. mihi est suspecta. ["Φορητὸς, Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Valck. Hipp. p. 257. Toup. Opusc. 1, 549." Schæf. Mss. "Theophyl. Bulg. Ep. 44. Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κήρεσσι φορητούς." Gataker. Mss. * "Φορητὸν, τὸ, Turba, Magna copia, quasi Quantum ferre et capere potest, Philes p. 280." Schleusn. Mss. Ἀφόρητος, Demosth. 529. Casaub. ad Athen. 97. "Platonius, ad Diod. S. 2, 459. ad Lucian. 2, 324. 335. Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. Alciphr. 214." Schæf. Mss. Herod. 4, 28. Thuc. 4, 126. * Ἀφορητότης, Gl. Intolerabilitas. * Αὐτοφόρητος, Nonn. D. 10, 150.] "Δυσφόρητος, Latu tole-"ratuque difficilis, Pene intolerabilis, i. q. δύσοισ-"τος, Hesychio δυσβάστακτος. At e Gal. 2 ad Gl. "δυσφόρητος ὄγκος affertur pro Tumor qui non fa-"cile resolvitur." [Eur. Cycl. 343. et nott.] Εὐφόρητος, Toleratu facilis, Qui facile tolerari potest, [Æsch. Choeph. 350. * "Φορητέος, Theod. Prodr. 270." Elberling. Mss. Φορητέον, Clem. Alex. Pæd. 288, 38.] Invenitur præterea ADV. Φορηδὸν, et quidem eund. usum habens, quem et φοράδην, de quo antea dictum fuit. Lucian. (1, 132.) Φ. ἀράμενοι μετακομίζουσι. Ut porro pro φόρημα affertur etiam φόρεμα, quod ε retinuit, sic ETIAM Φόρετρον id retinuisse sciendum est, quo significatur Merces quæ pro portatione persolvitur, quæ bajulo numeratur: J. Poll. (7, 133.) Καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον, εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν καὶ φόρετρον, καὶ φορεῖον. At in VV. LL. φόρεθρον, perperam.

[* Ἀμφιφέρω, i. q. περιφέρω, Quint. Sm. 5, 10.]

Ἀναφέρω, Sursum (fero, ut καταφέρω, Deorsum fero,) Sustollo, Comporto, Subveho: ut ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Æschin. (51.) Sic Matth. 17, (1.) Ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος: in hac autem signif. ἀναφέρω i. valet q. ἄνω φέρω. Et in voce significatione-que passiva, ap. Aristot. de Mundo, Ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀέρα, Sursum feruntur, In altum tolluntur. Sic et Lucian. (1, 533.) ἀναφερομένην κνίσσαν dixit.

Proximæ significationi videtur esse affinis ea, qua pro Emitto, Edo, Produco, affertur ex Alex. Aphr. Probl. Nam quæ producuntur, veluti sursum feruntur, ut πολιὰς ἀναφέρειν, Canos emittere, Canum fieri, Canescere. Idem, Ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, Infantes septimo mense dentes emittunt. [Æsch. Choeph. 441. et Blomf. Gloss.]

Ἀναφέρειν, Referre, accipiendo Referre in propria signif., in Oraculo quodam ap. Thuc. Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, exp. Schol. κατάγειν, item ἀνακαλεῖσθαι. Ἀναφέρειν etiam est Referre et reducere, inquit Bud., citans exemplum hujus signif. in voce pass., quod in ea ponam infra.

Ἀναφέρειν, Offerre, in Evangelio præsertim, ut ad Hebr. 7. (27.) Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας: et ἀναφέρειν θυσίας, ibid., et 13, (15.) Sic 1 Petr. 2, (5.) et Jac. 2, (21.) Ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Sic dicitur ἀναφέρειν εὐχὰς, Offerre preces s. vota. [Valck. Schol. in N. T. 2. 597.] || Bud. ἀναφέρειν ait inter alia significare Conferre in medium, quasique in cumulum. Aristot. Œcon. 2. Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, θύσας τῇ θεῷ, τὸν κόσμον ἀπηνέγκατο, de auro muliebri loquens ad Cereris templum collato. Dici tamen proprie videtur pro Conferre ad cultum divinum. Sic Chrys. Εἰ γὰρ οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, ἐκελεύοντο πάντα περισκοπεῖν, καὶ οὔτε ὠτότμητον, οὔτε κολοβόκερκον, οὔτε ψωραγριῶντα ἐπετρέποντο ἀναφέρειν.

Ἀναφέρειν, Ferre, Perferre, Pati, ap. Aristidem, ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν peccata nostra, 1 Petr. 2, (24.) et ad Hebr. 9, (28.) i. e. Peccata nostra tulisse s. portasse. Quidam tamen interpr. Sustulit, quod melius cohærebit cum ἐπὶ τὸ ξύλον, quam cum ἐν τῷ σώματι. || Citatur e Thuc. (3, 38.) ἀναφέρειν κινδύνους, quod durum sit reddere, Ferre pericula: potiusque verti debeat Subire pericula.

Ἀναφέρω, Refero ad aliquem, pro Attribuo ei. Plato Apol. (5.) Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Herodian. (2, 3, 9.) Ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, Referebat sui generis originem, Originem sui generis Æneæ tribuebat. Ad verbum, Generis successionem, i. e. Ajebat se oriundum ab Ænea, vel ducere genus ab Ænea. Justinus Martyr dativo junxit ἀναφέρω pro Attribuo, Acceptum fero, in Paræn. ad Gent. Τοῖς προφήταις τὴν ἀληθῆ περὶ τῶν ὄντων ἀναφέρει γνῶσιν. || Bud. locum Alexandri Aphr. affert, in quo ἀναφέρω ait sumi pro Refero, i. e. Hujus causa facio, Huic omnia tribuo.

Ἀναφέρω, Refero ad aliquem: eo sensu quo dicebant Referre ad senatum. Dicitur autem et ἀναφέρειν περί τινος, (sicut Lat. Referre de aliqua re,) et ἀναφέρειν τι. Plut. Camillo, Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον. Idem ibid. Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φρονίδος ἄξιον. Sic Herodian. (2, 15, 9.) Πρὸς τὴν σύγκλητον ταῦτα ἀνενεγκών.

Ἀναφέρειν, inquit Bud., Referre quæstionem: inde ἀναφορὰ, Jus referendæ quæstionis in alium quempiam quam cum quo judicium prius agitatum est. Secundum Eund. Ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον, Referre et rejicere crimen in alium, ut solent qui excusant. Lys. (479.) Ἀκούω δ' αὐτὸν καὶ εἰς Μενέστρατον ἀναφέρειν τι περὶ τῶν γραφῶν τούτων, i. e. Transferre. Eur. Or. (589.) Ἦ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι Μίασμα λῦσαι; i. e. Scelus in eum transferenti.

Ἀναφέρω, Recreor, Me reficio, Me recolligo, Vires recupero s. reficio, ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας, Basil. Reficere se ex infirmitate, Recreare se aut Recreari. Plin. ægros dicit se a valetudine recolligere, et pro eod. Recolligere vires. Plut. Romulo (18.) Ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, E vulnere convalescens, Paulatim convalescens, Convalescere incipiens. Sic accipitur et ἀνακομίζεσθαι, ut antea dictum est, cum alioqui propria et prima ipsius ἀνακομίζειν signif., eadem sit quæ et τοῦ ἀναφέρειν. || Dicitur etiam ἀναφέρειν ἐκ μέθης, item ἀναφέρειν ἐξ ὕπνων. Lucian. (2, 232.) Ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες. Plut. Camillo, Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες πρὸς θόρυβον. Hic autem ἀναφέρειν ἐξ ὕπνων, non satis exprimatur per Expergisci, meo quidem judicio, (licet ita vulgo interpretentur,) sed reddendum sit, E somno se colligere, ut loquitur Lucr. Sed et in Luciani loco, ἀναφέρειν ἐκ μέθης verterem Colligere se ex ebrietate. Bud. autem ait ἀναφέρειν significare Erigi animo, subjungens h. Plut. l. (6, 289.) Τόν τε Διογένην αὖθις ἀναφέρειν τῷ φρονήματι, καὶ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν, τί φῄς, ὦ Διόγενες; Deinde Lucianicum modo citatum profert: cui attexit hunc ejusd. Plutarchi, (Pomp. 53.) Ἐκ δὲ ταραχῆς ἐξέλιπε καὶ μόλις ἀνήνεγκε. Sed in his omnibus ll. recte, meo quidem judicio, ἀναφέρειν verti possit Colligere se. Profert Idem locum Hermog., in quo ἀνενεγκοῦσα capitur pro Cum ad se rediisset, Cum resipuisset.

Ἀναφέρομαι, pro ἄνω φέρομαι, Sursum feror, Sustollor, In altum feror s. tollor, Comportor: vide exemplum in activa voce Ἀναφέρω. Aristot. Polit. 6. Ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ, πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· καλοῦσι δ' ἀποδέκτας: i. e. Inferuntur et comportantur, Bud. Ἀναφέρομαι pro Sursum feror, In altum feror, vide in primo tmematio de act. ἀναφέρω. Bud. pro Sursum ferre vel Existere ait usurpari, in h. Theophr. l. Βρεχόμενος δ' ἐν βυθῷ ξηραίνεται, καὶ ὅταν τελέως ξηρὸν γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ

ἐπιπνεῖ. Idem ἀναφέρεται exp. Sursum attrahitur et emergit, in h. ejusd. Theophr. C. Pl. 6. Ἡ δ' ἁλμυρὶς εἴθ' ὑπὸ τῶν ῥιζῶν ἕλκεται, εἰθ' ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται. Sic et a Plut. usurpatur in Plat. Quæst. Οὕτω δὲ καὶ τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναφέρεσθαι. Sciendum est autem ἀναφέρεσθαι capi pro ἄνω φέρεσθαι in hac signif., sicut et act. ἀναφέρω dixi pro ἄνω φέρω sumi in prima signif.

Ἀναφέρεσθαι, Referri, Reduci. Aristot. Metaph. 3. Ἐπεὶ πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον.

Ἀναφέρεσθαι pro ἀναφέρειν, Se colligere, Ad se redire. Herod. (1, 116.) Ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· μόλις δέ κοτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν. Raro tamen in h. v. significationem hanc obtinet.

"Ἀμφέρομαι, Æolica sync. pro ἀναφέρομαι, Sursum feror, Attollor et subvehor in altum. Apoll. Rh. 2, (169.) ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα Ἀμφέρεται:" [al. ἐμφέρεται. "Ἀμφέρω, Porson. Phœn. 1425. Brunck. 1420. Valck. p. 479." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 829. not.]

"Ἀνενέγκω, inus. thema est, e quo ἀναφέρω sua mutuatur tempora: significans Refero, Reveho, Reduco. Passiva et media voce usurpatur interdum pro Redeo ad me, et veluti Mihi reducor s. reddor: ut qui ex animi deliquio in vitam redeunt: unde et ap. Hes. ἀνενεχθεὶς, ἀναβιώσας:" [ex Herod. 1, 116.] "Et ap. Herod. 1, (86.) de Cræso jam cremando, Ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης: quod Bud. interpr. Resipiscentem et respirantem ex animi deliquio." [Il. T. 314. ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε: Schol. ἀνεστέναξε, καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα.] "Verum et activa vox eam habet signif. Plut. Symp. Sept. Sap. Ὡς δὲ τὸν Θαλῆν εἶδε, μικρὸν ἀνενεγκὼν καὶ καταστάς, Ad se paulum reversus. Sic ap. Suid. Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν· ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες, παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου περισωθέντα. Et ut Herod. dicit ἐκ λειποψυχίης ἀνενείκασθαι, ita etiam ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν dicitur, E delirio ad se reverti, et resipiscere: nec non ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, E morbo ad se reverti et convalescere. || Alioqui pro Refero accipitur in alia etiam signif., qua sc. pro Renuntio s. Defero accipitur. Herodian. 2. Πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ ἀνενεγκών, Iisdem ad senatum relatis. Et rursum, Τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀνήνεγκε πρὸς Μαρτίαν, Ad Martiam retulit. || Sursum fero, duco, veho: unde ἀνενέγκασθαι, quod exp. Ascendere, veluti cum dicitur, Εἰς τὸ Κωρύκειον ἀνενέγκαντο. Itidem vero ἀνενέγκασθαι dicitur qui ex imo pectore suspiria vel spiritum trahit, ut ex Hes. discimus, ἀνενέγκατο exponente ἐστέναξεν ἐκ βάθους: et e Pausania, dicente, Ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη, pro Respiravit." [Bekk. Anecd. 397. 402. ἀνενεχθείσας, ἀνενεγκούσας. Vide Buttm. Lexil. 263.]

"Ἀνενείκω, itidem inusitatum th., ut præcedens ἀνενέγκω, ejusdemque cum eo signif. Frequens est ap. Herod. ut 1, (86.) de Cræso, Ἀνενεικάμενον ἐκ λειποψυχίης, Ad se reversum ex animi deliquio. Et rursum (1, 141.) Ἀνενειχθέντες ἐς τὰς πόλιας, In urbes reversi s. regressi. Ac ut dicitur ἀνενεγκεῖν τι πρός τινα, sic etiam ἐς τὸν βασιλέα ἀνενείχθη, Ad regem relatum est. Ubi etiam nota carere augmento. Præterea sicut ἀνενεγκεῖν est Sursum ferre s. vehere, Subvehere, ita ἀνενείκαντες ἄνω, affertur pro Tollentes. Quomodo et Apoll. Rh. ἀνεκείκατο φωνὴν, Vocem sustulit:" [3, 463. ἀνενείκατο μῦθον: v. Herm. ad Orph. p. 822.] "Ἀνενήκατο φωνὴν, VV. LL. ex Apoll. Rh. pro Vocem sustulit. Sed perperam; scr. enim ἀνενείκατο."

"Ἀνενεκτέον, Referendum: ap. Greg. Naz."

["Ἀναφέρω, Fischer. ad Palæph. 59. 119. et Ind., Valck. Hipp. p. 303. Callim. 154. ad Charit. 321. (480. 653.) Wyttenb. Select. 409. ad Herod. 43. 76. 467. 634. Wolf. Proleg. 209. Markl. Iph. p. 120. Musgr. Iph. T. 198. Ion. 253. 827. Wakef. 845. Jacobs. Anth. 6, 149. 7, 391. Huschk. Anal. 93. T. H. ad Plutum p. 69. Refero, Attribuo, ad Herod. 173. Villois. ad Long. 25. Lennep. ad Phal. 65. Jacobs. Anth. 9, 324. Convalesco, ad Herod. 205. ad Charit. 234. Plut. de S. N. V. 84. Xen. Eph. 14. 30. 232. Wakef. Trach. 568. Cattier. Gazoph. 66. Villois. ad Long. 210. Refero, ut ad senatum, Dionys. H. 1, 300. ad Herod. 411. Neutral., Heind. ad Plat. Theæt. 395. De dramatibus, Casaub. ad Athen. 52. De singultu, T. H. ad Lucian. 1, 178. Ἀναφ. εἰς, sc. τὸ γένος, Wessel. ad Dion. Cass. 1500. Boiss. Philostr. 626. 633.: τὸ εἶδος ἐς, 438.: εἰς τὴν ἀκρόπολιν, T. H. ad Plutum p. 475. Ἀνηνέγκαντο, ad Charit. 247." Schæf. Mss. "Memor sum injuriæ, Appian. 1, 432. Recordor, 496. 2, 276. Refero ad aliquem, Philostr. 157. Emergo, Suid. Neutraliter, Eunap. 83. πρός τι." Wakef. Mss. "In expensum fero, Mich. Apost. Prov. 7, 19." Schleusn. Mss. Convalesco, Hippocr. 1221. Ἀναφ. τὸ γένος, Append. ad Bast. Ep. Cr. p. vii. "Ἀναφέρεσθαι, Sese attollere, Virg. Æn. 4, 690., et levare e lectulo: signum animi perturbati et inquieti, 3, 3. (Πολλάκις ἀναφερόμενον, καὶ στεναγμοὺς ἱέντα ξὺν δακρύοις, καὶ κροτήσεσι χειρῶν.)" Fischer. Ind. in Æschin. Dial. Socr. Melius reddideris, Suspiria duceutem: cf. locum Iliadis in v. Ἀνενέγκω citatum. Plut. Cat. Min. 49. Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον. Vide Schn. Lex.]

Ἀναφορὰ, ἡ, Sursumversus latio, Sublatio, Subvectio, Comportatio. Aristot. H. A. 9. loquens de nautilo pisce, Ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης, τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, quod Plin. ita reddidit, (ut Bud. observavit,) Supinus in summa equorum pervenit, se paulatim subrigens. Ab eod. Bud. Comm. ἀναφορὰ non solum exp. Sursumversus latio et Subvectio, sed etiam Emersio. Idem in l. de Asse, Ea autem pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi pars jamjam emersura. || Invenitur et ἀναφορὰ αἵματος, Rejectio sanguinis, Emissio sanguinis sursum: eod. modo, quo dicitur ἀναβολὴ αἵματος. || Affertur et pro Exhalatione ex Athen., s. Evaporatione. Secundum Amm. est peculiariter ὁ ἀπὸ τῶν ἀφόδων ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ἀτμός. Bud. autem scribit, ἀναφορὰν esse Eruptionem s. Scaturiginem ap. Athen., de sanguinis fonte e terra prodigioso. || Ἀναφορὰ, Relatio. Aristot. Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστι, Relatio de rebus omnibus fit ad populum, pro Referuntur omnia ad populum; s. potius, Refertur de omnibus ad populum. Apud Theophr. C. Pl. 6, (12, 6.) Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, exp. Redigitur ad nostrum sensum. Ἀναφορὰν ἔχει πρὸς τοῦτο, Refertur ad hoc, Ad hoc pertinet, Ad hoc spectat. || Bud., postquam annotavit ἀναφέρω significare Refero, i. e. Hujus causa facio, Huic omnia tribuo, et exemplum ex Alex. Aphr. protulit, subjungit, Et ἀναφορὰ ead. signif., citatque ejusd. Alex. Aphrodisei locum, in quo Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ait i. esse q. alibi dicit συντείνει εἰς τὸ τέλος. Exp. ἀναφορὰν etiam Scopum, in hoc loquendi genere. || Ἀναφορὰ Criminis relatio, Jus referendæ quæstionis in alium quempiam quam cum quo judicium prius agitatum est. Recursus salvus a forensibus dicitur, h. e. Actio subsidiaria et rejecta in alium, ut ait Bud. Comm. citans cum alios locos, tum etiam hunc Dem. (704.) Ἐκείνοις δ' εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν: istum quoque, (301.) Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν, ῥᾳστώνην, ἅμα δὲ, εἴτι γένοιτο, ἀναφορὰν, Relinquebat sibi unusquisque, simul fungendi officii facilitatem, simul, si quid secus accidisset, criminis relationem, Bud.: qui tamen alibi ait ἀναφορὰν posse etiam exponi Refugium et præsidium, ut et Pollux ἀναφορὰν et ἀναφυγὴν conjungit. Eur. Or. (414.) Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς, Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, Licet excusare oraculum Apollinis, qui nobis auctor fuit parricidii, Bud. || Ἀναφορὰ, Oblatio, ap. LXX. Interprr., ut Ps. 50, (20.) ἀναφορὰς, Oblationes. || Ἀναφορὰ pro Reditu s. Proventu exp. in hoc Plut. loco in Lycurgo, Ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν

μεδίμνους; quam signif. in ipso verbo ἀναφέρω nusquam observavimus. Amm. scribit, ἀποφορὰν s. ἀναφορὰν, esse Pecunias quas servi dant suis dominis. Videtur autem hæc signif. hujus nominis ab agris cultis esse sumta, qui velut referunt suis dominis quod acceperunt, et quidem cum fœnore. || Ἀναφορὰ, Erectio ejus quod cecidit, vel ejus qui lapsus est, Virium aut Animi recollectio. Plut. Fabio, Οὐκ ἤλπιζον ἕξειν τὴν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, Non sperabant habituram ullam facultatem virium recolligendarum. Talis est signif. verbi ἀναφέρειν in hac locutione supra exposita, Ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας, et in similibus. Exp. tamen VV. LL. ἀναφορὰ in h. Plut. l. Salutis remedium. [Plut. Catone 27. Phocione 2. "Ammon. 21. 22. Eran. Philo 161. Fischer. ad Palæph. 182. Valck. Phœn. p. 427. ad Diod. S. 1, 4. 2, 272. 289. 542. Wolf. Proll. 213. ad Dionys. H. 5, 49. Heyn. Hom. 4, 304. Musgr. Ion. 253. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 314. 317. Anaphora, figura rhetorica, Zeun. ad Xen. K. Π. 5. 49. 58." Schæf. Mss. "Relatio, Fig. qua verbum in singulis membris repetitur. In ea Demetr. de Eloc. 141. docet inesse etiam alias figuras, ut ἐπαναφορὰν, quatenus idem verbum referatur ad idem principium; ἀσύνδετον, quatenus membra nullo συνδέσμῳ juncta sint, et ὁμοιοτέλευτον, ob similem terminationem, ut in hoc exemplo, ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς: cf. Id. 268. et Longin. 20, 1. it. Berger. de Nat. Pulcr. Orat. 161. Hermogeni περὶ Δεινότ. 58. ἀναφορὰ dicitur, Cum orator alienam auctoritatem, vel opinionem vel famam affert, quæ forma inprimis in narrationibus locum habet. Unde Greg. ad l. l. cap. 28. μαρτυρίαν τινὰ interpretatur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* "Ἀνάφορος, Sursum veniens, Serv. ad Virg. G. 1, 32." Wakef. Mss.] "Δυσανάφορος ὕπνος, Bud. ex "Atticis affert pro ὁ δυσβάστακτος: addens, opposi- "tum ei esse τὸν εὔφορον:" ["Basil. Hom. Mor. 326. ὕπνος." Boiss. Mss. * Δυσαναφόρως, Philostorg. H. E. 11, 3. * "Εὐανάφορος, Const. Apost. 7, 30." Kall. Mss. * Ἰσανάφορος, Paul. Alex. Apotelesm. D. 4. * Πολυανάφορος, Ptol. libro quem Καρπὸν inscripsit, fol. 57. Ed. Norimberg. 1535. 4.]

Ἀναφορικὸς, Relativus. Apud Gramm. ἀναφορικὸν ἄρθρον, Articulus relativus, ὅς, Qui: quod et Latini Nomen relativum appellant. Est etiam ἀναφορικὸν ap. Gr. Gramm. οἷος, et alia nonnulla. [Schol. Eur. Hec. 1014. Schol. Il. A. 228. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 315." Schæf. Mss. * Ἀναφορικῶς, Schol. Eur. l. c. Schol. Il. A. 415. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 5. 101.] || In VV. LL. annotatur e Diosc. Enarratoribus, ab eo ἀναφορικοὺς dici Qui cruenta rejiciunt s. vitiosa, et e pectore extussiunt. Sic supra dictum est ἀναφορὰν αἵματος appellari Sanguinis rejectionem. [Cornar. ad Gal. sec. Loca p. 483. Procl. Paraphr. 214.] "Δυσαναφορικὸς, Qui difficul- "ter ἀναφορεῖ et excreat, δυσκόλως ἀναφερόμενος, "Hes."

Ἀνάφορον, τὸ, Fulcimentum dossuarium, vel humerarium, vel potius, Vectis humerarius. Vel, Sporta dossuaria. Aut Quippiam simile quo utuntur bajuli, ut ait Bud. citans hunc Aristoph. locum B. (8.) Μεταβαλλόμενος τὰνάφορον, i. e. Ex humero in humerum transferens sportam dossuariam: (Ἐκκλ. 833.) Vide supra Ἀμφίκυρτον. ["Bergler. ad Alciphr. p. 8. Brunck. Aristoph. 1, 25. 149. 2, 47. 3, 183. Kuster. 64. Fr. 274." Schæf. Mss. Anonymus Suidæ v. Μελαμπύγου, Ἐν ἀναφόρῳ ἐδέθησαν.] "Τὰνάφορον "pro τὸ ἀνάφορον. At in VV. LL. perperam τανά- "φορον, quasi litera τ una esset e literis ipsius voca- "buli."

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, Vectis, i. q. ἀνάφορον, Bud. locum citans e Paralip. 5, (7, 8.) Eust. autem τοὺς τῶν ὅπλων ἀναφορεῖς exp. τελαμῶνας. Suid. ἀναφορεὺς exp. Lorum. ["Heyn. Hom. 5, 450. 6, 123." Schæf. Mss.] "Ἀναφορευτὴς ἀσπίδος, Lorum, Habena, VV. "LL. perperam pro ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος."

Ἀναφορέω, Factum ex ἀναφέρω, sicut φορέω simplex e simplici φέρω. Exp a Schol. Thuc. ἀναβιβάζω, Erigo in altum, Ascendere facio, Sursum impono, Impono sublatum in altum, quasi Ascendere facio in altum. [Egero, Herod. 3, 102. Sursum fero, 111. Ἀναφ. ἐς Λιβύην, Procop. Anecd. 23.]

"Ἀνταναφέρω, Vicissim refero, aut etiam aliter "pro loco, sequendo signiff. quæ composito ἀνα- "φέρω datæ fuerunt." [Wyttenb. Plut. 6, 210.]

"Ἐξαναφέρειν, Reficere se et reparare, Convale- "scere, ἀναλαμβάνειν, ἀνασφάλλειν. Plut. Symp. Sept. "Sap. de Periandro, Ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ "τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, "χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας "ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Ubi metaphorica est signif. Alioqui enim accipitur etiam "pro Sufferre. Affertur enim, Δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξα- "ναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀληθείᾳ καὶ μαλακό- "τητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, pro Videtur etiam "ipse olim ob imperitiam et mollitiem neque jam "ferre neque sustinere suis cogitatibus rem incer- "tam:" [cf. Eund. in Othone 9.] "De priore porro B "signif. plura habes e Plut. ap. Bud. Comm. 403.; "ibi enim ἀναφέρειν et ἐξαναφέρειν affert usurpata pro "Vires reparare, Spiritum et vires recipere, Re- "creari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum po- "tentiæ fortunæque restitui." [Plut. de Vindicta p. 14. de Fort. Alex. 341. "Pallad. Hist. Laus. Præf." Boiss. Mss.] "Ἐπαναφέρω, Transfero, Re- "moveo, Rejicio. Dem. c. Aphob. Καὶ τότε εἰς "ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristoph. (N. 1079.) Μοιχὸς "γὰρ ἦν τύχῃς ἁλοὺς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν, Ὡς οὐ- "δὲν ἠδίκησας, εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν, Κἀκεῖνος "ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, Exemplum facti "in Jovem rejiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in "locis Crimen Culpamve, aut Causam criminis Ac- "tionemve, in alium rejicere s. removere. || Signif. "etiam Refero, Renuntio. Quo Xen. in passiva "voce usus est: (Ἑλλ. 2, 2, 13.) Οἱ δὲ πρέσβεις "ἐπανεφέροντο ταυτα εἰς Ἀθήνας. Item Refero, Re- "duco. Hermog. Ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος "του λόγου." ["Heind. ad Plat. Lys. 43. ad Theæt. C 395. Jacobs. Anim. 250." Schæf. Mss. Hippocr. 118. Polyb. 1, 17, 1. Plato de LL. 680. Demosth. 59. 78. 829. 1034.] || "Signif. etiam Repetere et "conduplicare: UNDE Ἐπαναφορὰ, Nomen sche- "matis ap. Gramm. et Rhett.: Plut. Homero, Τοῦ "δ' αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ "πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. "Hæc et alia plura Bud. 404., ubi et exempla hujus fi- "guræ affert. Jul. Rufin. ἐπαναφορὰν esse dicit Cum ab "eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt: "ut, Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Licori, Hic "nemus, hic ipso tecum consumerer ævo. Latine "hanc figuram dici Regressionem ait. Aquila" [Rom. 34. p. 176.] "Relatum vocari tradit: constare "autem ex eo, quod eadem pars orationis sæpius "per singulos ambitus aut per singula membra, iu- "terdum etiam brevius per cæsa, quæ κόμματα "appellant, repetitur. Plura vide ibid. Vide et T. "4, c. 109." [Demetr. de Eloc. 61. Alex. περὶ Σχημ. 583. Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 174. Aristot. Eth. 5, D 2. Eust. Il. A. p. 97, 43. "Wolf. ad Hesiod. p. 67. ad Charit. 226. ad Diod. S. 1, 92. ad Il. Ψ. 641. Heyn. Hom. 4, 421. 436. Rutil. 163. * Ἐπαναφορικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199. Schol. Aristoph. Πλ. 545." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 51. 54.]

"Ἐπαμφέρω, poëtica sync. pro ἐπαναφέρω, Acceptum "fero, Refero s. Transfero in. Solon ap. Diog. L. p. "19. meæ Ed. Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην "κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. "Quod distichum et ap. Plut. legitur in Vita ipsius, "p. 174. meæ Ed.; sed ibi habetur λυγρὰ pro δει- "νὰ, et μῆνιν pro μοῖραν, quod posterius plane non "probo." [* "Προαναφέρω, In antecessum removeo, Schol. Eur. Phœn. 784." Kall. Mss. "Artemid. 2, 36." Elberling. Mss. * "Προσαναφέρω, Defero ad judices, Euseb. H. E. 393." Kall. Mss. Diod. S. 625. Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων, Vates consulebat, Ad vates referebat, de hoc prodigio. "Pallad. V. Chrys. p. 9. Bigot." Boiss. Mss. Athan. 2, 48. LXX. Judith. 11, 28. Tob. 12,

15.] "Συναναφέρω, Simul subveho, eveho, Greg. "Naz. Συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον," [Schleusn. Lex. V. T.: Joseph. A. J. 13, 16, 5. * Συναναφορά, M. Anton. 3, 13. "Ad Hesych. 2, 1300. n. 17." Dahler. Mss. * Ὑπαναφέρω, Sozom. H. E. 1. p. 51.]

"Ἀντιφέρομαι, i. q. ἀπ' ἐναντίας φέρομαι, h. e. "ἐναντιοῦμαι, Eust. Obviam me fero, Offero me in "certamine, Occurro, Obsisto. Il. A. (589.) ἀργα-"λέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Difficile enim est "Jovi obsistere s. offerre se et opponere, Difficile "est contendere cum Jove. Sic Juno Il. Φ. (481.) "Dianæ dicit, Πῶς δέ συ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, "ἀντί' ἐμεῖο Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντι-"φέρεσθαι Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, Licet arcum geras, "tamen difficile tibi erit viribus mecum contendere. "Magis proprie Il. E. (701.) Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο "μάχῃ, Neque occurrebant s. adversus eum fere-"bantur pugna. Hes. quoque ἀντιφέρεσθαι exp. ἐρι-"στικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιτάσσεσθαι, et ἐναντιοῦσθαι, "afferens præterea ἀντιφέροιντο pro ἐξισοῖντο. Ἀντι-"φέρω autem vide in Ἀντοίω." [Ἀντιφέρω, Gl. Oggero, Regero. "Ad Timæi Lex. 217. Damaget. 8. Macedon. 30. Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss. Arat. 468. "Contra duco, 2, 10.: ubi de eo legitur, qui calculos suos opponit calculis collusorum. Conf. ad Plat. Phæd. 37, 14. et Reitz. ad Lucian. 1, 569." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] "Ἀντένεξις, ἡ, "verbale e verbo ἀντενέγκω s. ἀντιφέρω: quod Bud. "ex Aretha Comm. in Apoc. affert, sed non exp." [* Ἀντιφορὰ, unde * Ἀντιφορικὸς, et adv. * Ἀντιφορικῶς, i. q. ἀντιφραστικῶς, Schol. Thuc. 3, 15. Ἀντιφερὴς, vide Ἀντιφαρές.] "Ἀντιφερίζω, Oppono me, "Obsisto, Concerto, Contendo, Æquo me, Æqui-"paro me, ut Hes. ἀντιφερίζειν exp. non solum "ἀντιστῆναι, sed etiam ἐξισοῦσθαι. Hesiod. Ἔργ. (1, 208.) Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερί-"ζειν: Θ. (609.) de eo qui prudentem et castam "uxorem nactus est, Τῷδε ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ "ἀντιφερίζει Ἔμμεναι, Huic malum cum bono pari "contentione nititur adesse. Ubi nota cum infin. "etiam construi præter dat. Cum dat. Aristoph. "quoque (Ἱππ. 813.) ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστο-"κλεῖ; Contendis tu cum Themistocle? Themistocli "te æquiparas? Sic ἀντιφέρομαι accipitur, e quo hoc "ἀντιφερίζειν Eust. derivatum ait." ["Ad Charit. 766. Kuster. Aristoph. 112. Heyn. Hom. 5, 201." Schæf. Mss. Il. Φ. 411. ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.] "Ἀντιφαρὲς, Hes. ἐναντίον, pro quo fortasse scr. "ἀντιφερές. Ἀντιφθάρα autem, quod ap. Eund. exp. "ἀντιλογία, μάχη, ζήλη, item μητρυιὰ secundum "quosdam, magis suspectam habet scripturam, "utpote ante Ἀντίφασις positum; ideoque pro eo ex "Etym. repone Ἀντιφάρα, qui a Syracusanis ita "vocari scribit τὴν ζήλην, sc. παρὰ τὸ ἐναντίως φέρε-"σθαι. Dores enim φάρω pro φέρω dicere, ut τάμνω "pro τέμνω, τράπω pro τρέπω: sed a quibusdam ex-"poni παλλακὴν, ab aliis μητρυιάν."

Ἀποφέρω, Aufero, Tollo. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 6.) Ἀ-πενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ των αἰσθήσεων. Apud Athen. ἀποφέρειν et προσφέρειν opp.: 13. Βρα-δέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Isocr. Archid. Τῆς μὲν πολεως ἀφίστασθαι καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων πλὴν ὅσα ἂν δυνώμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ' ἡμῶν αὐτῶν. || Sed et morbus dicitur aliquem ἀποφέρειν pro De medio tollere. Sic autem et nostrates dicunt morbum auferre quempiam La maladie l'a emporté, ad verbum, Ἡ νόσος αὐτὸν ἀπήνεγκεν, Morbus eum abstulit. Liban. Ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον. Chrys. 1 ad Cor. 1. Οἱ δὲ μάτην καὶ εἰκῇ καὶ ἁπλῶς αἰτίας μὴ οὔσης ἑαυτοὺς ἀπήνεγκαν, Seipsos abstulerunt, i. e. Sese de medio abstulerunt, Sibi manus attulerunt. Horat., respiciens, meo quidem judicio, ad Græcum verbum ἀποφέρω, usus est verbo Aufero, eod. modo; nam et morbus et mors dicuntur ap. eum aliquem auferre pro E medio tollere et interficere: sic et palla novam nuptam, ap. Eund.

Ἀποφέρω, Aufero, eo quoque sensu, quo quis dicitur Auferre præmium s. laudem vel mercedem, A Refero, Fero. Æschin. (14.) Εἶχε δὲ οἰκέτας δημιουργοὺς της σκυτοτομικῆς τέχνης δέκα, ὧν ἕκαστος τούτῳ ἀπέφερε δύ' ὀβολούς, Obolos duos mercedis diurnæ nomine referebat et auferebat, Bud. Sic Lucian. (1, 121.) Ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. Vide ἀποφέρεσθαι δόξαν, Auferre laudem s. gloriam, vel Reportare, ubi agetur de passiva voce active posita.

Ἀποφέρω, non solum Aufero signif., vel Refero, aut Reporto, sed et contrarium, sc. Pendo, Persolvo alii, qui postea aufert. Plut. (Anton. 58.) Οἱ δὲ ἐξελευθερικοὶ τὰς ὀγδόας τῶν κτημάτων ἀπέφερον. Polyb. Καὶ τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με. Sic et ap. Xen. usurpatur hoc verbum, itidem vero et simplex φέρω, K. Π. 4, (6, 4.) Δασμόν τε τῆς χώρας, ὅνπερ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω. Potest autem hic ἀποφέρω exponi etiam Affero pendendum, Allatum pendo.

Ἀποφέρω non tantum pro Affero quod pendam, Affero pendendum, Allatum pendo, ut in ll. qui sunt B in proxime præcedenti annotatione, sed et generaliter pro Affero, ut Xen. K. Π. 7, (5, 12.) Τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν ἀποφέρειν πάντας τὰ ὅπλα Βαβυλωνίους: statim post, Οἱ μὲν ἀπέφερον· ὁ δὲ Κῦρος κ. τ. λ. Sic 4, (2, 16.) Ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα, τοὺς δὲ ἵππους ἐπὶ ταῖς σκηναῖς καταλιπεῖν.

Ἀποφέρω, Renuntio, Designo, Nomen alicujus edo. Demosth. (1208.) Καὶ ἀποφέρειν ναύτας καὶ διὰ τάχους τὸν ἀπόστολον ποιεῖσθαι. Bud. ["Aut Indicem modo nautarum exhibere, aut Ipsa corpora sistere, repræsentare." Reisk. Ind. Demosth.] || Est etiam In album refero, et inter numeros ascribo: unde ἀπενεχθῆναι pro In album referri. Lys. (575.) Ἐν ἐκείνοις δὲ τοὺς ἱππεύσαντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι.

Ἀποφέρω γραφὴν, Defero aliquem et postulo, Bud. ex Æschine (85.) Ἀπηνέχθη γὰρ ἡ κατὰ τοῦδε τοῦ ψηφίσματος γραφὴ, ἣν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεώς με φῆς ἀπενεγκεῖν. Dem. (243.) Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γρα-C φὴν κατὰ Κτησιφῶντος, Diem dixit Ctesiphonti, Reum postulavit Ctesiphontem, quod legem perperam tulisse diceret.

Ἀποφέρω λόγον s. λόγους, Rationes ad ærarium refero. Demosth. (1187.) Ἀποχειροτονηθεὶς ἐν ᾧ ἀπήνεγκε λόγῳ, ἐλογίσατο ἐκ τῶν στρατιωτικῶν χρημάτων αὐτὸς δεδωκὼς εἰς τὰς ναῦς τὰς ἑπτὰ μνᾶς ταύτας τότε, In rationibus quas ad logistas tum retulit, ipse expensas has septem minas tulit. Æschin. (56.) Ὃς οὔτε εἴληφεν οὐδὲν τῶν δημοσίων, οὔτ' ἀνῆλωκε, προσῆλθε δὲ πρός τι τῶν κοινῶν, καὶ τοῦτον ἀποφέρειν κελεύει λόγον πρὸς τοὺς λογιστάς. || Dicitur et de rationibus privatis, cum debitor cum creditore, tutor cum pupillo rationes subducit, ut Dem. (838.) Φάσκοντες δὲ οὐ πολλὰ λαβεῖν, μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχατε, πάντες κοινῇ με ἐπιτροπεύσαντες.

Ἀποφέρομαι, voce pass., sed activa signif., Aufero, Reporto, Refero: ἀποφέρομαι, inquit Bud., signif. Refero et reporto gratiam, vel gloriam, vel præmium, et impetro. Proprie de iis dictum, qui honorem aut D magistratum gesserunt: Ἀποφέρεται πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, item Ἀποφέρεται κλέος. Herodian. (1, 5, 24.) Τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθαι. Usurpatur pro eod. simplex φέρεσθαι, item ἄρασθαι. Sic et ap. Cic. Auferre gratiam. Apud Eund. A Scapulis paucos dies aufert, i. e. impetrat. Item ad Att. Liberalissimum decretum abstulimus. Hæc Bud. Ceterum jungitur ἀποφέρεσθαι et cum aliis nominibus, ut cum dicunt τὰ πρῶτα ἀποφέρεσθαι, Primas auferre. Pro quo dicitur potius Primas tenere s. obtinere, Primum locum obtinere. Exp. autem non solum λαμβάνειν, cum junctum est hujusmodi nominibus, sed et ἀποκερδαίνειν: unde ἀποφορὰ, itidem κέρδος, λῆμμα.

Ἀποφέρομαι, pass. voce simul et signif., Auferor: accipiendo sc. hoc verbum passivum iis modis, quibus diximus accipi Auferre pro ἀποφέρειν. Et ut dicitur ἀπήνεγκε γραφὴν, sic ἀπηνέχθη γραφή. Vide supra in Ἀποφέρω γραφήν. || Ceterum ἀποφέρεσθαι invenitur etiam expositum ἀποδιώκομαι, et μακρὰν φερο-

μαι, ἀποκρούομαι: unde ἀπενηνέγμεθα, pro ἀποκεκρούσμεθα. || Præterea dicitur ἀποφέρεσθαι pro Expirare, Exhalare, Emanare. Plut. Symp. 5. Πολὺ δὲ μᾶλλον εἰκὸς ἐστιν ἀποφέρεσθαι τῶν ζώων τὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν θερμότητα καὶ τὴν κίνησιν, Effluere, Emanare, Expirare, Bud. Hinc Ἀποφορὰ, Expiratio, Exhalatio, ut paulo post ostendetur.

"Ἀποφεροίατο, Ionice pro ἀποφέροιντο, Auferant, "Reportent," [Herod. 7, 152.]

"Ἀπενέγκω, inus. thema, e quo ἀποφέρω mutua- "tur sua tempora, ut præt. perf. act. ἀπενήνοχα, et "aor. 1 pass. ἀπηνέχθην, et aor. 2 act. ἀπήνεγκον, "aor. 1. ἀπήνεγκα, irregulariter pro ἀπήνεγξα." ["Aristoph. Εἰρ. 1109. * Ἀπενείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226. ad Herod. 201." Schæf. Mss.]

["Ἀποφέρω, Toup. Opusc. 2, 177. Valck. ad Bion. p. 308. Alciphr. p. 8. Wyttenb. Ep. Cr. 16. Bibl. Crit. 3, 2. p. 81. Thom. M. 105. Toup. Emendd. 2, 414. Herod. 449. Markl. Suppl. 1192. Luzac. Exerc. 82. Cattier. Gazoph. 69. Boiss. Philostr. 322. 397. 461. Ἀποφ. τὴν γραφὴν, ad Il. B. 216. Ἀπένεγκε, ἀπενέγκαι, ad Lucian. 1, 335. Act. pro med., Anacr. p. 44. Brunck. De act. et med., Jacobs. Anth. 11, 95. Ἀποφέρομαι, de præmiis, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 1. Opusc. 2, 86. Emendd. 2, 531. ad Herod. 662. ad Charit. 207. Boiss. Philostr. 296. leg. ἀποφερόμενος." Schæf. Mss. "Ἀποφέρομαι, med., Ostendo, In me habeo, Hierocles 238. Renuntio, cum gen., Liban. Epist. p. 7." Wakef. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 525.: ἀπενειχθῆμεν, 198. Ἀπενεχθῆναι, i. q. ἀναιρεῖσθαι, Hippocr. 600.]

Ἀποφορὰ, ἡ, Ablatio. Philosophi πρόσθεσιν et ἀποφορὰν inter se opp.: ac sic utitur non semel Sextus Empiricus. Usus est autem ante illum Aristot. τῶν Μετὰ τὰ Φυσικὰ 8. nomine hoc ἀποφορὰ pro Ablatione. || Est etiam ἀποκομιδὴ, J. Poll. || Lucrum, Emolumentum, ab ἀποφέρω, Aufero, Refero, Reporto, Lucror: qua in signif. capitur et pass. vox ἀποφέρομαι, ut paulo ante dictum est. || Pensio, Pensitatio, quæ differt ab ea quæ εἰσφορὰ vocatur, quod ἀποφορὰ sit servorum. Andoc. Ἔφη γὰρ εἶναι ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, Et sibi eundum esse ut ab eo pensionem acciperet, qualis sc. a colonis ascriptitiis pendebatur. Plut. de Spartanis loquens, Οἱ δ' εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες, Pensionem certam pensitantes. Hæc Bud. Ἀποφορὰ, inquit J. Poll., οὐχὶ ἀποκομιδὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν φόρων καταβολὴ, καὶ πνευμάτων ἀποβολὴ, καὶ ὀδμαῖς πνεύματος προσβολή. Addit Bud. esse ἀποφορὰν etiam Stipendium militare ap. Plut. Apophth. || Exhalatio, Expiratio, Effluxio. Plut. Symp. 5. (p. 127.) Καὶ γὰρ ἡ ὀσμὴ καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς ἀναπνοῆς ἀποφοραί τινες εἰσὶ τῶν ζώων. || Capitur etiam pro Suaveolentia et odore grato. Herodian. (1, 12, 3.) Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς, καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Sed δυσωδίαν, i. e. Graveolentiam, sæpius signif. Dioscor. Ἡ τε εὐωδία μικτὴν ἔχει τὴν ἀποφοράν. Idem, Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφοράν. Hæc e Bud. Ceterum videndum est an non in illo Herodiani loco ἀποφορᾶς significet simpliciter Exhalationis; nam si exponatur Suaveolentiæ, quod est εὐωδίας, tum εὐωδία τῆς ἀποφορᾶς quid sibi volet? ["Diog. L. Cleanthe p. 295, 19. HSt." Seager. Mss. "Ad Mœr. 62. Ammon. 21. 22. Valck. ad Eran. Phil. 161. Thom. M. 105. Toup. Emendd. 2, 414. ad Herod. 153. Koen. ad Greg. Cor. 249(=525.) Plut. Mor. 1, 728. 959. Coray Theophr. 337. ad Diod. S. 2, 233. Boiss. Philostr. 612. Graveolentia, Diod. S. 2, 566." Schæf. Mss.] "Ἀποφορὴ, ap. Herod. (2, "109. 4, 35.) ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δε- "σπόταις, ut testatur Suid. Ionice autem positum est "pro ἀποφορὰ, quod itidem significare Pensitatio- "nem, docui supra. In Herod. Lex. non ἀποφορὴ "scriptum, SED Ἀποφρὴ, per sync. Ibi enim anno- "tatur ἀποφρὴν ab eo vocari τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ "τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις." "Ἀποφορᾷν, Suidas "Isæum usurpasse scribit pro ἀπενεγκεῖν καὶ διά- "στημα ποιῆσαι μεταξύ, tanquam sit infin. AB Ἀπο- "φοράω: nam et in Ms. Cod. circumflexo notatum "est. Harpocr. autem habet ἀποφοράν: quod et "ipsum ab Isæo usurpatum ait ἐπὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν "καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ: atque ita eum scri- "psisse, patet ex Isæi verbis, quæ subjungit, Εἴπερ "γουν ὥριζον ταῖς ἀποφοραῖς ταύταις τῶν ποδῶν ἀλ- "λότριον εἶναι τὸ χωρίον, Hisce distantiis s. interstitiis pedum."

"Ἀποφόρος, Hesychio ἀσθενέστερος, Infirmior, Imbecillior, Invalidior: ex eo forsan, quod oneri ferendo non sufficiat. Idem ἀπόφορα δένδρα dici "indicat τὰ μὴ φέροντα καρπόν: præp. ἀπὸ posita "hic pro ἀ στερητικῷ. Videtur et pro Non suffe- "rendus s. Aversandus positum ap. Phalar. Ep. "139. (p. 254.) Ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπό- "φορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης ὡς εἰκός." ["Ruhnk. ad Timæum p. 13. Musgr. Or. 163." Schæf. Mss. * Ἀποφορέω, unde * Ἀποφόρησις, Ablatio, Sext. Emp. 56. * Ἀποφόρητος, Auferendus: ἀποφόρητα, τὰ, Dona convivis data, Athen. 229. Apophoreta, Suet. Vesp. 19. * Ἀποφορίζω, 4 Macc. 3, 20. Χρήματα ἀποφορίσαι, Pecuniam largiri, al. ἀφορίσαι.]

[* Ἀνταποφέρω, J. Poll. 9, 107. * Προσαποφέρω, Demosth. 707. 1208. Athen. 210. 527. "Isid. Pelus. 1, 24." Boiss. Mss. * Συναποφέρω, Schol. Eur. Or. 345. Athen. 273. Clem. Alex. 408. 735. Justin. Mart. 504. "Demades ὑπὲρ τῆς Δωδεκαετίας p. 272. Reisk. Κρεῖττον γὰρ ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος, ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥεύματι." Seager. Mss.]

Διαφέρω, Differo, i. e. In diversas partes fero, Dissipo, Distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æsch. Choëph. (62.) p. 230. meæ Ed. Διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν ἄντιον * παναρκέτας νόσου, ubi Schol. διαφέρει exp. διασπαράσσει. Quam expositionem sequendo, convenit optime hoc διαφέρει cum Different, quod legitur ap. Horat. Epod. (5, 99.) Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinæ alites. Extat alioqui ap. Eund. Differre remos simplicius dictum pro In diversas partes ferre, Diversos ferre, Disjicere, Dissipare. Similem autem et ap. ceteros usum habet verbum istud Differo. Dixit enim Virg. (G. 3, 197.) Aquilonem differre nubila: quod Serv. exp. Dissipare: Dixerat vero et ante illum Lucr. 2. Scintillasque agere, ac late differre favillam. Quin etiam metaph. usurpatum legimus pass. Differor, ap. Plaut. Differor amore, ap. Terent. Differor doloribus, ap. Propert. Differor invidia. Sed διαφέρειν est etiam διαπέμπειν, In diversas partes ferre et importare, Bud. afferens ex Aristot. talem pass. vocis usum, ubi dicit de electro, Καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας. Sic διαφέρειν τὰς ἀγγελίας est In diversas partes ferre, et quasi dissipare, ut dicitur dissipatus rumor, quod tamen exp. in VV. LL. Perferre nuntios. Sciendum est porro in prosa usitatum potius esse διαφορεῖν pro Dissipare s. Distrahere. Ceterum idem Bud., aliis tamen signiff. interjectis, interpr. etiam In diversum ferre, et Varie agitare. Item, Animo versare aliquid, agitareque cogitando: harum signiff. exempla proferens e Plut. Sed et cum dicitur ab Herod. (1, 74.) διαφέρειν τὸν πόλεμον, item (40.) διαφέρειν τὸν αἰῶνα, possumus forsitan et hic uti verbo Agitare, cum itidem cum accus. Bellum et Ævum reperiatur junctum hoc verbum. Ex Eur. autem (Rhes. 982.) affertur διοίσει ἄπαις sine illo accus. αἰῶνα, sed quem subaudiri credibile sit. Apud Eund. alioqui διαφέρειν redditur potius Distrahere aut Vexare, aut Agitare, in Præc. de San. Tuenda, Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δεῖπνον μήτε πράγμασι μήτε φροντίσι. At vero cum illa signif. Ferendi in diversas partes affinitatem habet ea, qua usurpatur pro Disponere, quam interpr. habes ap. Xen. in Lex. Cic. p. 45. Qui enim aliqua suis locis disponit, ea in diversas fert partes, alia sc. in alias. At cum διαφέρω ponitur pro Trajicio transitive posito, (ut ap. Appian. Ῥεβοῦλον δὲ ναύκληρος ἐς τὴν ναῦν ὑποδεξάμενος, ὡς διοίσων ἐς Σικελίαν ᾔτει χρήματα,) tunc non Ferendi in diversas partes, sed po-

tius Transferendi sign. habet. At Bud. διήνεγκεν interpr. etiam Pertulit et Exportavit, in isto ejusd. Appiani loco, Ἄντιον δὲ ἡ γυνὴ στρωματοδέσμῳ κατείλησε, καὶ ἐπέθηκε τοῖς μισθοῦ φέρουσι, καὶ διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν. || Habet autem Διαφέρειν et alium verbi Perferre usum; nam διαφέρειν τὴν πολιορκίαν Idem ap. Paus. interpr. Perferre. In VV. LL. affertur e Luciano pro Perferre itidem, sed dictum de gravida muliere. Quibus subjunguntur hæc Xen. (Ἀπ. 2, 2, 5.) Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα τρέφει. || Differo, Discrepo. Lucian. (1, 400.) Κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. Plato Apol. (23.) Οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 50.) Ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. Ad quam signif. pertinet διαφέρει, quod pro Varium est et diversum, Bud. affert e Theophr. Apud quem αἱ χῶραι διαφέρουσι, vertit etiam Refert regionum qualitas. Sed et pro simplici Ferre, in VV. LL.; nam ibi habetur, [ex Herodiano 2, 5, 15.] Ἐπιστάμενοί τε ὅτι χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, Multitudinem indigne laturam. Et e Soph. (Œd. T. 321.) ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν—διοίσεις, pro Facillime feres. Quin etiam διαφέρειν ψῆφον, ut et φέρειν ψῆφον, pro Ferre suffragium, ex Eur. (Or. 49.): ex Isocr. quoque et Plut. ap. Bud. 169. Quin etiam σκῆπτρα διαφέρειν pro Sceptra ferre, ex eod. Poëta (Iph. A. 1195.) σκῆπτρα σοι—διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ. || Διαφέρειν, sicut et συμφέρειν, Conferre, Prodesse. Herodian. 2, (3, 21.) Τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντὶς, Quæ enim publice prosunt, parum cuique curæ sunt, Polit. Possumus autem fortasse uti etiam verbo Interesse, in ea quidem ejus signif. qua dicitur, Mea interest, s. Tua, et Ejus interest. Bud. 408. ex Justino Martyre affert pro Conducere, Conducibile esse et commodum.

Διαφέρω, Antecello, Præsto, Excello. Possit autem videri hæc signif. ab ea manasse, qua ponitur pro Differo; nam qui alium antecellit re aliqua, illa ipsa differt ab eo. Xen. K. Π. 1. init. Τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. Et cum πολὺ ap. Isocr. Hel. Enc. (11.) Εἷς ἦν τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Idem aliquanto ante, sc. circa principium Orationis, διαφέρειν et προέχειν pro eod. usurpat: Καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Nec multo post huic διαφέρειν adjunxit κρείττονς εἶναι, scribens, Ἀλλ' ἐν οἷς ἅπαντές εἰσιν ἀνταγωνισταὶ, προσήκει διαφέρειν καὶ κρείττονς εἶναι τῶν ἰδιωτῶν. Apud Plat., redditum itidem Præsto, videbis in meo Cic. Lex. p. 6. Sæpe autem gen. et dativo rei jungitur, ut ap. Plat. Apol. (17.) Διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, Re quapiam præstare vulgo hominum, Re quapiam antecellere vulgus. Nisi forte reddi quis posse existimet Differre a vulgo. Nam certe et in aliis ll. observavi utramque hoc verbum interpr. admittere. Isocr. Symm., Τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, ubi observa in malam quoque partem dici. Idem in illo Hel. Enc. (7.) Ἢ καὶ τῷ γένει καὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκε. Antea autem habuimus ex Eod. διαφέρειν ἔν τινι: quæ constr. et ap. Dem. extat. Sed invenitur præterea διαφέρειν ἐπί τινι, nec non εἴς τι, ut ap. eund. Isocr. in illa ipsa Orat. (6.) Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ. Apud Plat. autem in Apol. (23.) Διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. Quin etiam διαφέροντες πρὸς ἀρετὴν, ex Ejusd. Epist. cum gen. ἀνθρώπων itidem. Cui simile est ex Iisd. Πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, τῇ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ubi observa dativi simul usum. Quin etiam cum accus. sine præp. interdum, ut Æschin. (11.) Ἑτέρων τὴν ὄψιν διαφέρων. Sic Lucian. (1, 381.) Διαφέρω πάντων τὰ πολεμικά. Quibus tamen in ll. κατὰ potius subauditur. Sed nonnunquam διαφέρειν sine gen. personæ dicitur, qui excellit aliqua in re, sive qui egregius est, sicut sc. Præstans sine adjectione genitivi ponitur. Plato, Διαφέρων ἐν τῷ πολέμῳ, (ap. Lucian. autem διαφέρειν πάντων τὰ πολεμικά.) Et cum πρὸς, Isocr. Διαφέρειν πρὸς τοὺς κινδύνους, Præstantem esse ad subeunda pericula, Egregium esse in subeundis periculis. Interdum cum accus. ut Διαφέρων τὴν ψυχήν, quod exp. Animi fortitudine præstans. Sic διαφέρων τὴν φύσιν, Plat.

Διαφέρει, Interest: ea signif. qua dicitur Mea interest vel Tua, et Ejus interest. Observandum est autem et alterum hujus Lat. verbi usum habere Græcum διαφέρειν, cum pro Differre ponitur. Nam Οὐδὲν τοῦτο διαφέρει ἐκείνου, Nihil differt hoc ab illo, reddere possis etiam, Nihil interest inter hoc et illud. Atque adeo Cic. alicubi post Interesse addidit Differre, ut de Fin. 3. Nisi statuerit nihil esse, quod intersit aut differat aliud ab alio præter honesta et turpia. Ideo autem utrumque usum verbi hujus Interesse spectandum propono, ut simul similis vel potius eadem mutatio significationis in utraque lingua consideretur. Considerata enim posteriorem hunc verbi διαφέρει usum quodammodo familiarem nobis reddet. Idem vero et in aliis faciendum censeo, quæ significationis mutationem a ceterarum linguarum consuetudine abhorrentem habent. Sed et hoc addo, istam hac in re Lat. linguæ cum Græca convenientiam, ab iis qui primi Græca Latine reddiderunt ortam videri. Quam opinionem mihi quædam vel ipsius Cic. interpretationes augent. Διαφέρει μοι τοῦτο, inquit Bud., Hoc interest mea, Hoc ad me pertinet. Quod etiam per gen. dicitur, διαφέρει μοι τούτου, ut μέλει μοι τούτου, et προσήκει. Dem. Ὧν ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν. E Plat. Οὐδὲν ἄν τοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, Amicusne an inimicus tibi sit, nihil tua interest. Ex Eod. de Rep. 1. Τί σοι τοῦτο διαφέρει; Quid hoc tua interest? Rursum cum infin. ex Eod. in Epist. Σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον. Item διαφέρειν μέγα, interjecta particula ὥστε, in Epist. ult. Apud Eund. dicitur διαφέρειν πρὸς ἅπαντα: ubi scribit, Πολὺ διαφέρει πρὸς ἅπαντα ἃ λέγεις, αὐτὸν ἀφικέσθαι σε Ἀθήναζε. Thuc. (3, 42.) Διαφέρει ἰδίᾳ τι αὐτῷ. [Demosth. 43.] Διαφέρει, inquit idem Bud., Refert, i. e. Ad rem pertinet. Theophr. (H. Pl. 7, 1, 6.) Διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ θᾶττον καὶ βραδύτερον παραγίνεσθαι ἡ τῶν σπερμάτων παλαιότης· τὰ μὲν γὰρ ἀπὸ νέων παραγίνεται θᾶσσον. Et ap. Eund. (C. Pl. 5, 14, 9.) Αἱ χῶραι διαφέρουσι, Refert regionum qualitas. Bud. 408. 409. Ceterum Οὐδέν μοι διαφέρει alicubi redditur Nihil mea interest, et Nihil mea refert: ubi malim, Mihi perinde est.

Partic. Διαφέρων, οντος, ὁ, Differens, Discrepans. Sed τὸ διαφέρον interdum dicitur pro eo, quod vulgo vocatur Un différend: Latine autem potius Dissidium, Controversia. Sic in plur. τὰ διαφέροντα, Controversiæ, ap. Thuc. præsertim. Legitur alioqui et τὸ διάφορον, item διαφορὰ, ea signif. de quibus post Διαφέρομαι dicendum erit. Retinet alioqui διαφέρων signiff. ceteras respondentes iis quas habet verbum διαφέρω. [Dio Cass. 44, 24. Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα, Utilia, Commoda, i. q. συμφέροντα.] Adv. autem Διαφερόντως eam potius sequitur signif. verbi διαφέρω, qua ponitur pro Præsto, Excello. Redditur tamen non solum Excellenter s. Egregie, sed aliis etiam modis, pro re de qua agitur: Δ. σέβω, Summe colo, Summa religione colo. Δ. ἔστερξε, Unice amavit, VV. LL. Ubi etiam Δ. ἐρᾷ, Ardentissime amat. Bud. vertit, Magis, Maxime, Vehementer, ex Æschine, Ταῦτ' ἤδη δ. ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι. Item (60.) Ἐν αἰτίαις δ' ἦσαν οἱ πρέσβεις, πολὺ δὲ δ. Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης. In VV. LL. cum gen., qui alioqui subaudiendus videri potest, ut Δ. τῶν ἄλλων, Magis quam ceteri, Præ ceteris. Sic Δ. τῶν πολλῶν e Plat. Epist. Ex Eod. Μηδὲν δ. τῶν δούλων, Non aliter atque servi, secundum quam interpr. sequetur eam signif. verbi Διαφέρω, qua ponitur pro Differo, Discrepo. Et sequente ἤ, in Iisd. Δ. ἤ, Magis quam. Item sequente adv. μᾶλλον, ex eod. Plat. Φίλον αὐτὸν ἡγοῦμαι δ. μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον, Multo magis quam illum. Ex Eod. affertur oppositum τῷ ἧττον, ubi scribit, Μηδὲν δ. μηδ' ἧττον. [" Phryn. Ecl. 2. Toup. Opusc. 2, 298. Valck. Callim. 136. Musgr. Andr. 159. Sequ. ἤ, Orell. ad Epist. Socr. 260. Xen. Mem. 3, 8, 5. Potter. ad Lycophr. p. 1463.

Cum superl., Abresch. Lectt. Aristæn. 283." Schæf. Mss.]

Pass. Διαφέρομαι, Differor, Jactor. Differor, inquam, sequendo eam signif. qua dicitur a Plauto Differri cupidine, et a Terentio Differri doloribus: item alia de quibus antea dictum est in Διαφέρω. Bud. Διαφέρομαι interpr. Jactor, Huc et illuc temere feror, subjungens ex Act. 27, (27.) Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτός. Addit, διαφέρεσθαι esse etiam Dilabi, In diversa digredi, abire, e Plut. Cæsare, Καὶ πόλεις ἀνισταμένας φυγῇ διαφέρεσθαι. In VV. LL. ex eod. Plut. Cam. Διαφέρεται δεῦρο κἀκεῖ τὸ φορεῖον, Lectica huc et illuc jactatur. Ex Ejusd. l. de Exilio, Διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, Spe, ceu rate quadam, jactantur. Ibid. Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, Per regionem diffusi. Et, Διαφερομένη σποράδην ποίησις, Poesis sparsim divulgata. Item διαφέρεται ὁ λόγος, e Plut. Galba, Divulgatur sermo. At vero διαφέρομαι neutraliter positum, Dissideo, Dissentio, Discrepo. Item Contendo. Plato de Rep. 1. Ἔστω· ἵνα σοὶ μὴ διαφέρωμαι. Et, Διαφέρομαι πρὸς τοὺς φίλους, Dissideo a vel cum amicis. Plato Hipp. Min. Καὶ δὴ καὶ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα, Vehementer a te dissentio. Et διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, Secum discrepare, Non consentanea dicere, sed sese collidentia. Antiphon de Testibus dissentientia testificantibus, Τῶν διαφερομένων σφίσιν αὐτοῖς: e Flacco, ad verbum, Secum dissidentibus. Plut. autem Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, de homine dixit incerto propositi et in diversa impetum animi capiente, Bud. At pro Contendo, Æmulus sum, affert ex Athen., scribente de Plat. et Xen. Καὶ ἴσως καὶ περὶ πρώτων διεφέροντο. Subjungit vero et διαφερόμενον oppositum τῷ διαφερομένῳ, ex Aristot. de Mundo. Addit poni et pro Ambigo, Litigo: unde διαφορὰν dictam esse Litem et Contentionem. Item διαφέρομαι pro διαφέρω, Differo: ut Διαφέρεται νοῦ ἡ δόξα, VV. LL. e Plat.

"Διενέγκω, verbum inus., a quo διαφέρω mutuatur "sua tempora. Signif. autem Differo: interdum "etiam Præsto. At pass. voce et signif. Διενεχθέν-"τες ταῖς γνώμαις, Sententiis inter se discrepantes, "Dissidentes. Vide Διαφέρω." [Herod. 1, 25. Aristoph. Λ. 569. Isocr. Areop. 305. Ed. Cant., Xen. Κυνηγ. 1, 5. Diod. S. 1. p. 16, 9. * "Διένεξις, Niceph. Call. init. * Διενεκτέον, Synes. de Regno p. 26. Schol. Eur. Med. 1129." Kall. Mss.]

["Διαφέρω, Toup. Opusc. 1, 457. ad Xen. Mem. 3, 3, 14. 4, 5, 11. K. Π. 31. 742. Heyn. ad Apollod. 599. 781. Alciphr. 18. ad Lucian. 1, 179. Diod. S. 1, 280. 455. ad Herod. 522. Phalar. 322. ad Charit. 445. Markl. Iph. p. 167. Musgr. 1195. Rhes. 600. 982. El. 448. Wakef. Ion. 15. Herc. F. 76. Trach. 323. S. Cr. 4, 93. 5, 123. Jacobs. Anth. 11, 378. Lucian. 2, 223. Boiss. Philostr. 359. Lobeck. Aj. p. 298. Excello, Reisk. Anim. 1, 153. (ad Dion. Chrys.) ad Diod. S. 1, 41. 117. 327. 367. 376. 2, 561. Fischer. ad Palæph. 102. et Ind., Valck. Oratt. 362. ad Xen. Mem. 246. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 37. Schneid. p. 157. Heind. ad Plat. Gorg. 243. Confero. Prosum, Valck. Anim. ad Ammon. 201. Koppiers. Obss. p. 10. Differo, Discrepo, Valck. Diatr. 116. Eur. Or. 245=253. Lennep. Phal. 238. 239. Toup. Opusc. 2, 228. Ammon. 37. Eran. Philo 167. Valck. Phœn. p. 166. Phryn. Ecl. 174. Abresch. Æsch. 2, 44. Brunck. Aristoph. 2, 95. Differo, Boeckh. ad Sim. p. ix. in Plat. Min. p. 30. De constr. Koen. ad Greg. Cor. 297(=623.) Διαφέρω, sc. αἰῶνα. Vivo. Lobeck. Aj. p. 297.: γλῶσσαν, Jacobs. Spec. 35.: κόρας, Musgr. Phœn. p. 225.: πόλεμον. Herod. 12. 66. Finire bellum: imo Facere: vide p. 9. 36. 412. 427. 700. 711. Hermann. Gramm. 1, 339. Siebel. ad Hellen. 318. ad Diod. S. 2, 574. Dionys. H. 1, 322. 323. 4, 2328. H. Steph. ad Eund. de Legat. p. 19. Obss. Misc. 3. p. 306.: Perferre bella, Ammian. 14, 6, 4.: νύκτα, Plut. Alex. 126. Schm.: πόνους, Idem T. 4. p. 13. Cor.: ψῆφον. Eur. Or. 1668. ad Dionys. H. 2, 720. Διαφέρειν παρά τινα, ad Diod. S. 1, 117.: παρά τι, 2, 458. τινὰ ἐκ τινος τόπου, Wyttenb. Select. 318.: δάκρυσί τι, Eur. Hipp. 1143.: τί; ἐν τίνι; τίνι; Valck. ad Ammon. 48. cf. Zeun. ad Xen. K. Π. 160.: ὑπέρ τινα, Simon Dial. p. 111. Sequ. ἤ, Luzac. Exerc. 185. Brunck. Aristoph. 2, 74. Plato Phædro 192. Charm. 87. Aristot. H. A. 141. Schn., Xen. Mem. 3, 7, 7. 3, 11, 14.: ἤ εἰ, Ἑλλ. 7, 2, 4. Διαφέρει, Dionys. H. 2, 889. Τί τοῦτο διαφέρει, ἤ, sequ. infin., Brunck. El. 1272. Τί τοῦτο διαφέρει; Heind. ad Plat. Charm. 85. Τί διαφέρει, τίνι δ., Thom. M. 845. Οὔ μοι διαφέρει, 862. Eur. Tro. 1248. Luzac. Exerc. 187. Schol. Aristoph. Πλ. 910. 911. T. H. p. 308. Dionys. H. 5, 148. Boiss. Philostr. 528. Διαφέρων, sequ. infin., ad Lucian. 1, 308. Τὰ διαφέροντα, Dionys. H. 2, 1170. 3, 1405. Heind. ad Plat. Gorg. 250. Simon. Dial. p. 75. Charit. p. 9. Μεγάλα πράγματα ὅλῳ τῷ βίῳ σου διαφέροντα, Magnas res, quæ omnis tuæ vitæ interest non ignorasse. Τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει, Lucian. 1, 789. Xen. K. Ἀ. 5, 4, 2. Med., Zeun. ad Xen. K. Π. 728. Kuster. V. M. 68. Dionys. H. 1, 12. 3, 1370. Boiss. Philostr. 433. 635. Contendo, Heyn. ad Apollod. 781. Hom. T. 1. p. 2. Ern., Ilgen. ad Hymn. 426. Boiss. Philostr. 526. 530. Διαφέρεσθαι γνώμῃ, Herod. 613. Οὐ διοίσομαι, ad Paus. 161. Διοίσεται, Brunck. Œd. C. 574. Διηνέχθη, Plut. Mor. 1, 308. Clark. ad Hom. 1. p. 3. Ern.: cf. Schn. Lex. v. Διαφορέω. Διήνεικαν, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxi." Schæf. Mss. "Διαφέρω πόλεμον, Administro, Appian. 1, 118. Perduco, 576. (Δυσόδευτον αὐτοῖς ἂν ἐγένετο καὶ δύσβατον, εἰ μὴ Φίλιππος διέφερεν.) Pertineo, Stob. 92, 32. Agito, Exerceo, Dio Chrys. 2, 250. vide Philostr. 587. Διαφέρει ἀνδρία παρά τι, Dio Chrys. 1, 89. Διαφέρει ἤ — ἤ —, Differt an — an —, Strabo 1075." Wakef. Mss. "Obsto, Intercedo, Veto, Demosth. 676. Διαφέρομαι, Contendo, Certo, Xen. K. Ἀ. 4, 5, 14.: vide Casaub. ad Epict. Man. 33." Seager. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr., Reisk. Ind. Dem., Lex. Xen., Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 2, 382. Lobeck. Phryn. 394. 587. Διαφέρειν τὸν πόλεμον, ad Greg. Cor. 624.: τὸν βίον, 895.]

Διάφορος, ὁ, ἡ, Differens, Diversus. Plato de Rep. 2. Οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. Aristot. de Mundo, Ὁδοῦ διαφόρου καὶ ἑτεροίας οὔσης. || Præstans, Excellens, ap. Plat., unde Gaza in Lælio Cic. dixit, Οὐδεὶς διαφορώτερος τὴν εὐσέβειαν, pro Nemo pietate præstantior. Affertur vero ex Eod. Plat. Διάφορος πρὸς σωτηρίαν pro Commodissimus ad salutem. Item διάφορα ἑτέρων πρὸς ἀρετήν, pro Magis conferentia ad virtutem. Item διάφορον πρᾶγμα pro τίμιον, Suid., quem vide. || Dissidens, Dissentiens. Exempla Bud. affert, p. 410. quibus addi potest e Xen. Ἑλλ. 5, (2, 17.) et 6, (4, 25.) Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις. Item διάφορον πρᾶγμα, Res de qua dissident aliqui s. dissentiunt, Res controversa. Paus. usurpavit de eo quod inter scribentes non convenit. Apud Thuc. non raro διάφορον substantive pro Dissidium, Controversia: et τὰ διάφορα, Controversiæ. Sed interdum τὸ διάφορον redditur etiam Simultas, Odium. Διάφορα exp. itidem Simultates, Factiones, in VV. LL. || Ibid. ex Aristot. Œcon. Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, Tanti enim sua interesse dicebat. || Item διάφορον pro ἀνάλωμα, Impensa, Expensa, Hes. et Suid., e quibus hic Thucydidi usum istum tribuit. Invenio autem et ap. Dionys. H. Ἀρχ. Ῥωμ. 319. Ed. patris mei, Ἀλλ' ὑπομένοντες ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρά. Affertur vero et τῶν διαφόρων πρᾶξις pro Exactione vectigalium, ex 2 Macc. [1, 35. 3, 6. "Διάφορος, Abresch. Lectt. Aristæn. 152. ad Herod. 220. Wyttenb. ad Plut. 1, 563. Eur. Med. 582. ad Diod. S. 1, 41. 311. 2, 174. 183. ad Charit. 678. Jacobs. Anth. Proleg. 68. ad Paus. 304. 314. Fac. 1, 483. Trendel. Chrestom. Flav. 80. Dissidens, Dissentiens, ad Charit. 207. ad Herod. 414. 448. Dionys. H. 1, 52. 108. 2, 1178. Hostis, Toup. Opusc. 1, 84. Δ. ἤ, Diod. S. 2, 101. Paus. 169.: πρὸς, cum acc., Platonius. Τὸ δ., Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Διάφορον, τό, Valck. ad Chrys. p. 38. ad Herod. 106. ad Paus. 61. 287. Thom. M. 222. 227. Jacobs. Anth. 7, 414. ad Lu-

cian. 1, 825. ad Dionys. H. 2, 683. 750. 1000. Pecunia, Pretium, (cf. Angl. Interest,) Koppiers. Obss. 11. Toup. Opusc. 1, 84. Emendd. 1, 128. Dionys. H. 2, 1172. 1265. 3, 1354." Schæf. Mss. " Lucian. 2, 405. Diog. L. 6, 9. Tributum, Athen. 73." Wakef. Mss. " Theophr. Char. 10." Seager. Mss. Polyb. 4, 14, 8. 32, 13, 11.: item plur. διάφορα, τὰ, 23, 8, 11. 32, 13, 13. " Pretium, quo quid venditur, Epict. Enchir. c. 25. (32.) ubi alii male διαφέρον. Vide ibi Schw. not. Cf. VV. DD. ad Hesych., ubi monetur, sic sæpe occurrere ap. Dionys. H. Vide Reiskii Ind. Græc. Dionys. et Schw. Lex. Polyb. Διάφορος, Præstans, Eximius, Duris ap. Athen. 542. Ἄλσος κάλλεϊ δ., ubi olim διαφέρον Edd. e glossa. Dissidens, Theophilus ap. Eund. 623. Τοὺς τὰς γνώμας δ. καταπραΰνει. Διάφοροι, Qui defecerunt, Rebelles, Herod. 2, 30." Schw. Mss. Διαφορώτερος, Ep. ad Hebr. 1, 4. ὄνομα.]

Ἀδιάφορος, Indifferens, Non differens, Non dissimilis. Unde Ἀδιαφορεῖν, Non differre, Dissimilem non esse. In VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1. Καὶ οἷς ἀδιάφορα καὶ ὅμοια πολλὰ προϋπῆρχε τῷ ἀδικοῦντι, ἀδιάφορόν ἐστι, pro Non interest. Et quod Zeno aliique postea Philosophi vocarunt ἀδιάφορον, Cic. [de Fin. 3, 16. Acad. 2, 42.] interpr. Indifferens, ut videbis in meo Lex. Cic. Quæ vero in medio sunt, inquit Gell. 2, 7., et a Græcis tum ἀδιάφορα tum μέσα appellantur, etc. Et paulo post, Quoniam et hæc et his similia, per sese ipsa neque inhonesta sunt, neque turpia. Bud. ἀδιάφορα dicta tradit Quæ non referunt, nihil momenti habent, quasi οὐκ ἀνήκοντα, καὶ μὴ προσήκοντα. Vide p. 409. Ubi etiam ἀδιάφοροι homines, Negligentes et discrimen rerum non attendentes. Suet. de Cæsare, Nam circa victum Oppius indifferentem fuisse docet. [" Wakef. S. Cr. 1, 71. Wyttenb. ad Plut. 1, 563." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Promiscuus: *Ἀδιαφόρως, Gl. Indifferenter, Licentius, Promiscue, Schol. Soph. Aj. 678. in Aristoph. N. 304. Athen. 437. Dionys. H. p. 319, 45. " Clem. Alex. 442. 443. Iren. 26. Obiter, Cyrill. Alex. 10. Sine discrimine, 34. Chrys. in Gen. p. 63." Kall. Mss.] Ἀδιαφορέω, Rem aliquam pro indifferente habeo, vel Indifferens sum aliqua in re, (utendo hac voce ut usus est Suet. in loco quem modo protuli,) Gell. 16, 19. Significat autem Susque deque ferre, æquo animo esse, et quod accidit, non magni pendere, atque interdum negligere et contemnere: et propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν. Bud. 409. e Chrys. affert, Εἰ δέ τις ἀδιαφοροίη, pro Quod si cui non curæ est hoc quod dicimus. [M. Anton. 11, 16. " Ad Il. A. 566. Reiz. Acc. 34. ad Diod. S. 1, 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 306. Heyn. Hom. 6, 519." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccles. *Ἀδιαφόρησις, Contemtus, Neglectus, Pallad. Hist. Laus. 31. p. 81. Ποικίλῃ ἀδιαφορήσει τὸ οἴημα αὐτοῦ καθελόντες. *Ἀδιαφορητικός, Arrian. Epict. 2, 1, 14. τὸ ἀ., i. q. ἀδιαφορία.] HINC Ἀδιαφορία, q. d. Indifferentia, i. e. Qualitas ea rerum, per quam indifferentes habentur. Zenoni, inquit Cic. in Lucullo, summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur. Quomodo autem ipse utatur hac voce in Ep. ad Att., docet Bud. 409. [" Ad Lucian. 1, 756." Schæf. Mss.] Hinc et verbum TRICOMP. Ἐναδιαφορέω: nam hujus partic. ἐναδιαφορῶν e Basilio ibi affertur, Μηδὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι: quod nihil aliud est quam ἀδιαφορῶν ἐν τοῖς κ. τ. λ.

Διαφορὰ, ἡ, Differentia, Discrimen. Et in plur. Διαφορὰς ἔχει πολλὰς, Multas habet differentias, Multiplici differentia evariat. VV. LL. || Dissidium, Dissensio, Controversia, Contentio. Thuc. Ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. Et διαφορὰ τινὰς, vel τινὶ, πρὸς τινα. Herodian. 8, (1, 1.) Καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ στρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά. Plut. Camillo, Διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Plato, Πρόφασιν αὐ ταύτην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. Et εἰς διαφορὰν ἰέναι, vide in Ἰέναι. Extat porro et plur. διαφοραὶ ap. Thuc. non semel. [" Ammon. 2. ad Mœr. 109. Mureti Op. 1, 402. ad Paus. 61. Thom. M. 222. 227. ad Diod. S. 2, 510. Conf. c. διαφθορά, ad Charit. 305. ad Herod. 409. Δ. παρά τε, Dionys. H. 5, 89." Schæf. Mss. Dissensio, Æschin. Dial. Socr. 2, 13. Plato Euthyphr. 8. " Figura, cum verbum iteratum aliam sententiam significat, ac significavit primo dictum. Ita Rutil. Lup. 1, 12." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 820.] Pro Differentia autem a Plut. dicitur ETIAM Διαφορότης, [Theæt. 209. Philebo p. 14. de Rep. 9. p. 587. " Thom. M. 222. Mœr. 128. et n." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 350. Ælian. H. A. 3, 32. " Philo J. 2, 370. Suid. 2, 351. Joseph. 793, 32. * Διαφορία, Diversitas, Dionys. Hal. A. Rhet. 11, 11. λέξεως. " Athan. 1, 701. * Διαφορικὸς, Suid. v. Ἀβρότονον, si vox mendo caret." Kall. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199." Schæf. Mss. * Διαφορικῶς, Philem. Lex. 78. p. 54.]

Διαφόρως, Differenter, Cum aliqua differentia; Diverse, Varie, Multifariam. In VV. LL. Οὐ δ., quod esse puto e Thuc., pro Tenore eodem: [cf. 6, 18. 7, 71. Herodian. 6, 9, 7. 10. Plut. 8, 516. Eximie, Excellenter, Demosth. 761. Polyb. 13, 7, 2. 26, 2, 9. " Ad Diod. S. 1, 311. 634." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 595." Wakef. Mss.]

Item VERB. Διαφορέω, ut a φέρω fit φορέω, Differo, (i. e. In diversas partes fero,) Disjicio, Distraho, Dissipo. Plato Epist. 7. Τύχη δέ τις ταῦτα διεφόρησε, ubi reddi etiam potest Disturbavit. Apud Plut. (8, 621.) Διαφορεῖσθαι ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, Dissipari s. potius Dissolvi. At διαφορεῖν χρήματα recte interpr. Diripere. Suid. tamen, Χρημάτων ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη, exp. ἐξηνέχθη, et ἐξεκομίσθη: et διεφόρησαν τὰς κατασκευὰς, μετεκόμισαν. Bud. ap. Dem. Διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν vertit Diripere quæ intus erant et exportare. Idem in Comm. Διαφοροῦμαι, inquit, etiam signif. Compilor et Spolior. Dem. (442.) Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων: (1120.) Ἐπειδὴ ἀπώλετο ἐκεῖνος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη, οὐχ ἥκιστα ὑπὸ τούτου καὶ τῶν τοιούτων διαφορηθείς. Sic Plut. διαπεφορῆσθαι καὶ ἠφανίσθαι τὰ χρήματα dixit Diripi et in præda exportari. Hæc ille. In VV. LL. Διαφοροῦντος ὠμῶς τὰς ἐπαρχίας, e Plut. Galba pro Vexantes crudeliter provincias. Sed rectius fortasse et hic Diripientes. Ibid. e Plat. Timæo, Διαφορεῖ ἐκ τῆς αὐτοῦ τάξεως, Dimovet e suo loco. Ex Ejusd. LL., Διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. At de equis dictum ap. Suid. διαφορῆσαι αὐτὸν, Excussisse ipsum, Dejecisse. || Διαφορῶ alioqui est sæpius Discutio quam Excutio, et præsertim ap. Medicos. Bud. vertit Discutio, Digero, afferens e Gal. Διαφορῆσαι τὸ πῦον. Et, Διαφορεῖ τὰ περιττώματα, ex Alex. Aphr. Affertur autem e Gal. διαφορεῖν copulatum etiam cum κενοῦν, ubi scribit, Κενοῖ δὲ καὶ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον. Et Διαφορούμαι, Immodico sudore exhaurior et resolvor. Gal. Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ του ξηροῦ θόλου, Et præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Item, Καὶ μάλιστα ἐὰν ἀέρι σφόδρα θερμῷ καὶ τῷ ξηρῷ θόλῳ διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, διψώδεις ἀποτελοῦνται, Et maxime si aere vehementer calido et vaporario sicco sudoribus immodicis exhausti sint. Affertur et e Diosc. διαφορούμενοι pro Qui multo sudore diffluunt. Διαφορήσει Suid. exp. etiam διάφορος γενήσεται, in qua expositione dubium esse potest utram det voci διάφορος signif.; sed ego crediderim accipi potius pro Eo qui dissidet. [" Diog. L. Bione p. 159. Hst." Seager. Mss. " Distraho, Distrahendo lacero, Suid. v. Ἀνασοβηθείς." Schleusner. Mss. Diripio, Dissipo, Herod. 1, 88. 3, 53. Discerpo, Idem 7, 10, 8. Ὑπὸ κυνῶν διαφορούμενος. Excello, Chamæleon Ponticus ap. Athen. 624. ἤθεσι διαφορῶν. " Fischer. ad Palæph. 94. Heringa Obss. 67. Act. Traj. 1. p. 222. Wessel. ad Herod. 45. 514. 580. 624. Diss. Herod. 94. ad Mœr. 355. Heringa Obss. 304. Fischer. Ind. Palæph. Wyttenb. ad Plut. 1, 505. Wakef. S. Cr. 4, 143. Herc. F. 571. Musgr. ibid. Kuster. Aristoph. 104. 239. Brunck. 2, 144. 3, 3. ad Diod. S. 1, 590. 617." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 338. 355. Ἱππ. 294. Plut. Q. S. 1, 9. Geop. 19, 6,

4. Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον. Διαφορέω et διφορέω conf., Append. ad Bast. Ep. Cr. 19. ad Greg. Cor. 741.] Διαφόρημα, τὸ, Ludicrum, in VV. LL. quia Suidas exp. παίγνιον. Sonat alioqui διαφόρημα, Quod dissipatur, s. disjicitur. [Vide Schleusn. Lex. V. T. Διαφορήματα, Excrementa, Suid. v. Ἀρειανός: al. * Διαφθορήματα.] Διαφόρησις, Dissipatio, Actio illa discutiendi et digerendi, Dissolutio. E Gal. affertur et pro Resolutione. Et ADJ. Διαφορητικὸς, Discutiendi vim habens, Discussorius: δύναμις, Discussoria vis, e Plin. Et διαφορητικὰ φάρμακα, μαλάγματα. Διαφόρησις, inquit Gorr., Digestio, Evaporatio, Discussio. Est humorum qui in parte aliqua continentur per meatus insensibiles eductio. Hanc facultatem, quæ possident medicamenta διαφορητικὰ, Discussoria et per halitum digerentia, appellantur. Ea proxima sunt attrahentibus, siquidem vicinæ sibi virtutes sunt, eorum quæ in alto latent attractrix, et attractorum digestrix. Nam quæ trahunt, etiam nonnihil omnino discutiunt: et quæ discutiunt, pariter trahunt. Omnia in universum desiccant, idque duplici ratione, aut humores exhibentia cum poris quibusdam insunt, aut totam partem alterantia. [Διαφόρησις χρημάτων, Direptio, Plut. Coriol. 9. Cicer. 14. * Διαφόρητος, unde * Ἀδιαφόρητος, Alex. Trall. 2. p. 155. "Eust. 41, 24." Seager. Mss.] Εὐδιαφόρητος ET Δυσδιαφόρητος. Est autem εὐδιαφόρητος, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contr. δυσδιαφόρητος. Bud. postquam e Gal. attulit locum illum in quo dicit, Διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα κ. τ. λ., subjungit, Inde εὐδιαφόρητοι dicuntur οἱ ῥᾳδίως διαπνεόμενοι, Quibus facile succi perspirabili cute digeruntur. Quibus contraria sunt δυσδιαφόρητοι. Gal. Εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον, ἅμα θερμότατοι, καὶ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν. Vide plura ibid. ["Δυσδιαφόρητος, Xenocr. 34." Boiss. Mss. "Δ. σώματα, e Thessalo, Gal. de Sect. Opt. 20." Gataker. Mss. * Δυσδιαφορησία, Cassii Probl. 66. τῶν πόρων. Εὐδιαφόρητος, Diosc. Athenæi p. 10. * Εὐδιαφορέω, Excello, Geop. 19, 6, 12. Κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῶον. * Συνδιαφορέω, Simul dissipo, Longin. 40, 1.]

["* "Ἐπιδιαφέρειν. Vox inusitata, Schol. Plat. 165. Λέγεται ἐπιδιαφέρειν. Scriptum: ΛΕΓΕ ΔΦΕΡΕΙ, (λέγεται διαφέρειν). Ultima syllaba vocis λέγεται bis lecta fuit, alteraque vice pro ἐπὶ sumta." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. * Προσδιαφέρω, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 265.] Συνδιαφέρω, Cum alio perfero, tolero, sustineo, Adjuvo in tolerando. Συνδιαφέρειν, inquit Bud., Cum alio tolerare, ut συμπάσχειν, et συνάχθεσθαι. Synes. Εὐθὺς ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ παρακαθιζῆσαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφοράν. Sed affertur ex Herod. [1, 18. 5, 79. 99.] et συνδιαφέρω τὸν πόλεμον. ["Liban. 2, 306. Schol. Soph. El. 941. Schol. Lucian. Apol. pro Merc. 12." Boiss. Mss. Aristoph. Ἱππ. 597. Plut. Bruto 13. "Paus. 1, 371. Toup. Opusc. 1, 455. ad Herod. 412. 427. ad Lucian. 1, 554. 2, 57. Dionys. H. 1, 53. 109. 133. 3, 1401." Schæf. Mss. * Ὑποδιαφέρω, Dio Cass. 1087, 51.]

Εἰσφέρω, Infero, Fero intro, Importo, Inveho. Paul. ad Tim. ep. 1. 6, (7.) Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nimirum nec efferre quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus in mundum. Nonnunquam vero Ingero. Aristot. Ἀδυνατεῖ δὲ πέσσειν ἡ θερμότης διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τὴν εἰσφερομένης τροφῆς. Dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, ut docebo cum agam de hac passiva voce. At vero Εἰσφέρειν χρήματα, q. d. Inferre pecunias, ut Plin. Paneg. Græcorum more dixit Inferre tributum. Plut. Popl. Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ubi redditur Conferre pecunias. Simile est autem εἰσενηνοχέναι τὴν οὐσίαν πᾶσαν, ex Aristot. ubi redditur, Cunctas facultates solvendis tributis consumsisse. Sciendum est autem εἰσφέρειν sine adjectione etiam poni pro Inferre tributum, ut loqui Plin. dictum est, i. e. Pendere tributum. Plut. Ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, Ita ut populus tributum pendere desierit, Bud. Possunt autem huic exemplo alia pleraque adjici, et quidem e Dem. etiam, (565.) Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Tributa pendens non pro modo facultatum quas habebam, ut qui eis fraudatus essem a tutoribus; sed pro eo quantum erat patrimonium quod homines opinabantur a patre mihi relictum. Ex eod. Dem. (312.) Χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι: qui locus ab ipso Bud. affertur paulo post illum Plutarchi, agente de verbali εἰσφορά. Qui etiam vertit, In publicum pro modo census conferre. Rursum Plut. de Exilio, Καὶ πατρίδα μὴ περισπῶσαν, μὴ ἐνοχλοῦσαν, μὴ προστάττουσαν, Εἰσένεγκαι, πρέσβευσον εἰς Ῥώμην, ubi animadvertendus est idem usus vocis mediæ. Ceterum pro illo Inferre tributum, quod plane ad verbum respondet τῷ εἰσφέρειν, dicunt potius Lat. Conferre tributum. Atque adeo quemadmodum εἰσφέρειν sine adjectione usurpari docui, sic et Conferre interdum poni sine accus. sciendum est, et dici Conferre pro Conferre tributum, s. potius generaliter Conferre pecuniam. Liv. Patres bene cœptam rem perseveranter tueri; conferre ipsi primi. Et quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam collationem faciebant. Sic certe εἰσφέρειν non semper est Conferre tributum, sed interdum generalius Conferre pecunias, aut pecuniam. Εἰσφέρειν, inquit Bud., dicitur et de privata benignitate, et de annuis aut menstruis privatis hominibus collatis. Dem. pro Cor. Τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσήνεγκας; ἢ τίνα εὖ πεποίηκας; Hæc ille. Jungi autem non raro cum accus. εἰσφορὰν, significante itidem Collationem, ostendam infra. Ceterum ut εἰσφέρω in superioribus illis exemplis commode reddi potest verbo Confero, sic et cum nonnullis aliis accusativis, veluti cum dicitur εἰσφέρειν σπουδὴν, ut e Chrys. Εἰσφέρω πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδήν. Sic certe Lat. Conferre studium et Conferre operam dicunt. || Εἰσφέρω interdum et in malam partem, ubi reddi potest itidem verbo Infero, vel Inveho; ut enim affertur e Plut. Camillo, Εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας, sic Lat. dicitur interdum Inferre infortunia, calamitates, Invehere.

At Εἰσφέρειν νόμον, Legem ferre, s. Ad populum ferre, Legem rogare, Cum populo agere, Bud. afferens ex Athen. (577.) Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος, e Dem. (707.) Ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Sed et εἰσφέρω τοῦτο s. ταῦτα, ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόασι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν, ubi animadverte etiam addi πρὸς τὸν δῆμον. Ex Æschine (70.) εἰσφέρειν δόγμα, in VV. LL. Ubi et εἰσενεγκεῖν γνώμην ἐς τὸν δῆμον, Rogationem ad populum ferre. Bud. vertit εἰσφέρειν, In medium afferre: scribens, Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, In medium afferre sententiam, Palam censere aliquid faciendum, et auctorem esse ejus sententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι est Sententiam dicere quoquo modo. || Εἰσφέρειν, Referre, ut εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, e Plat. de LL. VV. LL. Ibid. Εἰσοίσομεν Σωκράτει, Ad Socratem referemus.

Pass. Εἰσφέρομαι, Inferor, Importor. Item Ingeror, ut τροφὴ, i. e. Cibus, dicitur εἰσφέρεσθαι, sicut antea docui in Εἰσφέρω. Sed dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, sicut et προσφέρεσθαι. Bud., postquam attulit εἰσφέρομαι ex Aristot. pro Admitto intro, subjungit, Simile est εἰσφέρεσθαι ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι, Cibum sumere, Haurire quippiam. Subjungitque ex eod. Arist. de Gener. Anim. 4. Μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν· τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται, καὶ ἐν πᾶσίν ἐστι τοῦτο τροφὴ καὶ ἐν ξηροῖς. Hæc ille. Sed cum additur accus. τροφὴν, aut alius ejusmodi, dicendum non est εἰσφέρεσθαι per se significare Cibum sumere. Herodian. cum plurali τροφὰς,

6, (6, 2.) Τροφάς τε πλείονας εἰσφερόμενοι, ubi Polit. vertit, Largius cibum capientes. Sequitur autem εἰσφέρομαι et ceteras passivæ vocis signiff.; ut enim εἰσφέρειν χρήματα Conferre pecunias, sic εἰσφέρεσθαι χρήματα dicuntur Conferri pecuniæ. Item ut νόμον εἰσφέρειν, Ferre legem, s. Rogare, ita νόμος εἰσφέρεσθαι, Lex ferri s. rogari, etc. Præterea τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Bud. ex Aristot. Polit. 4. p. 153. Verum εἰσφέρομαι activa interdum signif. capitur pro Affero in medium, Introduco, Bud. afferens e Dionys. H. de Lysia, Τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, ἤδη πειράσομαι λέγειν. Significat etiam Intro admitto, cujus signif. exemplum profert ex Aristot. de Somno et Vigil.

"Ἐσφέρω, Ionice s. Attice pro εἰσφέρω, Infero, "Thuc. Unde Ἐσφορὰ, Illatio: item Collatio, Tributum."

"Ἐσενείκασθαι, Intulisse: Ionice pro εἰσενέγκασθαι, ab εἰσενέγκω s. εἰσφέρω." [Ἐσενηνεῖχθαι, Ionice pro εἰσηνέχθαι, Herod. 9, 41.: ἐσενειχθεὶς, ibid. 37.]

["Εἰσφέρω, Xen. Mem. 1, 1, 2. et Ind. Ernest. Burm. ad Phædr. p. 4. Mit., Valck. Oratt. 363. ad Herod. 724. ad Charit. 456. Markl. Suppl. 538. Musgr. Ion. 1434. Wakef. Eum. 769. T. H. ad Plutum p. 122. Solvo tributum, Pendo, Thom. M. 900. Fero ad populum, v. c. legem, Ammon. 136. Conf. c. εἰσάγω, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 52. Œc. 47. Εἰσφέρομαι σπουδὴν, Diod. S. 1, 94. et n." Schæf. Mss. "Εἰσφέρω, Præbeo, i. q. ἀποδίδωμι, cum quo permutatur, ap. Suid. v. Γαμήλια." Schleusn. Mss. "Εἰσενέγκω, Phalaris 278. * Εἰσένεγξις, Ast. ad Plat. de LL. 435. "Quærendum an hæc vox recte formata sit. Schol. Plat. 234. Cod. Paris. No. 1807. habet * εἰσένεξις. Ita * προσένεξις exhibet Montefalc. in Anal. Gr. T. I. Indice." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

Εἰσφορὰ, ἡ, Illatio, ab ea signif. τοῦ εἰσφέρω, qua ponitur pro Infero. Sed plerumque εἰσφορὰ sequitur eam verbi εἰσφέρω signif. qua ponitur pro Confero: unde redditur Collatio (quod respondet ad verbum) et Pensio, Pensitatio. Item Tributum, Εἰσφορὰ, inquit Bud., est Tributum et collatio. Subjungitque e Lysia in Apol. Δωροδ., Ὅμως εἰσφορὰν, τὴν μὲν, τριάκοντα μνᾶς, τὴν δὲ, τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχα. Et e Thuc. Εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, ubi vertit Pensitantes. Quibus in ll. observa jungi hoc verbale suo verbo, et ita quidem ut illud otiosum censeri possit, cum alioqui eo sublato eadem maneat sententia. Quod si in interpretatione velit quispiam utrumque reddere, commodius videtur redditum iri accus. per gen., ut in illo Thuc. loco, Collationem ducentorum talentorum. In VV. LL. e Plut. Popl. Ἀνεθείσης τῆς εἰσφορᾶς ὀρφανοῖς παισί. Et εἰσφορὰ τῶν τελῶν, ex Aristot. Pol. 5. Pensio tributorum. E Dem. εἰσφοραὶ χρημάτων. Et, Ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, e Chrys. In pendendis tributis. Item εἰσφορὰ νόμου, Rogatio legis, Promulgatio legis. Apud LXX. εἰσφορὰ, Oblatio, ut e cap. 30, (13.) Τὸ ἥμισυ τοῦ διδράχμου εἰσφορὰ τῷ Κυρίῳ. ["Ad Xen. Œc. 2, 6. Ammon. 21. Eran. Philo 161. Wakef. S. Cr. 3, 167. ad Diod. S. 1, 84. Thom. M. 899. Conf. c. μισθοφόρος, ad Diod. S. 2, 423." Schæf. Mss. Lex. Xen.] "Ἀνείσφορος, Immunis a tributis "et εἰσφοραῖς," [Joseph. Antt. 13, 6, 6. Dionys. H. 1. p. 282, 33. "Euseb. V. C. 4, 2." Boiss. Mss. Plut. Camillo 2. * Ἀνεισφορία, Eumene 4.]

[* Εἰσφορέω, Intus duco, Thuc. 2, 75. Apoll. Rh. 4, 1143. Eur. Ion. 1016. "Musgr. ibid. Wakef. 1035. Bast Lettre 186. ad Herod. 624. 652." Schæf. Mss. "Ingurgito, Parthen. 363. I. q. εἰσφέρω, Xen. K. Ἀ. 304. (4, 6, 1.)" Wakef. Mss. "Euseb. V. C. 3, 26. p. 410." Boiss. Mss. "Empedocl. Sphæra 127. Fabr. B. Gr. 2, 486." Kall. Mss. * "Παρεισφορέω, Tzetz. Educ. Fil. 261." Elberling. Mss.]

Ἀντεισφέρω, Contra infero, Loco alius infero, s. In locum alius: εἰσφέρειν νόμον est Legem ferre et rogare: ἀντεισφέρειν νόμον est Legi latæ legem contrariam ferre, et, ut Festus inquit, Legem legi obrogare quod etiam παρεισφέρειν dicitur, h. e. παράλληλον νόμον φέρειν, quasi Legem cum lege et Rogationem cum rogatione componere. Apud Greg. Naz. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, Voluntati voluntatem opponere, Voluntati voluntatem contrariam afferre, Bud. [Schol. Demosth. c. Lept. 1. "Boiss. Mss. * "Ἀντεισενεκτέον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. * "Ἀντεισφορὰ, Contraria inductio, Andr. Cr. 230." Kall. Mss. "Tzetz. Ch. 8, 812." Elberling. Mss.] Ἐπεισφέρω, q. d. Superinfero. Sed ponitur et pro Infero, Intromitto. Philo de Mundo, Αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ, Bud. Sensus illatio quædam est in mentem, eorum quæ apparent et videntur. ["Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. Herod. 533." Schæf. Mss. Thuc. 3, 53. Dionys. H. 1. p. 631, 41.] "Ἐπεισφο- "ραῖς, Suid. exp. καταδίκαις." "Ἐπισφοραὶ, in VV. "LL. perperam pro ἐπεισφοραί." [* Ἀντεπεισφέρω, Plut. p. 903. Cyrill. c. Jul. 10. p. 326. * Προεπεισφέρω, Inscr. Fourmontiana ap. Osann. Auctt. Lexx. Gr. 138. * Προσεπεισφέρω, J. Poll. 5, 140. Longin. 9, 34. * Συνεπεισφέρομαι, vertunt Aditum patefacio, Xen. Ἑλλ. 6, 5, 38. Οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι: vide nott. et Lex. Xen.] Παρεισφέρω, ut παρεισφέρω νόμον, quasi παράλληλον φέρω, Legem cum lege et rogationem cum rogatione compono, Bud. afferens e Dem. (484.) Ἀλλ' ὁ παλαιὸς, ὃν οὗτος παρέβη, νόμος, οὕτω κελεύει νομοθετεῖν· γράφεσθαι μὲν ἄν τίς τινα τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἡγῆται, παρεισφέρειν δ', αὐτὸς ἄλλον ὃν ἂν τιθῇ, λύων ἐκεῖνον: (ibid.) Ἀναγνώσεται ὑμῖν τὸν νόμον, ὃν παρεισφέρομεν, γράψαντες ἀντὶ τοῦδε. Ubi tamen ait posse accipi et pro In medium ferimus. Exp. etiam παρεισφέρειν, Legem legi contrariam ferre, Legem legi obrogare, ut et ἀντεισφέρειν. Et, Παρεισενηνεγμένος νόμος s. παρεισενεχθεὶς, i. q. et παρεγγεγραμμένος. "Παρεισενέγκας, Qui "intulit s. introtulit præter. At 2 Petri 1, (5.) Σπου- "δὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, Omni collato studio." ["Wolf. Proleg. 147." Schæf. Mss.] "Προεισφέρω, "Prior s. Ante infero. Unde προεισενεγκοῦσιν ap. "Greg. Naz. Iis qui ante contulerunt in medium." ["Ulterius me extendo, Mich. Apost. Prov. 8, 89. Opp. ibi τῷ ἐπαναπαύεσθαι." Schleusner. Mss. Demosth. 185. 564. 1046. 1208. * Προεισφορὰ, 977. 1209. * Προσεισφέρω, Plut. Arato 19. Athen. 149. * Προσεισφορὰ, Joseph. A. J. 17, 7. Schneidero susp.] Συνεισφέρω, Simul infero, confero. Bud. vero ait poni et simpliciter pro εἰσφέρειν, a Greg. Naz., cum alibi, tum in h. l. Or. 2 in Jul. Τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν, ἅπαντας τοὺς περὶ τὸ σῶμα περιελομένας κόσμους, ἑτοίμως συνεισφέρειν τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς κόλποις τὸν χοῦν ἐκφερούσας. Affertur autem in VV. LL. Συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον, ubi videtur esse Simul cum eo ferentes legem. Ibi est et verbale NOM. Συνεισφορὰ, quod redditur Collatio, Collecta. Sed ita exponendo, vacabit præp. σύν. ["Συνεισφέρω, Liban. 1, 377." Boiss. Mss. * "Συνεισφορὰ, ad Dionys. 2, 664." Schæf. Mss. Conf. c. * συνεκφορὰ, ad Greg. Cor. 245. Συνεισενέγκω, Dionys. H. 1. p. 401, 21. Xen. Ἑλλ. 2, 1, 5. * Συνεισένεξις, Gl. Collatio. * Ἐπισυνεισφέρω, Epiphan. 1, 292. * Ὑπεισφέρω, 263.]

Ἐκφέρω, Effero, Exporto, ut in loco illo quem e Paulo attuli in verbo Εἰσφέρω: qui aptissimum habet primæ amborum verborum signif. exemplum, ad 1 Tim. 6, (7.) Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nec efferre profecto quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus, et nihil exportare possumus. At vetus Interpr. ἐξενεγκεῖν vertit Auferre. Ἐκφέρω, Effero, ut ap. Cic. Lucullus matrem efferebat, τὴν μητέρα ἐξέφερε. Et pass. Ἐκφέρομαι, Efferor. Antipho (782.) Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Dicunt autem Lat. et Efferre funere. Interdum Effero, i. e. Divulgo, Enuntio, quod etiam dicitur Effero foras, In vulgus effero. Plut. Pericle, Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ: Themist. Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Bud. vertit, Prodo, Defero, Arcanum enuntio, Foras

effero, i. e. καταγορεύω; ex Æschine (50.) Λόγους εἰς δικαστήρια γράφοντα μισθοῦ, τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις· ἔγραψας κ. τ. λ. Et e Plut. Ἐπὶ τούτοις ἐξενεχθεῖσιν εἰς πολλοὺς, Pervulgatis, et in vulgus exeuntibus. Item, Ἐκφέρειν τὰ προβεβουλευμένα, Quæ intus et intra curiam consultata sunt et decreta, promulgare, et de iis populum rogare, ut in Or. adv. Androt. Nam ἐκφερόμενα dicuntur Quæ in vulgus commemorantur. Et ἐκφορά, Pervulgatio. Inde illud Periandri, Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Ἐκφέρειν autem et simpliciter positum pro Commemorare, Narrare, e Plut. affert, Ταῦτα μὲν ὀλίγα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν. ‖ Ἐκφέρειν, Proferre, ut ἔκφερε γραμματεῖον ex Aristoph. Profer, Deprome. At ἐκφέρειν εἰς φῶς, εἰς τὸ φῶς, Proferre s. Edere in lucem, aut simpliciter Edere, ut dicitur Edere librum. Plato Parm. Καί τις τὸ γράμμα ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἔκλεψε γραφὲν, ὥστε ἐμὲ οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξεγένετο εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή. Et δεῖγμα ἐκφέρειν pro Specimen proferre, edere. Bud. 405. e Dem. (323.) Quin etiam pro Edere et parere, e Plut. Dem. Ὅτι καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετὰς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. De feminis quoque quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum pariunt, ἐκφέρειν ab Aristot. dici ostendit. Dicitur porro et ipsa terra ἐκφέρειν τοὺς καρποὺς ap. Chrys. Edere fructus. [Valck. Schol. in N. T. 2, 503.] ‖ Ἐκφέρειν pro Referre: ea signif. qua dicitur Referre ad senatum, consilium, ut ἀναφέρειν. Plut. Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε. ‖ Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, Inferre bellum, Bud. e Luciano (2, 79.) et Polyb. (2, 36, 4.) ‖ Ἐκφέρειν de equo dictum, pro Auferre contumaciter sessorem, affert Idem e Xen. (Ἱππ. 3, 4. 5.) Et ex Hom. (Il. Ψ. 376.) itidem pro Rapere aurigam præ impetu, in curuli certamine. Quin etiam neutraliter pro Erumpere, E carceribus cursorum exire, et cursum auspicari. Exempla autem ap. eum vide. ‖ Ἐκφέρειν Idem interpr. et Pendere, ap. Pol. cum accus. τάλαντα et χρήματα.

Pass. Ἐκφέρομαι, activa signif. pro ἐκφέρω, Effero: ea signif. qua dicitur Efferre aliquid ex uno loco in alium. Xen. Ὥστε οἱ τούτοις ὁμογνώμονες ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. Item Fero, Aufero, i. e. Reporto, Mereor. Dem. (178.) Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται. Ex Eod. in malam partem, (176.) Ἐκφέρεσθαι τὴν ἀπέχθειαν, Odium reportare. At signif. passiva, Efferor, Efferor funere, ut in loco Antiph. quem attuli in Ἐκφέρω. Item pro Efferor in aliis signiff. quæ respondent iis quas habet activum Effero. Et ἐκφερόμενα, Quæ in vulgus efferuntur, commemorantur. Interdum vero ἐκφέρομαι, Auferor, Rapior, Transversus agor, ut qui fluctibus et undis æstuque auferuntur, ut Plut. usus est. Aristot. autem dixit, Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, Qui a re ipsa transversus agitur, Bud. Item ἐκφέρομαι ὀργῇ pro Ira feror s. abripior, transversus agor: [cf. Thuc. 3, 84.] In VV. LL. et ἐκφέρομαι πρὸς ὀργὴν e Soph. (El. 628.) pro Irascor. Et Ἐκφερόμενοί μετ' ὀργῆς εἰς τὴν μάχην, Excandescentes feruntur in pugnam. Ibid. e Plut. Fabio, Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, Invidia impulsus.

"Ἐξενέγκω, inus. thema est, a quo ἐκφέρω mutua-
"tur fut. 2 ἐξενεγκῶ, unde est aor. 2 ἐξήνεγκον, a quo
"infin. ἐξενεγκεῖν, et particip. ἐξενεγκών. Est inde
"et aor. 1 ἐξήνεγκα, e quo particip. ἐξενέγκας et med.
"voce ἐξενεγκάμενος." "Ἐξενεῖκαι, Ionice pro ἐξενέγ-
"και: itidemque ἐξενείκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι: ab
"inus. th. ἐξενείκω." "Ἐξενήνοχα, Attice pro ἐξή-
"νοχα, ab ἐξενέγκω." [Ἐξοιστέον, vide supra.]

["Ἐκφέρω, ad Xen. Mem. 1, 2, 22. Ruhnk. ad Xen. Mem. 219. ad Lucian. 1, 286. 331. 348. ad Herod. 76. 649. ad Charit. 313=627. ad Callim. 1. p. 157. ad Diod. S. 1, 158. 388. 390. Brunck. Œd. C. 1424. Aristoph. 3, 216. Ruhnk. ad Timæi Lex. 8. Musgr. Ion. 1434. Wakef. Alc. 612. Trach. 497. 824. Abresch. Æsch. 2, 124. T. H. ad Plutum p. 436. Longus p. 129. Viil., Jacobs. Anth. 12, 142. Boiss. Philostr. 591. 644. Thom. M. 320. 324. Effero mortuum, ad Corn. Nep. 118. ad Charit. 259. ad Herod. 464. Philodem. 30. Jacobs. Anth. 9, 136. 12, 123. Lucill. 36. Publico, sc. librum, ad Charit. 203. Plut. Mor. 1, 35. Refero, sc. ad senatum, ad Herod. 411. Procurro, ad Il. Ψ. 759. Pronuntio, Steph. Dial. 26. Ἐκφέρειν ἆθλον, ad Il. Ψ. 785.: τὴν μίμησιν, Dionys. H. 5, 296.: τέλος, 3, 1388.: νοῦν, Plut. Demosth. 10.: πόλεμον, Diod. S. 1, 652. 678. 730. 2, 130. 255. 299. 374. 423. 538. 570. Lucian. 2, 79. Dionys. H. 1, 332. 561. 2, 1191. (Plut. Antonio 37.) Ἐξενέγκασθαι δόξαν, Xen. Polit. 320. Schn., Dionys. H. 2, 1074.: τὰ τῆς μάχης ἀριστεῖα, 1, 443. 454. 562. 566. Ἐκφέρειν et φαίνειν conf., ad Diod. S. 2, 453. De act. et med., Brunck. Aristoph. 2, 31. Ἐκφέρεσθαι πρὸς ὀργὴν, Segaar. in Daniel. p. 79. Ἐξενέγκω, Thom. M. 324. Aristoph. Ἀ. 1109. (Ἐκκλ. 76.) * Ἐξενείκω, Koen. ad Greg. Cor. 226." Schæf. Mss. "De Efferendo, i. e. Pronuntiando et scribendo vocabulo, tali aut tali quadam ratione, Athen. 94. de vocab. σιαγὼν loquens, Οἱ δὲ, ait, ὑαγῶνα διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες." Schw. Mss. Conf. c. προσφέρω, ad Greg. Cor. 218. 340.: quo compendio scribatur, 695. "Infero, sc. πληγὴν, Strabo 739." Wakef. Mss. Herod. 5, 79. Ἐξέφερον τὸ χρηστήριον: 6, 103. Νίκην ἀνελόμενον ἐξενείκασθαι τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφεῷ. Dionys. Epit. 13, 1. Μισθοὺς ἐξοίσεσθαι. Eur. Andr. 621. ἐκφέρουσι γὰρ Μητρῷ' ὀνείδη, Referunt maternam naturam. Soph. Aj. 7. εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὔρινος βάσις. Plato Phædone p. 43. Heind. Ἀτραπὸς ἐκφέρει ἡμᾶς.]

Ἐκφορὰ, ἡ, Elatio, Exportatio. Sed frequentius est pro Elatione, i. e. pro Efferendi actione, quæ est in funere. A Bud. redditur, Elatio funeris, (cum alioqui ipsemet ἐκφέρειν paulo ante interpretatus esset Efferre funere, non autem Efferre funus,) ap. Lys. (11.) Ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνή. Sic Aristoph. Πλ. (1008.) ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε. Plut. Solone, Νεανίσκου τινὸς ἦν ἡ ἐκφορὰ, ubi VV. LL. Elatum est adolescentis cujusdam funus. Sed malim simpliciter Elatus est adolescens quidam, vel Efferebatur. Alioqui certe ἐκφορὰ in nonnullis ll. reddiderim potius Funus, quam Elationem funeris. ‖ Elatio, ab illa Efferendi signif. qua dicimur aliquid efferre in vulgus, vel arcana efferre, i. e. divulgare. Unde redditur etiam Divulgatio, Pervulgatio, a Bud., afferente illud Periandri dictum, Λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. ‖ Ἐκφορὰ, q. d. Ablatio, Abreptio, i. e. Actio auferendi s. abripiendi. A Bud. redditur Impetus equi sessorem auferentis, et frænum commordentis. Affert autem exemplum e Xen. (Ἱππ. 3, 5.) ‖ Projectura, Vitr. 3, 3. Projecturamque, quam Græci ἐκφορὰν vocant. Ex Eod. tamen affertur, 6, 2. Quemadmodum etiam in scenis pictis videntur columnarum projecturæ, mutulorum ἐκφοραί. [" Valck. Hipp. p. 194. Callim. 209. Diod. S. 1, 84. ad Lucian. 1, 407. Thom. M. 325. Wakef. Ion. 566. Abresch. Æsch. 2, 124. Brunck. Aristoph. 1, 108. (Θ. 472.) 278. T. H. ad Plutum p. 360. 435. Funus, ad Corn. Nep. 118. ad Charit. 374." Schæf. Mss.]

Ἔκφορος, ὁ, ἡ, q. d. Exportatitius. Redditur etiam Exportandus, ut Aristoph. Πλ. (1138.) ἀλλ' οὐκ ἔκφορα, Sed non sunt exportanda: de quibus verbis lege Schol. ‖ Qui quodam animi impetu velut auferitur s. abripitur, et transversus agitur. A Bud. redditur Concitatus, Percitus, ap. Synes. Αἰσθάνομαι γιγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. ‖ Ἔκφοροι κάλοι, Funes nautici, qui primi sedata tempestate de prora laxantur, VV. LL. e Schol. Aristoph. ‖ Elatus in vulgus, Divulgatus, Vulgatus, Pervagatus, Proditus; Pervulgandus, Prodendus, Bud. e Greg. Naz. Ἔχεις τοῦ μυστηρίου τὰ ἔκφορα καὶ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς οὐκ ἀπόρρητα, Evangelio pervulgata. Ex Eod. Μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα, Non prodenda, i. e. Mystica, Μὴ ἐξάκουστα, μὴ ἔκφαντα, μὴ ἔκπυστα. [" Valck. Hipp. p. 194. ad Il. Ψ. 759. ad Lucian. 1, 331. Wakef. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 123. Brunck. Aristoph. 3, 20." Schæf. Mss. Plut. 7, 671.]

"Ἀνέκφορος, vide in synonymo Ἀνέξοιστος." [" Non evulgatus, Andr. Cr. 133. 144. Non vulgandus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 134." Kall. Mss.

* Δυσέκφορος, Dionys. H. 2. p. 19, 13. 27, 1. 12. 43, 5. 46, 19. Schol. Eur. Phœn. 271. "De voce, quæ est pronuntiatu difficilis, Pianud. Dial. ined. de Grammatica." Boiss. Mss. * Δυσεκφόρως, Strabo 14. p. 977=662=645.] At vero Εὐέκφορος, ὁ, ἡ, Mulier quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturum parit, ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα. Vide Bud. Comm. 412., ubi et Aristot. locum affert, in quo hac voce utitur: [H. A. 7, 4.] Signif. autem verbi ἐκφέρω, quam sequitur hoc comp., habes eorund. Comm. 406. [* Ἐκφορικὸς, Gl. Elativus, Plut. 10, 576. 579. * Ἐκφορικῶς, 575.]

Ἐκφόριον, τὸ, Quod terra producit, edit, Fructus quem terra edit, ut illa dicitur ἐκφέρειν καρπούς. Bud. ex Hes. affert, Ἐκφόριον, ὁ καρπὸς, (ap. quem tamen legitur, Ἐκφορίαν, καρπούς: sed mendosam esse hanc scripturam et ipse existimo, ac debere reponi plur. neutrum ἐκφόρια,) et subjungit e Basil. 274. Ἡ γῆ μὲν ἐδεξιοῦτο τοῖς ἐκφορίοις αὐτῆς, βαθὺ μὲν ἐν ταῖς ἀρούραις προδεικνῦσα τὸ λῆϊον. In VV. LL. exp. etiam Census, Quod pro solo pensitatur. Ex Aristot. Œcon. 2. Αὐτῶν δὲ τούτων πρώτη καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς· αὕτη δέ ἐστιν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι. At ex Agg. Proph. 1. Ἐκφόρια τῆς γῆς, Fructus terræ. [Τὰ ἐ. τοῦ καρπου, Herod. 4, 198. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐκφορέω, Effero, Exporto, Egero. Pro Exporto ab Isæo (144. 145.) poni tradit Bud., qui affert etiam e Luciano (1, 174.) Σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. Herodian. 8, (1, 9.) Πάντα τε ὅσα ἐν τῇ πόλει, ἢ τοῖς ἀγροῖς, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας, Omnibus, quæ in urbe fuerant, exportatis, atque igne corruptis, Polit. Apud Dem. ἐκφορήσασθαι et pro Pignerari: et ἐκπεφορημένα χρήματα, Pignora capta. Vide Bud. 406. Idem alibi, sc. p. 571. ἐκσκευάζομαι pro Exporto, itidem et ἐκφορῶ, a Strab. poni ait. Pass. autem Ἐκφορέομαι, Efferor, Exportor, Egeror. Sed Synes. ἐκφορεῖσθαι dixit pro ἐκφορεῖν, ut testatur Idem p. 765. [Aristoph. Σφ. 1118. Ἱππ. 359. "Toup. Opusc. 2, 88. ad Herod. 593. 624. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Wakef. Alc. 612. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 124. Jacobs. Anth. 9, 36. ad Diod. S. 1, 617. 2, 170. T. H. ad Plutum p. 360." Schæf. Mss.] Ἐκφόρημα, τὸ, Quod exportatum est, s. egestum. At Ἐκφόρησις, Exportatio, Egestio. [Clem. Alex. * Συνεκφορέω, Heliod. 4. p. 254. "Hasius ad Leon. Diac. 219." Boiss. Mss. * Ἐκφορόω, Theophr. Fr. 2, 14. 15. Ὁ δὲ Λιπαραῖος (λίθος) ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισσηροειδής: vide nott.]

Ἀντεκφέρω, Vicissim effero s. exporto. In VV. LL. Oppono, sed itidem absque exemplo. Hes. certe verbum ἀντεξάγειν exp. his duobus, ἀντεκφέρειν et ἀντεισφέρειν. ["Plut. 2, 7. (Παῤῥησίᾳ παῤῥησίαν ἀντεκφέρειν.)" Wakef. Mss. * "Ἀπεκφέρω, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Διεκφέρω, Aristid. 1, 166. * Ἐπεκφέρω, Plut. Alex. 26.] "Ἐπεκφορὰ, Elatio, i. e. Pronuntiatio. Bud. e Gaza, "Ἔστι δὲ χρῆσθαι σχετλιαστικοῖς τε καὶ θετικοῖς καὶ "ἄνευ τινὸς ἐπεκφορᾶς πτωτικῆς: ut γραπτέον non "adjecto ἡμῖν." Παρεκφέρομαι, Præter modum efferor, concitor, alias afficior. Plut. (6, 388.) Τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ ξυναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι. Ita Bud.; sed cum hic addat Plut. πέρα τοῦ μέτρου, non dicemus παρεκφέρομαι h. quidem in l. per se signif. Præter modum efferor. In VV. LL. e Luciano, pro Transversus rapior. [* Προεκφέρω, Profero, LXX. Gen. 38, 28. Stob. 346. Schow. * Προεξενέγκω, Demetr. Phal. 51. * Προσεκφέρω, Insuper pendo, Polyb. 3, 27, 8. * "Συνεκφέρω, Una perfero, Schol. Eur. Or. 683. τὰ τῶν ὁμαιμόνων κακὰ, Philostr. 215." Kall. Mss. "Basil. Hom. Mor. 268." Boiss. Mss. Eurip. Dict. Fr. 722. Thuc. 2, 34. "Valck. Hipp. p. 218. ad Charit. 313. ad Diod. S. 1, 87. 2, 215." Schæf. Mss. "Συνεκφέρομαι, Una auferor, abripior, Diod. S. 599. Adhibetur etiam p. 110. de piscibus qui simul cum æstu maris ad litus expelluntur. Cf. Maium." Munth. Spec. Def. Lexx. 552. Una efferor, Basil. M. Or. Mor. 12. p. 334. Συνεκφέρεσθαι τοῖς λυπουμένοις, Simul cum afflictis luctu efferri. * Συνεξενέγκω, Plut. Sertorio 21. Dionys. H. 2. p. 294, 7. * Συνεκφορὰ, p. 45, 24.] Ὑπεκφέρω, q. d. Subeffero, i. e. Clam effero. Sed ex Hom. affertur potius pro Sensim effero. Alicubi vero ἐκ in hoc verbo auxesin quandam significat ap. eund. Poetam. Vide et Eust. [Od. Γ. 496. Lucian. 2, 910. Herod. 4, 125.]

At vero Ἐκφερομυθέω, [s. Ἐκφερεμυθέω,] (quod alterius formæ est, i. e. ab anteriore parte adjectionem compositionis habens,) Effero, Effero in vulgus, Vulgo, Divulgo, Pervulgo. Affertur autem hujus exemplum e Basil. duntaxat, Κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας. Observa autem in hoc comp. s. potius bicomposito, ita reddi ac si esset duntaxat ἐκφέρων. Nisi quis ἐκφερομυθῶν τὰ ἡμέτερα velit resolvere in ἐκφέρων τοὺς ἡμετέρους μύθους. ["Æneas Comm. Poliorc. c. 22." Seager. Mss. Cornutus c. 30.]

Ἐμφέρομαι, Feror in. Sed interdum abundat præp. in hoc comp., cum addatur et seorsum præp. ἐν. Nisi quis malit vacare hanc ipsam, quæ seorsum adjicitur. In VV. LL. e Philostr. Her. Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει pro Delatus per mare. Apud Philon. autem ἐμφέρεσθαι, Contineri, Turn. vertit, V. M. 3. (p. 431.) Εἰργασμένῳ τελεώτατον παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται, Quoque alia fere omnia contineutur. ["Jacobs. Anth. 9, 138. Brunck. Apoll. Rh. 162. Paul. Sil. 69. Diod. S. 2, 577. Toup. Opusc. 2, 232. Τὰ ἐμφερόμενά τινι, Quæ in re insunt, Idem ad Longin. 299. 307. (10, 1. 12, 2.) * Ἐμφέρω, ad Diod. S. 1, 388. Cattier. Gazoph. 77." Schæf. Mss. "Ἐμφέρομαι, Similis sum, Joseph. 794." Wakef. Mss. Cum accus., Arat. 701. ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν — Ἀθρόον ἐμφέρεται, Cumulatim infert. Ἐμφέρω, i. q. προφέρω, Soph. Œd. C. 989. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι Φόνους πατρῴους.]

At vero Ἐμφερὴς, pro Similis, convenit cum Lat. verbo Refero. Cum enim dicitur a Virg. (ut alia passim obvia exempla omittam) Qui te tantum ore referret, est certe Qui te referret ore, tibi ore similis esset. Sic autem et Gallice dicimus, Il lui rapporte, pro Similis est illi. Habet hanc ipsam signif. et nomen Προσφερής: quod etiam magis convenire cum illo Lat. verbo, itemque cum Gallico illo, aliquis fortasse dixerit, si forma compositionis spectanda sit. Soph. (Aj. 1152.) ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργήν θ' ὅμοιος. Et superl. ἐμφερέστατος τοὺς τρόπους, Aristoph. Σφ. (1103.) Sed in usu est ap. prosæ Scriptores quoque. Plut. Pericle (7.) Καὶ γὰρ ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὴς εἶναι. ["Valck. Diatr. p. 6. Thom. M. 381. Ἐμφερέστατα, Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. * "Ἐμφερῶς, Similiter, Athen. 1, 27. Ἐμφ. ἔχειν τινὶ, Similem esse alicui. Sic enim ibi leg. docuit Schw. Animadv. T. 1. p. 497." Schw. Mss. Euseb. V. C. 4, 72. "Clem. Alex. 408. 434. 499. Andr. Cr. 137." Kall. Mss. Diosc. 5, 119. "Timon ap. Diog. L. 6, 103." Boiss. Mss.] "Ἐμφέρεια, Hes. ὁμοιότης, Similitudo," [Hierocl. 290. Diosc. 1, 1. Eust. Il. I. p. 776. "Toup. Opusc. 1, 67." Schæf. Mss.] Dicitur etiam Προσεμφερὴς pro Similis, Assimilis. Theophr. Καὶ προσεμφερὲς τρόπον τινὰ τοῦτ' ἔστι καὶ ταύρου κεφαλῇ: [H. Pl. 3, 7, 4. 3, 10, 1. 3, 18, 11. 4, 12, 2. 6, 4, 5. 6, 4, 6. 7, 6, 3. 9, 13, 3. 9, 15, 7. C. Pl. 5, 7, 1. Xen. Σ. 4, 19. * Προσεμφερῶς, Diod. S. Exc. 24. p. 565. Wess. Πολλὰ διώκει μανίᾳ πρ., Multa temere ac furioso similis agitabat. * "Προσεμφέρεια, Similitudo, Eudocia p. 186." Schleusn. Mss.] Sed in Παρεμφερὴς, præp. παρὰ Diminutionis signif. habere existimatur, ut παρεμφερὴς sonet παρ' ὀλίγον ἐμφερής. Bud. tamen eandem hujus, quam et præcedentium signif. esse existimavit, et poni itidem pro Similis, Assimilis. ["Musgr. Cycl. 226. Valck. Diatr. p. 6. ad Diod. S. 1, 163. 169. 200. 2, 522." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 814. * "Παρεμφερῶς, Zosim. 5, 16." Boiss. Mss.] Est autem ab hoc nomine [imo versa vice] verb. Παρεμφέρω, quod exp. Similis sum, Assimilis sum, Refero. Diosc. 1. Παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ, Spinæ Ægyptiæ similis est, Spinam

Ægyptiam refert. Sic ap. Eund. Παρεμφέρον τῇ σμύρνῃ κρόκινον μύρον. ["Wakef. S. Cr. 1, 109." Schæf. Mss. * Συμπαρεμφέρω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] At his CONTR. Ἀπεμφερὴς, Absimilis, Dissimilis. Theophr. (H. Pl. 8, 8, 5.) Τὸ δ' ὑποφυόμενον εὐθὺς ἐκ τῆς ῥίζης τῷ κυμίνῳ αἰμόδωρον μονόκαυλον, οὐκ ἀπεμφερὲς τῷ καυλῷ. [* "Πανεμφερὴς, Admodum similis, Tzetz. Ch. 8, 420. 9, 126." Elberling. Mss. Theod. Prodr. Ep. f. 38. * "Προεμφερὴς, Similis, Philo in Cantic. Cant. 198. sed lege προσεμφ." Schleusner. Mss.]

"Ἔμφορα, Hes. προσβεβλημένα." [* "Εὐέμφορος, Basil. Schol. ad Greg. Naz. Stelit. 2. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 106." Boiss. Mss. * "Ἐμφορίζομαι ἄρτου, Satior pane, Amphil. 171." Kall. Mss.] "Ἐμφορὴς, vide Ἐμφθορὴς."

Ἐμφορέω, Importo, (ut ἐκφορῶ, Exporto.) Plut. Ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν μαργαρίτας, σμαράγδους. Item Infligo, Incutio, ἐντείνω. Bud. e Plut. (Anton. 84.) Καὶ τῶν τριχῶν αὐτοῦ λαβομένη πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγάς. At vero pass. Ἐμφορουμαι, Repleor, Saturor, Ingurgitor: Ἐμφορεῖσθαι, inquit Bud., χορτάζεσθαι, ἐμπίμπλασθαι. Lucian. (1, 249.) Τοῦτο δὲ ποιεῖ τὸ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. Huic autem Luciani, quem ille affert, loco, similis est hic Herodiani, (4, 11, 5.) Ἐπὰν οἶνον πλείονος ἐμφορηθῶσιν, ubi vertit Polit. Cum se temeto largius invitarunt. Idem dixit etiam (8, 9.) Καὶ ἐς ὅσον ἤθελε τῶν ὀνειράτων ἐμφορηθεὶς. Ponitur et per translationem, addit ille, pro Insolenter et immodice uti. Plut. de conjuratis comprehensis loquens, (Cicer. 19.) Τήν τε γὰρ ἄκραν καὶ προσήκουσαν τοῖς ἀδικήμασι τηλικούτοις τιμωρίαν ἐξευλαβεῖτο καὶ κατῶκνει, δι' ἐπιείκειαν ἤθους, ἅμα καὶ ὡς μὴ δοκοίη τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, καὶ πικρῶς ἐπεμβαίνειν ἀνδράσιν, Insolenter exercere imperium sibi a Senatu permissum. Ponitur et pro Frui, in utramque partem, ut ἀπολαύειν. Jul. Aug. Ἡμᾶς δὲ δεῖ τῆς ὑπὸ σοῦ μουσικῆς ἐμφορουμένους ἡρεμεῖν. Phal. in malam partem usus est. Hæc ille. Affertur autem et e Chrys. de Sacerd. Ἐμφορηθῆναι τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας. At Synes. dixit, Ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεσχίας ἡμῶν, Satiare garrulitate nostra. Idem absque casu, Ἅμα δὲ οὐδὲ ἐλπίσας ἔτι σοι διαλέξεσθαι, νῦν, ἐπειδὴ ἐξὸν, ἐμφοροῦμαι. ["De afflatu divino, legitur ap. Eudoc. 127. Ἐνεφοροῦντο αἱ προφητίδες, 163. Τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν." Schleusner. Mss. "Ἐμφορεῖσθαι "οἴνου, Ingurgitare se vino, Athen. 37." Schw. Mss. "Ἐμφορέω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 1, 251. Alciphr. 8. 36. Herod. 25. Phalar. 74. Thom. M. 780. Wakef. S. Cr. 5, 101. Diod. S. 2, 153. 373. 497. Marcell. de V. Thuc. 1. 4. Bast Lettre 186. Boiss. Philostr. 24. 360. 383. 430. Ἐμφοροῦμαι, Lennep. ad Phal. 26. 44. Bergler. ad Alciphr. 154. Jacobs. Specim. p. 6. ad Od. Ξ. 309. Diod. S. 1, 250. 350. Repleor, Phryn. Ecl. 74. Thom. M. 886. ad Charit. 623. Wakef. S. Cr. 4, 38. Feror, ut mari, Ruhnk. Ep. Cr. 301. Nimis indulgeo, sc. iræ, Paus. 3, 232." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 587. * Ἐμφόρησις, Ingurgitatio, Athen. 10. "Clem. Alex. 718." Kall. Mss. * "Ἐμφόρητος, Liban. 4, 751. in Orat. a Reiskio primum edita, Φύσει γὰρ ἡδὺ καὶ ζηλωτὸν καὶ περιμάχητον ἀνθρώποις αὐτονομία, καὶ πολὺ μᾶλλον αὐτοῖς ἐκείνοις, ὅσοι δεσπότην μὲν ἐμφόρητον καὶ βαρὺν, ἐλευθέρους δὲ γείτονας ἔχουσιν. Cod. Bav. ἀμφόρητον, quod Reiskius fecit ἐμφόρητον. Sed leg. est ἀφόρητον, cum Cod. Paris. 3017. Dicitur enim φορητὸς et ἀφόρητος. Si extaret vox ἐμφόρητος, significaret Importatus, quo sensu invectæ dicuntur merces." Bast. de VV nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. * Προσεμφορέω, Plut. 6, 641. 8, 162. * Προσεμφορητέον, 10, 542. * Ὑπερεμφορέομαι, Lucian. 3, 294.]

[* Ἐπεμφέρω, Nicander Ἀ. 28. ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς Πυκνὸς ἐπεμφέρεται. * Προσεμφέρω, J. Poll. 9, 131. * Συνεμφέρω, M. Anton. 3, 4. Ἡ γὰρ ἑκάστῳ νεμομένη μοῖρα συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρει. "Locus obscurus, eoque magis, quod vocabula ista nusquam alibi deprendisse meminerim. Forsan tamen hoc voluit, Et præscriptum est, a mundi sc. administratore Deo, et conducit etiam, ut idem sit τὸ συνεμφέρει quod τὸ συμφέρει: vel, Et in nos infertur, et nos etiam secum fert, eo nimirum, quo destinamur." Gataker.]

Ἐπιφέρω, Infero, ut ἐπιφέρειν χεῖρας, Inferre manus, s. Afferre. Il. A. (89.) Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic πόλεμον ἐπιφέρειν, Bellum inferre, Thuc. Idem dixit etiam ὅπλα ἐπιφέρειν, Arma inferre. Apud Dem. autem ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα πόλει redditur etiam Arma ferre adversus civitatem. Item δουλείαν ἐπιφέρειν, 3, (56.) Ὅτε πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος, ubi quidam interpr. etiam Servitutem inducebat. Dicitur præterea αἰτίαν ἐπιφέρειν, (quo genere loquendi et Isocr. utitur,) ubi ἐπιφέρειν e Cic. redditur itidem ad verbum hac voce Inferre, sc. Inferre crimen. Redditur alioqui ἐπιφέρειν αἰτίαν et aliis modis, sc. Impingere s. Objicere crimen. Sic ἐπιφέρειν αἰτίαν ψευδῆ, Crimen falsum impingere, vel criminationem falsam, Falsum crimen objicere, Bud. Sed et cum aliis accus. interdum redditur Objicio. Thuc. dixit etiam (1, 70.) ἐπιφέρειν ψόγον, ubi itidem possumus illo verbo Inferre uti; dicunt enim Lat. interdum Inferre ignominiam. Sed et ἐπιφέρειν ὄστρακον ἑνὶ τῶν πολιτῶν, VV. LL. Inferre ostracismum. At ἐπιφέρω, pro Infero, ut dicitur Inferre aliquid e supradictis, vide in Ἐπιφορά.

Ἐπιφέρω, Impono, Superpono. Plut. Pericle, ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ στέφανον, Imponere coronam. Eod. modo et Thuc. usus est, et in eadem re, 2, (34.) Ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἕκαστος ἤν τι βούληται: loquitur enim et ipse περὶ τοῦ νεκροῦ. Item Admoveo, Adhibeo, ut ἐπιφέρειν φάρμακον, e Gal. ad Gl. Interdum vero sonat q. d. Affero postea, Affero post cetera. Ponitur enim pro Subjicio, Subjungo, ut cum citatur aliquis auctor, dicitur, Τούτοις δὲ ἐπιφέρει, Subjungit his. Pro quo usurpatur etiam ἐπάγει.

Ἐπιφέρομαι autem, habens quidem passivam itidem signif., ponitur pro Inferor; ut enim dicitur ἐπιφέρειν ἔγκλημα, ita etiam ἐπιφέρεσθαι, Crimen inferri, impingi, ut, Τοῖς ἐπιφερομένοις ἐγκλήμασιν ἀπαντᾷν. Sequitur vero et alios usus activi ἐπιφέρω, in quibus redditur verbo Inferre, e quibus est is, quem habet cum accus. πόλεμον. Siquidem ut ἐπιφέρειν πόλεμον dicitur Inferre bellum, ita ἐπιφέρεσθαι πόλεμος, Bellum inferri. Quin etiam τὸ ἐπιφερόμενον, Quod infertur, ap. Dialecticos, sicut τὸ προσλαμβανόμενον, Quod assumitur. Alex. Aphr. in Top. Ὅτι δὲ μηδὲ ταυτὸν ἐν αὐτοῖς τῷ προσειλημμένῳ τὸ ἐπιφερόμενον, ἐκ τούτων ἄν τις μάθοι. Nonnunquam ἐπιφέρεσθαι, Imponi, Admoveri etc. Item Subjici, Subjungi. Plerisque autem in ll. potest reddi vel Feror, (aut Feror cum impetu,) vel Irruo. Cujus signif. exemplum Bud. hoc producit e Xen. (K. 5, 32.) de lepore currente, Ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. Et de canibus, (6, 16.) Ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸν λαγῶ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ, πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι. Sic et ap. Synes. Οἱ μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται. Interdum vero A tergo irruo. Xen. K. Π. 2, (4, 14.) Ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγῶ φεύγοντα, ἐπιφερόμενος ἔπαισέ τε αὐτὸν κ. τ. λ. E Plut. Galba, Ἐπιφέρονται ξίφεσι γυμνοῖς, Strictis ensibus impetum faciunt. E Diosc. autem, Ἐπιφερομένων σταλτικὴ δύναμις, Vis reprimendi humores qui in aliquam partem incumbunt. ‖ Ἐπιφέρομαι, Feror in eam sententiam, vel Eo, aut Vergo, Aristot. Καὶ πάντες ἐπιφέρονται ἐπὶ τοῦτο περὶ ὀσμῆς. Bud. Sciendum est autem, ἐπιφέρομαι ap. Thuc. alicubi videri positum et pro Supervenio. Quin etiam τὰ ἐπιφερόμενα nonnullis in ll. redditur Quæ eventura sunt, s. Quæ impendent, ut Τὰ ἐπιφερόμενα προδεικνύουσι, et Τὰ ἐπιφερόμενα ἀκέομαι. VV. LL. Activam autem signif. habens Ἐπιφέρομαι, interdum Infero, Importo, Inveho, ut ap. Dem. (642.) Τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, Admissi perjurii piaculum importans, Bud. Interdum, Profero, Promo, ut Idem vertit ap. Herodian. de Maximino orationem recitante, (7, 8, 5.) Ἀνελθὼν δ' ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐπιφερόμενος τὸ βιβλίον, ἔλεξε τοιάδε. Cui loco subjungit hunc ejusd. Scriptoris, (9, 12.) Ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον, ἢ πέλεκυν, ἢ δοράτια. Sed ἐπεφέρετο in hoc posteriore l. non video quomodo

possit accipi pro Promebat s. Proferebat. Quin potius existimo ἐπεφέρετο esse Afferebat, qua in signif. et alibi usum esse eum observavi. Ac certe ap. Lys. quoque signif. hanc ipsam tribuit Bud. huic verbo, (621.) Ἐκεῖνος γάρ, ὅτ' ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, Quæ nihil dotis attulit. Apud eund. Herodian. ἐπιφέρεσθαι alicubi videtur esse potius Gestare: in h. autem Ejus l. 7, (9, 20.) Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βίῳ, Polit. liberius vertit, Colloque zonæ inserto qua præcinctus fuerat.

" Ἐπενεγκεῖν, ab inus. th. Ἐπενέγκω, pro quo " ἐπιφέρω dicitur. Signif. non solum Inferre, Indu- " cere, sed etiam Imponere, Impingere: ea sc. si- " gnif. qua dicitur aliquis alicui imponere s. impin- " gere crimen rei alicujus, cujus eum insimulat et " reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν κρίσιν βλασφημίας " affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex " Herod. Ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Objecta culpa. " Nonnunquam vero omisso accus. αἰτίαν, δίκην, " κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. " Ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, " ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε: quod Suid. exp. καταδικά- " σας. Ionice ἐπενεικεῖν dicitur tanquam AB Ἐπενεί- " κω. Herod. (1, 138.) Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, " Impudicitiæ crimine ei impacto: (8, 10.) Ἐπενεί- " καντές σφι μανίην: etiam (1, 68.) ἐπενείκας αἰτίην. " Porro a superiore ἐπενεγκεῖν est VERBALE Ἐπέ- " νεγξις, Illatio. Etym. et Lex. meum vetus sine " γ scriptum habent ἐπένεξις: dicunt enim ab ἐνέ- " κω fieri ἔνεξις, unde comp. ἐπένεξις."

" Ἐπηγκενίδες, αἱ, Tabulæ navium, a puppi ad " proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες, a v. ἐπενεγκεῖν. " Od. E. (254.) Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι στα- " μίνεσσι, Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. " In q. l. plura Eust. hac de voce annotat, quæ ap. " eum vide, p. 1533. Consule et Hes." [* " Ἐπιτα- νίδες, Schol. Od. l. c., ubi Buttm. conjicit * ἐπεκτα- νίδες." Elberling. Mss. Cf. v. Τανεῖαι.] " Ἐγκαινί- " δες, Pars quædam navis sunt, teste Suida, afferente " hæc verba, Ξυλὰ ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαι- " νίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ " παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον " δεσμοῖς περισφίγξαντες." " Ἐγκενίδας, Etym. esse " dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas."

[" Ἐπιφέρω, Burm. ad Phædr. p. 5. Mit., D. R. ad Longin. 255. Diod. S. 1, 353. 470. 689. Act. Traj. 1. p. 228. Thom. M. 428. 564. Markl. Suppl. 1192. Wakef. Alc. 800. Eum. 769. Luzac. Exerc. 190. Heyn. Hom. 4, 43. Objicio, Valck. Diatr. 123. ad Herod. 348. 491. Subjicio, Dionys. H. 3, 1509. De ornamentis sepulcrorum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14. Boiss. Philostr. 236. 621. Conf. c. ὑποφέρω, ad Dionys. H. 3, 1349. Ἐπιφ. γῆν, ad Xen. Eph. 202.: ψῆφον, Dionys. H. 1, 264. Ἐπιφέρει λέγων, 3, 1349. Diod. S. 2, 634. Med., Brunck. Apoll. Rh. 152. Bast Lettre 48. Τὰ ἐπιφερόμενα, quid proprie? T. H. ad Plutum p. 225." Schæf. Mss. " Med., Super me fero, Philo J. 2, 462. Induor, ibid." Wakef. Mss. Conf. c. περιφέρειν, ad Greg. Cor. 784. I. q. ἐπιτιμάω, Xen. Mem. 1, 2, 31. Infero, Vectig. 4, 41. πόλεμον. Strabo 3. p. 368. ὕδωρ ἐπιφερόμενος. Plut. 1, 31. Μηδὲν ὅπλον ἀρήϊον ἐπιφερόμενος. Xen. K. 'A. 5, 8, 9. Ὅταν χειμὼν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται. Ἐπιφέρειν ὀργάς τινι, Thuc. 8, 83. Morem gerere alicui: Schol. exp. χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν, afferens Cratini locum, dicentis, τὴν μουσικὴν ἀκόρεστον ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι. * Ἐποίω, fut. ἐποίσω, Aristoph. Ἱππ. 837. * Ἐποι- στέον, Polyb. * " Ἐποιστικὸς, Vim inferendi habens, Orig. c. Cels. 7. p. 354(=365.)" Seager. Mss.]

Ἐπιφορὰ, ἡ, Impetus quo aliquis fertur, cum irruit, ut ἐπιφέρομαι est Feror cum impetu. A Bud. redditur Impetus, Impressio, afferente hæc Polybii de Horatio Coclite, (6, 55, 2.) Καὶ κατέσχε τὴν ἐπι- φορὰν τῶν ἐχθρῶν, οὐχ οὕτω δύναμιν, ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων, Sustinuit impressionem hostium, vel impetum. Transfertur autem et ad impetum orationis, (cui videmus tonitrua etiam et fulmina metaphorice tribui,) nam A ἐπιφορὰν pro Invectiva oratione et cum impetu prolata Idem ex Hermog. affert. Peculiariter autem Medicis, de Impetu humoris in aliquam partem influentis, s. Fluxio in aliquam partem velut irruens est ἐπιφορά. Sed affertur hæc vox Epiphora et e Cic. Ep. item e Colum. et Plin. Additurque, tum quidem cum non adjicitur nomen partis, esse præcipue Oculi morbum, qui fit ab humorum influxu atque impressione: alioqui cum aliam partem obsidet, partis, in quam fit impetus ingruentis humoris, semper nomen adjici: ventris, puta, aut uteri, aut testium epiphoras appellando, ut solet Plin. Quin etiam Paulus Ægin., ubi de oculorum epiphoris agit, non solum ἐπιφορὰς dixit, sed τὰς τῶν ῥευμάτων ἐπι- φοράς. Sic et Gal. 4. τῶν Κατὰ Τόπους, describens Nectarium Marci, dicit πρὸς ἐπιφορὰς ῥεύματος λε- πτοῦ efficax esse. || Dialecticis Illatio, quæ assumtionem, i. e. πρόσληψιν, sequitur in argumentis, h. e. Complexio et συμπέρασμα, Bud. e Diog. L. Habet autem huc pertinentem signif. verbum ἐπιφέρειν B supra, item τὸ ἐπιφερόμενον. || Clausula, Sententia addita sermoni præcedenti, Idem ex Hermog. || Corollarium, τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, Idem ex J. Poll. [" Lesbon. 183. Toup. Opusc. 2, 6. Emendd. 2, 414. Heyn. Hom. 4, 289. Præmium præter stipendium publicum nautis dari solitum a trierarchis, ad Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss. Thuc. 6, 31. Τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόν- των τοῖς θρανίταις, Schol. ἔξωθεν τοῦ δημοσίου μισθοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδόσεις παρεῖχον· τουτο γάρ ἐστιν αἱ ἐπιφοραί. Impetus, Jambl. V. P. 416. ἐπιφ. τῆς ψυ- χῆς καὶ ὁρμή. Conclusio, Syllogismus, Damoxenus Athenæi p. 103. Τὰ διαστήματα ταῖς ἐπιφ. εὐθὺς οἰ- κείως πλέκω. " Clem. Alex. 606." Wakef. Mss.]

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ, Ferens ventus, qui et perferens, Ventus secundus. Idem sc. qui supra φορός: quem Hom. vocavit etiam ἴκμενον, item πλησίστιον. Dicitur autem ἐπίφορος ἄνεμος a Thuc. (3, 74.) itidemque ἐπίφορον πνεῦμα a Paus. et Luciano: ut videbis ap. Bud. || Ἐπίφορος etiam vocatur femina Uterum fe- C rens, i. e. κυοφοροῦσα, ut docet Idem e Xen. [de canibus, K. 7, 2.] et Theophr. Exp. præterea ἐπίφορος ab eo Partui vicina, sicut ἐπίτοκος, inquit, est Sub tempus partus existens. || Proclivis ad aliquid, ὁρ- μητικῶς ἔχων: qui ETIAM Εὐεπίφορος. Sed et simpliciter, Pronus, ut, Ἦν δὲ ὀξὺ καὶ ἐπίφορον ἐκεῖνο τὸ χωρίον, Idem ex Hippocr. Ep. ad Damag. [" Ἐ- πίφορος, D. R. ad Longin. 247. ad Charit. 312. Thom. M. 357. 360. ad Plut. 6, 204. Hutt. Τὸ ἐπίφ., T. H. ad Plutum p. 346." Schæf. Mss. Ἐπι- φορώτατος, Æsch. Choeph. 799. nott. " Ἐπίφορον, τὸ, εἰς τὰς συνουσίας, Proclivitas in Venerem, Suid. v. Μισητεία." Schleusn. Mss. * " Ἐπιφόρως, Ferente vento, Athan. 2, 540." Kall. Mss. Strabo 12. p. 831.] Quod autem ad illud bicomp. Εὐεπίφορος attinet, in VV. LL. exp. etiam Facile labens; afferturque e Strab. (1. p. 50.) et ADV. Εὐεπιφόρως, scribente, Εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω θάλατταν, pro Facile fertur et evolvitur in finitimum pelagus. [" Εὐεπίφορος, Valck. Phœn. p. 170. 185. 425. D. D R. ad Longin. 247. T. H. ad Plutum (1097.) p. 346. et Schol., Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 919. Ὄρν. 1619. A. 80. Schol. Soph. Aj. 705. Antig. 910. Eust. Il. A. p. 34, 32. Εὐεπιφόρως, p. 67, 34. (* Εὐεπιφορέω, unde) * Εὐεπι- φορία, Propensio, Clem. Alex. Str. 2. p. 507. Copia, Sext. Emp. Hypot. 1, 1. p. 45. * Ἐπιφορικὸς, Hermog. 264. Aristid. de Civ. Dict. 268. 430. 470. 655. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Lesbon. 183." Schæf. Mss.]

Ἐπιφορέω, Comporto, Aggero, Congero, Desuper ingero s. injicio. Sed nonnunquam præp. in hoc verbo suam illam vim non retinere, ostendit vel h. Plut. l. in Numa, Ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν. Videmus enim hic addi ἄνωθεν, quod alioqui posset significari præpositione ἐπί. Sic particip. ἐπιφορηθεὶς, Congestus. [Xen. K. 'A. 3, 5, 6. " Ad Lucian. 1, 494. ad Herod. 632. Brunck. Aristoph. 3, 124." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 167. οὐ κατορύξεις, Κά- πιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν.] At verbale NOM. Ἐπιφό- ρημα, est ab alia signif. verbi ἐπιφορῶ, qua sc. dicatur

pro Ferre ad mensam post cetera, s. Inferre mensæ, postremo loco, vel Imponere mensæ; nam ἐπιφορήματα dicta esse putantur Quæ inferebantur post primam mensam: unde redditur etiam Secunda mensa, Bellaria. Alii dicunt, inquit Bud., ap. quem vide plura p. 848., ἐπιφορήματα esse Quæcunque post primum ferculorum missum apponuntur. Athen. (640.) Τρύφων δέ φησι, τοπαλαιὸν, πρὶν εἰσελθεῖν τοὺς δαιτυμόνας, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν, ὕστερον δὲ πολλά τε καὶ ποικίλα ἐπιφέρεσθαι· διὸ καὶ ἐπιφορήματα κληθῆναι. Nam ibi legi debet ἐπιφέρεσθαι, (sicut et paulo post habetur, ubi eadem repetuntur,) non autem ἐπεισφέρεσθαι. Animadvertendum est porro dixisse ἐπιφέρεσθαι, non ἐπιφορεῖσθαι: sed qui ἐπιφορήματα esse ab ἐπιφορεῖσθαι contendere volet, respondere poterit eum ad propinquiorem deductionem non respexisse, sed perinde esse ac si dixisset ab ἐπιφορεῖσθαι i. valente q. ἐπιφέρεσθαι. [" Ad Herod. 67. (1, 133.) ad Lucian. 2, 334. Aristoph. Fr. 281. De ornamentis sepulcrorum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14." Schæf. Mss. " Funebres epulæ, Jambl. V. P. 118(=262.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀντεπιφέρω, Gl. Refero: Ἀντεπενεχθείς· Relatus. " Ex adverso infero, Andr. Cr. 60." Kall. Mss. " Anna C. 49." Elberling. Mss. " Planud. Ovid. Met. 3, 369." Boiss. Mss. Plato Timæo p. 102. Cyrill. c. Jul. 10. p. 326. * Ἀντεπιφορὰ, Gl. Relatio. * Παρεπιφέρω, Arrian. Peripl. 33. * Προσεπιφέρω, Infero, Clem. Alex. 636(=760.)" Kall. Mss. Xen. Œc. 5, 2. Joseph. A. J. 3, 9, 1.] " Συνεπιφέρω, " Una s. Simul infero," [Diod. S. 354.]

Καταφέρω, Deorsum fero, Defero, Demitto. Est enim καταφέρω quasi κάτω φέρω, ut ἀναφέρω, quasi ἄνω φέρω. Philo de Mundo, Διὸ κἂν ἀψάμενος δᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, Quo evenit ut si succensam facem deorsum in terram demiseris, nihilo secius flamma reluctans, sursum illico resiliat, Bud. E Chrys. Comm. in Ep. ad Coloss. pro Dejicio, Deturbo: Ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν Ἀδάμ; Affertur autem et pro Sopio, ex Alex. Aphr. Probl. Θελγομένη δὲ καὶ εἰς ὕπνον αὐτὰ καταφέρει. Sed et cum ita usurpatur, videri queat aliquam Deferendi s. Dejiciendi aut Demittendi signif. habere, præsertim si respiciamus somnum, qui et a quodam Poeta (Propertio, si bene memini) dicitur Declinare ocellos. Vide Καταφέρομαι.

Καταφέρω pro φέρω κατὰ, ut καταφέρει αὐτοῦ σκύφον, Scyphum infert in eum, Scyphum illi impingit. Sed affertur e Plut. Apophth. et cum dat. Καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, pro Ensem infert in hostem: ex LXX. autem Interprr. (1.) Gen. 37. metaphorice, et addita præp., Κατήνεγκαν κατὰ Ἰωσὴφ ψόγον πονηρὸν πρὸς τὸν πατέρα, ubi necesse est vacet alterutra præp. Poterit autem fortasse reddi hic κατήνεγκαν itidem Impegerunt. ‖ Καταφέρω cum accus. et quidem habente interdum adjectum dativum personæ, Bud. vertit Incutio, Adigo, Allido: afferens e Luciano exempla, quæ ibi vide; addens et hoc ex Eod. (1, 187.) Ἐρρωμένως τὴν σφύραν κατάφερε. Possit autem videri καταφέρω in hujusmodi signif. jungendum potius esse superiori, ubi κατὰ i. valere existimatur q. κάτω, quoniam ictus deorsum feruntur. [" Καταφέρει τὴν κεφαλὴν, In caput impingit s. illidit gladium, Gal. de Dign. et Cur. Aff. 4." Gataker. Mss.]

Καταφέρομαι, Deorsum feror, Deferor; Pessum eo, Sido, Bud. Mergor, ex Aristot. de testudinibus, Καταφέρεσθαι γὰρ πάλιν οὐ δύναται. Sic pro his Varronis, Ovum quod inane, natat, plenum desidit, legitur in Geop. Ὧων τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω. Ubi observa etiam addi κάτω: quod vacat, sicut ἄνω interdum cum ἀναφέρομαι. Καταφέρομαι, Dejicior, Deturbor, Diruor, Evertor, ut Πόλεις σεισμῷ κατενεχθεῖσαι, Urbes terræ motu emersæ. Idem, Τεῖχη κατενεχθήσεται καὶ δίχα μηχανημάτων. Itidemque ap. Chrys. in Comm. Ep. 1 ad Cor. Οὐ γάρ ἐστιν ἴσον οἰκίαν κατενεχθεῖσαν ἀναστῆσαι, καὶ μηδὲ ὅλως ὑφεστῶσαν παραγαγεῖν. Interdum vero redditur potius verbo neutro Ruo, aut certe Pessum eo, Labor, ut in illo Greg. Naz. loco κατενεχθεῖσαι Bud. vertit etiam Pessum euntes. Qui profert alioqui hoc exemplum verbi καταφέρεσθαι positi pro Ruere. Idem ex Hipp. affert, Εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη, pro In solitum morbum vel affectum delapsus est. Admonet autem, hoc verbo Subitam collapsionem vel delapsionem significari. E Greg. Naz. autem affert Idem in suo Lex. Πρὶν παντελῶς ἔξω πεσεῖν καὶ κατενεχθῆναι πρὸς θάνατον, nisi potius scr. est εἰς θάνατον, ut paulo ante, εἰς πάθος κατηνέχθη. Ex Eod. de Adamo, Φθονηθεὶς, καὶ διὰ τοῦτο κατενεχθείς. Idem ap. Act. 20, (9.) Κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου vertit, Cum amplius in somnum collapsus esset. Addens, Vel, ut Interpres scripserat, Victus somno, h. e. Obrutus et mersus. Pro quo Ductus verbum errore librariorum obrepsit. Hæc ille. Sed quod ad illam interpretationem attinet, Cum amplius in somnum collapsus esset, mihi probari nullo modo potest, cum dicat Luc. κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, non εἰς τὸν ὕπνον. Adde quod male interpungit h. l., cum ἐπιπλεῖον jungit verbo κατενεχθεὶς, quod præcedentibus adhæret. Ita enim Luc., de juvene quodam in fenestra sedente, Καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Totum autem locum ita reddit Bud. Altiore somno obdormiscens, disserente Paulo, cum amplius in somnum collapsus esset, etc. Ubi hoc quoque suspectam nobis hanc interpr. debet reddere, quod cum jam dixisset Luc. καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, odiosa quædam et inutilis repetitio esset in sequente partic. κατενεχθεὶς, si et ipsum ad somnum referretur. Quæ simul omnia faciunt ut ab illo hic discedens, κατενεχθεὶς intelligam dictum de eo, qui præ somno s. vehementia somni deorsum latus est, (si ita loqui licet, interpretando ad verbum,) et pessundatus. Adeo ut etiam vet. Interpretem potius Ductus, ut habent vulg. Edd., quam Victus scripsisse credam. Ut autem ad illum alterum usum hujus vocab. veniam, quem habet in h. l., cum dicitur καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, sciendum est καταφέρεσθαι sæpe dici sine adjectione pro Obdormiscere vehementius, ut interpr. Bud., afferens ex Aristot. de Gen. Anim. 3. Ἀλλ' ὅμως ἐγειρόμενα φαίνεται καὶ ἐν τῇ μήτρᾳ, εἶτ' εὐθὺς καθεύδουσι καὶ καταφέρεται πάλιν. Ex Eod. in l. de Somno et Vigil. Καὶ καταφερόμενοι καὶ νυστάζοντες τοῦτο δοκοῦσι πάσχειν. Idem autem in suo Lex. καταφέρεσθαι exp. In somnum collabi, afferens e Diosc. Διεγείρειν δὲ δεῖ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι. Sic in VV. LL. καταφερόμενοι ex eod. Diosc. affertur pro In somnum procidui, Ruell. interpr.: item Sopiti, Veternosi. Ad me certe quod attinet, non dubito quin cum verbo καταφέρομαι habente hanc signif. subaudiri possit dat. ὕπνῳ, non minus quam εἰς ὕπνον, (quod subaudire videtur ille, cum vertit Collabi in somnum,) ut sit καταφέρομαι ὕπνῳ, nisi tamen quis malit ὑπὸ τοῦ ὕπνου, sit Dejicior s. Sternor somno, s. Prosternor. At cum VERBO Καταφέρω posito pro Sopio, Obdormiscere facio, non male subaudietur εἰς ὕπνον: quod et Bud. sequens, vertit etiam, In somnum sterno. Unde nec de καταφέρομαι εἰς ὕπνον velim pertinacius contendere. Ceterum in VV. LL. e Gaza affertur Καταφερομένον τοῦ ἡλίου pro Occidente sole, ubi itidem videri possit subaudiendum εἰς δύσιν.

Καταφέρομαι, Appello in portum s. Appellor, ut alii loqui malunt. Aut potius Appello, sine illa adjectione, quam VV. LL. habent. Thuc. 1, (137.) Ἐν ᾗ ὁλκάδος τυχὼν ἀναγομένης ἐπ' Ἰωνίας, καὶ ἐπιβὰς, καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον. Herodian. 3, (9, 14.) Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη, Polit. Nam impositus navibus permultis exercitus universus, nequaquam sc. quo intenderat, Romanæ appulsus ripæ. Sed observandum est, nos in hac signif. verbi καταφέρομαι posse reverti ad Latinum Deferor, et aptissime eo uti.

Καταφέρομαι τοῦ ἔχθρου, Ruo et impetum in hostem facio, Bud. sed absque Auctore, et exemplo.

[" Καταφέρω, Fischer. ad Palæph. 59. Valck.

Phœn. p. 62. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. ad Mœr. 216. Wakef. S. Cr. 2, 81. 148. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 9, 416. 10, 234. Villois. ad Long. 169. 296. Adigo, ad Lucian. 1, 405. Κατενεχθεὶς, Argum. Aristoph. Acharn." Schæf. Mss. "Otiosus, Plut. 2, 134. Καταφέρω, Objicio, Exprobro, 67. Schol. Æsch. Pr. 981. Demitto, sc. ensem ad feriendum, Plut. 2, 236. Deturbo, Liban. 60. Καταφέρομαι, Langueo, Plut. 4, 293. Κατοισόμενος, Delapsurus, Arat. D. 139." Wakef. Mss. * Κατενέγκω, Lucian. 1, 225. 3, 283. 484. Diod. S. 1. p. 11, 29. Thuc. 3, 69. * "Κατένεγξις, Eust. 115, 10." Seager. Mss. Idem in Od. Θ. p. 615. 40.]

Καταφορὰ, ἡ, Lapsus, Delapsus, ut καταφέρεσθαι dictum est accipi interdum pro Delabi: quæ etiam signif. vicinior est quam ceteræ, primæ verbi καταφέρω signif. Plato Axiocho, vel potius, quicunque alius ejus Auctor est, (17.) Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων καὶ πρηστήρων ἐξαισίους, Lapsus imbrium. Nam labi imber itidem dicitur Latine, ut opinor: decidere quidem certe a Tibullo, et ab alio quopiam Poeta Cadere. ["Habet vocab. καταφορὰ in vocabb. hujus generis etiam J. Poll. 1, 116. Sic ὑετοῦ φορὰ ap. Philon. V. M. 1. p. 603. Par.: et χαλάζης καταφορὰ ap. Joseph. Archæol. 6, 6. p. 159. Bas." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Apud Athen. 53. κοιλίας καταφοραὶ sunt Dejectiones alvi." Schw. Mss.] || Καταφορὰ, ab ea signif. verbi καταφέρω, qua dicitur καταφέρω πληγήν, ponitur pro Ictu, s. potius Ictu vehementiore: item pro Allisione, sicut καταφέρω supra redditum fuit et verbo Allido. Bud. postquam καταφέρομαι τοῦ ἐχθρου, vertit, Ruo et impetum in hostem facio, addit, Et καταφορὰ, ut ἐπιφορὰ, ἀντὶ τῆς ὁρμῆς λέγεται, et pro Allisione vehementi. Et, pauculis interjectis, hæc Polybii affert, Τὰς δὲ καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός: quæ vertit, Ictus vehementiores innocuos præbet. Interjectisque nonnullis de καταφορικὸς, revertens ad hoc καταφορὰ, scribit, esse etiam Ictum cæsim ense sublato adactum. Affertque e Polyb. 2, (33, 3.) Αἱ δὲ τῶν Γαλατῶν μάχαιραι ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. Addit vero ex Eod. et alia hujus signif. exempla, quæ ibi videnda tibi relinquo, p. 413. Affertur autem et e Plut. Cam. Τὰς τῶν μαχαιρῶν καταφορὰς ἐκδέχεσθαι. Καταφορὰ, inquit Cam., est Percussio quæ fit sublato et impacto ense. Polyb. 2, (33, 3.) Celticos enses ait μίαν ἔχειν καταφορὰν καιρίαν, semel tantum ad præsens vulnus infligere: Μετὰ δὲ ταῦτα, inquit, ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, i. e. Incurvantur et deflectuntur. || Dicitur καταφορὰ, ut Idem subjungit, et Depressio, ut, Ληθάργου καταφορὰ βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος, Depressio profundi somni, unde excitari ægrotus facile nequeat. Hæc ille. At Bud. vult καταφορὰν in hujusmodi quoque ll. Impetus signif. habere. Postquam enim dixit καταφορὰν pro Allisione vehementi poni, subjungit, Et privato nomine, soporis vehementis impetus sic appellatur. Huc certe pertinent quæ antea dixi de καταφέρεσθαι pro καταφέρεσθαι ὕπνῳ s. εἰς ὕπνον: et prout illud reddemus, ita vel hoc vel illo modo et hoc verbale reddendum erit, si quidem de eo ad verbum interpretando agatur. In VV. LL. exp. etiam Torpor degravans, et Gravis somnus; afferturque e Diosc. 6. Καταφορὰ ἰσχυρὰ, κατὰ μηδὲν διαφέρουσα πάθους τοῦ λεγομένου ληθάργου. Est καταφορὰ, inquit Gorr., Magna et gravis somnolentia. Hujus tamen Gal. de Comate duas facit differentias, ut probatissimos Medicorum scriptum reliquisse asserit. Unam, somnolentam vocat, alteram, simpliciter καταφορὰν, vel καταφοράν non somnolentam. Καταφορὰν somnolentam vocat, in qua æger profundo et diuturno somno premitur. Alteram vero, in qua ægri vigiles manent, cum ipsis diversæ variæque imagines rerum semper succedant, quæ illorum mentem moveant, interrumpantque somnum. Quamobrem insomnes quidem extant ut plurimum, de lecto autem surgere, vigilantiumque opera exercere nequeunt. Oculi namque eorum maxime gravantur, suntque adeo in somnum propensi, ut credere possis eos facile dormire posse. Verum non solum non dormiunt, sed etiam spem dormiendi nullam habent. Utraque autem καταφορὰ, tam ea quæ cum somno, quam ea quæ sine somno est, id habet commune, quod ægri oculos attollere nequeunt, summa gravedine detentos, et quasi ad ineundum somnum comparatos. Utraque etiam fit gravato ob utilis succi copiam cerebro, ut in ebriosis: interdum vero et propter pituitosum humorem, aut propter vehementem absque humore frigiditatem. Gal. 13 Meth. Med. videtur facere τὴν καταφορὰν Genus quoddam omnium malorum, quibus sine febre sopor quidam altus incidit, his verbis, Ἐπεγεῖραι καὶ τεμεῖν καὶ θερμῆναι προσήκει τὸ πάχος τοῦ λυπουντος χυμοῦ, ὅστις ἄνευ μὲν του σήπεσθαι, καταφορὰς βαθείας ἐργάζεται χωρὶς πυρετῶν, ἃς ὀνομάζουσιν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· εἰ δὲ καὶ σήποιτό ποτε, μετὰ πυρετοῦ γίνεται τὰ τοιαῦτα, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτο νόσημα λήθαργος. His enim verbis videtur velle, apoplexiam, carum, et catochen, species esse cataphoræ. || Καταφορὰ autem Oratoribus est Inter accusandum longior spiritus productio, VV. LL. ex Hermog. [περὶ Εὑρ. 4. p. 194. Sopor profundus, Plut. Anton. 72. "Wakef. S. Cr. 2, 81. Abresch. Æsch. 2, 53. Invectiva, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. De somno, Jacobs. Anth. 7, 193. Plut. Mor. 1, 58. K. ἡλίου, Longus p. 51. Vill. Ἐκ καταφορᾶς, Cæsim (pugnare), Toup. Opusc. 1, 365." Schæf. Mss. "Occasus solis, Dionys. H. 1, 328. 882. Somnolentia, Phot. 289. Ictus, Ælian. H. A. 81." Wakef. Mss. Plut. Dione 34. Τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς.]

At BICOMP. Ἐπικαταφορὰ Mathem. est vocabulum. Bud. de Asse l. 1. Ea autem pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi Pars jamjam emersura. Quæ autem pars signiferi totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur, ea pars cœli a Mathem. ἐπικαταφορὰ dicitur: quod signif. Præcipitem locum cœli in octavo ab horoscopo signo. Hæc ille, ubi animadverte etiam usum NOM. Ἀναφορὰ ET Ἐπαναφορά. Idem in suo Lex. Ἐπικατάφορος ex Athen. affert pro Proclivis, Pronus, (391.) Ἐπικατάφοροι πρὸς τὰ ἀφροδίσια γίνονται: [608.] Sic εὐκατάφορος, supra, et καταφερής. Male autem in VV. LL. ἐπικατάφορος redditur Proclivis in Venerem, quasi per se et absque adjectione id significet.

Κατάφορος, et BICOMP. Εὐκατάφορος, Pronus, Propensus, Proclivis: κατάφορος πρὸς δόξαν, Proclivis ad gloriam, VV. LL. e Plut. Themist. At Bud. affert quidem e Gal. Κατάφορον γίνεται σαφῶς ὅτι κ. τ. λ. pro Judicatu pronum, i. e. planum et perspicuum; sed reponendum putat κατάφωρον, et merito quidem, meo judicio. Aristot. Eth. 2, (9.) Σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ καὶ αὐτοὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν· ἄλλοι γὰρ πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν: (8.) Διὸ καὶ εὐκατάφοροί ἐσμεν μᾶλλον πρὸς ἀκολασίαν, ἢ πρὸς κοσμιότητα. Ac certe multo est usitatius hoc εὐκατάφορος quam illud κατάφορος. [Κατάφορος, Jambl. Protr. 374. "D. R. ad Longin. 247. Valck. Anim. ad Ammon. 150. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. Brunck. Aristoph. 2, 201." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 23, 41. Lobeck. Phryn. 439. * Καταφορέω, unde * "Καταφορία, Affectus in quem aliquis proclivis est, Suid. v. Ἀρρώστημα." Schleusn. Mss. "Εὐκατάφορος, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 201." Wakef. Mss. "D. R. ad Longin. l. c." Schæf. Mss.] "Εὐκατα-"φορίαι, Proclivitates, e Diog. L." [Zenone p. 437, 8.] AT VERO Καταφερὴς pro Pronus, Proclivis; sed addita frequenter habet hæc verba, πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ad res venereas, aut certe his similia. Athen. Πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής. Interdum et sine adjectione usurpatur pro Eo itidem, qui proclivis est ad res venereas, s. illis deditus, i. e. λάγνος, Salax. Diog. L. de Arcesilao, * Φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής. [Κ. πρὸς οἶνον, Plut. Alex. 23. "Hesych. v. Κλιτύς: cf. Monk. ad Eur. Hipp. 227." Boiss. Mss.

" Ammon. 95. ad Herod. 133. ad Diod. S. 1, 98. Casaub. ad Athen. 1, 4. Heyn. ad Apollod. 1141. Toup. Opusc. 1, 545. Phryn. Ecl. 192(=439. Lob.) Thom. M. 520. 617. Add. ad 519. Jacobs. Anth. 10, 77. Conf. c. *κατωφερὴς*, Præf. ad Greg. Cor. p. liv." Schæf. Mss. I. q. *κατωφερὴς*, Declivis, Herod. 2, 63. *Εὐτε ἂν γένηται κ. ὁ ἥλιος*, Quando versus occasum declinat sol.] *Καταφέρεια*, Proclivitas. Ac videtur Athen. (8, 45. p. 298.) dixisse *καταφέρειαν ἡδονῆς* pro *καταφέρειαν εἰς ἡδονήν*, scribens, *Ὁμοιότητι δὲ εἰς τὴν καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκάζων τῇ Κυρήνῃ*. Est enim Athen. h. l., non Diog. L., ut habent VV. LL., in quibus et *εἰκάζω*, pro *εἰκάζων* scribitur: est autem profectus e Bud. Comm. hic error. [* " *Κατηφερὴς* in nullo Lex. memoratum, unde * *Κατηφέρεια καὶ παχύτης*, Eustrat. in Nicom. 1. p. 15, 6." Lobeck. Phryn. 699.] Dicitur ETIAM *Κατωφερής*: et quidem non tantum pro *καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια*, sed et pro *ἐπιῤῥεπὴς, καταπρηνής*. Vide supra.

Καταφορικὸς, Vehemens, Impetu incurrens, Bud. afferens e Chrys. Comm. in 1 ad Cor. 15. (in hæc verba, *Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις οὐ ζωποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ,*) *Ἀδιόριστον τέθεικε τὸν ἀντιλέγοντα, ἵνα μετὰ ἀδείας καταφορικῷ χρώμενος λόγῳ, σφόδρα πλήξῃ τοὺς ἀκούοντας*. Sed in VV. LL., afferentibus *καταφορικὸν λόγον* ex Hermog. (*περὶ Ἰδ.* 1. p. 20.) *ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοῦ*, annotatur *καταφορικὸν λόγον* hic appellari a Chrys. Invectivam et insectationem, ac verborum contumeliam; idque Bud. fugisse. Quasi vero quæ impetu quodam fertur oratio, invectiva esse non possit. Subjungit autem ille ex Eod. in c. 2. *Ἀλλ' ἐν τῇ συγκρίσει τῆς ἔξωθεν σοφίας σφόδρα ἀποτείνεται, ἔνθα καὶ καταφορικωτέρῳ ἠδύνατο χρήσασθαι λόγῳ*. At *καταφορικὸς λόγος* Pauli Æginetæ, Somnus vehementius incubans. In VV. LL. *καταφορικὸς* redditur etiam Somnolentus, tanquam et de homine dicatur. [" Schol. Od. B. 229." Boiss. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12." Schæf. Mss. " Somnolentus, Phot. 288." Wakef. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " *Καταφορικῶς*, Vehementer, Per incursionem s. impetum, Chrys. in Ps. 134. T. 1. p. 830, 20." Seager. Mss. Eust. Il. A. p. 72, 39.]

Καταφορέω, Deorsum fero, Defero, Deveho, VV. LL. Ubi subjungitur et *καταφορὴς*, sed quod mendosum esse arbitror pro *καταφερής*. [Effundo, Plut. 8, 167. " Wyttenb. ad Eund. de S. N. V. p. 12. Wakef. S. Cr. 2, 81." Schæf. Mss.]

[* *Ἐπικαταφέρω*, J. Poll. 1, 116. Joseph. A. J. 12, 9, 4. Aristid. de Dict. Simpl. 426. " Insuper dejicio, Liban. 173. *Ἐπικαταφέρομαι*, Schol. Arat. 42. * *Ἐπικατενέγκω*, Schol. Il. N. 543." Wakef. Mss. * " *Προκαταφέρω*, Liban. 2, 365." Boiss. Mss.] *Συγκαταφέρομαι*, Simul feror deorsum, deferor, devehor, [Diod. S. 517. Act. *Συγκαταφέρω*, Plut. 10, 134. " Nectar. Hom. p. 5. Schol. Arat. Ph. 19. 63." Boiss. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 21." Kall. Mss.]

Μεταφέρω, Transfero, ut dicitur Transferre ex uno loco in alium. A cujus pass. *Μεταφέρομαι* sunt participia *μετενηνεγμένος* et *μετενεχθεὶς*, Translatus. Dem. dixit etiam, *Μετενεγκόντα τοὺς χρόνους*, (303.) || Transfero, ea signif. qua dicimur transferre aliquod vocab. ab una signif. in aliam. Interdum vero *μεταφέρω* sine adjectione, Metaphora utor, Metaphorice loquor. Bud. ex Aristot. Eth. 9, (5.) *Διὸ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀργὴν εἶναι φιλίαν*: [3, 12.] " *Μετενεγκεῖν*, Transferre: unde pass. *μετενεχθεὶς*, Translatus." [Plato Timæo p. 26. " *Μεταφέρω*, Longus p. 8. Ed. meæ, p. 6. Vill., Toup. in Schol. Theocr. 215. Valck. Adoniaz. p. 193. Eur. Phœn. 184. Conf. c. *παραφ.*, ad Diod. S. 2, 435." Schæf. Mss. * *Μετενέκω*, unde * *Μετενεκτέον*, Strabo 13. p. 912.] *Μεταφορά, ἡ*, Translatio. Frequenter autem de Translatione illa, cujus mentio fit a Rhetoribus, vel potius de qua ab illis tractatur. Fab. 8, 6. quod est de tropis, Incipiamus igitur ab eo, qui cum frequentissimus est, tum longe pulcerrimus. Translationem dico, quæ *μεταφορὰ* Græce vocatur. Aliquanto post, Transfertur ergo nomen aut verbum ex eo loco in quo proprium est, in eum in quo aut proprium deest, aut translatum proprio melius est. Frequens est hujus vocis *μεταφορὰ* usus cum ap. alios, tum ap. Isocr. Utitur vero et Isocr. Enc. Evag. (3.) *Δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς*. [" T. H. ad Plutum p. 125. Scholia ad vv. 863. 958." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * *Ἀμετάφορος*, Immutabilis, Cyrill. v. in Jo. 5. p. 531. * " *Εὐμετάφορος*, Const. Manass. Chron. p. 38." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 743.] *Μεταφορικὸς*, Translatitius, accipiendo pro Positus per translationem, s. Usurpatus, Metaphoricus: ut *μεταφορικὴ λέξις*, vel *μεταφορικὸν ὄνομα*, ap. Gramm. [Diog. L. 8, 2, 3. *Δεινὸς περὶ τὴν φράσιν καὶ μεταφορικός*. " Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Mœr. 120." Schæf. Mss.] A quo adj. est et ADV. *Μεταφορικῶς*, Per translationem, Metaphorice, ut *μ. λαμβάνεσθαι* vel *ἐκλαμβάνεσθαι* ap. Gramm. Eust. 150. *Ἡ τὸν θυμὸν μ. ἀπὸ τῆς τῶν ποταμῶν ὄχθης*. [* *Μεταφορέω*, i. q. *μεταφέρω*, Herod. 2, 125.] " *Μεταφόρητος*, Translatilis, Qui transferri potest, ut Aristot. " Phys. 4. *τὸ ἀγγεῖον* esse dicit *τόπον μεταφόρητον*. " Sic *μεταφόρητον οἶκον* dictum fuisse *τὸ πλοῖον, αἰνιγματικῶς*, tradit Eust." [Niceph. H. E. 7, 46. Niceph. Blemm. p. 73. * *Ἀμεταφόρητος*, ibid. * *Μεταφορίζω*, i. q. *μεταφέρω* s. *μεταφράζω*, Metaphorice describo, Tzetz. ad Lyc. 286. * *Ἀντιμεταφέρω*, Socr. H. E. 2, 38. p. 147.] *Συμμεταφέρω*, Simul s. Una transfero; Mecum transfero, ut quidem VV. LL. *συμμεταφέροντες* exp. Secum transferentes. [" Clem. Alex. 171. Plut. 2, 466." Wakef. Mss.]

Παραφέρω, In medium affero, Profero, ut *παράγω*, Produco in medium. Bud. ex Æschine (17.) *Ἔπειτα τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σκώμματος μέρει*. Plut. autem in Cam. (41.) dixit *παραφέρειν εἰς μέσον*. Item Affero cibos in mensam, et in medium prolatos struo, ut quidem tradit Idem, afferens e Xen. K. Π. (2, 2, 1.) *Καὶ ὁ μάγειρος οὐδὲν αὐτὸν ἔτι δεῖσθαι ὀψου οἰόμενος, ᾤχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἕτερον*. [" Sic etiam utitur Herod. 1, 133. Tum Idem 9, 26. de argumentis vel exemplis in medium prolatis, *Καὶ καινὰ καὶ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα*." Schw. Mss.] || *Παραφέρω* vult esse etiam Affero cum alio, Una vel Obiter affero, ap. Plat. Epist. ad Dionys. *Οἷον καὶ περὶ Ἱέρωνος ὅταν διαλέγωνται ἄνθρωποι καὶ Παυσανίου τοῦ Λακεδαιμονίου, χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες, ἅ, τε ἔπραξε καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς*. || *Παραφέρω τὴν χεῖρα* pro Perperam fero manum, s. Vitiose, in VV. LL. ex hoc Virg. versu Æn. 3. Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Est autem sumtum *παραφέρειν τὴν χεῖρα* e quodam Dem. loco quem habes p. 138. mei Cic. Lex.: una cum Cic. interpretatione vertentis Porrigere. Ac profecto de vitioso quidem gestu loqui Demosthenem liquet; sed cum dicat, (305.) *Ἡ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκα*, et ita *παρήνεγκα* non solum de vitioso s. pravo gestu dicatur, sed etiam de recto, (i. e. non solum de indecoro, sed de decoro quoque: perinde ac si diceret, Usus sim hoc indecoro, non illo decoro manus gestu,) non video quomodo *παρὰ* Vitiositatis, ut ita dicam, signif. habere possit, aut temere a Ciceroniana interpretatione discedendum sit. Fateor alioqui *παρὰ* in malam partem interdum accipi in hoc verbo, s. in vitio poni: unde etiam redditur a Bud. Depravare, Detorquere, ap. Lucian. (3, 306.) ubi dicit *παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν*: quod exp. etiam Limis aspicere. Ex Eod. affert et hæc, *Κἂν εἰς ἄνοιαν ἢ παραφροσύνην παραφέρωσιν*, quæ exp. In malam partem atque in amentiam interpretentur quod errore lapsus admisi. Huc autem pertinentia vide in *Παραφέρομαι*. || Subjungit vero *Παραφέρω*, pro Transversum aufero, ex eod. Luciano (1, 157.) *Ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα*. Sed dicitur interdum et Transversum fero. Potest vero reddi et Rapio s. Abripio, ut in hoc Plut. loco de Def. Orac. *Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος*. || Interdum *παραφέρω* ponitur pro Supero, ut cum scribit Aristid. in Panath.

Ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις καὶ μηδὲν κ. τ. λ. Cui signif. subjungit Bud. eam qua ponitur pro Prætereo, e Xen. de lepore currente, (K. 5, 27.) Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ πολὺ συμβάλλεται· ταχὺ γὰρ ἑκάστου παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι τί ἐστι: i. e., inquit, Prætergreditur, Præterlabitur. Sed ego hanc signif. malim proxime præcedenti præfigere; quippe quam ex hac manare existimem.

Παραφέρομαι, In medium afferor: unde παραφέρεσθαι dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, s. qui apponuntur. Interdumque τὰ παραφερόμενα sine adjectione appellantur: unde redditur etiam Fercula. Lucian. 1, (683.) Καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, κ. τ. λ. || Παραφέρομαι, Perperam agor, Perperam moveor. Aristot. Eth. 1, (13.) Ἀτεχνῶς γὰρ, καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως· ἐπὶ τἀναντία γὰρ αἱ ὁρμαὶ τῶν ἀκρατῶν. || Παραφέρομαι, Transversus auferor, Rapior, Abripior. Herodian. 8, (4, 7.) Ἐπεισπηδήσαντες ἅμα τοῖς ἵπποις διανήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο, Ausi se et equos natandi peritos alveo credere, vi fluminis ablati perierunt, Polit. In alio ejus l. παραφέρεσθαι vertit Ire pessum. At Bud. postquam παραφέρομαι interpretatus est Erro, Aberro, affert hæc Greg. Naz. de Homine, Ἡ γὰρ εἰκὼν εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὁμοιότητα, κυρίως τοῦτο κατονομάζεται· εἰ δὲ παρενεχθείη τοῦ προκειμένου ἡ μίμησις, ἄλλο τι καὶ οὐκ εἰκὼν ἐκείνου τὸ τοιοῦτόν ἐστι. Quibus subjungit hæc Platonis Politico, Ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν. Vide Παραφορά.

ITEM Παρφέρομαι per sync. pro παραφέρομαι, Epigr. ὀθ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφέρομαι. Ubi reddi potest Titubanter feror. [Παρφέρω, Eur. Phœn. 1147.]

"Παρενεγκεῖν, Hes. παραθεῖναι, παραβαλεῖν, ut "sit Afferre, Apponere, Adjicere. Sequente ἀπὸ "signif. etiam Auferre s. Transferre ab, ut Marc. "14, (36.) Παρένεγκε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Item neu-"traliter ponitur pro Præterire, Præterlabi, παρελ-"θεῖν, ut παρενεγκουσῶν ἡμερῶν ap. Thuc. (5, 20.)"

["Παραφέρω, Thom. M. 231. ad Charit. 637 = 270. Jacobs. Anth. 9, 288. Diod. S. 1, 728. 2, 284. 636. ad Lucian. 1, 830. Aristoph. Fr. 263. Heyn. Hom. 4, 571. ad Dionys. H. 3, 1372. 1381. Plut. Mor. 1, 18. 157. Zeun. ad Xen. K. Π. 175. Wakef. S. Cr. 1, 109. Wyttenb. Select. 253. ad Herod. 593. Excello, ad Lucian. 3, 629. Ruhnk. de Longino p. 27. Discrepo, Dionys. H. 1, 73. Infero, Plut. Alex. p. 125. Schm. Negligo, Parum curo, Plut. 6, 337. Hutt. Παραφέρω τὸν λόγον, Plut. Pelop. 9. cf. 10. Παρενεγκὼν, ad Diod. S. 1, 530. Brunck. Soph. 3, 531. Παραφέρομαι, Toup. Opusc. 1, 371. Plato Phædro 311. Heind." Schæf. Mss. Ad Dem. c. Mid. 133. Spald., Conon Narr. 46. Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Plato Arato 43. Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν. Παρενεχθεὶς, sc. τῆς γνώμης, Hippocr. Coac. 27. Τὸ βλέμμα παρενήνεκται, Phryn. Bekkeri p. 65. * Παρενεκτέον, Epiphan. 1, 1029. * "Παραφερὴς, ad Eur. Ion. 743." Schæf. Mss.]

Παραφορὰ, ἡ, ab illo παραφέρεσθαι significante Aberrare, Furoris s. Insaniæ signif. accipit. Magis autem ad verbum ex Horat. interpretabimur Errorem mentis. Fabius autem dixit etiam Mentis alienatæ errorem. Greg. Naz. de Homine, Τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Sed cum adjectione genitivi frequentius esse puto, ut ap. Plut. (7, 22.) Μάλιστα δ' εἰκάζετο κρᾶσιν ἐκστατικὴν λαβὼν ὁ ἀνὴρ τροπὴν αὐταῖς καὶ τῆς διανοίας παραφορὰν ἐνεργάσασθαι. Eundem gen. addidit Diosc. cum alibi, tum ubi scripsit cicutæ potum διανοίας παραφορὰν afferre. Παραφορὰ, inquit Gorr. e Gal., ut opinor, μικρὰ παραφροσύνη. Siquidem Hippocr. τὸ παρενεχθῆναι usurpat in iis, qui modice delirant, ut et παραληρῆσαι. Hæc ille. Apud Erot. autem in Lex. Hippocr. a me edito παρενεχθέντι exp. ὑπενεχθέντι εἰς παρακοπήν. Alicubi autem παραφορὰ possit etiam reddi Titubantia, ut opinor. ["Thom. M. 553. Æsch. Eum. 331." Schæf. Mss. "Cursus erraticus, Phot. 726." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Παράφορος, ὁ, ἡ, sequendo itidem illam verbi παραφέρεσθαι signif. de qua proxime dictum fuit, dicitur de Insano, ut cujus mens a ratione aberret. Videtur tamen alicubi παράφορος minus quiddam significare quam Insanus, veluti si dicas Qui non satis sanæ est mentis. A Cam. redditur, Animi impos; a Bud. Delirans. E Luciano autem affertur Παράφορον βλέπων pro Efferatis oculis intuens, item (3, 375.) Παράφορον δεδορκώς. Quibus in Il. adverbialiter usurpari videri possit, sicut et cum dicitur ab Eod. παράφορον βαδίζειν, de ebrio, (1, 552.) Ὡς σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον, ubi certe παράφορον, sicut et σφαλερὸν, adverbialiter poni videtur, et sonare q. d. Titubanter. At e Greg. Naz. παράφορος γλῶσσα pro Balbutiente. Sed cum videamus παράφορον de Ebrio dici a Luciano, cujus proprium est titubare, forsitan παράφορος γλῶσσα fuerit itidem quæ Titubans lingua ab Ovidio appellatur. [De ebrio, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 210. "Ad Charit. 620. Porson. Phœn. 542. Wessel. Probab. 141. Toup. Opusc. 1, 327. Valck. Hipp. p. 188. Titubans, Eur. Hec. 1037." Schæf. Mss. Cum gen., Plato Soph. 15. Π. καὶ ταρακτικὸς, Plut. de Aud. Poet. 1.] Παραφόρως, q. d. Errabunde, i. e. Errabunda mente, Cum errore mentis, Insane, Non satis sana mente, etiam Titubanter. Παραφορότης, e Plat. Timæo (426.) affertur pro Efferatione, ["Thom. M. 222." Schæf. Mss.] At vero BICOMP. Εὐπαράφορος a Bud. redditur, Qui "facile in malam partem detorquetur. Quæ interpr. consentanea est cuidam verbi παραφέρειν signif. de qua dictum fuit. Sed ab Hes. εὐπαράφοροι exp. ἐξεστηκότες, sicut παράφορος, ἐξεστηκώς. Ego tamen εὐπαράφορος sonare potius existimarem Qui facile in mentis errorem s. insaniam incidere potest, "Qui "facile mente dimovetur." Videtur enim de Eo dici, qui sit proclivis ad παραφοράν. Ceterum in expositione illius εὐπαράφοροι, post ἐξεστηκότες addit Hes. ὅμοιοι, sicut παράφορος vult significare etiam παρόμοιος. ["Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boiss. Mss.] Affertur et VERB. Παραφορέω, sed nihil commune cum hac nominum παραφορὰ et παράφορος signif. habens. Redditur enim In medium affero: item Juxta affero. Et infin. mediæ vocis παραφορήσασθαι e Plat. de LL. (9. p. 858.) pro Congerere, Colligere. Quin etiam passivæ vocis hoc exemplum affertur, Ἀπὸ δείπνου παραφορέεται οὐδὲν λόγου ἄξιον: ["ex Herod. 1, 133. ubi agitur de cibis in mensam illatis vel appositis." Schw. Mss. "Reporto, Schol. Il. Δ. 95. κῦδος." Wakef. Mss. Aristoph. Ἱππ. 1215. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.]

Συμπαραφέρομαι, Una transversus auferor, Una abripior. At in VV. LL. συμπαραφερόμενοι, Qui una feruntur: quæ interpr. cum iis, quæ de παραφέρομαι dicta fuerunt, non convenit. [Una cum aliis prætercurro, Xen. K. 3, 10. Act. Συμπαραφέρω, Plut. Cæs. 34. * Συμπαρενέκω, unde * Συμπαρενεκτέον, Themist. Or. 22. p. 275.]

Περιφέρω, Circumfero, Synes. Ep. 123. Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Quod exemplum a Bud. quoque affertur, postquam dixit, περιφέρω esse Circumfero, i. e. Mecum semper fero, In comitatu meo fero. Exp. vero περιφέρειν hoc eodem verbo Circumferre, de re tamen alia usurpatum, cum scribit περιφέροντας esse qui fercula in conviviis circumferunt et struunt in mensis, cum unicuique partes apponuntur, et lances distribuuntur: cujus signif. exemplum affert e quodam loco Xen., quem habes K. Π. 2, (2, 1.) p. 27. meæ Ed. Addit vero et περιφέρειν κύλικα, ἢ ποτήριον, sicut ap. Aristot. legitur pass. Σκύφον περιφερόμενον. Περιφέρω, In diversum fero, atque in contrarium, ut περιάγω, et περισπῶ, et περιτρέπω, inquit Idem; sed exemplum non addeus. Affertur vero περιφέρω et pro Transfero, ut docebo paulo post. || Circumago, et eodem revolvo, Redigo, ut Idem scribit, afferens ex Appiano, Μὴ τὴν Ἰταλίαν περιπλέοντες, ἐς λιμὸν

περιενέγκαιεν, Ne Italiam tandem ad famem redigerent. Videndum autem num et in isto Plut. loco in Pericle (15.) Περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, περιήνεγκεν reddi possit Redegit: et εἰς ἑαυτὸν In suam potestatem: qui locus alioqui citatur in VV. LL. et pro exemplo verbi περιφέρω significantis Transfero: [cf. Eund. Galba 8.] Ceterum τοῦ περιφέρω pro Revolvo eodem, non affert exemplum Bud., at passivi pro Eodem revolvor, e Plat. de LL. 2. Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος, εἰς ταυτὸν περιφερόμενος ἥκειν. Et in Gorgia, Ἐν παντὶ γὰρ τῷ χρόνῳ ὃν διαλεγόμεθα οὐδὲν πανόμεθα ἐς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι. Sed cum addatur ἐς τὸ αὐτὸ, fuerit potius exponendum περιφέρομαι simpliciter Revolvor. Item Traduco, Per ora oculosque hominum circumduco: quod et περιάγω dicitur, e Synes. Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατε, πᾶσι ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. || In errorem induco, Perturbo, ut, Περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφὸν, In errorem inducit, Perturbat. Quæ interprr. sunt Budæi; at verba illa, LXX. in Ecclesiaste Solomonis (7, 8.) Hanc autem signif. sequuntur etiam περιφορὰ et περιφέρεια ap. Eosd.

Περιφέρομαι, Circumferor, ut dicitur res aliqua circumferri a quopiam, cum eam circumfert quocumque eat. Interdum vero Circumagor, Huc illuc agor, feror, et quasi per circuitum, modo huc, modo illuc feror. Paul. ad Ephes. 4, 14. Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. [Valck. Schol. in N. T. 2, 595.] A Bud. redditur Vagor, Erro, Palor, afferente e Synes. Ἐγὼ δὲ περιηνέχθην ἀπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος, i. e., ut ipse addit, Vagis et variis cogitationibus evagatus sum, huc illucque animum circumagens. Plut. de Cæsare ad Rubiconem loquens, (Cæs. 32.) Καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, ἔσχετο δρόμου, quasi Distractus animo in varia consilia, et quoquoversus circumactus ad rei magnitudinem æstimandam. Greg. Naz. Μήπου τὸν λογισμὸν ὀκλάσῃς, αἷμα Θεοῦ καὶ πάθος ἀκούων καὶ θάνατον· μήπου περιενεχθῇς ἀθέως, ὡς Θεοῦ συνήγορος: Nec ubi hallucineris, perperam hæc æstimando, quasi indigna quæ de Deo credantur. H. e. Vide ne mente errabunda abripiare et auferare quo temerariæ cogitationes te abduxerint. Idem Greg. Naz. copulavit etiam περιφέρεσθαι cum πλανᾶσθαι ita scribens, Καὶ τοῖς νοητοῖς προσβάλλοντες μετὰ τῶν αἰσθήσεων, ἢ οὐκ ἄνευ αἰσθήσεων, ὑφ' ὧν περιφερόμεθα καὶ πλανώμεθα. Illi autem Greg. Naz. loco, in quo περιφέρεσθαι reddit Mente errabunda abripi etc., subjuugit hunc Plutarchi, (ubi tamen non itidem de animo dicitur,) de Cicerone proscripto, (4, 850.) Ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, καὶ περιφεύγοντα τὸν θάνατον, Erratica fuga mortem evadere cupientem et connitentem. "Περιενεγκεῖν, Circumferre: a περιενέγκω s. περιφέρω." [Diod. S. 19. p. 683, 17. Eust. Od. Θ. p. 319, 17. "Περιφέρω, ad Charit. 549=273. ad Herod. 478. De poculis, Bergler. ad Alciphr. 87. 344. Valck. Callim. 257. De vertigine, Mœr. 196. et n. De lustrando, ad Lucian. 1, 466. Περιφερόμενον, Fama, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 59." Schæf. Mss. Herod. 6, 86. Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων, Plut. Curios. 73. Τοῦ πράγματος ἤδη περιφέροντος αὐτὸν τῇ ὑπονοίᾳ, Dio Orat. 33. p. 20. Ὡς αὐτὸν ἡ κιθάρα περιήνεγκε, Nicet. Annal. 18, 3. Περιεφέρετο δόξαις ἀλλοκότοις. Neutraliter, i. q. περίειμι, Thuc. 7, 28. Οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτοὺς, Theophr. H. Pl. 9, 14, 1. Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας· κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος. Περιφέρειν et ἐπιφέρειν conf., ad Greg. Cor. 784.]

Περιφορὰ, ἡ, Circumlatio, Circumactio, Circumvectio, ut ἡλίου περιφορὰ quidam e Cic. interpr. Solis circumvectio. Sic Aristoph. (N. 172.) τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς Καὶ τὰς περιφοράς: [περιφοραὶ ἄστρων, Æschin. Dial. Socr. 3, 17.] E Xen. autem affertur ἡ κύκλῳ περιφορὰ pro Circuitu. A Cic. περιφορὰ redditur alicubi Conversio, item Motus, ut videbis in Cic. Lex. Περιφορὰ, sequendo unam ex iis signiff. quæ datæ sunt verbo περιφέρεσθαι, Ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis, ut nunc fieri solet, Bud. ["Proprie Circumlatio ciborum, Athen. 120. 275. Xen. K. Π. 2, 2." Schw. Mss.] Περιφορὰ ab Eod. exp. etiam Hallucinatio, et Vita errabunda: quod convenit, inquit, cum signif. verbi περιφέρεσθαι. Greg. Naz. de Theol. 2. Καὶ ὅταν γαλήνην ἔχωμεν ἔνδον ἀπὸ τῆς ἔξω περιφορᾶς, ὥστε μὴ, καθάπερ οἱ λύζοντες, τῷ πνεύματι διακόπτεσθαι, Interim dum tranquillitatem animi habemus ab obturbatione mentis atque erratione, ob multitudinem externarum cogitationum, temporariarumque curarum. Idem in Jul. 1. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα παρῆκα τοῖς βουλομένοις, πλοῦτον, εὐγένειαν, εὔκλειαν, δυναστείαν· ἃ τῆς κάτω περιφορᾶς ἐστὶ καὶ * ὀνειρώδους τέρψεως. Affert præterea ex Eccles. 2, (12.) pro Erroribus mentis, nec non περιφέρεια pro ead. signif. ex ejusd. Eccles. 10, [3. vide Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 547. Heind. ad Plat. Theæt. 320. ad Xen. Mem. 4, 7, 5. Ammon. 82. Bergler. ad Alciphr. 189. Valck. Diatr. 41. Musgr. Bacch. 1065. Ambitus, Dionys. H. 2, 251. Ferculorum missus, Casaub. ad Athen. 119. De poculis, Bergler. ad Alciphr. 87. Pro περιφέρεια, Casaub. ad Athen. 101." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 55. Diog. L. 7, 144. "Περιφορὰ, Periodus. Sic Plut. Pericle 5. ubi cum Perichis tumorem, superbiam, et severitatem in cultu et in dicendo descripsisset, Ionem Poetam affert, qui e contrario laudasset τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. Hes. περιφορά· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Περιφοράδην, Hippocr. 819. * Περιφοράριος, Gl. Regula, Circumlator: * Περίφορος· Formidolosus.] Περιφορέω, Circumfero, Circumago, [Gl. Aggero: * Περιφόρημα· Ferculum.] A cujus pass. Περιφορουμαι est verbale NOM. Περιφόρητος, Qui circumagi potest, Versatilis. Et quidam Artemon dictus cognomento Περιφόρητος, quod in lectica circumferretur, utpote claudus. Dicitur autem fuisse ἄριστος μηχανητής. Hujus mentio fit a Plut. (Pericle 27.) ab Athen. (533.) nec non a Schol. Aristoph. ['A. 850. Herod. 4, 190. Strabo 3. p. 233. "Jacobs. Anth. 7, 391. ad Diod. S. 1, 496. Voss. Arist. 1, 48. Toup. Emendd. 2, 623. ad Herod. 625." Schæf. Mss. * "Ἀπεριφόρητος, J. Poll. 4, 146. sed lectio dub." Kall. Mss. * Περιφορητικὸς, Sext. Emp. 646. λόγος: Schneidero susp.]

AT VERO Περιφερὴς, (ab ea signif. τοῦ περιφέρομαι, qua ponitur pro Circumagor, In orbem agor,) Orbicularis, Rotundus. Herodian. 5, (3, 10.) Λίθος δέ τίς ἐστι μέγιστος, κάτωθεν περιφερής. Utitur et Aristot. de Mundo. Bud. e Xen. (K. 4, 1.) Πόδες περιφερεῖς, Rotundi. Ex Eod. (5, 30.) Τράχηλοι περιφερεῖς, Teretes, de canibus. At τὸ περιφερὲς substantive, Rotunditas, Ambitus rotundus. Sed περιφερὴς est etiam Versatilis, Rotatilis, ut reddit Bud. afferens e Luciano de Phœbade, (2, 676.) Οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς. ["Eur. Hel. 437. Wakef. Ion. 756. Musgr. 744. Fac. ad Paus. 1, 223. Longus p. 5. Vill." Schæf. Mss. "Περιφερῆ ἕλκη, Phot. v. Ἐσχάρα." Schleusn. Mss. "Περιφερὴς φράσις, vide Εὔτροχος. Βάσις περιόδου περιφερὴς est Apta periodi clausula, quæ illam rotundam facit, ita ut vere sentias periodum finiri. Contrarium est τὸ ἀκόρυφον et * ἀκατάστροφον: vide Dionys. de Comp. VV. 22. p. 168. ubi etiam * ἀπερίγραφος et * ἀνέδραστος, h. e. Limitibus destituta et vaga periodus dicitur: Προοίμια στρογγύλα καὶ περιφερῆ ap. Dionys. Art. Rhet. 10, 13. videntur esse Proœmia lata, circumducta, mox ἀποτεταμένα. Quærentibus autem nobis, quodnam potissimum latitudinis genus intelligendum sit, lucem Quintil. afferet, cujus simillimus locus est 4, 1, 60.:—Nec argumentis autem, nec locis, nec narrationi similis esse in proœmio debet oratio, neque tamen deducta semper atque circumlata, sed sæpe simplici atque illaboratæ similis. Ad eum locum Gesnerus Deductam et Circumlatam explicat Periodicam, s. Per periodos decurrentem." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Περιφερέες, s. * Περφερέες, dice-

bantur Juvenes Hyperboreorum, qui virgines *οὐλοφόρους* in Delum comitati sunt, Herod. 4, 33. Cf. Serv. ad Æn. 11, 858. Porph. de Abst., et nott. ad Hes. v. * *Πέρφερες· θεωροί.*] Hinc est COMP. *Περιφερόγραμμος*, Lineam unam habens circumcurrentem: unde *περιφερόγραμμον σχῆμα*, Circulus et sphæra: vide Bud. 420. ex Aristot. (de Cœlo 50, 4.) et Strab. [5. p. 322. Patricii Appendix ad Didymum Alex. de Mensuris ὃ. 14.] "*Ἀπεριφερὴς*, Minime orbiculatus, " Bud. E Theophr. (C. Pl. 6, 1, 6.) *Πολυγώνιον καὶ* " *ἀπεριφερῆ.*" *Περιφερῶς*, Rotunde, Rotunda forma s. Orbiculari, In orbem. *Περιφέρεια, ἡ*, Rotunditas, Rotunda forma. Vulgo Circumferentia. Redditur etiam Circumflexus, e Plin.; et Circumcurrens linea, e Fabio. Aristot. Eth. 1. *Καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον.* Idem de Mundo, *Κατὰ κύκλον περιφέρειαν*, In speciem circularis ambitus, In orbem. A Bud. *περιφέρεια* redditur etiam Ora. A quo affertur hoc nomen et pro Erroribus mentis, ex Eccles. sicut et de *περιφορὰ* dictum fuit. [Plut. 9, 554. Alex. 26. Herodian. 4, 8, 4. Schleusn. Lex. V. T. Male * *Περιφόρεια*, Aqu. Ps. 91, 4.]

Συμπεριφέρω, Una circumfero, circumrapio. In VV. LL. redditur etiam Circumago, et affertur ex Alex. Aphr. *Συμπεριφέρων αὐτὸν τῇδε κἀκεῖσε.* Et pass. *Συμπεριφέρομαι*, quod Bud. interpr. Una circumferor, circumrapior, subjungens e Luciano (1, 219.) *Οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν, τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί.* Addit *συμπεριφέρομαι* poni pro Comitor, Coeo, Una huc illucque ventito: cujus signif. exemplum affert istud ex Athen. (548.) *Φιλικῶς* (*φυσικῶς* Schw.) *ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι*: cetera autem hujus loci verba vide ap. eum, Comm. 421. Sed quidam *συμπεριφερόμενοι* hic interpr. Pocula circumferentes et compotantes, sicut in isto Polybii loco, (5, 15, 2.) *Προβαίνοντος δὲ τοῦ πότου, κἄπειτα γινομένης ἀκαιρίας καὶ πολυποσίας, ἀναγκασθέντες συμπεριφέρεσθαι, ταχέως ἐξεθεάτρισαν αὐτούς*, Una pocula circumferre atque compotare. Sed ego huic interpretationi minime assentior, non solum quod durum sit *συμπεριφέρομαι* activa signif., (ut durum esset *φέρομαι* pro *φέρω* significante Fero, Porto,) sed quod ipsi convivæ pocula circumferre non solerent, quin potius ea illis circumferrentur. Non aliud igitur esse puto *συμπεριφέρεσθαι* in hoc Polybii loco quam quod vulgo dicimus, Se laisser aller, et faire comme les autres. Quo pertinet et quod a Budæo additur, sc. *συμπεριφέρεσθαι* esse interdum Comiter alicui sese dare, et morigerum esse: e Diog. L. Socrate (34.) *Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.* Ex Eod. subjungit et hoc exemplum, narrante Socratem solitum dicere, *Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν θυμοειδῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι*: Morigerabor, Facilem me præbebo assensorem, Non morosum me exhibebo. Ex eod. Diog. L. Zenone, *Γονεῖς τιμᾷν, ἀδελφοὺς, πατρίδα, συμπεριφέρεσθαι φίλοις.* Item ex 2 Macc. 9, (27.) ubi Antiochus Epiphanes filium sibi successorem designans, ad Judæos ita scribit, *Πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει, συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν*, Confido enim eum, institutæ a me æquitatis humanitatisque retinentem, comiter vobiscum et indulgenter acturum, voluntatibus vestris atque postulatis facilem se præbiturum atque assentientem. Vel, ut ab Interprete versum erat, Comem vobis futurum: pro quo verbo Communem mendose legi cœptum est. Annotatur porro in VV. LL. *συμπεριφέρεσθαι* signif. hanc accepisse ab illa circumpotatione convivali et invitatione mutua, in qua non ad sitim, sed ad nutum alterius circumferri oportebat, qui facilitatis vitæ comitatisque nomen affectaret *καὶ εὐτραπελίας.* Verum ita pro confesso sumeretur illud significatum, quod verbo *συμπεριφέρεσθαι* tribuitur ap. Polyb., sed non recte, meo quidem judicio, ut antea docui. Quamobrem potius

A crediderim verbum *συμπεριφέρεσθαι*, esse illud nostrum, Se laisser aller; quod dicere solemus de eo, qui ad rem aliquam faciendam sinit se abduci precibus aut etiam solo exemplo alicujus. Sumtam vero esse metaph. ab iis, qui cum sint una cum aliis qui circumaguntur, eidem, ut ita dicam, motui se permittunt, atque adeo permittere coguntur. Affertur autem *συμπεριφέρεσθαι* ex Epicteto et pro *συναναστρέφεσθαι*, Una versari. [Cum dat. pers., Sequor, Comitor, Adhæreo alicui, Polyb. 2, 17, 12. Vivo cum aliquo, 4, 35, 7. cum dat. rei, Mente et intelligentia assequi aliquid, capere, intelligere, perspectum habere, tenere, 3, 10, 2. 3, 34, 3. 9, 15, 7. 14. 10, 21, 9. "Themist. Or. 31. p. 353." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 4, 697. ad Diod. S. 1, 233. 2, 220. 236. Ptolem. Heph. 329. Gal." Schæf. Mss. "Diog. L. 103. 431." Wakef. Mss. Athen. 142. Schleusn. Lex. V. T.] *Συμπεριφορὰ, ἡ*, quod in VV. LL. exp. Portatio quæ fit circumferendo, Circumpotatio, e Cic., ut sit *ἡ ἐν κύκλῳ φορὰ τοῦ κύλικος καὶ πόσις.*

B Sed Bud., harum signiff. mentionem nullam faciens, exp. *συμπεριφορὰ*, Comitatus et frequens huc illucque affectatio, affertque e Polyb. (5, 26, 15.) *Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐπὶ μὲν τὰς συνουσίας καὶ τοιαῦτα τῶν τιμῶν παρελαμβάνετο, τῶν δὲ διαβουλίων καὶ τῆς μεθ' ἡμέραν συμπεριφορᾶς οὐ μετεῖχε.* In VV. LL. ex eod. Polyb. affertur *συμπεριφορὰ* pro Deportatione atque exilio, *Κατὰ τὴν αὐτοῦ συμπεριφοράν.* Sed merito fortasse suspecta hæc interpr. fuerit. ["De Congressu venereo, Diod. S. 139. 147. Sic *ἀρρενικαὶ συμπεριφοραὶ*, Ecl. 1, l. 32. Cf. Wess. 139., ubi et plures h. v. notiones profert et illustrat, cum primis illam, qua Congressum familiarem in conviviis signif. Vide Eund. ad p. 650." Muuth. Spec. Def. Lexx. 548. Civilitas, Comitas, Casaub. ad Suet. Aug. 45. Ernesti Bibl. Theol. 4, 437. "Thom. M. 314. ad Charit. 412. ad Diod. S. 1, 233. 247. 2, 601. 608. 615. Heyn. Hom. 6, 412. ad Phalar. 215. Plut. Mor. 1, 555. vertitur Obsequium: Compotatio, 48. 489. 498. 509." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 169."

C Wakef. Mss. * *Συμπεριφόρος*, unde] *Εὐσυμπερίφορος*, Qui comiter alicui se dat, et morigerus est, facilem assensorem se præbet, Qui ea vitæ facilitate et comitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii. Diog. L. Zenone (13.) *Ἦν δὲ, φασὶν, εὐσυμπερίφορος· ὡς πολλάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπικωμάσαι αὐτῷ, καὶ Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν σὺν αὐτῷ ἐλθεῖν ἐπὶ κῶμον.* [* *Συμπεριφορέω*, unde * *Συμπεριφορητὸς*, Apollon. Lex. v. *Συμφερτὴ*, exp. *ἀπὸ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ* * *ὁμοψυχίας.*]

Προφέρω, Profero, In medium affero, Exhibeo, Propono. Il. P. 121. *Σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περὶ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν Γυμνὸν κ. τ. λ.* Scio tamen ibi reddi Feramus in vulg. interpretatione ad verbum: in ea autem, quæ antea prodiit paulo liberior, verti Referamus: quæ interprr. nullo modo placere mihi possunt. In Epigr. *Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ*, Protulit imaguncula, et judicibus spectandam proposuit. Apud Thuc. autem 6, (69.) p. 220. meæ Ed. *Σφάγια προὔφερον* Schol. exp. *ἔμπροσθεν*

D *τῆς στρατιᾶς ἐσφάζοντο*: ita enim leg. est, non *στρατηγίας.* Dicitur etiam *εἰς φῶς προφέρω*, In lucem profero: et *εἰς φανερὸν προφέρω*, quod affertur ex Epigr., In apertum profero. Greg. Naz. *Εἰς φῶς προενέγκωμεν, ὥσπερ τινὰ τόκον.* Alicubi *προφέρω*, Profero, Promo, Depromo: *Ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρειν*, Isocr. (ad Demon. 5.) Interdum autem *προφέρω* reddi potest Profero, Allego, Cito, i. e. *παρέχομαι*: ut nimirum litigantes *προφέρουσι τὰ δικαιώματα*, vel eorum patroni. Xen. (Œc. 14, 6.) *Ἐγὼ οὖν καὶ τούτων τῶν νόμων, ἔφη, προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι.* Sic e Cic., si tamen ejus sunt Rhetoricωn libri, Proferre legem affert Bud. item Proferre testes, et legatos: item Proferre instrumentum, e Pand. ‖ Objicio, Crimini objicio, Exprobro. Il. Γ. (64.) *Μή μοι δωρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης.* Æschin. (63.) *Τὴν ξενίαν προφέρειν*, cum dat. personæ. Et, *Τὰ τοιαῦτα προφέρεις*, Lucian. Apud Hom. legitur etiam *ὀνείδεα*

προφέρειν, Il. B. (251.) Probra objicere. Nisi quis malit cum hoc accus. aliisque hujusmodi verbum hoc secus interpretari. Ceterum προφέρω reddi et in illis ll. poterit Latino illo Profero; existimatur enim et ipsum sumi pro Objicio. Bud. tamen exempla passivi Objici pro Proferri, affert e Cic. non item activi Proferre pro Objicere, ut videbis p. 414. Idem προφέρειν docet esse etiam Objicere argumentando, h. e. ὑποφέρειν, Greg. Naz. de Homine, Τοῦτο γὰρ προσφόρως ἀποκρινούμεθα τῷ προφέροντι πῶς ἂν ἦν δίχα τοῦ γάμου ὁ ἄνθρωπος. Accipitur denique προφέρω et pro Enuntio: in qua etiam signif. interpretari possumus verbo illo Profero. Bud. vertit et Loquor ap. Greg.

Προφέρω, neutraliter, Præsto, Anteeo, Antecello. Herod. (6, 127.) Προφέρων πλούτῳ Ἀθηναίων: (5, 28.) Προέφερε εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων. Thuc. Προφέρω ἀδενὸς ἡμῶν ῥώμῃ. Epigr. σωφροσύνῃ προφέρων. Interdum autem cum præp. ἐς, ex Eur. Med. (1092.) προφέρω σου ἐς εὐτυχίαν. Hinc προφερέστερος et προφερέστατος, Præstantior et Præstantissimus. Sed a Bud. προφέρω exp. etiam Proficio, Incrementum facio, in isto Hesiodi loco, Ἔργ. (2, 197.) Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, ubi προφέρει redditur etiam Accessionem facit et progressum. [" Eust. exp. προάγει, προκόπτειν ποιεῖ, προκινεῖ, προβιβάζει: quo significatur Promoveri opus, iter, si quis ab ipsius auroræ ortu iucipiat." Brunck. Mss.] Apud Thuc. certe μέγα προφέρειν videtur esse Magnum adjumentum habere, Magno adjumento esse, 1, (93.) Μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν.

Προφέρομαι, activa signif., Profero: ea præsertim signif. qua ponitur pro Allego. Exemplum habes in loco Xen. quem attuli in Προφέρω: alia autem ap. Bud. 414. || Προφέρομαι, Profero, Objicio, ut προφέρεσθαι ἀσέβειαν, e Polyb. (5, 11, 2.) et Ὅσα ἄξια κακίζεσθαί ἐστι, ex Arriano Idem affert: pag. quæ illam proxime sequitur. || Προφέρομαι, Profero, i. e. Enuntio: ibid. ex Hermog. et Themistio. || Sed his addo προφέρομαι pro Infero, ex Il. Γ. (7.) Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται. [Od. Θ. 210.]

Προφέρομαι, pass. signif. Proferor; et quidem ea potissimum signif., qua dicitur pro Enuntior: Herodian. 7, (8, 4.) Οὐ μόνον τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα, pro quibus omnibus Polit. dixit tantum Verba. Sed perperam in vulg. Edd. προσφερόμενα ibi legitur pro προφερόμενα.

" Προενεγκὼν, Qui protulit: a th. προενέγκω s. " προφέρω: unde et Προενήνοχε, Protulit, Epigr." [Thuc. 5, 17. Diod. S. 13. p. 376., 15. p. 461. Schol. in Aristoph. Λ. 619. * Προενεγκτέον, in N. 1162. * Προενεκτέον, Schol. Eur. Med. 521. Schol. Æsch. Eum. 144. Sext. Emp. 263. Apollon. Vill. 790. Eust. Il. E. p. 421, 21. ad Greg. Cor. 162. " Brunck. Aristoph. 3, 22. Heyn. Hom. 5, 459." Schæf. Mss.]

[" Προφέρω, Phryn. Ecl. 89. ad Charit. 444= 287. Markl. Suppl. 600. Wakef. S. Cr. 4, 33. 54. Jacobs. Anth. 6, 317. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. Diod. S. 1, 608. T. H. ad Plutum p. 314. Heyn. Hom. 5, 263. 595. 6, 95. Wolf. ad Hesiod. 123. ad Herod. 3. 511. Græv. Lectt. Hes. 606. Casaub. Athen. 1, 49. Musgr. Med. 284. Objicio, Exprobro, ad Phalar. 311. Lucian. 1, 188. 3, 471. Boiss. Philostr. 428. Demosth. 1486. Theogn. 158. Bentl. Opusc. 38. Coray in Thuc. par Levesque 1, 359. Toup. Opusc. 1, 385. Plut. Mor. 1, 38. 489. ad Herod. 20. 258. 646. 678. Enuntio, ad Mœr. 56. Præsto, Simmias 2. Jacobs. Anth. 9, 100. 12, 70. Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. ad Charit. 205. Theocr. 12. 5. (22, 183.) Eur. Med. 1091. Simonid. 80.: cum accus., Toup. Opusc. 1, 296. cf. Herod. 250. Proficio, Jacobs. Anth. 10, 227. Incuso, Bentl. Opusc. 28. 38. Conf. c. προσφέρω, Wyttenb. Select. 425. ad Plut. 1, 436. Πρ. ἔριδα, Heyn. Hom. 6, 211. Προφέρομαι, ad Diod. S. 1, 431. 640. 646. 2, 8. 365. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 400. Heyn. Hom. 4, 138. 5, 196. Dionys. H. 2. 814. 3. 1400. Valck. Adoniaz. p. 361. Ammon. 117. 137. Sic scr. in not. ad Thom. M. 132. Wyttenb. ad Plut. 1, 258." Schæf. Mss. " Exprobro, Appian. 1, 432." Wakef. Mss. Il. I. 324. Ὡς δ' ὄρνις ἁπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', pro προσφ.: K. 479. πρόφερε κρατερὸν μένος: Od. Z. 92. ἔριδα προφέρουσαι. Herod. 5, 63. Προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν. Προφέρειν, προφέρεσθαι, ad Greg. Cor. 160. 578. 882. Quo compendio scribatur, 578. 838. Conf. c. ἐκφέρειν, 218. 340.: cum προσφ., 135. 160.]

Προφερὴς, Præstans: ab ea signif. verbi προφέρω, qua dictum est poni pro Præstare, Anteire, Antecellere. Sed exempla hujus positivi non afferuntur: at grad. COMPAR. Προφερέστερος, pro Præstantior, itidemque SUPERL. Προφερέστατος pro Præstantissimus, ap. Poëtas rara non sunt. Sed ap. Hom. προφερέστερος exp. etiam νικητὴς, Victor. Quod autem dicit Arat. (240.) ἀλλ' αἰεὶ ἕτερος προφερέστερος ἄλλου, Cic. vertit, quorum alter paulo prælabitur ante. Quod vero quidam Gramm. annotant προφερέστερος dici quasi πρὸ τῶν ἄλλων φερόμενος, non video quomodo locum habere possit, cum extet προφέρειν illam, quam modo dixi, signif. habens. || Qui est provecta ætate, Bud. ex Æschine p. 12(=7.) Ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται· ἔνιοι δὲ πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι. Affert vero et e Plat. Euthyd. (1.) Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληρός· ὁ δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Exp. alioqui προφερὴς, Cujus facies annos multos præ se fert, cum sit junior: ex J. Poll. Προφερὴς, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος: et ei contrarium esse σκληρόν. Affertur alioqui προφερὴς ex Hesiodo pro Major natu, (Α. 260.) Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Ubi est etiam animadvertendum, huic προφερὴς subjungi πρεσβυτάτη τε, sicut in illo Æschinis loco post προφερεῖς habemus καὶ πρεσβύτεροι, ubi certe non video quomodo signif. illa, quam dat J. Poll. huic nomini, habere locum possit; alioqui enim illud προφερεῖς per se i. valeret q. illa omnia verba, νέοι ὄντες, πρεσβύτεροι φαίνονται: ideoque non temere ab illa Bud. interpr. discedendum censeo. [Jambl. V. P. 422. " Routh. ad Platon. 304. 560. ad Timæi Lex. 233. Græv. Lectt. Hes. 606. Wolf. ad Hesiod. 73. 100. ad Herod. 433. Προφερέστατος, Jacobs. Anth. 9, 100." Schæf. Mss. Προφερὴς, Præcox, Aristoxenus Stobæi Serm. 243. Jambl. V. P. §. 209. φυτά. Προφερεστέρη, Quint. Sm. 2, 421. Spitzner. de Versu Gr. Her. 160. Προφερεστάτη, Hesiod. Θ. 79. 361. * " Πολυπροφερέστατος, Tzetz. Ch. 7. tit. 155. *Προφέρτερος, Soph. Niobe in Buttm. Schol. Od. Θ. 186. p. 284., ubi Editor reponendum censet προφερέστερος." Elberling. Mss. Sed metrum reponendum vetat: vide Brunck. Lex. Soph. v. Ἡ. * Προφέρτατος, Maximus natu, Soph. Œd. C. 1531. * Προφέριστος, Carm. Sib. 3. p. 224.]

Προφορὰ, ἡ, (ab illa verbi προφέρω signif. qua ponitur pro Proferre, Enuntiare,) Prolatio, Pronuntiatio. Herodian. 1, (8, 12.) Ἐν ᾧ περὶ τὴν τῶν ῥημάτων προφορὰν ἠσχολεῖτο, Dum in verbis illis proferendis occupatus erat. Ad verbum, Dum occupatus erat in verborum prolatione, si hoc verbali ab illa Proferendi signif. uti possumus. Polit. vertit, Interim dum loquitur. Apud Philosophos ὁ ἐν προφορᾷ λόγος, qui et προφορικὸς λόγος, ut mox docebo. [Exprobratio, Polyb. 9, 33, 13. cf. 5, 11, 2. " ad Charit. 287." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 144. 173." Wakef. Mss. " Pronuntiatio, eadem quæ ὑπόκρισις, sed ad solam elocutionem pertinens: vide Dionys. de Vi Dem. 22. p. 1023. et Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 66." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Εὐπρόφορος, Gl. Promtus, Dionys. H. 2. p. 19, 14.]

Προφορικὸς, ut προφορικὸς λόγος, Qui in enuntiatione s. pronuntiatione consistit, Qui profertur. Huic autem opp. ὁ ἐνδιάθετος. Philo, Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μὲν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ προφορικός. Plut. (9, 109.) Καὶ τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ. Idem, Ὅτι καὶ προφορικοῦ λόγου καὶ φωνῆς ἐνάρθρου μέτεστιν αὐτοῖς. Eidem alicubi est ὁ ἐν προφορᾷ λόγος. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 197. Boiss. Philostr. 321. 457. Bibl. Crit. 2, 2. p. 107. ad Charit. 223.

ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 646." Wakef. Mss. * "Προφορικῶς, Cyrill. Hier. 96." Kall. Mss.]

AT VERO Πρόφορος, in VV. LL. ex Aristot. H. A. 7, 7. Humor cruentus et aquosus intra membranas, quibus fœtus continetur: Μεταξὺ δὲ ὑγρότης ὑδατώδης καὶ ἰχωρώδης, ἢ αἱματώδης, ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρόφορος.

Προφορέομαι, Tramam filumque duco atque reduco, unde pro Ultro citroque cursito ponitur: ut in VV. LL. annotatur e Schol. Aristoph. (Ὄρν. 4.) Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. [Xen. K. 6, 15. cf. J. Poll. 7, 32. "Kuster. Aristoph. 189. Brunck. 2, 136." Schæf. Mss. Callias Suidæ v. Ἀράχνης. * "Προφορητικὸς λόγος, Cyrill. Hier. 26." Kall. Mss.]

[* Ἀποπροφέρω, Meleager 10, 2. * Ἐκπροφέρω, Schol. Aristoph. Θ. 1222. * Ἐπιπροφέρω, Apoll. Rh. 4, 1518. * "Συμπροφέρω, Schol. Pind. Ὀ. 3, 81." Boiss. Mss.]

Προσφέρω. Offero: ut προσφέρειν δῶρα, Matth. 2, (11.) Offerre dona. Et προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, ad Hebr. (5, 1. 8, 3.) et προσφέρειν λατρείαν, Jo. 16, (2.) In eadem illa Ep. (9, 7.) dicitur pontifex προσφέρειν αἷμα ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Abraham dicitur προσενηνοχέναι Isaacum. Sed et de ipso Christo dicitur προσφέρειν ἑαυτόν. De quo etiam dicitur a Paulo, Παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίας τῷ Θεῷ. || Offero, ut dicimur offerre aliquid edendum. Est προσφέρω, inquit Bud., Cibum offero edendum, Porrigo poculum, et medicamentum, ut medicus ægroto, quod ap. Gal. sæpe legitur. Plut. Καὶ τὸ φάρμακον τοῦτο χρῆναι τοῦ πραοτάτου τῶν ἰατρῶν ἀνασχέσθαι προσφέροντος. Idem alibi προσφέρειν exp. etiam Admovere, Adhibere medicamenta, addens Gal. identidem sic uti, ad Gl. 2. In VV. LL. ex Alex. Aphr. Προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ φάρμακα, pro Medicamenta ad salutem adhibens. Peculiariter vero, Admoveo ori vel naribus; cujus tamen signif. in pass. voce, non activa, exemplum affert. At προσφέρω τὰς χεῖρας, Affero manus, e Cic. reddit: et προσφέρω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Manus mihi affero. Polyb. (4, 81, 8.) Ἀποσφαλέντες δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς. Eod. l. de Molone, Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ: [cf. 4, 71, 12.] Qua autem forma dicitur προσφέρειν χεῖρας, eadem βίαν προσφέρειν, ut et βίαν προσφέρειν πατρίδι, ap. Plat. Sic ἀνάγκην προσφέρειν, Eur. (Hipp. 282.) E quo (Med. 78.) adjungitur etiam προσφέρειν κακῷ κακόν: sed προσφέρειν hic alium usum habet, q. d. Ad unum malum alterum præterea afferre, et unum alteri apponere. Cum illo autem βίαν προσφέρειν aliquid affinitatis habere videri potest μηχανήματα προσφέρειν, quod ex Aristoph. affertur. || Frequens est autem ap. vett. Scriptt. προσφέρω cum accus. λόγον, cum quo redditur Infero; nam Lat. Infero sermonem dicunt. Pro quo, ni fallor, dicitur ab illis et Injicio sermonem. Herod. 3, (134.) Προσέφερε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε. Herod. ap. Plut. Aristide (16.) Παυσανίαν Ἀριστείδῃ προσφέρειν λόγον. Exp. autem Bud. προσφέρειν λόγον etiam Verba facere, Appellare aliquem, i. e. Solicitare, Alloqui. Thuc. 3, (109.) Προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ ἀναχωρήσεως: ubi videtur commode reddi posse simpliciter Infert sermonem. Et cum plur. λόγους, vel præfixo articulo. Plato Phædro, Πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, ubi animadverte etiam aliam constr. Προσφέρω τάλαντα in VV. LL. Pendo talenta, i. e. Solvo; sed absque exemplo.

Προσφέρομαι, passiva signif. Offeror, ut δῶρον dicitur προσφέρεσθαι, item θυσία, in illa Ep. ad Hebr. (9, 9.) sicut θυσίαν προσφέρειν ex eadem habuisti. Thuc. 2, (97.) Καὶ δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτων χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο. Item προσφέρεσθαι, Offerri edendum: unde τὸ προσφερόμενον, s. τὰ προσφερόμενα, Cibus s. Cibi, item Pabulum. In VV. LL. τὰ προσφερόμενα, Cibus oblatus, Esculenta: item Pabula. Et προσφερόμενος e Gaza, Pastu exhibitus. A Bud. τὸ προσφερόμενον exp. Cibus et poculum: subjungente tamen locum Aristot., in quo τῶν προσφερομένων vertit simpliciter Eorum quæ esitantur. Hinc autem est Προσφέρομαι signif. Cibum sumo, Esito, Assumo, Celso. Theophr. Πολὺ προσενεγκαμένων. Tale est ἰχθύας προσφέρεσθαι pro Vesci piscibus, Plut. Alex. Idem (8, 657.) Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι. Gal. dicit itidem προσαράμενος τροφήν, pro προσενεγκάμενος. Interdum Προσφέρεσθαι dicitur φάρμακον, Offerri medicamentum, s. potius Adhiberi, Exhiberi, Admoveri. Secus autem ap. Lucian. (2, 660.) Προσφέρεται σκοπέλῳ redditur, Scopulo admovetur. Apud Xen. autem, Πρὸς τὴν γῆν προσενεχθέντες, quidam interpr. Admoti terræ, alii, Delati, alii, Appulsi. Sciendum est autem et de nave ipsa dici a Thuc., ubi Schol. exp. προσελαύνειν. At in VV. LL. προσφερομένη ναῦς e Plut. Rom. Navis adventans. Et προσφερόμενος πόλεμος, Bellum impendens, ingruens, e Plut. Per. Ex Eod. in Themist. de persona dictum, Προσφερομένοις ὀξέως, Celeriter ingruentibus. Ex Ejusd. Popl. Προσφέρεται δρόμῳ, Citato cursu fertur, Accurrit. E Solone, Προσφέρονται κραυγῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, Clamore bellico se inferunt, nisi potius dicendum, Cum clamore. Denique e Galba, Προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει, Districto ense irruens. Exp. præterea ibid. Congredior prælio, et simpliciter Congredior, Manus consero: Προσφέρομαι πρὸς πεφραγμένους, ex Herod. (5, 34.) Aggredior munitos. Et e Plut. (Anton. 40.) Μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς σιτολογίας. E Libanio autem in Demosth. Προσφέρομαι πολέμῳ. Quin etiam προσφερόμενος πόλεμος in Iisd. pro Ingruens, Impendens, ut modo dixi. Nec tamen videtur posse neutrum esse hoc προσφερόμενος eo modo, quo est in ceteris exemplis quæ huic subjunxi. || Est certe neutrum, i. e. neutralem signif. habet, et in isto Herod. loco, Αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς ὁποτέρους βούλεσθε προσφέρεσθαι, ἢ Πέρσῃσιν, ἢ Φοίνιξι, ubi redditur Accedere, Adhærere, Adjungere vos. || Habet hanc neutralem signif. προσφέρομαι, et cum jungitur adverbio οὕτως, aliamve hujusmodi constr. habet. In quibus certe ll. obtinet quendam usum verbi Gallici Porter, veluti cum dicimus, Se porter bien en quelque affaire, vel, Se porter mal. Item, Se porter bien envers quelqu'un, aut Se porter mal. Quin etiam sonat alicubi quod dicimus Se comporter. A Bud. προσφέρομαί σοι redditur Exhibeo me tibi, Ago tecum aut bene aut secus. Et οὕτω προσφέρομαί σοι, vel τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρομαί σοι, Sic ago tecum; neque enim προσφέρομαί σοι sine adjectione admittit illam particulam Sic in interpretatione. Et hæc Dem. Τοῖς μὲν ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι δικαίως ὅσ' ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, vertit, Sic Philippus cum bonis viris agit. Hæc autem Ejusd. Ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, reddit, Talem me vobis exhibui et præstiti. Hæc ille. Possumus autem οὕτω προσφέρομαί σοι reddere etiam, eod. alioqui sensu, Ita me tecum gero. Sic in proxime præcedente loco Demosthenis, Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, Ita me erga vos gessi. Itidemque in priore illo, Τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται, Ita se gerit. Nec non ap. Eund. (117.) Μετρίως προσφέρεσθαι, Modeste se gerere, ad Hebr. 12, (7.) Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός, Deus se gerit erga vos ut erga filios. Eod. alioqui sensu ille, Si disciplinam sustinetis, sic Deus vobiscum ut cum filiis agit. H. e. Patrem vobis sese præstat. Sed παιδείαν maluissem Castigationem interpretari. Possumus certe et ita exponere paulo liberius, Eum vobis affectum exhibet, qui filiis exhiberi solet. Gallice, Il vous montre une affection paternelle. Aut etiam ad verbum, Il se porte envers vous comme envers ses enfans. Vetus tamen Interpres, eumque secuti alii, dum non satis attente locum expenderunt, interpretati sunt, Offert se vobis, perinde sc. ac si προσφέρεται ὑμῖν i. sonaret q. προσφέρει ἑαυτὸν ὑμῖν: multo etiam minus (ut hoc concederetur) commodo sensu. In VV. LL. e Plut. Theseo (16.) Προσφέρεται τοῖς παισὶν ὑπερηφάνως. Apud Synes. autem legimus, Αν καί τις ὡς ἰδιώτῃ προσφέρηται, Etiamsi aliquis se

gerat ut erga privatum. Dicitur porro non solum A
προσφέρομαί σοι, sed etiam προσφέρομαι πρός σε. Plato
Epist. Ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ. Isocr.
ad Nic. Πρός τε γὰρ τοὺς πολίτας μετὰ τοσαύτης πραότητος προσηνέχθην, ὥστε κ. τ. λ. Verum sunt et aliæ
constrr. hujus verbi, aut hunc aut certe huic affinem
usum habentis, quas Bud. prætermisit. Dicitur enim
προσφέρομαί σοι τοῦτο, vel τούτῳ: at cum dat. rei
solo, non raro. Plut. Fabio (24.) Τά τ' ἄλλα τῷ
Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φάβιον ἀνέδειξαν ὕπατον, ubi τὰ ἄλλα existimari potest
dictum κατὰ τὰ ἄλλα. Exemplum autem illius constr.,
in qua ponitur dat. rei sicut et dat. personæ, extat
ap. Herodian. 4, (7, 6.) Ἔχαιρον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ῥωμαίων στρατιῶται, μάλιστα μὲν διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, Largitionibus
amplissimis prosequebatur, Polit. Sed locum fortasse habere hic possit et verbum Utor, ita interpretando, Largitionibus utebatur erga eos. Non incommode certe, meo quidem judicio, et in illo Plut.
loco προσφέρεσθαι vertemus Prosequi. At vero cum B
rei dat. solo, frequenter, uti dixi, ut, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ, vel τοῖς πολεμικοῖς: sic Προσφέρομαι τῇ
τειχομαχίᾳ: quæ ap. Herodian. leguntur. Possumus
autem, Οὕτω προσφέρομαι τῷ πολέμῳ vel τοῖς πολεμικοῖς, reddere, Ita me gero in bello, Ita gero s. administro bellum, Ita res bellicas tracto. Et, Οὕτω
προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, Ita me gero in hoc negotio. Sed, Προσηνέχθη τοῖς ὑπολοίποις πράγμασι, ex
Aristide affertur pro Reliquas res est aggressa. At
προσφέρομαι συμφοραῖς, quidam interpr. Fero calamitates: quæ interpr. mihi non placet. Sciendum
est porro, sicut pro dativo personæ utuntur aliquando
præpositione πρὸς habente suum accus., ita etiam
uti nonnunquam hac præp. cum accus. rei, loco dativi. Legitur enim ap. Xen. K. Π. 4, (5, 15.) p. 65.
meæ Ed. Ὁ δ' οὖν Κυρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη. Verum hic aliud potius interpretationis
genus quærendum esse fateor, quam per verba illa.
Interpres sane vim hujus vocis non expressit, cum
reddidit, Hæc eorum verba ita excepit. At in Gallico sermone possit et hic verbum illud Porter locum
habere, præsertim si cum aliquo qualitatis adverbio
jungamus, veluti ita loquendo, Il se porta sagement
en cette réponse, vel en la réponse qu'il leur fit.
Hoc tamen est discriminis, quod ille dicit πρὸς τοῦτον τὸν λόγον, non suum λόγον, quo illis respondebat, sed ipsorum. ‖ Προσφέρομαι Bud. vult aliquando reddi verbo Utor, ut ap. Xen. Ἱππ. (Proœm.)
Βουλόμεθα καὶ τοῖς νεωτέροις δηλῶσαι ᾗ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι.

Προσφέρομαι active positum et certis quibusdam
accusativis junctum antea habuisti, in Προσφέρω:
sciendum est autem et aliis nonnullis jungi, aliud
significationis genus, ut ita dicam, habentibus: et
quidem pro Admoveo, Adhibeo, ut exp. Bud. e
Plat. de Rep. 8. Κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι. E Diosc. autem affertur etiam, Προσφέρεται τοσαύτην ἰσχὺν τὸ βοήθημα,
pro Tantam vim adhibet id remedium. Sed fortasse reddi etiam potest Affert. Et e Phalar. Προσφέρομαί σοι χάριν, pro Exhibeo tibi beneficium. Sed
dicitur potius Confero beneficium. Rursum pro
Adhibeo, ex Eccles. prologo, Προσενέγκασθαί τινα σπουδὴν, pro Adhibere quandam diligentiam. [" Reperitur etiam verbum Προσφέρομαι in forma passiva,
et quidem in præt. perf., activa notione Conferendi,
eo sensu quo dicitur Hoc multum confert ad illud.
Sic quidem ap. Athen. 660. coquus quidam inducitur dicens, Ἡ μαγειρικὴ τέχνη πρὸς εὐσέβειαν πλεῖστα προσενήνεκται, Ad pietatem plurimum contulit."
Schw. Mss.]

" Προσενεγκεῖν, Afferre. Unde voce med. Προσε-
" νεγκάμενος εἰς φῶς, Qui in lucem attulit, Plut. Lyc.
" At προσενεγκάμενος τροφὴν, Qui cibum ingessit,
" Qui cibum sumsit, ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Sic
" προσενεγκάμενος κώνειον, ap. Diosc. 6, 1. 31. Ibid.
" c. 32. pass. voce et signif. φρύνος προσενεχθεὶς,
" Sumtus s. Assumtus. Signif. etiam Offerre: unde
" προσενήνοχε, Obtulit, ad Hebr. 11, (17.) Quomodo
" et προσενεχθὲν ἐρώτημα potes exponere non solum
" Allatum, sed etiam Oblatum. INDE ET Προσενε-
" τέον, Afferendum, Offerendum." [" Clem. Alex.
150. 184. Schol. Eur. Phœn. 1538. * Προένεγμα,
Oblatio, Munus, Andr. Cr. 174." Kall. Mss.
* " Προσένεγξις, Thom. M. 752." Schæf. Mss.]

[" Προσφέρω, Ind. Xen. Mem. Abresch. Lectt.
Aristæn. 236. ad Herod. 511. 715. 740. Casaub.
Athen. 1, 49. Valck. Hipp. p. 176. ad Xen. Eph.
241. Bernard. Rel. 108. 111. ad Charit. 287. 295.
324. (651.) Markl. Iph. p. 133. Appono, comparandi causa, Heind. ad Plat. Theæt. 323. De cibo,
ad Xen. Mem. 3, 11, 13. ad Diod. S. 1, 52. Soph.
Phil. 1108. Kuster. Aristoph. 120. Πρ. λόγους, ad
Charit. 304. (459. 639.) ad Herod. 740. Markl.
Suppl. 600. Villois. ad Long. 211. Bast Lettre
153.: δεήσεις, Villois. ad Long. 142: θεραπείαν,
240. Προσφέρων, Similis, ad Lucian. 2, 304. De fut.,
Valck. Hipp. p. 230. De act. et med., Kuster. V.
M. Præf. v. ix. 21. ad Lucian. 1, 299. Med., ad
B Diod. S. 1, 431. 2, 88. Jacobs. Anth. 7, 24. Dionys.
H. 1, 50. Heind. ad Plat. Lys. 52. De constr., Hutchinson. ad Xen. Ages. 66. ad Diod. S. 2, 187. ad
Lucian. 2, 197. Tracto aliquem, Diod. S. 1, 296. 2,
337. Lennep. ad Phal. 91. Plut. Mor. 1, 925. Zeun.
Ind. ad Xen. K. Π.: an sic et activum? Wakef.
Phil. 1108. Lobeck. Aj. p. 235. Utor, Phalar. p. 16.
Xen. Eph. p. 52, 7. Προσφέρεσθαι πρός τινα, Plato
Charm. 88. Τὰ προσφερόμενα, Kuster. V. M. 23.
Diog. L. 113. Lips. (male vertitur.) Προσενηνεγμένος,
Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. " Med., Diod. S.
2, 332. Plut. 8, 904." Wakef. Mss. " Cum accus.,
Utor aliqua re, Joseph. A. J. 8, 13, 8. Οὔτε λουτρὸν
προσηνέγκατο οὔτε τροφὴν, Ab omni lotione et nutrimento abstinuit." Schleusner. Mss. Προφέρειν et
προσφέρειν conf., ad Greg. Cor. 135. 160. " Ὑμῖν
προσφέρεται ὁ Θεὸς, Ep. ad Hebr. 12, 7. Græci verbi
usus prorsus non patitur, ut cum plerisque reddamus, Deus vobis se offert ut filiis: quod recte animadvertit in opere paucissimis lecto, App. ad Thes.
C H. Steph. p. 199. Phrasis accurate Græca vertenda: Deus erga vos se gerit ut filios; vel, Vobiscum
agit ut pater cum filiis. Προσφέρεσθαί τινι eo usu,
quo hic semel occurrit in N. T., ap. Gr. Scriptt. significat, Hoc illove modo se gerere erga aliquem.
Unus nobis hic satis erit locus eximius M. Antonini,
5, 31. Πῶς προσενήνεξαι μεχρὶ νῦν Θεοῖς, γονεῦσιν, ἀδελφοῖς, γυναικὶ, τέκνοις, διδασκάλοις." Valck. Schol.
in N. T. 2, 589. " Gal. de Aff. Dign. Cur. 6. Τοῖς ὑγιεινοτάτοις τε ἅμα καὶ προσθεῖναι ῥᾷστοις ἡδέως προσφέρεσθαι." Gataker. Mss.]

Προσφορὰ, ἡ, Oblatio: qua in signif. habetur aliquoties in N. T. nec non ap. LXX. Interprr., sicut
προσφέρω pro Offero, et quidem copulatum cum
θυσία aliquot locis. Sed intelligimus id quod offertur, potius quam ipsam Offerendi actionem. Vide
tertium abhinc tmematium. Alioqui προσφορὰ est
etiam Admotio, Adhibitio: ut προσφέρω, Admoveo,
Adhibeo. ‖ Προσφορὰ, Cibi assumtio, et Cibus.
Bud. e Theophr. H. Pl. 4, (8, 11.) Ἑψόμενον δὲ γί-
D νεσθαι λεκιθῶδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ. Ex Eod.
affertur, (C. Pl. 4, 9, 6.) Κουφοτέραν ποιοῦσι καὶ τὴν προσφορὰν, pro eo quod dicit Celsus, Leviorem
cibum præstant. Ex Eod. ὀρνίθων προσφορὰ, de
Avium pastu. Sed et de odore, ex Eod., ubi loquitur de œnothera planta, quæ vini odorem refert, (H.
Pl. 9, 19, 1.) Οἷον γὰρ προσφορά τις γίνεται δύναμιν ἔχοντος οἰνώδη. Ubi Gaza, tanquam diversam in aliqua hujus loci parte sequens lect., ita vertit, Fit
enim quasi recreatio quædam e viribus quas radix
ista vinaceas possidet. At quidam interpr. Quoniam fit expiratio quædam, cujus vis et odor vinosus existit. Vel, Evaporatio quædam. Quæ sane
interpr. dura et insolens non immerito cuipiam videatur. ‖ Προσφορὰ a Suida exp. πρόσοδος, ex Antiphonte. In qua exp. πρόσοδος ab eo putatur accipi
pro Reditu. Exp. item προσθήκη, et πρόσδοσις: ideoque redditur etiam Accessio, in VV. LL. Subjungit
porro Suid. his expositionibus versum istum, Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; Eundem vero Cam. e

[Soph.] Œd. C. (581.) affert, postquam dixit *προσφορὰ* significare Reditum et Donum: reddens alioqui hoc modo illum versum, Quonam quod offers innotescet tempore? Ita enim scripsisse eum existimo, pro interpretatione nominis *προσφορὰ*, non autem Affers. ‖ *Προσφορὰ*, Probrum et vituperatio, VV. LL. quod vitia, ut ibid. subjungitur, velut offerantur, ponanturque ob oculos auctoris et audientium. Additurque *τῷ προσφέρειν* vitium notari, ut verbo Offerre ap. Latinos, cum dicunt Stuprum offerre, et Vitium offerre virgini. Sed verbi *προσφέρειν* usum istum habentis exemplum desidero. At pro confirmatione illius signif. nominis *προσφορὰ*, (redditur autem præterea Reprehensio, Insectatio,) affertur e Polyb. *Ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς.* Exp. enim, Dignum probro et vituperatione. [Exprobratio, Soph. Œd. C. 1270. et Brunck.: "ad Charit. 287. Coray Theophr. 340. Brunck. Soph. 3, 388. Athen. 1, 54." Schæf. Mss. Plut. 6, 492. *Πόσεις καὶ προσφοραί.* * "*Προσφορικὸς*, Prolatus, Theoph. ad Autol. 2, 31." Schleusn. Mss.]

Πρόσφορος, ὁ, ἡ, Commodus, Aptus, Congruus, Conveniens, Utilis. Aristoph. Σφ. (805.) *Σοφόν γε τοντὶ καὶ γεροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.* Thuc. 2, (46.) *Εἴρηται καὶ ἐμοὶ λόγῳ κατὰ τὸν νόμον ὅσα εἶχον πρόσφορα.* E Plat. Epist. *Πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πράγματι*, Omnia quæ ad rem faciant: de LL., *Τὸ πρόσφορον ἔχειν*, Commode tractari. Et *τὰ πρόσφορα τῇ στρατιᾷ*, sine nomine Auctoris. E Plut. Pericle (1.) *Ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος*, pro Color oculo congruens. Item e Greg. Naz. *Μετὰ τῶν προσφόρων τῇ θεωρίᾳ μαρτυρίων.* A Bud. affertur etiam *πρόσφορος δικαστὴς* e Pand. dictum de Eo qui jurisdictionem habet. [Soph. El. 229." Thom. M. 360. Musgr. Heracl. 481. Barnes. Hel. 836. Jacobs. Anim. 160. Act. Traj. 1, 247. Eur. Hec. 1232. Hipp. 112. Valck. p. 311. Phœn. p. 44. ubi i. q. Similis. Cum gen., Eur. Hel. 516. Æsopus Fab. 7. Schn. Cum dat., Eur. Hel. 436." Schæf. Mss.: Suppl. 350. *τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις.* "*Οἱ καιροὶ τῶν προσφόρων*, f. l. *προσφορῶν*, Gal. de Opt. Sect. 10." Gataker. Mss. *Πρόσφορος σωφροσύνῃ*, Conducibilis ad castitatem, Joseph. Hypomn. 167." Schleusner. Mss. *Πρόσφορα*, Adv., Apte, Eur. Hipp. 1361.] *Προσφόρως*, Commode, Convenienter, Utiliter. Theophr. C. Pl. 4, 8. *Πρ. ἔχειν τῇ ὥρᾳ.* ["Jacobs. Anth. Proleg. 53." Schæf. Mss. "*Προσφόρως ἑρμηνεύειν*, ap. Demetr. de Eloc. §. 120. h. e. Apte et accommodate rebus orationem conformare. Ante dixerat idem *τὸ πρέπον φυλάσσειν.*" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] CONTR. *Ἀπρόσφορος*, Minime commodus, Incommodus, Non conveniens. VV. LL. ex Eur. (Iph. A. 287.) *ἀπροσφόρους νήσους ναυβάταις*, pro Insulis quæ periculosæ sunt nautis appellentibus. Ibid. *ἀπρόσφορος δικαστὴς*, Incommodus. Vide *πρόσφορος δικαστής.* [Gl. Incongruus. * "*Ἀπροσφόρως*, Cotel. ad PP. Apost. 1, 321. Martyr. S. Clem. §. 20. Tzetz. Exeg. in Il. p. 67, 11." Kall. Mss.] "*Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις*, "Facundus, Disertus. Herodian. 8, (3, 7.) de Cri-"spino, viro consulari in Aquileiensium rep. *Φύσει* "*μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὤν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ* "*εὐπρόσφορος ἐν λόγοις*, Romana facundia pollens, "Polit." [Xenocr. c. 7. §. 9. de piscibus: *Εὔχυλον καὶ εὐπρόσφορον ἢ ἐκεῖ δίαιτα διδωσι.*]

[* *Προσφορέω*, Aggero, Herod. 1, 82. * *Προσφόρημα*, Longus 3, 12. Eur. El. 423. *πολλά τοι γυνὴ Χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.* * "*Ἐκπροσφορέω*, Lapis in Syria repertus a Burckhardto (Travels in Syria and the Holy Land p. 75.) p. 59." Schleusner. Mss.]

AT VERO *Προσφερὴς*, sicut *ἐμφερὴς*, Similis: ut Gallice Ceci rapporte à cela, pro Est semblable. Non solum autem dicitur *ἐμφερὴς* pro hoc *προσφερὴς*, sed ETIAM *Προσεμφερὴς*: quo utitur inter alios Aristot. Sed ex Herod. affertur *Προσφερὴς* et pro *πρόσφορος*, i. e. Utilis: ["sc. 5, 111. ubi est comparativus, *Ἔμοιγε δοκέει εἶναι τοῖσι σοῖσι πρήγμασι προσφερέστερον*: 2, 105. *Αἰγυπτίοισι προσφερέες εἰσὶ οἱ Κόλχοι*: 4, 33." Schw. Mss. "Eur. Herc. F. 129. (Cycl. 435.) Jacobs. Anth. 12, 103. Boeckh. in Min. 112. Act. Traj. 1, 246. Valck. Diatr. 6. ad Eur. Or. 408." Schæf. Mss.]

[* *Ἀντιπροσφέρω*, Vicissim admoveo, Xen. Σ. 5, 9. *Τὸν λύχνον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτυβούλῳ.*]

"*Ποτιφέρω*, Dorice pro *προσφέρω*, Affero," ["Jacobs. Anth. 10, 27." Schæf. Mss. "Admoveo, Mich. Apost. Prov. 17, 90. *Ταν χεῖρα ποτιφέροντα.*" Schleusn. Mss. * *Ποτίφορος*, Dorice pro *πρόσφορος*, Pind. N. 3, 54. 7, 93. * *Ποτιφόριμος*, Esu commodus, Epicharmus Athenæi p. 121.]

Συμφέρω, Simul fero, porto, Adjuvo in ferendo s. portando. Xen. K. Π. 4, (3, 3.) p. 60. meæ Ed., *Ὅ, τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν.* At in VV. LL., Simul fero, i. e. tolero, ex Eur. Quibus subjungitur, accipi pro *συμπονῶ* a Soph. Interdum *συμφέρω* Comporto, Conveho, Cogo in locum quempiam, Congrego. Synes. de Insomn. *Ἀλλὰ μὴ παρ' ἑαυτῷ συνενηνοχέναι της τέχνης πάμπολλα θεωρήματα.* Affertur et e Thuc. *συμφέρειν χρήματα* pro Cumulare pecuniam. Hanc autem signif. sequitur *συμφερτός.* Dicitur alioqui frequentius *συμφορῶ* quam *συμφέρω*, in ea signif.: sicut sc. *συμφορητὸς* pro *συμφερτός.*

Συμφέρειν, Conferre, i. e. Utilem esse, vel Utile. Thuc. 3, (71.) *Περί τε τῶν πεπραγμένων διδάξοντας ὡς ξυνέφερε.* Idem [Dem. 294.] *Καὶ ὅτῳ ξυνενηνόχασι οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς.* Interdum autem *συμφέρει* tanquam impersonaliter ponitur. "*Συμφέρει*, Confert, Expedit, Utile est: cum infin., "ut *Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν*, Plato de Rep. 1. Dicitur "etiam *τοῦτο συμφέρει μοι*, vel, *τοῦτο συμφέρει πρὸς* "*ταῦτα.* Verum tunc non ponitur itidem impersonaliter; sed reducitur ad *Συμφέρω.*" Hinc est PARTIC. *Συμφέρον*, quod sæpe nominis usum habet. Non enim dicitur duntaxat, *τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκόπει*, ut a Plat. de Rep. 1. et *τὸ τῇ πόλει συμφέρον*, ut a Dem., sed etiam *τὸ τοῦ ἰατροῦ συμφέρον* et *τὸ τῆς πόλεως*, ut ab Eod. in Or. ad Phil. Epist. *Καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος.* Et in Or. pro Cor. *Τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον ζητοῦντα.* Plato de Rep. 1. *Τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον.* Sic *τὸ ἡμέτερον συμφέρον*, Xen. (K. Π. 3, 2, 14.) Et *τὸ ἴδιον συμφέρον*, Aristot. His autem aliisque hujusmodi in Il. *τὸ συμφέρον* apte reddetur Commodum, Utilitas, et *τὰ συμφέροντα*, itidem Commoda, Utilitates. Hinc ADV. *Συμφερόντως*, Commode, Utiliter. Et *συμφερόντως ἔχων νόμος*, Dem. c. Mid., pro *συμφέρων.* [Xen. *Ἀπ.* 1, 2, 50. 2, 6, 26. Plut. 6, 421. "Thom. M. 820." Schæf. Mss.]

Συμφέρειν affertur et pro *συμφωνεῖν*, e Schol. Aristoph. expositione. Et pro Quadrare, Competere, e Soph. Item pro *πείθεσθαι*, Obsequi, Parere, ex eod. Soph. El. (1465.) *τῷ γὰρ χρόνῳ Νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείττοσι.* Similem certe passivi *συμφέρεσθαι* signif. habebis infra.

Συμφέρομαι, Simul feror, i. e. moveor, e Plut. Solone, *Συμφέρεται τῷ ἡλίῳ*, Una cum sole fertur s. movetur, Sequitur motum solis. Et metaph. *συμφέρομαί σοι*, Sequor te, i. e. tuam sententiam, Tibi assentior, Tecum sentio: oppositum *τῷ διαφέρομαι*, ap. Aristot. de Mundo. Plato de LL. 6. *Περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφερόιμην.* Alia autem exempla habet Bud. Affertur ex eod. Plat. *συμφερόμεθα*, pro Inter nos convenit. Et ex Herod. (1, 196.) *Εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο*, Si inter eos non conveniebat. Item (4, 154.) *Συμφέρονται τὰ ἐπίλοιπα Θηραῖοι Κυρηναίοισι*: pro Convenio te, et Congredior tecum, non solum ab Herod., sed et a Plat. usurpari testatur Bud., sed exempla non addens. Quandam autem Assentiendi signif. habet *συμφέρομαι* et cum dicitur *συμφέρομαι τοῖς παροῦσι* pro Sorti meæ acquiesco, Præsenti rerum statui acquiesco, Præsentem fortunam amplector. Plut. *Δυνάμενον συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεόμενον τῶν περιττῶν*, Sorti suæ acquiescentem, et modicis contentum, Qui nihil præcipuum sibi postulat, Bud. qui etiam subjungit ex Eod. in Timoleonte (15.) de Dionysio Corinthi vitam agente, *Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λόγοι τινὲς αὐτοῦ μνημονεύονται, δι' ὧν ἐδόκει συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀγεννῶς*, Non degeneri animo accommodare præsenti fortunæ patientiam.

Συμφέρομαι habet et aliam Congrediendi signif.: eam sc. qua pro Confligere ponitur. Plut. Solone, Πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. Synes. Ἐλάττοσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θαρρεῖν συνηνέχθησαν. Ex Hesiodo (Ἀ. 358.) affertur etiam συνοιστόμεθα πολεμίζειν: nisi potius scr. sit πτολεμίζειν, ut stet versus, ubi redditur Congrediemur ad prælandum. Virg. autem dicit Congressi in prælia. Sed hoc melius respondet τῷ Συμφέρεσθαι πόλεμόνδε, quod ap. Hom. legitur, dicentem alioqui et συμφέρεσθαι μάχῃ.

Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, Unus sum e multis, Non sum eximius, Bud. 419. e Plut.

Συμφέρομαι, Evenio, Contingo, Bud. ibid. ex Herod., Luciano, Plut. Potes autem illis exemplis addere hoc e Thuc. 1. Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι. Nec non istud, in quo observa verbum hoc cum γενέσθαι, sicut ap. Herod. 1, (23.) Παθήματά τε συνηνέχθη γενέσθαι.

"Συνενείκω, i. q. συμφέρω: nam ἐνείκω poëtice "usurpatur pro φέρω. Apud Hesiod. (Ἀ. 440.) B "πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὕψηλος, τῷ δὴ συνενείκεται, "Collis ei occurrit, in quem defertur."

"Συνήνεικε, Profuit, ut συνήνεικε ποιησάσῃ, Ei "profuit fecisse. Apud Herod. non raro et pro "Evenit, Contigit, cum infin. Τάδε οἱ συνήνεικε γενέ-"σθαι:" [2, 111. 7, 152. "ad p. 574. Wessel. Diss. 122." Schæf. Mss. Συνενέγκω, Eur. Herc. F. 488.]

["Συμφέρω, Thom. M. 820. ad Charit. 715. Wakef. Ion. 706. Musgr. 694. Soph. El. 1465. Phil. 627. Wakef. 1085. Eum. 524. 851. Abresch. Æsch. 2, 116. Lectt. Aristæn. 71. Cattier. Gazoph. p. 5. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 221. Diod. S. 1, 554. Brunck. Apoll. Rh. 162. Aristoph. 2, 92. Porson. Med. p. 8. Bentl. Aristoph. 323. Boiss. Philostr. 465. Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 185. ad Herod. 89. 659. 667. 710. ad Anton. Lib. 282. Verh., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 1, 279. 454. 456. 2, 139. Valck. Diatr. 243. Phalar. 106. 162. Congruo, Aristoph. Ἱππ. 1233. Heind. ad Plat. Lys. p. 30. Eur. El. 530. Prosum, Xen. Mem. 1, 1, 3. 8. 1, 2, 10. Bergler. ad Alciphr. 273. Brunck. Phil. 1085. Συμφέρει τουτο γενόμενον, Dionys. H. 3, 1411. Τὸ συμφέρον, cum gen., Philostr. 198. Boiss., Lobeck. Aj. p. 278. Memnon p. 16. Orell. Τὸ συμφέρον τινὶ, Lennep. ad Phal. p. 10. Συμφέρομαι, med., Jacobs. Anth. 7, 24. 198. Callim. Ep. 31. Brunck. Aristoph. 2, 92. Agathias 58. ad Dionys. H. 1, 152. 272. 2, 710. 1191. Heyn. Hom. 6, 634. Assentior, Wakef. Ion. 706. Diod. S. 2, 137. Plato Charm. 86. Coëo, de Venere, Lucian. 1, 776. Bergler. Alciphr. 414. Acquiesco in re aliqua, Wakef. S. Cr. 2, 45. Pugno, Manus consero, Dionys. H. 1, 313. 2, 880. 896. Convenio, Congruo alicui, 1, 319. 335. cf. 334. Congredior cum aliquo, ad Herod. 459.: Evenio, Accido, 350. Συνήνεικε ὥστε, 528. 660. Συνενέγκαι, Prosit, Markl. Iph. p. 100. Musgr. 724. Aristoph. Ἀ. 252. Συνηνέχθη μεγάλῳ κακῷ, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. "Συμφέρω, Simul fero, Antipho 667. Συμφέρομαι, Conflictor, Myth. D Scriptt. 364." Wakef. Mss. "Ξυμφέρεσθαι, Consentire inter se, 2, 13.: ut ap. Plat. Theæt. 8. Opp. διαφέρεσθαι." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Soer. Συμφέρω et συμφορέω, Lobeck. Phryn. 587. Τὸ συμφέρον sequ. gen., ad Greg. Cor. 139.: Plato de LL. 11. p. 929. Ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωνται, Non conveniant invicem. Herod. 2, 79. Συμφέρεται δὲ ὦντὸς εἶναι, Convenit esse eundem: 4, 157. Οὐδέν σφι χρηστὸν συνεφέρετο, Nihil illis prosperum cedebat. "Συμφέρεται, Congruit, Advenit, Liban. Or. 11. p. 352." Gataker. Mss.]

Συμφερτὸς, Collatitius, Bud., tradens Greg. Naz. sic uti in Carm. loquentem de Pandora. Il. N. 237. Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, ubi scribit Eust. significare Poëtam, ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὃ ἐστι συμφορητὴ καὶ * συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ, ὡς οἱ παλαιοί φασι, συνοιστή. Apud Eund. plura de hoc loco habes. (Hic autem observa obiter et NOM. Συνοιστὸς, significans itidem Collatitius, licet Hes. συμφέρον exponat συνοιστόν.) Mihi certe plane videtur huc pertinere iste Ovidii versus, Et quæ non prosunt singula, multa valent. In VV. LL. συμφερτὸς redditur In unum collatus, Congestus, Aggestus, Confertus. Et συμφερτὴ πορείη e Nonno, Iter confertum, quod a multis simul conficitur. ["Porson. Med. p. 8. Heyn. Hom. 6, 411. Valck. Anim. ad Ammon. 220." Schæf. Mss.] "Συμφερτώδης, in VV. LL. exp. ἀγύρτης: "cum potius idem esse videatur cum συμφερτὸς, ubi-"cunque reperiatur."

Συμφορὰ, ἡ, Collatio, Congestio, pro quo usitatius est Congestus. Hac autem in signif. videri sumtum a Polemone, docui ap. eum. Sed et ap. Lucian. Lexiph. (6.) de collatitia cœna dicitur, Τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν: sed hoc tanquam a Lexiphane accipiendum esse puto. Vide et ap. Suid. e Piside. || Συμφορὰ ab ea signif. verbi συμφέρομαι, qua ponitur pro Evenio, Contingo, Accido, interdum ponitur pro ἀπόβασις, ut quidem Schol. Thuc. alicubi ap. eum exp. Invenitur etiam expositum συντυχία, ut Soph. (Œd. T. 33.) συμφοραῖς βίου, βιωτικαῖς συντυχίαις. Aristoph. certe utens hoc vocab. tanquam medio, i. e. mediam signif. habente, addidit alicubi ἀγαθαῖσιν, Ἱππ. (655.) Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις. Usus tamen hujus nominis συμφορὰ passim receptus, signif. illam restringens, ponit non simpliciter pro ἀπόβασις, sed pro κακὴ ἀπόβασις, (si ita loqui liceat, ut dicit Eust., χρηστὴ ἀπόβασις,) i. e. δυστυχία, s. ἀτυχία, Fortuna adversa quæ alicui accidit: unde exp. Calamitas, Fortuna adversa, Res adversæ, Infortunium. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Καὶ δῆλος ἦν συναχθόμενός μου τῇ συμφορᾷ. Dem. (533.) συμφορὰν et ἀτυχίαν pro eod. dicit, Οὗτος ἀστρατείας ἑάλω, καὶ κέχρηται συμφορᾷ· τοῦτον μετὰ τὴν ἀτυχίαν ταύτην ἐμισθώσατό τις φιλονεικῶν. Ubi observa etiam κέχρηται συμφορᾷ. Apud Eund. legimus συμφορὰς φέρειν. Quod autem ille atque alii dicunt συμφορᾷ κεχρημένος, vel συμφορᾷ περιπεσὼν, C ab Herod. (1, 35.) dicitur etiam συμφορῇ ἐχόμενος. At συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, vel συμφορὴν Ionice, Duco calamitatis loco, Pro calamitate habeo. Sic (4, 79.) Συμφορὴν μεγάλην ἐποιήσαντο, Pro ingenti calamitate duxerunt. Bud. tamen ap. Lucian. (3, 334.) Συμφορὰν ποιοῦμαι τὸ πρᾶγμα vertit simpliciter Ægre fero. Ut porro συμφορὰ et ἀτυχία pro eod. ponuntur, sic συμφορὰ et εὐπραγία sibi opp.: itidemque in plurali, συμφοραὶ et εὐπραγίαι ap. Plat. de LL., Ἐν συμφοραῖς καὶ εὐπραγίαις, In adversis rebus et secundis, In adversa fortuna et secunda, s. prospera. || Verum invenitur alicubi συμφορὰ significans etiam Alteram fortunam, sc. Secundam, s. Prosperam, ut in isto l. quem Eust. bis affert, sed non addito Auctoris nomine, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Quo e loco annotat ille συμφορὰν olim significasse χρηστὴν φορὰν, i. e. ἀπόβασιν. Sic certe et ex Eur. affertur pro Successu. Quin etiam pro Utilitate, ex Herod.: si tamen hic fidamus ejus Interpreti. ["Ad Phalar. D 278. Thom. M. 820. Markl. Suppl. 613. Iph. p. 396. Musgr. Or. 139. 604. Heracl. 237. Hel. 464. 648. Wakef. Ion. 58. Herc. F. 1352. Eum. 900. 1023. 1034. Cattier. Gazoph. 5. Jacobs. Anth. 8, 401. ad Lucian. 2, 329. Toup. Opusc. 1, 279. ad Xen. Eph. 44. 82. 148. 209. 276. Valck. Diatr. 229. ad Herod. 16. 350. Brunck. ad Œd. T. 33. 44. El. 1230. et Ind. Soph. Casus, Valck. Diatr. 270. Conf. c. εἰσφορὰ, ad Dionys. H. 2, 663. Vox mediæ signif., Kuster. Aristoph. 108. 111. Ἡ κατά τινος σ., Schol. Soph. Trach. 844. Erf. Συμφορὰν ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 563. (1, 82.) Τὴν σ. ἐνεγκεῖν, Lennep. Phal. 184. Plur., Porson. Med. p. 9. 86." Schæf. Mss. "Ἐν σ. εἶναι, Contristari, Joseph. 133, 17." Wakef. Mss. Crimen, Plato de LL. 9. p. 854. Ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ,—ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν: Soph. Œd. T. 99. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 821. * Συμφοροποιὸς, Theophyl. 3, 726.] "Βαρυσύμφορος, Gravi

" implicatus infortunio, Gravi calamitate pressus. A
" Suidæ δυστυχὴς, afferenti hunc sine Auctoris no-
" mine locum, Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον
" γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων. Utitur Herod. quo-
" que :" [1, 45. Συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ἡειδε βαρυσυμφορώτατος.] " Hesychio
" βαρυσυμφορώτατος est βαρέως φέρων τὰς συμφορὰς,
" Qui gravato animo et ægre fert calamitates et in-
" fortunia." [" Theophyl. Bulg. Ep. 26. Const. Manass. Chron. p. 54. 70." Boiss. Mss. " Symeon Metaphr. Vita Chrys. p. 403, 13. Τί οὖν ἡ πολύδακρυς χήρα καὶ ἀληθῶς βαρυσυμφορωτάτη;" Seager. Mss. " Toup. Opusc. 2, 63." Schæf. Mss. Themist. 184. Synes. 24. * Συμφοράω, Doleo, Meam vel Alterius calamitatem deploro, LXX. Es. 13, 8. Συμφοράσουσιν ἕτερος πρὸς ἕτερον, Condolebunt alter alteri: vide Schleusn. Lex. V. T. * " Συμφοράζω, Pseudo-Diogenis Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 262. Συμφοράζει καὶ μετὰ ἀχθηδόνος πολλῆς ἀπολύεται." Boiss. Mss. * " Συμφοραίνω, Lamentor, Calamitatem meam deploro; non videtur esse Herodoteum verbum; legitur tamen in Vita Hom. c. 14." Schw. Lex. Herod.]

Σύμφορος, ὁ, ἡ, (a συμφέρω significante Confero, i. e. Utilis sum, Prosum,) Utilis, Commodus. Aristoph. Σφ. (737.) παρέχων Ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. Et σύμφορον πρὸς τοῦτο, Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) Apud quem (7, 5, 17.) habetur et superl. Συμφορώτατος, itemque ap. Thuc. (8, 96.): nec non Aristoph. (Πλ. 1162.) Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον. Apud Hesiod. in genere fem., (Ἡμέρ. 19.) Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθὴ, κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστι. Interdum vero σύμφορος redditur etiam Aptus, Conveniens. Theogn. (457.) Οὔτοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι, Non est res apta, conveniens. Sed potest reddi et hic Utilis. Dixit autem eadem forma Soph. Œd. C. (585.) θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον. Unde ADV. Συμφόρως, Commode, Utiliter: ἔχειν, Utile esse, Isocr. ad Phil. Apud Xen. (K. Π. 5, 3, 12.) συμφορώτατα, Commodissime, Aptissime. [" Thom. M. 820." Schæf. Mss.] Huic opp. COMP. C
Ἀσύμφορος, ὁ, ἡ, Incommodus, Inutilis, Damnosus. Hesiod. (Ἡμέρ. 18.) μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι. Æsch. c. Ctes. Καὶ ἀσύμφορα τῇ πόλει. Plato de Rep. 2. Καὶ ἀξύμφορον τῇ πόλει. Idem in Cratylo huic nomini ἀσύμφορον alia tria ad eand. signif. pertinentia subjungit, Ἀσύμφορον, καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. Hinc ADV. Ἀσυμφόρως, Incommode, Inutiliter, Damnose. Et ἀσυμφόρως ἔχειν, Xen. (Ἑλλ. 6, 3, 1.) Incommodum esse, Inutile, Damnosum. ‖ Σύμφορος, Qui simul versatur, Assecla, Comes. Hesiod. (Ἔργ. 1, 300.) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ, Fames ignavo comes est. Hes. σύμφορος λιμὸς, (quod ex hoc loco eum sumsisse, nemini dubium esse potest,) exp. ὁ συμπίπτων καὶ σύνων. [" Σύμφορος, Rubnk. Ep. Cr. 83. Wolf. ad Hesiod. p. 115. Græv. Lectt. Hes. p. 592. Valck. Diatr. 273. Zeun. ad Xen. K. Π. 286. Thom. M. 820. Musgr. Hel. 260. Brunck. Aristoph. 2, 92. Assecla, Comes, Heyn. Hom. 6, 634. Congestitius, 412. ad Dionys. H. D
2, 793. Συμφερώτερος male legitur ap. Phalar. 234. (ad 252.)" Schæf. Mss. Congruus, Theognis 518. Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν. Hesiod. Θ. 593. Οὐλομένης πενίης οὐ ξύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο. " Adversus, (a συμφορὰ,) Mich. Apost. Prov. 4, 79." Schleusn. Mss.]

" Συμφόριος, Collatus, Mixtus, VV. LL. quoniam
" Hes. Συμφορίας habet, quod exp. συμπεφορημέ-
" νης, et συμμίκτου."

Συμφορέω, Confero, Comporto, Conveho, Congero, Congrego, Accumulo. Thuc. 6, (99.) p. 230. Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. Xen. K. (8, 1.) Συμφοροῦν γὰρ τὴν χιόνα: sub. τὸ πνεῦμα. Dem. (230.) Σκῶμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας. Pass. Συμφορέομαι, Conferor, Comportor, Convehor etc. Unde συμπεφορημένος ap. Dionys. Areop. Congestus. Apud Plat. συμπεφορημένοι opp. διαπεφορημένοις. Apud Lucian. de nido dicitur, (2, 134.) Ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικνῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. Sed A
et ipsæ aves dicuntur συμφορεῖσθαι, quando nidos construunt, ubi activa signif. hoc verbum accipitur. Aristot. Ἀλλ' εἰσδυόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος, Sine ullo substramine, Bud. qui etiam affert talem usum verbi Congero e Virg. in Palæm. namque notavi Ipse lolum aeriæ quo congessere palumbes. Sic autem Congestus verbale ap. Cic. de avibus dictum invenitur, ut docebo in Συμφόρησις. [" Wakef. Eum. 524. ad Diod. S. 2, 143. 373. Heind. ad Plat. Phædr. 273. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Bergler. ad Alciphr. 50. Brunck. ad Soph. Aj. fin." Schæf. Mss. " Συμπεφορημένος, Dio Chrys. 1, 184." Wakef. Mss.] Συμφόρημα, τὸ, Quod congestum est, Congeries. Plut. (9, 759.) Τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα. [" Boiss. Philostr. 422." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 289." Wakef. Mss.] Alterum autem VERBALE Συμφόρησις, signif. potius ipsam Congerendi actionem, et q. d. Congestionem, Congestum, ut Cic. de Div. 2. dixit, Avium congestum, B
non humano satu. Unde exp. etiam Coacervatio. Sed accipitur et pro Re congesta, sicut συμφόρημα, et exp. Multitudo collecta. E Plut. Pericle, Συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ * χωριτικοῦ πλήθους: [Othone 14.] Συμφορητὸς, Congestitius, Congestus: Συμφορητὸς ἐξ ἀλλοτρίων πτερῶν, Lucian. (3, 167.) Apud Aristot. autem in Polit. 3. Συμφορητὰ δεῖπνα, Collatitiæ cœnæ, Collatitia convivia et symbolaria, Bud. i. e. quæ fiunt e collatis symbolis. Sic συμφορητὸς ἑστίασις ap. Eund. l. eod. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 23. " Ad Diod. S. 2, 143. 459. ad Dionys. H. 1, 434. 2, 793." Schæf. Mss. " Schol. Il. N. 237." Wakef. Mss.]

[* " Συμφορεῖς, οἱ, Comites et adjutores polemarchi, fere iidem qui Romanorum imperatorum Legati, Ἑλλ. 6, 4, 14. interfecto polemarcho, ἱππεῖς καὶ οἱ σ. τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι, οἵ τε ἄλλοι ἀνεχώρουν." Lex. Xen.]

Ὑπερφέρω, " fut. Ὑπεροίσω," Fero super, ultra, C
trans, Transveho: ut Thuc. 3, (81.) Καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, Cum transvexissent naves. ‖ Præsto, Antecello, Præcello, Anteeo. Isocr. Ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plut. Rom. (7.) Ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Interdum cum gen. personæ, et dat. rei, aut etiam absque illo, ut Thuc. Ὑπερφέρω αὐτῶν τῷ πλούτῳ, [cf. 1, 81.] Xen. (Ἀπολ. 15.) Ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. Interdum autem cum solo dativo rei: Ταῖς ἀρεταῖς ὑπερενηνοχότες, Æschin. ‖ Pass. Ὑπερφέρομαι itidem pro Præsto, Antecello, ex Herod. affertur, Ὑπερφέρομαι τῶν ἄλλων. E Chrys. autem de Sacerd. Εἰσὶ πολλοὶ οἱ τούτων ὑπερενεχθέντες τῶν δικτύων, pro Multi sunt qui hæc retia superarint. Nisi forte quis sonare putet, q. d. Supervecti sunt hæc retia et supergressi. Vide Ὑπερφερής. [" Ὑπερφέρω, Markl. Suppl. 988. Heracl. 554. Cattier. Gazoph. 91. ad Herod. 522. 682. 686. Brunck. Œd. C. 1007. Præsto, Porson. Hec. p. 19. Ed. 2. Boiss. Philostr. 521. Fischer. ad Palæph. 54. 102. Abresch. Lectt. Aristæn. 146." Schæf. Mss. Herod. 8, 138. Ὑπερφέρον τα τῶν ἄλλων τῇ ὀδμῇ, Lucian. 3, 126. τοῖς δικαίοις. " Herod. 4, 74. Ταύτῃ πολλῷ ὑπερφέρει ἡ κάνναβις, Hac e parte (quod ad crassitiem et longitudinem attinet) longe præstat cannabis, longe superior est, sc. lino." Schw. Mss.] Ὑπερφερὴς, ὁ, ἡ, Præstans. Eust. Καὶ τὸ ὑπερφέρειν καὶ ὑπερφέρεσθαι, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς, τόπῳ ἴσως ἢ * ἐνδοξότητι. Sed ego in usu potius esse puto gradum COMP. Ὑπερφερέστερος, pro Præstantior: et SUPERL. Ὑπερφερέστατος pro Præstantissimus: quod Eust. alibi exp., ὕπερθεν τῷ τῆς ἀρετῆς ὕψει φερόμενος: item, ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων φερόμενος: dicens etiam esse i. q. προφερέστατος. [" Excelsus, Schol. Il. A. 420." Wakef. Mss. Aqu. Ps. 46, 5. 122, 4. LXX. Dan. 2, 31. * Ὑπερφερέως, Theod. Prodr. 74. * Ὑπερφέρεια, Elatio, Superbia, Aq. Prov. 16, 19. Job. 37, 4. * Ὑπερηφερὴς, i. q. ὑπερφερὴς, Hes., Lobeck. Phryn. 699. * Ὑπερφερέτης, i. q. φερέτριος, Dionys. H. 2, 34. * " Ὑπερφορὰ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6,

564." Elberling. Mss. * Ὑπερφορέω, Xen. K. 8, 4. Τα πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων.]

Ὑποφέρω, Suffero, Fero, Sustineo, Tolero. Xen. Ἱππαρχ. (1, 3.) Ἐπιμελητέον μὲν ὅπως τρέφωνται οἱ ἵπποι ὡς ἂν δύνωνται πόνους ὑποφέρειν: Œc. (2, 6.) Καὶ εἰσφοράς σοι τοσαύτας ἐπιτάξουσιν ὅσας οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις: paulo post, (14.) Εἰς τὸ ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα, ubi redditur, Ut onus necessariarum rerum facilius ferre possim. Isocr. (ad Demon. 4. p. 7. Cor.) Τὸν δὲ τῶν ὁμιλητικῶν τρόπον οἱ πάντες ἡδέως ὑποφέρουσι. Apud Petrum autem, (1, 2, 19.) ὑποφέρειν λύπας. Affertur vero et pro simplici Fero, significante Porto, e Xen. (K. Π. 4, 5, 19.) ubi dicit ὑποφέρειν ὅπλα. Item pro Occulte fero. || Ὑποφέρω, Aufero pedem, Vestigium fallo, Bud. afferens h. l., Ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, i. e., inquit, Ventus validus non sinebat pedem sublatum figere humi. Et χωρία ὑποφέροντα dicuntur Quæ vestigium fallunt præ lubricitate, h. e. δίνγρα, J. Poll. Unde Pass. Ὑποφέρομαι, Labor, Decido. Appian. B. 2. de Catilina, Σύλλα φίλος τε καὶ στασιώτης καὶ ζηλωτὴς γεγονὼς, ἐκ δὲ φιλοτιμίας καὶ ὀδε εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Ὑποφερόμενον etiam dicitur Quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessum ire videtur. Plut. Sert. (4.) Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, Cinna autem labantem jam Marii factionem rerum novarum molitione reparabat et erigebat. Hæc Bud., qui addit ex eod. Plut. Cæs. Τὴν πόλιν ὑποφερομένην, pro Pessum euntem. Ex Eod. ὑποφέρεσθαι pro Emoveri loco et diebus statis, Tenorem non servare, nec ordinem constitutum. Ex Ejusd. Lycurgo ὑποφέρεσθαι de regibus dictum pro Imperii jus atque auctoritatem minime retinere. Vide autem exempla ap. eum p. 418. Interdum ὑποφέρω, Aufero, Rapio, Abripio. Aristid. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, Oratio ipsa fluctus instar transversum me sua vi rapuit. Quam signif. dederat antea verbo παραφέρειν, (quam et ap. alios habere, videbis in præcedentibus,) scribens, Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἡμᾶς ὁ λόγος παρήνεγκε. Sic autem pass. Ὑποφέρομαι pro Abripior, Abducor, accipi ait, addens tamen et Delabor, vel potius ille duobus hoc præfigens, sicut antea vides ab eo exponi Labor, et Decido. Subjungitque tres Basilii locos, in quorum uno ὑποφερόμενοι non simpliciter Delapsi vertit, sed Quasi lubrico vestigio delapsi. Sic in isto Plut. loco in Coriol. Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, quidam interpr. Prolapsi. Bud. tamen h. l. et alium Ejusd. affert, postquam dixit ὑποφέρομαι esse Rapior, et Inclinor vehementer. Vide p. 418. 419. [Plut. 6, 267.] || Ὑποφέρω, Subduco, Eximo, Bud. afferens tamen exemplum pass. vocis, Il. O. (628.) de nautis, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Sed alicui forsitan baud satis aptum videri hoc exemplum possit. In VV. LL. ὑποφέρεσθαι ex Aristot. pro Subtrahi, Recedere, de Gressu Anim. Ἄν τε ὑποφέρηται τοῦτο θᾶττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι τὸ ποιούμενον ἐπ' αὐτοῦ τὴν κίνησιν. || Ὑποφέρω pro προφέρω, e more Atticorum, Objicio, Exprobro. Bud. ex Herodiano (2, 5, 12.) Ἀλλ' εἴτι ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. Vide Ὑποφορά. Habet vero et alium verbi προφέρειν usum, cum dicitur ὑποφέρειν ἐλπίδα, quod e Soph. (El. 834.) affertur pro Præbere spem. At vero in isto Plut. loco, in Cam. Τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, exp. partic. ὑποφέροντες et Objicientes, et Subjicientes. || Ὑποφέρω, pro Deduco, VV. LL. e Plut. Lycurgo, Ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν, Ad emendationem deducens. || Pass. Ὑποφέρομαι vide paulo ante cum activo Ὑποφέρω. [" Ὑποφέρω, ad Thom. M. 105. Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Lucian. 1, 221. ad Herod. 335. Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. D. R. ad Longin. 255. Toup. 282. 297. 298. Jacobs. Anth. 8, 69. Villoison. ad Long. 215. Submitto, Subjicio, ad Dionys. H. 3, 1349. Suffero, Sustineo, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 8. Ὑποφέρω τοὺς μῆνας, Kuhn. ad Paus. 216. Ὑποφέρομαι, Recido, Incido, Valck. Phœn. p. 563. Nauticum vocab., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 26. ad Charit. 270. ad Lucian. 1, 468." Schæf. Mss. Minuo, Appian. B. C. 5, 6. Ὁ δὲ πόλεμος αὐτὰ ἐς τοσοῦτον ὑπενηνόχει. * " Ὑπενέγκω, Symm. Ies. 53, 11. αὐτὸς ὑπενέγκει. Forsitan ὑπένεγκε leg. Philoxeni Gloss. ὑπενεγκών. Perpessus." Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑποφορά, ἡ, Objectio, Bud. sicut ὑποφέρω, Objicio. In VV. LL. annotatur Fabium videri vocasse Subjectionem; sed potius ἀνθυποφορὰν ea voce intellexisse, dicetur in Ἀνθυποφορά. Ibid. ex Hermog. ὑποφορὰ exp. ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, Adversarii oratio. [" Wolf. Proleg. 147." Schæf. Mss. " Ὑποφορὰ, Subjectio, (Herenn. 4, 23.) dicitur, Cum aliquam sententiam adversarii ita proponimus, ut ei simul illico respondeamus. Anonym. de Rhet. Ed. Fisch. 202. Ab Hermog. περὶ Εὕρ. 3. p. 84. numeratur inter Modos quæstionis oratorie tractandæ. Talis ὑποφορὰ est in Oratione Cic. Milon. Negant intueri lucem fas esse ei, qui a se hominem occisum fateatur. Hæc est adversarii objectio: cui statim respondetur κατ' ὑποφοράν. Ipse Hermogenes aliquando ἀντίθεσιν appellat: vide Greg. ad Hermog. 22. et Fortunat. de Rhet. p. 67. Pith." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] || Ὑποφοραὶ in Iisd. e Gaza, ap. Alex. Aphr. et ex Hermol. ac Ruellio ap. Diosc. Profunda et subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam, Ulcera cavernosa, Oræ ulceris quæ importune contrahuntur et connivent. Alex. Aphr. Ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὑποφορῶν συμπεσόντων ἐπὶ τῶν ἑλκῶν: si tamen συμπεσόντων in illis recte ex eo affertur. Diosc. 2. (4, 175.) Ὑποφορὰς κολλᾷ, [vertitur Ulcera sinuosa glutinant: Paul. Æg. 6, 78.] Illi autem ὑποφορὰ, cum pro Objectione usurpatur, oppositum EST Ἀνθυποφορά. Bud. de anthypophora loquens, Quintilianus, inquit, Subjectionem mihi vocasse videtur 9, (2, 15.) cum inquit, Cui diversum est, cum alium rogaris, non expectare responsum, et statim subjicere. Domus tibi deerat? at habebas: pecunia superabat? at egebas. Quod schema quidam per Subjectionem vocant. Cic. ἀνθυποφέρειν Latine, ut opinor, Referre dixit: ut pro Cecinna, Non dejeci, inquit, sed ejeci: peracutum hoc tibi videtur: hic est mucro defensionis tuæ: in eum ipsum causa tua incurrat necesse est. Ego enim tibi refero, Si non sum ex eo loco dejectus, quo accedere prohibitus sum; at ex eo sum dejectus, quo accessi. Replicare JCti vocant. In Partitionibus oratoriis etiam idem usus est non semel. Hæc ille, cum prius illud VERB. Ἀνθυποφέρω esset interpretatus Per sermonis exceptionem objicio: exempla afferens e Greg. Naz. et Chrys. quæ ap. eum videnda tibi relinquo, p. 417. [" Planud. Ovid. Met. 3, 388. ἀνθυπήνεγκε." Boiss. Mss. Just. Mart. Epist. p. 505. Chrys. in Joann. p. 683, 18. " Ἀνθυποφορὰ, Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xvii." Schæf. Mss. " Peculiaris forma dicendi, qua orator sententiam adversarii præoccupat. Sic ap. Anonym. de Rhet. in Collect. Fisch. 202. Hermogeni de Inv. 3. p. 84. etiam ἀντιπρότασις dicitur, h. e. Contraria ratio, quam adversario opponimus. Jul. Rufin. Fig. Sent. 270. Ruhnk. ἀνθυποφορὰ est Figura, qua adversariorum nobis sententias ac dicta proponimus, in hoc tantum, ut illis respondeamus. Unde ap. Dionys. Demosth. 54. p. 1121. Responsionem simpliciter notat. Ulpianus ad Dem. Olynth. 1. p. 5. Ἀνθυποφορὰ διαφέρει ἀντιθέσεως, καὶ ἀντιπίπτοντος· ἀντιπίπτον γάρ ἐστιν, ὅταν οἶδεν ὡς μέλλει αὐτῷ τι ἀντιπεσεῖν ὡς ἄτοπόν τι λέγοντι, καὶ ἐπανορθώσηται ἑαυτὸν * ἀπροσποιήτως, καὶ ὥσπερ λεληθότως· ἀνθυποφορὰ δὲ, ὅταν μέρος μὲν ὥσπερ καταδέχεται τοῦ λεγομένου ὁ ἀκροατὴς, ἀμφιβάλλει δὲ περὶ τὸ λοιπόν· ἀντίθεσις δὲ, ὅταν ἀπό τινος κεφαλαίου ὁρμᾶται. Et alio loco ad Olynth. 2. p. 13. Ἡ ἀνθυποφορὰ οὐχ ὁλόκληρός ἐστιν ἀντίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν δεχομένη, τὸ δὲ ἐνισταμένη." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* Ὑπόφορος, Gl. Tributarius, " Euseb. H. E. 19." Kall. Mss. " Chrys. in Ps. 125. T. 1. p. 799, 14. Οἱ μὲν γὰρ νόμῳ πολέμου τινὰς λαβόντες, καὶ φείδονται πολλάκις τῶν εἰλημμένων, κἂν ἐπιτάξωσιν ὑδροφορεῖν, ξυλοκοπεῖν, κἂν ὑποφόρους ποιήσωσιν, οὐδὲν εἰς τὴν ψυχὴν παρέβλαψαν. Plut. Opp. Mor. 2, 348.

Wytt." Seager. Mss. "Ammon. 92." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Schn. Lex. * "Ἀνυπόφορος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss. * Ὑποφορέω, unde * Ὑποφορητὸς, et * Ἀνυποφόρητος, Intolerabilis, Etym. M. 115, 18.]

[* "Διυποφέρω, Nicet. Eugen. 8, 89." Boiss. Mss. * Συνυποφέρω, Schol. Eur. Or. 1.]

"Φρῶ, contractum e Φρέω: unde Ἐκφρῶ, quod "vide. Quidam ex ἐκφέρω factum tradiderunt." ["Valck. Phœn. p. 643. Musgr. Cycl. 231." Schæf. Mss. * Φρῆμι, unde imper. Φρὲς, Etym. M. "Hinc * Πίφρημι, cujus composito uti Aristotelem H. A., miror non vidisse Schneiderum Annot. p. 272." Schæf. Mss.: ad Greg. Cor. 521. * Φράω, ibid. * Ἀποφρέω, unde Ἀπέφρησαν, Hesychio ἀφῆκαν· Κρατῖνος. * Διαφρέω, Aristoph. Ὄρν. 192. v. Brunck.]

"Εἰσφρέω, pro εἰσφέρω secundum quosdam, (ut ἐκφρω "pro ἐκφέρω,) Admitto intus, Recipio intus. Dem. "(473.) Καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, Admiserunt, "εἰσεδέξαντο, Bud. Idem addit ex Aristoph. Σφ. "(892.) Εἴ τις θύραισιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Ὡς ἡνίκ' "ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, Nam cum causæ "orari cœptæ fuerint, jam neminem admittemus "intro. Et e Diog. L. in Anacharside, Ὁ δὲ κατα- "πλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφρηκεν αὐτὸν, καὶ μέγι- "στον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristot. pro Devo- "rare, de Aud. Mirab. Φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν "τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας κατεσθίειν· "ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν: "Cum multas devorarint, postea evomere. Dem. "autem passiva voce utitur in Or. περὶ Τῶν ἐν Χερ- "ρονήσῳ (p. 93.) dicens εἰσφρήσεσθαι pro εἰσφρήσειν, "Admissuros esse. Vide Bud. p. 406. Invenitur au- "tem et imper. Εἴσφρες, sicut ἄφες, tanquam ab Εἰσ- "φρημι." [Eur. Tro. 669. Alciphr. 3, 53. "Bergler. 397. ad Charit. 707. Valck. Hipp. p. 235. * Εἴσφρησις, Ruhnk. ad Xen. Mem. 221." Schæf. Mss.] "Ἐπεισ- "φρήσω, Suidæ est ἐπεισενέγκω, Insuper intro tu- "lero, ut et Hes. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισε- "νεγκήσαντες. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρή- "σας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθὼν, Superin- "trans: quo significatu diceretur potius ἐπεισφρη- "σάμενος. Sic vero et ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπει- "σῆλθε. Sunt autem hæc a th. ἐπείσφρημι s. ἐπεισ- "φρέω facto per sync. ex * ἐπεισφορέω." [Eur. Alc. 1056. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; El. 1040. Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε. "Dawes. M. Cr. 338. Wakef. Herc. F. 1270. Alc. 1077. El. 1033." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 26, 43. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 275. 293." Boiss. Mss. * Παρεισφρέω, Tzetz. Ch. 8, 494. cf. Potter. ad Lyc. p. 110.]

"Ἐκφρέω, s. Ἔκφρημι, Emitto foras, oppositum τῷ "εἰσφρέω, s. εἴσφρημι, quod est Intromitto. Aristoph. "Σφ. (156.) Τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ'; Emittetis fo- "ras, προήσετε. Suid. pass. ἐκφρησθέντων exp. ἐκ- "βληθέντων, in hoc incerti Auctoris l., Ἐκφρησθέν- "των δὲ τῶν ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκα- "θῆραι τὰ ἱερά. Et in hoc, Οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα "ὑπεπλήσθησαν τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ "ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν. Alioqui signif. "etiam Effero, Foras fero. Lucian. Lexiph. Λαβὼν "ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, "ἐξέφρησα ἐμαυτόν, Extuli meipsum, i. e. Exii, E- "gressus sum. Itidem ex Aristoph. rursum, (Σφ. "125.) οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν, affertur pro ἐξεφέρο- "μεν. Ubi etiam nota epenthesiu Ionicam τοῦ ι, "a th. ἐκφρείω:" ["ibid. v. 162. pro ἔκφερε leg. videtur ἔκφρεε." Brunck. Ind. Aristoph. "Ad Lucian. 2, 335. Brunck. Soph. 3, 524. Musgr. Cycl. 231." Schæf. Mss. * Ἐμπίφρημι, unde ἐμπιφράναι, Schæf. ad Greg. Cor. 521.]

ΦΟΡΤΟΣ, ὁ, Onus, et quidem navis proprie, quemadmodum nonnulli Gramm. existimarunt: sicut sc. ipsa navis sæpe dicitur φέρειν ea quæ in se continet. J. Poll. Τὰ δὲ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ, Φόρτος, Φορτία, Ἀγώγιμα κ. τ. λ. Φόρτος, inquit Cam., Quæ navibus apportantur. Hesiod. Ἔργ. (2, 249.) Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον Ἄρμενον ἐντύνασθαι. Vide alium locum Ejusd. in Φορτίον. Et in Epigr. de equo in navim imposito, Ἄχθεται εἰ φόρ- A του μέρος ἔρχεται. Et φόρτος ἐμπορικὸς, Plut. Lycurgo (9.) Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας. Dicitur alioqui φόρτος, sicut et φορτίον, generaliter tiam de Quovis onere. Sic tamen ut φορτίον in generali ista signif. sit usitatius. || Sed et metaphorice pro Re molesta et odiosa: unde φορτικὸς, Molestus, Odiosus. [Aristoph. Εἰρ. 748.] Affertur tamen φόρτος dictum potius peculiariter de Importuna molestaque irrisione, quod ea nihil onerosius hominibus bene natis possit accidere: ex Aristoph. Πλ. (796.) Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν. Ubi Suid. exp. χλεύην. Vide Φορτικός. ["Musgr. Suppl. 20. Jacobs. Anth. 9, 301. Kuster. Aristoph. 14. Toup. Opusc. 2, 87. ad Mœr. 52. 115. I. q. βία, Visconti Inscr. Triop. p. 72." Schæf. Mss. I. q. ὕλη, Materia, Aretæus 5, 4. "Cum φόρτος proprie sit adj. contractum ortum a φορέω, significans Gestatum, eximie ponebatur de Mercibus quas navis vehat oneraria, ut Act. 27, 10. Parmeno Byzantius in Iambis ap. Athen. 76. ἄγων σῦκα Κυναῖα φόρτον." Valck. B Schol. in N. T. 2, 580.]

Φορτοβαστάκτης, ὁ, ITEM Φορτοφόρος, ὁ, ἡ, Bajulus. Gallice autem, ad verbum omnino, et eadem compositionis forma, nisi quod invertitur vocum ordo, Portefaix: ut Protagoras dicitur fuisse φορτοβαστάκτης a Suida, in voce Πρωταγόρας. Ab Eod. vero traditur fuisse ETIAM Φορμοφόρος: pro quo male quidam in VV. LL. reponunt φορτοφόρος: nam ut omittam, signif. quam dat nomini φορμὸς idem Suidas, propter quam φορμοφόρος, velut species, includi sub illo φορτοφόρος videri potest, ut omittam et seriem alphabeticam, quæ poscit vocem illam, non hanc: multo vero magis, quod φορμοφόρος velut annexum est iis, quæ de priori signif. nominis φόρμος dixerat antequam ad Φόρμος nomen proprium veniret: ut, inquam, illa omittam, hoc ipsum vocab. φορμοφόρος de eodem Protagora legi ap. Diog. L. sciendum est, in ipsius Protagoræ Vita. Postquam enim dixit Protagoram fuisse inventorem primum τῆς τύλης, super quam τὰ φορτία βαστάζουσιν, idque C teste Aristot., addit, Φορμοφόρος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός πού φησι. Ac ne ulla mendi suspicio in hac voce nobis reliuquatur, obstat hic ejusd. Diog. L. in Epicuro locus, Φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφέα Δημόκριτον, assentientibus utrobique huic lectioni veteribus etiam exemplaribus. Vereor autem ne temeraria illa emendatio loci Suidæ vocabulum hoc φορτοφόρος in VV. LL. invexerit: cujus alioqui compositionem multis aliis, quod ad analogiam attinet, respondere fateor, sed nescio quid insolens tamen et φορτικὸν auribus in hac voce sentire mihi videor. [* Φορτοφορέω, Carm. Sibyll. 2. p. 200=272. Coraius ad Plut. Pericle 26. * Φορτοστόλος, Ad vehendas merces destinatus, Manetho 4, 134.]

Φορταγωγὸς, ITEM Φορτηγὸς, ἡ, sub. ναῦς, vel φορτηγὸν πλοῖον, Onera vehens navis, et q. d. Onerum vectrix: quæ Lat. uno verbo Oneraria. Dicitur autem φορταγωγὸς ea forma, qua σιταγωγὸς et ὁπλιταγωγὸς, et ἱππαγωγός: quibus tamen non subjungitur ab J. Poll. φορταγωγὸς, SED Φορτὶς, ET Φορτη- D γὶς, ET Φορτηγικὸν πλοῖον: ita enim reponendum arbitror ap. eum pro φορτητικόν: præsertim cum possim Xenophontis etiam testimonio id comprobare, Ἑλλ. 5, (1, 9.) Τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἀναδουμένους. Habetur autem φορτὶς in Epigr. exponiturque ab Hes. per φορτηγός. Quod φορτηγὸς de Bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur J. Poll.: restringens tamen aliquantum; scribit enim Æsch. voce φορτηγὸς usum esse ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων. Æsch. autem loco subjungit, veterem Comœdiam φόρτακας appellasse τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου. ["Φορταγωγὸς, Thom. M. 900. ad Charit. 699." Schæf. Mss. Anal. 1, 138. * Φορταγωγέω, Longin. 43, 4. "Φορτηγὸς, Thom. M. 901. ad Diod. S. 1, 419. 2, 86. Jacobs. Anth. 6, 241. Athen. 28. Casaub. 65. Eran. Philo 171. Theogn. 687. Larcher. ad Herod. 1, 170." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 71.] Est autem ab illo Φορτηγὸς et nomen SUBST. Φορτηγία, quod ex Aristot. affertur Polit. 1. pro Eo mercaturæ genere, quæ exercetur

navibus onerariis. In VV. LL. Oneraria vectio. Φορτηγέω, Onera fero: sive de nave oneraria, sive de illis quos J. Poll. φορτηγοὺς appellari dicit. [Lucian. 2, 602. Anecd. Bekkeri 71.]

[* Ἀντίφορτος, ὁ, ἡ, Argum. Aristoph. Ἀ.] Αὐτόφορτος, ut dicitur ναῦς αὐτόφορτος ἀπολωλέναι ea forma qua αὔτανδρος. Plut. (7, 830.) Πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, Cum autem audivisset eam cum ipso onere et mercibus demersam, Bayf. Hesychio autem αὐτόφορτοι sunt αὐτοδιάκονοι, ap. quem vide plura. Vide et Φορτίζομαι. [" Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss.] " Ἀφόρ- " τιον, ap. Hes. legitur, expositum ἄχρηστον, ἀκά- " θαρτον, Inutile, Impurum. Idem et Ἄφορτος affert " pro οὐκ ἡγμένος τὴν Λυκουργείαν ἀγωγήν." [* Ἀφόρτως χρῆσθαι, Non gravate, Muson. ap. Stob. Serm. 1. p. 19.] Βαρύφορτος, Cujus onus est grave, Onerosus, Valde onerosus s. ponderosus, [" Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Ἔμφορτος, Eust. Od. A. p. 29, 37. Opp. Ἀ. 2, 212. Jambl. V. P. 78. * Εὔφορτος, Meleager 80. Opp. K. 1, 85. * Κατάφορτος, Josephi Vita c. 26. " Const. Manass. Chron. p. 86. 99. 118." Boiss. Mss.] " Καταφορτι- " κὸς, Hes. σφοδρός: aliis Onerosus:" [f. leg. Καταφορικός. * " Μεγαλόφορτος, Const. Manass. Chron. p. 102. 126." Boiss. Mss.] Μυριόφορτος, Cujus onus s. pondus est infinitum: ναῦς, ex Epigr. de Navi oneraria, q. d. Infinita ferens onera. Invenitur alioqui ETIAM Μυριοφόρος ναῦς ap. Philon. de Mundo, dictum de Navi oneraria et prægrandi, Bud. In VV. LL. exp. etiam, tanquam ad verbum, Navis decem millium sarcinarum. " Μυριαφόρος, scriptum " alicubi pro μυριοφόρος: quod rectius." [Μυριόφορτος, Μυριοφόρος, Μυριαφόρος, Μυριάμφορος, Lobeck. Phryn. 662-3. " Μυριόφορτος, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. " Ad Herod. 748. ad Thuc. T. 2. p. 202. Baver. * Παντόφορτος, Abresch. Æsch. 2, 83." Schæf. Mss. * Περίφορτος, Onustus, Schneidero susp.] Πολύφορτος, Cui est multum oneris, Qui multo premitur onere s. pondere. De navi dici potest, sicut et proxime præcedentia. [" In libello de Vita Homeri, qui Herodoto ascribitur: Οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων, Non dives." Brunck. Mss. * Σύμφορτος, i. q. συμφορητὸς, Gloss. ad Opp. Ἀ. 4, 419.]

Φόρταξ, ακος, ὁ, Bajulus: φόρτακες peculiariter de Quodam genere bajulorum, vide in Φορταγωγός. [I. q. φορτικὸς, Numenius Eusebii 14, 7. Fortax fornacis, Cato Rei Rust. 38. nota.]

Φορτίον, τὸ, Onus, Sarcina. Proprie quidem, sicut et φόρτος, de Onere quod navi imponitur, ut ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 261.) Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι. Cui versui hic subjungitur, in quo φόρτος habetur, Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος Ἔσσεται. Interdum vero φορτία exp. Merces: Aristoph. Σφ. (1398.) Οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία. Sic Herod. (4, 152.) Ἐκ φορτίων ἐκέρδησαν. ‖ Metaph. ut Lat. Onus, cum dicitur aliquis suscepisse aliquod onus: Dem. (156.) Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν, ἀράμενον. [" Ad Charit. 504. ad Diod. S. 2, 6. Paus. 1, 381. ad Mœr. 52. 393. Thom. M. 10. et not." Schæf. Mss. " Philes p. 90. νεκρῶν μελισσῶν φορτία, Cadavera." Schleusn. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 80. 580. * Φορτιοειδὴς, unde * " Φορτιώδης, Tzetz. Educ. Fil. 263. Τὸ φορτιῶδες τῶν νόμων βάρος." Elberling. Mss. * Φορτία, ἡ, Sarcina, Inc. 2 Sam. 15, 33. sed v. Schleusn. Lex. V. T.]

Φορτικὸς, ut φορτικὸν πλοῖον, quod et φορτηγικὸν, Oneraria navis, J. Poll. (1, 83.) e Thuc. (6, 88.) Accipitur alioqui φορτικὸς metaphorice, sicut Lat. Gravis, pro Odiosus, Molestus, Tædiosus. Aristot. Eth. 4, (8.) Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δυκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Plut. Anton. (79.) Φορτικὸς ἦν καὶ ὑπερήφανος ἀεὶ περὶ τὰς ἀποκρίσεις. Lucian. (1, 51.) Καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, ubi Bud. vertit, Molestus, Odiosus, Importunus, (quod tertium vocabulum non satis in hac interpretatione mihi placet,) et ὀχληρὸν eundem ab eo vocari ait. Apud Plut. (8, 676.) Φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι. Idem dicit etiam (Alc. 34.) τοὺς φορτικοὺς καὶ πένητας: qui usus hujus nominis videri potest convenire cum eo, quem habet ap. Aristot., ubi copulantur οἱ πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι. Habet alioqui φορτικὸς inclusam interdum aliquam Arrogantiæ signif., s. Fastus, quæ sunt potius divitum. Atque adeo videmus a Plut. copulari φορτικὸς cum ὑπερήφανος in l. quem paulo ante protuli. Et φορτικὸν ῥῆμα in VV. LL. pro Arrogante et Insolente. Sic e Dem. c. Timocr. affertur, Ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω, Nequid insolentius dicam et invidiosius. In iisdem φορτικαὶ τέχναι ex Aristot. (Eudem. 1, 4.) Quæ a gloriam inanem captantibus exercentur: [cf. Plat. Theæt. 85.] Alioqui certe φορτικὸν πρᾶγμα dicitur Res odiosa, s. molesta: sicut et φορτικὸς Qui est odiosus, molestus. Plut. Symp. 4. Ἀνελεύθερον ἂν εἴη καὶ φορτικόν. Apud Aristoph. autem (Σφ. 66.) κωμῳδία φορτικὴ existimatur esse Comœdia sc. inepta et insulsa, quia sc. odiosa sunt quæ inepta sunt et insulsa. Itidem certe φορτικὸν pro Arroganti et Insolenti poni existimatur, quod odiosa sit arrogantia et insolentia: Cam. φορτικώτερον a Dem. c. Timocr. pro Stolidius accipi ait. Potest autem φορτικώτερον pro loco vel nomen, vel adverbium positivi gradus esse. Ab Hes. φορτικὰ exp. τὰ γελοῖα, et τὰ ὑπεροψίας σκώμματα. [" Thom. M. 901. Musgr. Suppl. 180. Bacch. 1058. Brunck. Aristoph. 1, 266. Kuster. 14. ad Diod. S. 2, 385. Heind. ad Plat. Theæt. 120. 401. Mureti Opp. 1, 402. I. q. βεβιασμένος, Visconti Inscr. Triop. p. 72." Schæf. Mss. Plut. Alc. 35. Ἀνόητος καὶ φ. " Φορτικὴ καὶ ὑπέρογκος κατασκευὴ, Compositio fastuosa, molesta, tumoris plena; unde statim Dithyramborum mentio fit, Dionys. Jud. Lys. 3. p. 458. Alio loco c. 12. jungitur τὸ φορτικὸν καὶ στρατιωτικὸν, Austera et militaris dictio, cujus causam mox commemorat τὴν στρατιωτικὴν αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν. In Jud. de Vi Dem. 57. p. 1126. φορτικοὶ καὶ ἄγροικοι κατασκευαὶ componuntur. Apud Aristid. περὶ Λόγ. Πολ. 660. τὸ φορτικῶς ἐπαινεῖν Immodestam, Importunam laudationem signif." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Φορτικῶς, Odiose, Tædiose, Moleste; Fastidiose, Arroganter, Insolenter. Apud Plut. nec non Synes., Inepte. Et comp. GRAD. Φορτικώτερον e Plut. Solone, Φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν. [Plut. 6, 15. 799. 8, 512. Lucian. 1, 105. " Phryn. Ecl. 36. ad Diod. S. 2, 385. ad Lucian. 1, 335. T. H. ad Dial. p. 95." Schæf. Mss. Vide Φορτικός.] Φορτικότης, ἡ, q. d. Odiositas, Tædiositas, etiam Arrogantia. Petr. Vict. φορτικότητα τῶν ἀκροατῶν ab Aristot. vocari putat Rhet. 2. Indolem naturamque vanam, et quæ inani specie sapientiæ tenetur, ut merito risum aliis de se præbeat: quod φόρτος Aristophani sit Risus quo aliquem despicientes utimur. At VERB. Φορτικεύομαι Bud. habet expositum σκευοφορῶ, non addito Auctoris nomine. [Schol. Aristoph. B. 13. " Tædio afficio, de scriptoribus, Suid. v. Λυκιουργεῖς." Schleusn. Mss.]

Φορτὶς, ίδος, ἡ, Oneraria navis. Od. E. (250.) νηὸς Φορτίδος εὐρείης. Vide Φορταγωγός. [" Thom. M. 900. ad Diod. S. 1, 419. 2, 86. Jacobs. Anth. 7, 128. Antip. Sid. 106. Thess. 69. ad Lucian. 2, 78. Toup. Opusc. 1, 152. Lennep. ad Phal. 57. ad Charit. 270." Schæf. Mss. " Opp. Ἀ. 5, 105." Wakef. Mss.]

Φορτίζω, Onero. Luc. 11, 46. Ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, Oneratis oneribus quæ portatu difficilia sunt. Pass. autem φορτίζομαι, Oneror, Onus suscipio, etiam Impono pro onere. In VV. LL. Μείονα φορτίζεσθαι, quod ex Hesiodo sumtum esse puto, ap. quem legitur Ἔργ. (2, 308.) Minora vehere onera, in sarcinam collecta. Et e Greg. Naz. Μὴ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν. Item ex Epigr. φορτίζεσθαι ἀγκύρας, Onerare naves anchoris, quod fit cum ex aqua in naves recipiuntur. [Πεφορτισμένη, Gl. Onusta. " Jacobs. Anth. 8, 43. Satyr. Thyill. 5. Ænigma 15." Schæf. Mss. * " Φορτισμὸς, Const. Apost. 6, 20." Kall. Mss.]

COMP. Ἀναφορτίζομαι, et Ἀντιφορτίζομαι, et Ἀποφορτίζομαι, et Ἐκφορτίζομαι, et Ἐπιφορτίζομαι, et Παραφορτίζομαι. PRIM. Ἀναφορτίζομαι, cujus præt. passiva signif. sumitur a Soph. Antig. (1036.) p. 256. τῶνδ' ὑπαὶ γένους Ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι. Ita enim legit Schol., non κἀκπεφόρτισμαι, ut docui in Annot. addens, haud paulo magis lectionem illam mihi placere. Fore autem κἀμπεφόρτισμαι pro καὶ ἀναπεφόρτισμαι, [s. καὶ ἐμπεφόρτισμαι,] ut κἀκπεφόρτισμαι pro καὶ ἐκπεφόρτισμαι: viderique sumtam esse metaph. ab iis, qui φόρτον, quem lucrifecerunt, in humeros suos tollunt, aut equi dorso imponunt. Ibid. vero disserui et de ea interpunctione istius loci, quam hic sequor. Fuerit igitur Ἀναφορτίζω, Onus in humeros tollo, ut asportem sc. E quo Ἀναφορτίζεσθαι usurpabitur de onere quod in humeros tollitur asportandum; ac per metaphoram is ἀναπεφορτίσθαι dicetur, qui proditus et tanquam venditus, venit in potestatem emtoris, estque tanquam aliquod mercium onus, ab eo asportatus. De altera autem lectione dicam in Ἐκφορτίζομαι. [Verbum ἀναφορτίζομαι a Schn. non agnoscitur.] Comp. SEC. Ἀντιφορτίζομαι, q. d. Vicissim onus asporto, mercium sc. I. e. E pretio rerum venditarum alias merces emo, et in patriam reporto, Bud. afferens e Dem. πρὸς Λακρ. (926. 931. 933.) Huic simile esse ait ἀνταγοράζω. ["Reiz. Belg. Gr. 631. ad Diod. S. 1, 358. 606. ad Dionys. H. 1, 535. Tzetz. Exeg. in Il. p. 46, 2." Schæf. Mss.] Comp. TERT. Ἀποφορτίζομαι, Onus abjicio, excutio: ἀποφορτίσασθαι enim exp. Hes. τὸ βάρος ῥίψαι. Item Excutio rem aliquam mihi gravem et quæ me premit, tanquam grave aliquod onus. Synes. Ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς. Exp. etiam Exonero. Esse autem videtur proprie dictum de mercatoribus, cum naves suas mercibus exonerant. ["Kuster. V. M. 71. ad Dionys. H. 1, 535. Longus p. 71. Vill., ad Xen. Eph. 189." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 580.] Comp. QUART. Ἐκφορτίζομαι eand. illam, quam et proxime præcedens ἀποφορτίζομαι, signif. habere existimatur. Sed in illo Soph. loco, quem protuli in Ἀναφορτίζομαι, præt. ἐκπεφόρτισμαι, secundum alteram lect., metaphorice ponitur; ideoque quidam interpr. Proditus sum et expositus fraudi. Comp. QUINT. Ἐπιφορτίζομαι, In humeros tollo, Gesto, Bud. Sed subjungit locum Greg. Naz., in quo activa signif. potius usurpari putat pro In humeros impono, Οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλὲς, μήπω τῆς τοῦ υἱοῦ θεότητος παραδεχθείσης, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵν' εἴπω τι καὶ τολμηρότερον, ἐπιφορτίζεσθαι, In humeros eorum imponere: at in VV. LL. e Mosell. interpretatione, Spiritus sancti onus adjicere. Sed affert et vocem ACT. Ἐπιφορτίζω, itidem pro Onus impono, Onero, ex Josepho. Illam autem passivam vocem Ἐπιφορτίζεσθαι affert Idem in metaph. signif. pro Molestum esse, Negotium exhibere, cum dat. junctum, ex Aristoph. Schol. Εἰώθασιν οἱ ῥήτορες τοῖς ἔρμαιον κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι. ["Pseudo-Diog. Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 255. Max. Planud. ap. Boiss. ad Soph. T. 1. p. 348. Schol. Dem. pro Ctes. 278. Bekk." Boiss. Mss. "T. H. ad Plutum p. 111. Toup. Opusc. 1, 223. Xen. Eph. 90. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐντιθ." Schæf. Mss. Ἐπιφορτισθὲν ὕδωρ, Aqua immodice ventri ingesta, Suid. v. Λαφύξας." Schleusner. Mss. * Ἐπιφορτισμὸς, Gl. Oneratio. * Συνεπιφορτίζω, Parte oneris levo aliquem, Plut. 8, 906.] SEXT. Comp. Παραφορτίζομαι, De onere aliquid subduco, ut Cam. interpr. in Pollucis l. (2, 139.) quem habes in Παραγκαλίζομαι, T. 1, col. 45. In VV. LL. Onus depono, Exonero; sed absque exemplo. Existimatur poni præterea pro Præter onus impono etiam aliud, Oneri aliud onus addo. ["Plut. Mor. 1, 29." Schæf. Mss.: Educ. 11. τῷ λόγῳ, nisi leg. * Παρεμφορτίζομαι." Schn. Lex. His autem compositis accedant * "Ἐμφορτίζω, Eudocia p. 104. e Nonno 1, 29." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. "Theod. Prodr. 253. 277." Elberling. Mss. "Ἐμφορτίζομαι εἰς ἐμαυτόν τι, In me s. In humeros meos aliquid suscipio, Suid. v. Ἀδάμ. * Καταφορτίζω, Schol. Lucian. de Paras. 41." Kall. Mss. "Julian. 69." Wakef. Mss.]

[* Φορτόω, Onero, Heliod. p. 63. Obsop.=137. Commel.=121. Corai. Βωμόν τε παμμεγέθη σχίζαις μυρίαις φορτώσαντες. "Ad Charit. 327." Schæf. Mss. "Amphil. 98. φορτούμενος." Kall. Mss. Φορτοῦσθαι, Φορτίζεσθαι, Lobeck. Phryn. 361. * Ἀποφορτόω, Gl. Exonero. * "Ἐκφορτόω, Eumath. 262. 285. (308. 334. 340.)" Boiss. Mss.]

[* "Φορτάω, i. q. φορτίζω, unde * Καταφορτάω, Joseph. 306, 8. * Φορτάζω, Jambl. V. P. 38, 26." Wakef. Mss. * Φορτητικὸς, i. q. φορτικὸς, Athen. 9. p. 405. βρῶμα, Schneidero susp. "Thom. M. 900." Schæf. Mss.]

"ΦΕΡΝΗ, ἡ, Dos. Dicitur et de lis quæ sponsæ "donat maritus. J. Poll. Λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ "φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν. Utitur Hom. "hoc vocab., ap. quem vide Eust." [Il. I. p. 743. "Ad Diod. S. 2, 587. Dionys. H. 1, 172. ad Anton. Lib. 261. Verh., Ammon. 144. Bergler. ad Alciphr. 35. Eur. Phœn. 1581. ubi v. Valck. p. 535. ad Charit. 243." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 986. θεραποντίδα φερνήν. Φερναὶ, Manubriæ, Eur. Ion. 301. πολέμου: cf. Plut. Solone 20.] "Hinc "est verb. Φερνίζω ap. LXX. Exod. 22, (16.) Φερνῇ "φερνιεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα, ubi φερνῇ φερνιεῖ "aliud non est quam Dotabit. Hinc etiam adj. "Φερνοφόρος, quod VV. LL. reddunt Dotalis, ex "Hieron. in c. 11 Danielis. Apud Etym. legitur et "Φέρνιξ, expositum itidem προῖξ." "Ἀντίφερνα, τὰ, "esse dicuntur Quæ vicissim a marito sponsæ loco "dotis dantur, Quæ pro dote redduntur. Signifi-"care posset etiam Quæ loco φερνῆς dantur, Dotis "vicem supplentia." [Ἀντίφερνος, Æsch. Ag. 414. φθορά. * Ἄφερνος, Hes. v. Ἄεδνον. "Valck. Adoniaz. p. 224. * Ἐπιφέρνια, τὰ, Wolf. Præf. ad Il. p. xx. Heyn. ad Apollod. 1162. Hom. 5, 558." Schæf. Mss.] "Παράφερνα, Bona ap. JCtos di-"cuntur τὰ ἐξώπροικα, ut Hes. exp., h. e. Quæ "sponsa præter profectitiam dotem secum fert, s. "præter dotem a parentibus pactam, ut sunt dota-"talia dona, quæque præter dotem largiuntur vel "parentes vel propinqui, ut Scipio Africanus Allu-"cio Hispano principi præter sponsam cum dote "donavit etiam τὰ λύτρα a parentibus accepta: "Super dotem, inquiens, quam accepturus a socero "es, hæc tibi a me dotalia dona accedant; aurum-"que tollere ac sibi habere jussit. Cic. Philipp. 12. "His, quasi præter dotem, quam in civilibus malis "acceperunt, agrum Campanum est largitus Anto-"nius. Ulp. etiam l. 9. de Jur. Dot. Dotis au-"tem causa, inquit, accipere debemus ea quæ in "dotem dantur. Ceterum si res dentur in ea, quæ "Græci παράφερνα dicunt, quæque Galli Peculium "appellant, videamus an statim efficiantur mariti. "Vide et Ἐπιμειλια." "Πολύφερνος, Cui multa "dos obtigit, Bene dotata," [Hes. v. Ἄεδνον.]

"Φέρνιον, τὸ, Piscatoria corbis, Eust. et Hes. ap. "quem male φέρμια scriptum est pro φέρνια." ["Menander ap. Eust. e Piscat. Fr. 14., ubi v. Bentl." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 17, 18. "Bergler. ad Alciphr. p. 9. (1, 9.) Φέρνιον, Φερνίον, * Φερνεῖον, p. 34. Ammon. 144." Schæf. Mss.]

[* Φέρνω, pro φέρω, Auctor de Barbarism. p. 195. Schneidero susp.]

"ΦΕΥ, Heu, Ebeu. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Φεῦ ὦ ἀγαθὴ "καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Alibi au-"tem (3, 1, 21.) cum gen. Φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, de Ho-"mine indigna morte peremto. Cum nominativo "ap. Soph. φεῦ τάλας, Heu me miserum! O me "miserum! Eur. autem accusativo junxit. Dicitur "et φεῦ, φεῦ, Heu, heu. ‖ Φεῦ, admirantis, ut Phy "ap. Terent. Adelphis, (3, 4, 49.) Papæ: ut φεῦ "τοῦ λόγου, Papæ quid ego audio! Sic φεῦ τοῦ κάλ-"λους, Papæ qualem pulcritudinem! O qualem pul-"critudinem! In Epigr. φεῦ πνοιῆς ὅσσον ἀνῆψεν "ἔαρ, Dii boni quantum etc. Item φεν φεῦ, ap. Ari-"stoph. Ὄρν. (162.) φεῦ φεῦ, Ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' "ἐν ὀρνίθων γένει. Ubi annotat Schol. ἔστι μὲν σχε-

"τλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Alicubi redditur "etiam, Per deos immortales." ["Eur. Phœn. 1730. El. 262. Wakef. Phil. 234. Jacobs. Anim. 269. Philipp. 67. Boiss. Philostr. 376. Plato Phædro 337. Valck. Adoniaz. p. 370. Alciphr. p. 6. Cum gen., Valck. Phœn. p. 465. Eur. Hipp. 936. Koen. ad Greg. Cor. 59. Extra versum, Markl. Iph. p. 286. 335. Brunck. Aristoph. 2, 132. ad Eur. Hec. 55. Porson. p. 7. Ed. 2. Barnes. ad v. 1116. Beck. ad Eurip. p. 139." Schæf. Mss. Subaud., ad Greg. Cor. 137.: cum gen., 138. * Ὑπέρφευ, i. q. ὑπεράγαν, Eur. Herc. F. 1321. Æsch. Ag. 385. "Est per apoc. pro ὑπερφυῶς, cf. Damm. Lex. Etym. et Criticos ad Hes. v. Ὑπερφυῶς, et Valck. ad Phœn. 553. (p. 207.)" Schw. Mss. Vide Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 825. "Valck. Oratt. 328. Beck. ad Eur. 199. Heringa Obs. 295." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 51.: ὑπὲρ τὸ φεῦ, 69.] "Hinc est Φεύζειν, Clamare φεῦ: pro quo φεύζειν "perperam in VV. LL. scriptum est φεύγειν." [Æsch. Ag. 1279. ΚΑ. Φεῦ, φεῦ. ΧΟ. Τί τοῦτ' ἔφευξας; "Brunck. Aristoph. 1, 96. Valck. Diatr. p. 21. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 410." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 302. * Φῦ, φῦ, Ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ, Aristoph. A. 304. Schn. Lex.]

ΦΕΥΓΩ, (F. Φεύξομαι, et Φευξοῦμαι, Pr. Πέφευγα, Aor. 2. Ἔφυγον,) Fugio, Fugam capio, s. capesso, aut ineo, Do me in fugam, etc. Od. Ω. (54.) Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Alibi (Il. Π. 422.) πόσε φεύγετε. Et φεύγειν ἐς πατρίδα. Item φεύγων ἐξ Ἄργεος, et φεύξομαι ἐκ πολέμοιο. Interdum autem addit verbum ei oppositum διώκειν, i. e. Persequi: Il. X. (157.) Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. Sic Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Φευγόντων, διωκόντων, κρατούντων, κρατουμένων. Sed in illo Hom. loco φεύγων ἐξ Ἄργεος, sicut et in aliis nonnullis, usurpatur de eo quem Lat. dicunt Solum vertere. Apud Aristoph. φεύγειν φυγήν: at φεύγειν τι φυγῇ vide infra e Plat. Interdum Effugio, Evado, ut in illo Proverbiali versu, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον, qui affertur etiam a Dem.: Isocr. in Arch. Φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Item Refugio, Vito, Declino, Aversor, ut φεύγειν δικαστήριον e Plat. de LL. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, e Plut. Rom. Spem rejicere. E Xen. cum ἀπὸ, (Ἀπ. 2, 6, 31.) Ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam aversari. Item cum infin. pro Recuso, e Plat. Διδάξαι ἔφυγες. Et, Ἔφυγόν σοι κοινωνεῖν: quibus in Il. redditur etiam verbo Nolle. Idem dixit φεύγειν τι φυγῇ ἀπλήστῳ, in Epist. Ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων.

Φεύγω, Fugio patriam, (ut loquitur Virg. et quidem Græcorum exemplo, ut opinor, utpote addentium aliquando hunc accus. πατρίδα, [Xen. K. Π. 3, 1, 24.] vel potius cum articulo, τὴν πατρίδα, ut ap. Lys. et Plut. legitur. Fateor tamen posse et simplicius accipi illud Fugimus patriam.) Exulo, Verto solum, ut φεύγων ἐξ Ἄργεος in illo Hom. loco quem modo protuli; sed ibi additur, ἄνδρα κατακτάς. Estque φεύγω ἄνδρα κατακτὰς, quod in soluta oratione, φεύγω ἐπὶ φόνῳ. Dicuntur φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ, inquit Bud., Qui ob cædem exilio se multarunt. Subjungit autem e Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 18.) Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν οἴκοθεν ὑπὸ δήμου, et interpr. Quod a populo multati essent exilio. Ex Eod. (l. c.) Ὅτι ἀδίκως ἅπαντες φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, Revocatio exulum, Reditus in patriam. Apud Lucian. (2. 526.) de Dinia, qui cædem perpetrarat, Ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας κ. τ. λ. Paulo ante autem, Ἐν ταύτῃ (τῇ νήσῳ) φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. E Plat. autem φεύγοντες ἀειφυγίαν, Perpetuo exilio multati. Sed et cum accus., de quo hujus verbi usu dixi paulo ante, φεύγειν τὴν πατρίδα, et φεύγειν τὴν πόλιν, Exulare patria, sua civitate.

Φεύγων, Reus et postulatus, Qui causam dicit, ut φεύγων φόνου, ὕβρεως. Et φεύγων δίκην vel ἔγκλημα ὑπό τινος, Qui actione aliqua in judicium tractus est, Contra quem lege agitur. Demosth. Εἴ τις ὑμῶν φεύγων δίκην ὑπὸ τούτου. Quæ habes ap. Bud. 14. Apud Eund. 39. Φεύγων δουλείας, Qui status controversiam patitur. Sic dicitur ut φεύγων ξενίας, Qui peregrinitatis reus est. Et φεύγων ἀνδροφονίας, Homicidii reus. Hæc ille. In quibus licet participii duntaxat mentionem faciat, sciendum est et ipsum verbum hanc signif. habere; profert enim ipsemet alibi ex eod. Demosth. (865.) Ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην, i. e. διώκεται καὶ κατηγορεῖται, inquit. In VV. LL. e Plut. Popl. Καὶ τοῖς φεύγουσι τὴν δίκην ἐπικαλεῖσθαι τὸν δῆμον ἔδωκε. Ex Eod. in Pericle, Ἔφυγε τὴν θανατικὴν δίκην. Indidem, Φεύγει δίκην ἀσεβείας, Ἑρμίππου διώκοντος. Ex Eod. in Rom. Δίκην φεύγειν παρὰ τῷ κριτῇ. Item ex Isocr. Φεύγω δίκην πέντε ταλάντων. E Luciano (1, 85.) φεύγω δίκην τῶν βιαίων. Et sequente ὑπὸ, (ut paulo ante in locis duobus Dem.) e Plat. Apol. Socr. (3.) Μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι. Sed et cum accus. γραφὴν, e Dem. Φεύγω γραφὴν ὕβρεως, et e Philostr. Her. Sciendum est inveniri φεύγειν sine accus. sequente etiam ἐπί: affertur enim e Thuc. (1, 138.) Φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ, pro Reus proditionis. Atque ita fuerit φεύγων ἐπὶ προδοσίᾳ i. q. φεύγων προδοσίας. Poteritque itidem dici φεύγων ἐπὶ ὕβρει, φόνῳ, pro φεύγων ὕβρεως et φόνου. Bud. tamen in φεύγειν ἐπὶ φόνῳ, dat verbo φεύγειν Exulandi duntaxat signif., ut docui paulo ante. Idem annotat φεύγειν ἔγκλημα interdum non significare Actione conveniri, sed crimen timere et vitare. Et affert e Greg. Naz. Δέδοικα μὴ τῆς ῥαθυμίας ἔγκλημα φεύγων, ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ. E Synes. autem, Ἀλλὰ φυγεῖν τῆς δειλίας ἔγκλημα παρ' ὑμῖν ᾐσχύνθημεν, Sed puduit nos ap. vos in suspicionem et culpam vel reprehensionem timiditatis venire. Est autem observandum similem prorsus et huic respondentem signif. habere VERB. Διώκω, cum ponitur pro Accuso, (ut vides in uno ex illis Plut. locis qui paulo ante allati fuerunt,) unde ὁ διωκόμενος idem est qui et ὁ φεύγων.

A pass. autem voce Φεύγομαι, minime alioqui usitata, ut opinor, est PARTIC. Πεφυγμένος: dicitur enim esse pro πεφευγμένος, ablato ε, propter euphoniam. Est autem πεφυγμένος, Qui effugit, vitavit. Il. Z. (488.) Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν: [X. 219.]

["Φεύγω, ad Charit. 434. Markl. Iph. p. 257. 397. Abresch. Æsch. 2, 95. Jacobs. Anth. 8, 237. Heyn. Hom. 4, 246. ad Herod. 291. 457. 567. Act. Traj. 1. p. 99. Ammon. 142. ad Xen. Eph. 222. Reus sum, Thom. M. 244. 892. ad Charit. 456. 468. Act. Traj. 1. p. 117. ad Herod. 189. De cursu celeri, Heyn. ad Virg. Æn. 1, 317. Conf. c. φλέγω, Musgr. Ion. 84. Φεύγειν et φυγεῖν conf., ad Diod. S. 2, 350. 360. Φ. pro ἐκφεύγω, Steinbr. Mus. Tur. 1, 322. De constr., Wakef. Phil. 1044. Cum participio, Dionys. H. 3, 1438. Cum gen., Diod. S. 2, 529. Eur. Med. 1290. Matth., Etym. M. 662, 29. De fut., Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 6, 549. 7, 119. Heind. ad Plat. Gorg. 179. Φ. φυγὴν, Toup. Opusc. 1, 177. Greg. Cor. p. 6(=13.) Φ. ὑπό τινος, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Φεύγων, Diod. S. 1, 706. ad 710. ad Thuc. p. 21. Φεύγων ἐκφεύγει, ad Herod. 450. Φεύγοντα ἀποφεύγειν, Porson. Phœn. 1231. Aristoph. Ἀ. 177. Il. Ξ. 81. Xen. K. Ἀ. p. 120. Οἱ ἑτέρων φεύγοντες, Lobeck. Aj. p. 277. Φευξοῦμαι, Brunck. ad Eur. Hipp. 1104. Valck. p. 281. Φεύξομαι, Herod. 650. Φεύξασθαι, Heyn. Hom. 7, 120. Πέφευγα, Antiphil. 39. Apollod. p. 113. it. 2, 4, 3. Πέφυγα, Dionys. H. 2, 730. Πέφυγα, πεφυγμένος, ad Od. I. 455. Ilgen. ad Hymn. 484. Πεφευγμένος, πεφυγμένος, Heyn. Hom. 5, 286. Φεύγομαι, med., Steph. Dial. 65. Jacobs. Anth. 11, 143." Schæf. Mss. "Φεύγω, Acesco, de vino, Geop. 1, 478. De celeri cursu, Pind. Π. 9, 215. (ἐπεὶ Φύγε λαιψηρὸν δρόμον.) Cum gen., Joseph. 998, 19. Opp. Ἀ. 3, 131. Od. A. 18." Wakef. Mss. Demosth. 311. Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδεπώποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν. Ἔφυγαν,

ad Greg. Cor. 482. Ἐπεφεύγεσαν, Appian. 1, 259.: ἐπεφεύγει, 260. "Φεύγομαι, Relegor, In exilium mittor, Suid. v. Ὀστρακισμός." Schleusn. Mss.]

Φευκτέος, Fugiendus, Vitandus. Plato de Rep. 2. Αὐτὸ δι' ἑαυτὸ φευκτέον, ὡς ὂν χαλεπόν. APUD Hes. Φευκταῖοι, quod exp. ἀποτρόπαιοι. Sed leg. potius φευκτέοι. Item φευκτέον, Fugiendum est, Fugere oportet. Et φυγῇ φευκτέον, e Luciano [3, 113. "Athan. 1, 511. 669. Andr. Cr. 247. Orig. c. Cels. 366." Kall. Mss. "Theod. Prodr. 382. 385." Elberling. Mss. Xen. Mem. 2, 6, 4. Hipparch. 8, 12. "Φευκταῖος, Const. Apost. 2, 63. 4, 6." Kall. Mss. Adamant. 2, 26. p. 425. Ed. 1. φευκταίου ἀνδρός: vide Schn. Lex. Suppl.]

Φευκτὸς, Qui effugi potest s. vitari, Vitabilis, Evitabilis. Soph. Aj. (223.) ἀγγελίαν Ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν: quod est Dorice dictum pro φευκτήν. Ab Aristot. pro Detestabilis accipi testatur Bud. [Fugiendus, Plut. 6, 446. Æschin. Dial. Socr. 3, 14. "Ad Phalar. 302. Phryn. Ecl. 89. Cattier. Gazoph. 32. ad Lucian. 1, 392. ad Il. Π. 128." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 727.] Dicitur ETIAM Φυκτὸς, et quidem in carmine potius quam in soluta oratione: unde φυκτὰ ap. Hom. in plur. neutro, Od. Θ. (299.) et Ξ. (489.) atque alibi, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, Non amplius sunt vitabilia, vel effugi possunt. Sed aut fuerit φυκτὰ pro φυκτὸν, ut legitur ἀδύνατα Attice pro ἀδύνατον, aliaque multa: aut dicendum erit subaudiri τὰ παρόντα κακὰ, vel tale quid. Eust. certe annotat verba hæc, Οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, in Proverbium venisse ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν. Ubi observa obiter ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν, De malis inevitabilibus. Nam ADJ. Ἄφυκτος signif. Inevitabilis, Qui effugi non potest, E quo nulla est effugiendi facultas, nullum patet effugium, ut ἄφυκτα δεσμὰ, Lucian. (2, 923.) κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις. Ubi exp. etiam Vinculis inenodabilibus. Idem dixit etiam ἐν ἀφύκτῳ ἔχεσθαι pro ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς, loquens de Marte una cum Venere catenulis implicato, (1, 246.) Ἔπειτα συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Ex Eod. (2, 913.) Ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται. Item ἄφυκτος λόγος Demosthenis ap. Æschin. (56.) Activa autem signif. ex Aristoph. N. (1047.) εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον, Ita irretitum ut evadere nequeas. ["Φυκτὸς, ad Phalar. 302. Heyn. Hom. 7, 163. ad Il. Π. 128. Φυκτὰ, Potestas fugiendi. Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Ἄφυκτος, ad Phalar. 302. ad Charit. 735. Wakef. Phil. 105. Jacobs. Anth. 9, 222. ad Lucian. 1, 500. 2, 68. 101. Heyn. Hom. 7, 163. ad Mœr. 20. Bibl. Crit. 1, 4. p. 95. Bergler. ad Alciphr. 100. 101. Toup. Opusc. 1, 390. Valck. Hipp. p. 317. Phœn. p. 342. Ἄ. λόγος, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Ἄφυκτον, Quod effugere ac vitare nullus potest, ad Herod. 744. Wessel. Diss. p. 90. Jacobs. Exerc. 1, 13. Ἄφυκτα, Plut. 3, 94. Cor." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 726. "Ἄ. ἔγκλημα, Inexcusabile crimen, Heracl. Alleg. 25. p. 89." Schleusn. Mss. * Ἀνάφυκτος, Themist. Or. 21. p. 261. ἄρκυσιν ἀναφύκτοις, sed leg. ἐν ἀφ.: vide Lobeck. Phryn. 728.] "Παγκάφυκτος, Omnino inevitabilis, Epigr." [Anal. 3, 93.] Ἀφύκτως, q. d. Inevitabiliter, Absque ullo effugio, etiam Citra spem effugii, e Plut. ["Ad Herod. 744. Wessel. Diss. p. 90." Schæf. Mss. * Ἀφυκτοτέρως, Æneas Comm. Pol. 1668, 6.] Affertur ETIAM Ἀφεύκτως pro hac signif., sed absque testimonio. [3 Macc. 7, 9.] Nec itidem affertur nomen Ἄφευκτος. ["Adjectivo ἄφυκτος longe contemtius est ἄφευκτος, neque tamen ita contemtum, ut Phalaris et quisque huic simillimus Scriptor eo uti nequiverit. Lennepio ad 106. p. 302. unum ἄφυκτον probanti obviam eunt Philo Quod Det. Pot. Insid. p. 182. Plut. v. Lys. 29. p. 172. Greg. Naz. Or. 2, 61. cum Suida et Hes.; * δύσφευκτος e Philone de Merc. 864. et Glossariis Albertii ad Hes. v. Δυσάλυκτον Lexicis addendum. Quibus exemplis etiam Luciani locus Quom. Hist. conscr. 72. p. 217., ubi omnes libri in Ἄφευκτος conspirant, sustineri posse videtur." Lobeck. Phryn. 727. "Ad Lucian. 2, 68. (3, 673.) ad Mœr. 20. Bergler. ad Alciphr. 101." Schæf. Mss. "Suid. vv. Ἀναμπλάκητος, Ἀναπόδραστος. Qui effugere non potest, cum gen., Athan. 1, 499. Impavidus, Schol. Eur. Or. 1479." Kall. Mss. Eust. Od. p. 11, 51. * "Δύσφευκτος, Vix evitabilis, Pseudo-Chrys. Serm. 4. T. 7. p. 235, 23. Ἀηστὴς ἀνέγκλητος, δ. βλάβη." Seager. Mss.]

Φευκτικὸς, Fugax, Bud. activa sc. signif., ut φευκτὸς passiva. [Eust. Il. E. 359. p. 556.]

[* Φευκτιάω, Aristot. ap. Schol. Il. Π. 283. T. 7. p. 786. Heyn.]

Φεῦξις, ἡ, Fuga. Nam φυγὴ ab Hes. exp. illo φεῦξις, cujus alioqui rarum esse usum arbitror. ["Musgr. Ion. 1049." Schæf. Mss. Soph. Ant. 362. Lobeck. Phryn. 726.] Φευξιμος, A quo fugiendum est, Qui effugi potest s. vitari. In VV. LL. Fugiendus, Detestabilis. Quam postremam signif. dari a Bud. et nomini φευκτὸς, docui modo. A Plut. (6, 635.) Βωμὸς φεύξιμος, Ara ad quam confugitur, confugere licet. Vide Φύξιμος et Φύξιος. [Soph. Ant. 788. "Markl. Suppl. 268. Cattier. Gazoph. 28." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 727. * "Φευξείω, * Φευξιάω, * Φυξείω, * Φυξιάω, Wakef. Herc. F. 628. Musgr. ibid. ad Charit. 309. Pierson. ad Mœr. p. 14." Schæf. Mss.]

Φυκτὸς, vide in Φευκτός.

Φύξις, ἡ, Fuga. Il. K. (447.) Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ. In soluta autem oratione dicitur φυγή. Invenitur tamen ἀνάφυξις ap. Plat., quod est itidem ab ἀναφεύγω. Exp. φύξις et Effugium. [Nicander Θ. 588. Lobeck. ad Phryn. 727.] Huc pertinent ista quoque, Φύξιμος, Φύξιος, Φυξίλις, Φυξήλιος. Est autem primum ILLUD Φύξιμος, i. q. φευξιμος, de quo dictum modo fuit: eodemque modo dixit Plut. (9, 273.) φύξιμον λιμένα, quo φεύξιμον βωμόν. Atque ita J. Poll. φύξιμον cum ἄσυλον et κρησφύγετον conjungit. Apud Hom. autem Od. E. (359.) ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, Bud. vertit Effugium, Salutem. Sed e Nicandri Θ. (54.) affertur φύξιμος ὀδμὴ signif. activa pro Odore qui fugat s. in fugam vertit. Atque ita sonabit φύξιμος q. d. Fugativus s. Fugatorius. [Lobeck. l. c. "Wakef. Trach. 698. ad Diod. S. 2, 276. Polyb. T. 3. p. 152. Brunck. Antig. 787. Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. Animadv. in Feithium p. 65." Schæf. Mss. Maximi Καταρχ. 358. ἡμαρ.] SECUND. Φύξιος exp. itidem active, Qui fugat: Φύξιος Ζεὺς, Jupiter qui mala fugat et amolitur. Item, Fugæ favens, præses, Qui confugientes ad ipsum exules defendit. Φύξιος Ζεὺς, inquit Schol. Apoll. Rh. (2, 1149.) ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι. Apud Suid. vero habetur Φύξιος Ἀπόλλων. Possit autem fortasse talis interpretatio dari et illi φεύξιμος juncto cum nomine βωμός. Affertur porro et φυξιοι συμφοραὶ de calamitatibus propter quas solum vertere necesse est. Apud Apoll. Rh. (4, 699.) φύξιον οἶτον Schol. est ait τὸν θάνατον, et addit, δι' ὃν καταφεύγουσιν. Sed φόνον potius debuisse dicere videtur. ["Stanl. Eum. 579. Apoll. Rh. p. xiv. Boiss. Philostr. 531. ad Diod. S. 1, 290. Kuhn. ad Paus. 252." Schæf. Mss. "Φ. Ζεὺς, Dio Chrys. 1, 56." Wakef. Mss. * Φύξιον, τὸ, Asylum, Plut. Thes. 35. Φύξια, Gl. Fugalia.] TERT. Φύξηλις, ιδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul: φυγὰς, inquit Suid. ut Hes. φύξηλιν, φυγάδα. Sed addit, δειλὸν, φυγοπόλεμον: itidemque accus. plur. φυξήλιδας exp. δειλούς. Secundum quam expos. signif. Fugax: nam qui est δειλὸς, i. e. Timidus, s. Ignavus, fugax esse solet. In hac autem signif. quidam φύξηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἵλας. Vide Eust. [Fugitivus, Nonn. Jo. 243. "Synes. H. 5, 46." Boiss. Mss. Nicander Ἀ. 471. Lycophr. 943. Il. P. 143.] QUART. Φυξήλιος e Nicandro (Θ. 660.) affertur pro Fugiens solem, et e consequenti, Umbram amans, ut sit sc. ὁ φεύγων τὸν ἥλιον: sed habemus ap. Hes. φυξήλιον, φυγαδικὸν βίον. Potest ex Eod. addi et QUINT. Φυξίμηλα, quo ait significari Arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum ne a pecudibus edantur. Vide et Plut. [7, 175. Barker. ad Etym. M. 1063.]

[* Φύξα, i. q. φύξις, Nicander Θ. 402. φύξῃ δὲ παλιντροπέες φορέονται. Hes. Φύξη. φυγῇ. "Wakef. Phil. 752." Schæf. Mss.]

Legitur ETIAM Φὺξ ap. Etym. quod non exp., sed duntaxat a fut. φύξω esse tradit: quare VV. LL. interpretantia Cum fuga, et addentia esse adverbium, eum testem falso producunt. Eust. autem, vel potius Ptol. Ascal. ap. eum, vult φὺξ esse nominativum, a quo FIAT Φύγαδε ap. Hom. quod significat In fugam, ut sc. φὺξ habeat accus. φύγα, sicut στὺξ habet στύγα: cum alii contra velint φύγα per metaplasmum esse dictum pro φυγὴν, ut σκέπα pro σκέπην, et κρόκα ap. Hesiod. pro κρόκην.

Φυγὴ, ἡ, Fuga, Effugium, Vitatio. Od. K. (117.) Οἱ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην. Apud Thuc. autem φυγῇ ὁρμᾷν, ubi scribit, Φυγῇ ὥρμησαν ἐς τὴν θάλασσαν. Dicitur vero et εἰς φυγὴν ὁρμᾷν, item εἰς φυγὴν καθίστασθαι, In fugam se dare, In fugam verti: sed ὁρμᾷν Impetus signif. addit. Verbum autem illud καθίστασθαι usurpatur et in alia orationis forma, veluti cum dicitur a Thuc. Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων, de iis qui fugati erant. Ab Eod. dicitur et φυγὴν ποιεῖσθαι pro Fugere: Latine quoque ad verbum Fugam facere. At φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις e Xen. (K. Π. 1, 4, 22.) pro Facere ut hostes fugiant, Hostes in fugam vertere. Interdum autem φυγὴ, Effugium, (qua signif. dicitur nonnunquam et Fuga itidem,) vel Vitatio, aut Evitatio, s. Evitandi ratio. Basil. ad Greg. Naz. Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου. E Plat. Timæo affertur in VV. LL. et pro Impedimento, Φυγὴ ἀγαθῶν ἡ λύπη. In Iisd. ex Aphthonio, Φυγὴν ἐργάζεται τῶν πραγμάτων pro Avertit a negotiis. || Φυγὴ, Exilium, ut Plut. liber περὶ Φυγῆς, De Exilio. Quidam vero ap. Cic. dicit Exilii fugam. Sed et hoc nomen Fuga sine adjectione pro exilio affertur ex ipso Cic. 3 de Orat. [" Thom. M. 902. ad Charit. 434. Jacobs. Anth. 6, 151. Brunck. ad Phœn. 389. Phil. 1149. Valck. Hipp. p. 276. Locus exilii, Plut. 4, 296. Cor. Exules, ad Herod. 273. Xen. Hell. (5, 2, 9.) p. 297. Thiem., Corai. ad Plut. 2, 462. 466. Æschin. 310. Reisk., Ast. ad Plat. de LL. 155. ego ad p. 617. ad Thuc. T. 2. p. 402. Baver. Conf. c. φωνὴ, ad Dionys. H. 1, 300. Cum gen., Wakef. Phil. 1044. De reo, Thom. M. 892. 902. Φυγῇ ἀφικνεῖσθαι, Brunck. ad Eur. Med. 11. Φυγᾷ, φυγᾷ! Wakef. Herc. F. 1083." Schæf. Mss. Φυγὴ pro φυγάδες, Thuc. 8, 64. Plur., Plut. Flamin. 12. Κατάγειν τὰς φυγάς. "De circumvolitatione apum, Philes p. 96." Schleusn. Mss. Eur. El. 216. Or. 1472. φυγῇ ποδὶ, pro φυγάδι.] Hinc COMP. Ἀειφυγία, Perpetuum exilium: unde Ἀειφυγίαν φεύγοντες, Perpetuo exilio multati, Bud. e Plat. [Dionys. H. 1. p. 201, 50. 235, 38. 480, 30. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Heyn. ad Apollod. 852. Zonar. Anal. init." Schæf. Mss.] "Ἀμφυγία, Perpe-" tuum exilium, VV. LL. perperam pro ἀειφυγία." [* "Αὐτοφυγία. Menander Rhet. p. 70. Heer. Ὑδάτων δὲ φύσεις τριχῇ δεῖ διαιρεῖν, ἢ ὡς πηγῶν, ἢ ὡς ποταμῶν, ἢ ὡς λιμνῶν. Κριτέον δ' αὐτὰ ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα, πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν· καὶ ἔτι πρὸς ταύτῃ τῇ διαιρέσει πρὸς πλῆθος καὶ ἀφθονίαν, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ θερμαὶ πηγαὶ εὑρίσκονται. Heeren.:—'Ἀφθονίαν, Ingentem copiam. Mira erat lectio ap. Aldum, αὐτοφυγίαν. Rescr. esse ἀφθονίαν, non literarum solum ductus suadet, sed vox πλῆθος, cum qua conjungitur, clare ostendit.' Αὐτοφυγία est vox nihili. Cod. 1741. habet, ut et ipse e conjectura leg. volui, αὐτοφυΐαν, Convenientiam ad naturam, Puritatem, quod vocab. Lexicis deest." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon.] "Εὐφυγία, Fugæ facilitas s. "commoditas, Polyb. Διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν:" [" male pro εὐφυΐαν." Schn. Lex.: loco tamen Polybii non indicato.]

At sequentia compp. non a φυγὴ esse videntur, sed inde formata, unde et hoc ipsum φυγὴ, sc. ab ἔφυγον: nisi quis malit a medio præterito, parum alioqui usitato.

Φυγαδέμνιος, ὁ, ἡ, Fugiens torum, lectum genialem, ut eum vocat Horat. Dicitur enim de puella cœlibatus amante, et a conjugio abhorrente. A Nonno de virgine Maria. Vide et in Δέμνιον. [* "Φυγοθήρας, Kuster. ad Suid. 1, 346. fort. bonum." Schæf. Mss.] Φυγοπόλεμος, ET Φυγοπτόλεμος, ap. Poetas, et nominatim ap. Hom. Od. Ξ. (213.) Belli fugiens, detrectator. [" Φυγοπόλεμος, Schol. Dem. c. Mid. e Cod. Bav. 91. R." Boiss. Mss.] Φυγόπονος, Qui laborem s. labores fugit s. refugit, Laborum fugitans. A Polyb. (40, 6, 10.) opp. τῷ φερεκάκῳ. [* "Φυγοπονέω, Orig. c. Cels. 348." Kall. Mss.] Φυγοπονία, Laboris s. Laborum fuga, detrectatio. Polyb. (3, 79, 4.) Φ. καὶ μαλακία τῶν Κελτῶν. [* Καταφυγότριχος, Athen. 135. sed prava lectione.]

Φυγεργὸς, ὁ, ἡ, Fugiens opus s. opera, Fugitans laboris, Iners, Socors, Bud. [Aristoph. ap. Etym. M. βλάκες φ.]

[* Ἀφυγὴς, Sext. Emp. 11, 164. Ἀ. καὶ * ἀναίρετος. * "Ἀφυγετὸς, Valde fugiendus, Apollon. Lex. v. Ἀτρυγετὸς, ubi per ἄγαν φευκτὸς explicatur." Schleusn. Mss.]

Φύγαδε, In fugam, pro εἰς φυγὴν, Il. Θ. (157.) φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους. De hujus autem adverbii formatione dixi paulo ante in Φύξ. [" Heyn. Hom. 5, 46. 441. 463. 6, 198." Schæf. Mss. Contracte dicitur *Φύγδα, Æsch. Eum. 256. * "Φύγδην, Nicander Θ. 21." Wakef. Mss. * Παμφύγδην, Opp. Ἀ. 2, 548. al. * Παμφύρδην. * "Φυγάδις, Etym. M. 806, 8." Wakef. Mss. Bekk. Anecd. 1317. * Φυγίνδα, 1353.]

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, Profugus, Exul. Interdum quidem cum gen., sed multo frequentius sine adjectione. Thuc. 8. Φυγάδες τῆς ἑαυτῶν. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 10.) Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, et κατάγειν τοὺς φυγάδας, (2, 2, 12.) item ap. Dem. et ceteros. Affertur autem e Dem. et φυγάδα ποιεῖν pro Multare exilio. Ceterum potest videri cum nomine φυγὰς significante Exulem, subaudiendum esse τῆς ἑαυτοῦ, (ut in Thuc. loco quem paulo ante protuli, habes φυγάδες τῆς ἑαυτῶν,) aut τῆς πατρίδος, vel tale quid. Sed alicubi necessario additur gen., et quidem habens præfixam præp. ἐκ, ut rursus ap. Thuc. Φυγάδες ἐκ Θηβῶν, ap. Æsch. c. Ctes. Φυγὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο. In VV. LL. affertur etiam Φυγὰς γίνομαι ἀπὸ τούτου, e Plat. de LL. pro Fugio hoc; et sine præp. φυγὰς μερόπων e Nonno, Fugiens homines. Tale est autem ap. Plut. (Anton. 70.) de Timone, Φυγὰς ἀνθρώπων. || Φυγὰς, Servus fugitivus, Bud. e Pand. [" Lobeck. Aj. p. 272. Jacobs. Anim. 147. Dionys. H. 1, 116. Fischer. ad Palæph. 117. ad Mœr. 395. Act. Traj. 1. p. 99. Φυγάς τινος, Ab aliquo in exilium pulsus, Etym. M. 361, 32." Schæf. Mss.] COMP. Φυγαδοθήρας, q. d. Exulum venator, i. e. Exulum indagator s. pervestigator. Sic autem dictus fuit quidam Archias, ut testatur Plut. Demosth. fine: [cf. T. 9. p. 366. 374. " Ad Diod. S. 2, 271. Polyb. T. 3. p. 152. (male scribitur φυγαδοθῆρας.) Wyttenb. Select. 272. ad Xen. Mem. 4, 7, 4." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 628. * Συμφυγὰς, Exilii comes, Eur. Bacch. 1380. Xen. Ἑλλ. 1, 2, 13. Dio Cass. 343. * "Φυγαδίας, Const. Manass. Chron. p. 14. 88." Boiss. Mss. " Inc. Ezech. 17, 20." Kall. Mss.] Φυγαδικὸς, Ad exulem pertinens, Qualis est exulis. Plut. de Exilio, Φυγαδικὴ νῆσος, Insula in qua degunt exules, Insula receptrix exulum. Ab interprete Angelo Barbato redditur Exularis insula. In VV. LL. autem φυγαδικὸς, Exulatorius: quod nomen est tanquam ab Exulo, non ab Exul. Item φυγαδικοὶ ex Isocr. Evag. (11.) pro Exulibus, Profugis. [Plut. 7, 865. 9, 718. Mario 43. Thuc. 7, 145. " Diod. S. 1, 667. Dionys. H. 2, 1186." Schæf. Mss.] Φυγαδικῶς, Exulis more: ζῆν, Plut. Timol. (24.) Exulis more vivere. Φυγαδεύω, (q. d. Exulem facio, i. e. Facio ut quis sit exul,) In exilium mitto s. pello. Interdum autem cum adjectione, ut φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως: quemadmodum sc. φυγὰς cum hujusmodi adjectione interdum usurpatur. Et pass. Φυγαδεύομαι, In exilium pellor, Exul sum, Exulo, ut Bud. πεφυγαδεῦσθαι ex Herodiano affert pro Exulasse. Idem τοὺς πεφυγαδευμένους e Plut. pro Exulibus: Τοὺς πεφυγαδευμένους κατῆγε, Exules reduxit. [" Phryn. Ecl. 170 (= 385. Lob.) ad Charit. 434. Ruhnk. Orat. Gr. p. 89. Φυγαδευόμενος, Diod. S. 1, 710." Schæf. Mss. " Φυγαδεύω, Ejicio, Exterminio, sensu metaph., Heraclid. Alleg. 12. p. 42., 33. p. 109.: eodem modo φυγὰς,

4. p. 10." Schleusn. Mss.: Gl. Exulo, Fugio: * Φυγάδευσις· Fugitatio.] HINC Φυγαδεία, Exilium, quod Bud. affert e Greg. Naz. in Athan. Καὶ τὴν φυγαδείαν ὡς κάλλιστα διατίθεται. [Euphorio ap. Steph. B. v. Ἄσβωτος. Φυγαδεῖαι, Fugitivi, Profugi, LXX. Esdr. 4, 15. Ezech. 17, 21. * "Φυγαδευτέος, Exulandus, Jambl. V. P. 47." Wakef. Mss. "Φυγαδευτέον, Hemst. in Schraderi Emendd. p. 100." Schæf. Mss. * Φυγαδευτὴς, unde * "Φυγαδευτικὸς, Ad fugandum aptus, Clem. Alex. (Pæd. 2, 5.) p. 168." Kall. Mss. "Φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττειν, Phot. Lex. v. Μαστῆρες." Schleusn. Mss. Heliod. 8, 11. p. 335. * Φυγαδευτὴρ, unde * "Φυγαδευτήριος, Josephi Hypomn. 70. πόλεις, Civitates perfugii." Schleusn. Mss. Socr. Hist. Eccl. 3, 8. Hinc] NOMEN Φυγαδευτήριον, quod Bud. ab LXX. Interprr. ait in Paral. usurpari pro Urbe quæ habet asylum quo rei confugiunt et exules. Affert autem et ex Josue (20, 2. 3.) In VV. LL. Refugium. [LXX. Num. 35, 6. 2 Macc. 1, 56. 10, 14. Philo in Flacc. 988. Anna Comn. 12. p. 352.] Pro eod. dicitur * Φυγαδεῖον, τὸ, LXX. Num. 35, 15. * "Ἐπιφυγαδεύω, Dio Cass. 256(= 146.)" Wakef. Mss. * Συμφυγαδεύω, Una in exilium mitto, Jambl. V. P. 35. p. 218. Phot. Bibl. 517.]

His addo COMP. Κρησφύγετον, Refugium, Perfugium: licet primo dictum fuerit de Refugio quod habebant ii qui Minoem Κρῆτα, i. e. Cretensem, fugiebant. Exp. etiam Latebra, Asylum. Vide Etym. et Eust. Κρησφύγετον, inquit Bud., ἡ καταφυγὴ, Suffugium, Refugium, Effugium, Locus refugii, et Munitio subsidiaria, Herod. (5, 124. 7, 51. 9, 15.) et Lucian. (1, 718. 2, 358.) Aut etiam Subsidiaria defensio, s. Subsidium defensionis.

Πεφύγω autem, pro φεύγω, Fugio, est factum e med. PRÆT. Πέφυγα, ut docet etiam Eust., similia esse dicens, Πεπλήγω e πέπληγα, et Λελάθω e λέλαθα. Sed ap. Alcæum scribit legi ETIAM Πεφύγγω. ["Ad Il. Z. 488." Schæf. Mss.]

Φυγγάνω autem usitatius esse puto: quo itidem significatur φεύγω, Fugio. E Soph. (El. 132.) ξυνίημι τάδ', οὔτι με Φυγγάνει. Ubi φυγγάνει esse dicitur pro λανθάνει. Atque ita habebit eandem metaphoram hoc verbum, quam habet ap. Latinos interdum verbum Fugio, cum sc. dicitur Hoc non me fugit, pro Hoc non me latet. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. Brunck. Soph. 3, 532." Schæf. Mss.] Hinc et verbum COMP. Καταφυγγάνω, quod affertur ex Æschylo: invenitur autem et ap. Herod. [6, 16. Vide post Καταφεύγω.]

Ἀναφεύγω, Confugio, Refugio, VV. LL. absque ullo exemplo. Hes. exp. πάλιν φεύγω, Rursum fugio. E Xen. autem affert Bud. pro composito ἀποφεύγειν, et quidem metaphorice sumto, et significante Absolvi crimine: (Ἑλλ. 2, 3, 19.) Γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο. Loquitur autem de Theramene: [Fuga ascendo, K. Ἀ. 6, 4, 17. Elabor, E periculo evado, Ἑλλ. 6, 5, 38. "Plut. de Orac. Def. 737. Ἀναφεύγει καὶ ἀναλύει πολλάκις τὸ γινόμενον. Verum vitiosum videtur illud ἀναφ.: f. l. ἀνατεύχει vel ἀνατήκει." Gataker. Mss. * Ἀνάφευξις, Dio Cass. 75, 6.] Ἀνάφυξις Bud. e Plat. (de LL. 4. p. 713.) affert pro Effugium. [* Ἀναφυγὴ, Effugium, Æsch. Choëph. 940=930. Plut. Æmilio 16. "J. Poll. 5, 104. 6, 184." Kall. Mss.] In VV. LL. affertur ex Eur. (Iph. T. 871.) ἀμφέφυγες pro Evasisti, tanquam a THEM. Ἀμφιφεύγω, quod ibi exp. itidem Evado; sed ego reponendum potius existimo ἀμπέφυγες, quod sit pro ἀναπέφυγες: licet hujusmodi incrementum in aliis potius verbis reperiatur.

[* Ἀντιφεύγω, Alterius loco in exilium eo, Eur. El. 1091. Κοὐτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις. * Ἀντίφυγος, Stob. Serm. 6. p. 167. Sch.]

Ἀποφεύγω, Effugio, Evado: cum accus., ut ἀποφεύγειν νόσον Item. (840.) et ἀποφεύγειν θάνατον, Plato Apol. (29.) Μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξομαι θάνατον. Ex Eod. in Epist. 7. affertur fut. alterum, et quidem cum accus. δόξαν, ubi scribit, Οἴει δόξαν κακίας ἀποφευξεῖσθαί ποτε, et redditur, Te vitaturum. Apud Eund. de Rep. 1. legimus Sophoclem cuidam interroganti Πῶς ἔχει πρὸς τἀφροδίσια, et an οἷός τ' εἴη ἔτι γυναικὶ συγγίγνεσθαι, respondisse, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμένεστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών: nisi potius scr. est αὐτὰ ἀπέφυγον: ubi Cic. pro ἀποφεύγειν dixit Profugere. Ita enim de Sen. Bene Sophocles cum ex eo quidam jam confecto ætate quæreret, Utereturne rebus Venereis, Dii meliora, inquit; libenter vero istinc tanquam a domino agresti ac furioso profugi. Invenitur autem et gen. junctum verbum ἀποφεύγω, quem habet vi præpositionis, ut ap. Petr. 2 Ep. 1, (4.) Ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, quasi pro φυγόντες ἀπὸ τῆς φθορᾶς, ubi redditur Elapsi e corruptione. ‖ Ἀποφεύγω, cum accus. δίκην, vel γραφὴν, vel αἰτίαν s. εὐθύνας, potest alicubi reddi etiam unico verbo Absolvor, cum alioqui habeat et hic Evadendi s. Effugiendi signif. Aristoph. (N. 167.) Ἢ ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Plato, Καὶ ἐὰν μὲν ἀποφύγῃ τις τὰς εὐθύνας, αὐτῶν τῶν εὐθυνῶν κατηγορείτω, ἐὰν ἐθέλῃ. Apud Dem. autem (1021.) ubi observa etiam duos accus. Ἃς δίκας τοῦτον ἀπέφυγον παρόντα καὶ ἀντιδικοῦντα, Bud. vertit, Quibus judiciis hoc præsente et adversus me orante, ipse absolutus sum. E Plut. Rom. Ἀποφεύγει πατροκτονίας αἰτίαν, Absolvitur crimine parricidii. Apud Plat. legitur etiam (Apol. 25.) Μέλιτον ἀποπέφευγα pro ἀποπέφευγα τὴν ἀπὸ Μελίτου γραφὴν, vel τὴν ὑπενεχθεῖσαν ὑπὸ Μελίτου αἰτίαν. Sed interdum ἀποφεύγω pro Absolvor, sine ulla adjectione ponitur: Athen. (590.) Κρινομένη δὲ ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε. ["Ad Charit. 497=294. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 19. 142. Absolvor crimine, Thom. M. 893. Abresch. Æsch. 2, 107. Valck. Hipp. p. 275. ad Herod. 188. 475. Plut. Mor. 1, 532. Cum participio, Lucian. 3, 559. * Ἀποφευγέσκω, ad Herod. 189. Wessel. Diss. 144." Schæf. Mss. "Schol. Thuc. 1, 137. Ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, Portu relicto." Schleusn. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 492. * "Ἀποφευκτέον, Theod. Prodr. 385." Elberling. Mss.] Ἀπόφευξις, [s. * Ἀπόφυξις,] ἡ, Effugium, Evasio. Aristoph. N. 872. Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Viam qua possit ἀποφυγεῖν τὴν δίκην: de quo loquendi genere dictum modo fuit: [Σφ. 560. 643. "Wyttenb. ad Plut. 1, 241." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 720. * Ἀπόφευκτος, unde * Εὐαπόφευκτος, Schol. Aristoph. B. 848.] Invenitur et aliud verbale NOM. Ἀποφευκτικὸς, quod sonare videtur Effugiendi s. Evadendi peritus, Qui talis est ut facile vel libenter evadat. At in VV. LL. e Xen. Apol. Socr. 3. pro Fugiendus, Vitandus: perinde quasi ἀποφευκτικὸς i. sonare posset q. φευκτέος. Ἀποφυγὴ, ἡ, Effugium, Evasio, Evitatio, e Plat. Epist. 7. Κακῶν ἀποφυγή. Et ex Alex. Aphr. Πρὸς ἀποφυγὴν κρύους, Ad frigus vitandum. Item ἀποφυγὴ δίκης, ut dicitur ἀπόφευξις δίκης ab Aristoph. itidemque dici solet ἀποφεύγειν δίκην. Plut. Apophth. Εἰπὼν εὔηθες εἶναι τὸ, δίκην ἔχοντα, ζητεῖν ἀποφυγὴν, ἐξὸν φυγεῖν. Ubi tamen non minus commode legeretur ἀποφυγεῖν. ["Valck. Hipp. p. 275. Phalar. 250. De reo, Thom. M. 893." Schæf. Mss. * Ἀποφυγγάνω, Absolvor in judicio, Dem. 644. Themist. 220. * Διαποφεύγω, Synes. 30. * Συναποφεύγω, Basil. 3, 611.

Διαφεύγω, Effugio, Evado, Evito: ut de sole ap. Plut. de Def. Orac. Ὅταν διαφύγῃ τὰ νέφη. Et διαφεύγειν κακόν τι, et διαφεύγειν τὴν συμφορὰν, Isocr. Idem dixit etiam διαφυγόντες τοὺς κινδύνους. Sed et sine accus. ap. Thuc. non semel pro Evadere s. Effugere periculum, Elabi. Item pro Evadere mortem, 2, (49.) Item ap. ipsum Isocr. sine accus. in Bus. Enc. Οὐ μὴν ἀτιμώρητοί γε διέφυγον. Jungitur et aliis accus. ut Aristoph. N. (442.) Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι. Et διαφεύγειν δίκην s. τὴν δίκην, vel τὰς εὐθύνας, sicut ἀποφεύγειν. Plato de LL. 12. Τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγουσιν. Item cum infin. e Plut. Rom. Οὐ διέφυγε παθεῖν. Ex Herod. autem cum accus. infinitivo sequente, Διαφυγὼν τὸν Δαρεῖον μὴ ἀπολέσθαι. Item διαφεύγειν ἔκ τινος εἴς τι, Elapsum ex uno ad aliud transire. E Plat. in VV. LL. Διαφεύγω ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθόν. ‖ Dicitur præterea ἡμᾶς διαφεύγειν aliquid, quo excidimus, quod sc. nobis elabitur, velut e manibus. Estque ita

usus Æschin. (89.) Interdum διαφεύγειν dicitur quod nobis e memoria elabitur et excidit, quod memoriam nostram velut effugit, (a Plauto autem dicitur ipsa etiam memoria aliquem effugere,) aut simpliciter quod nobis excidit; nam hac signif. dicitur etiam Excidere sine ulla adjectione. Sic Isocr. et post eum Plut. ["Markl. Iph. p. 397. Boiss. Philostr. 383. ad Herod. 457. 475. Fischer. Ind. Palæph. Fut., Plut. Mor. 1, 234. Oxon. Οἱ διαφεύγοντες, οἱ διαφυγόντες, Schneid. Anab. 344. 359." Schæf. Mss. "Suid. v. Σέξτος, ubi loco impressi, Ὧν ἐκεῖνος διεπεφύκει, judice Kust., necessario leg., Ἃ ἐκεῖνον διεπεφύγει. Cf. Soph. Œd. T. 394." Schleusn. Mss.] "Διαφυγετεῖν, Hes. παρ' "ἐλπίδα σωθῆναι, Præter spem servari e periculo, "i. e. Elabi et effugere e periculo:" [videtur leg. διαφυγεῖν. * Διάφευξις, Thuc. 3, 23. Dio Cass. 244, 98. 582, 25. "Bekk. Anecd. 438." Boiss. Mss. * Διάφυξις, Plut. T. Graccho 5. * Διάφευκτος s. * Διάφυκτος, unde * "Ἀδιάφυκτος, Binii Conc. Gen. 2, 32." Kall. Mss.] "Δυσδιάφευκτος, Qui vix effugi "potest, Ægre evitabilis. A Suida δυσδιάφευκτον "exp. δυσχερῶς λανθάνον." [* Δυσδιάφυκτος, Cyrill. Alex. in Hos. 9. p. 127. * Εὐδιάφυκτος, in Es. 55. p. 783.] Διαφευκτικός, sicut ἀποφευκτικός, Effugiendi peritus s. Evadendi, Qui talis est ut facile evadere possit. In VV. LL. Fugax. [Lucian. Timone p. 42.] Διαφυγή, ἡ, Effugium. Plato de LL. 5. Ἄλλη δ' οὐκ ἔστιν οὔτ' εὑρεῖα οὔτε στενὴ τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. Διαφυγγάνω, i. q. διαφεύγω. E Thuc. Διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, de iis qui absolvebantur: [7, 44. Heraclitus ap. Plut. Consol. 38. * Συνδιαφεύγω, Dio Cass. 560.]

Ἐκφεύγω, Effugio, Elabor. Xen. Ἑλλ. 1, (5, 8.) Τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Interdum cum accus. ut ἐκφεύγειν νόσον, θάνατον: quod legitur et ap. Hom. Plato Apol. (29.) Τὸ ἀποθανεῖν ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. ‖ Habet ἐκφεύγειν eum quoque usum quem verbum Effugere, cum dicitur aliquid effugere aciem oculorum. Plut. de Animi Procr. Ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. At Diosc. non dixit, Τὰ φάρμακα ἃ ἐξέφυγεν ἡ ὀξύτης τῆς ἐνεργείας, sed inversa orationis structura, ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, quod redditur Venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. ‖ Item ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur, sicut et διαφεύγειν, id quo excidimus, quod sc. nobis elabitur velut e manibus, Quod nobis excidit, Dem. (29. 182.) Habet vero et propriam Excidendi s. Elabendi signif., Il. Ξ. (407.) Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. ["Wakef. Phil. 1044. Abresch. Æsch. 2, 95. 107. Luzac. Exerc. 123. Brunck. Aristoph. 3, 111. Heyn. Hom. 4, 246. Boiss. Philostr. 383. Schneid. Anab. 79. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 291. De reo, Thom. M. 892. Φεύγων ἐκφεύγει, ad Herod. 450. Ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος, Eur. Phœn. 1688. P. Οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ εἶναι, Plato Phædro 350. Μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, Xen. K. Ἀ. (1, 3, 2.) p. 23. Schn., ubi Cod. omittit μή." Schæf. Mss. * "Ἔκφευξις, Effugium, Apollon. Lex. v. Ἀλεωρή." Schleusner. Mss. Melamp. Phys. p. 453. κακῶν. * "Ἐκφεύξιμος, Schol. Apoll. Rh. 1, 246." Kall. Mss. * Ἔκφυξις, Symm. Ps. 54, 9. "Heyn. Hom. 6, 285." Schæf. Mss. * Ἔκφευκτος, s. * Ἔκφυκτος, unde] "Ἀνέκφευκτος, "Qui effugi non potest: item Qui non effugere: ut "ap. Plut. περὶ Δεισιδ. (166.) de mancipiis, Πόσῳ δὲ "δεινότερον οἴεσθε πάσχειν αὐτοὺς ἀνεκφεύκτους, ἀνα-"πυδράστους, ἀναποστάτους;" [Diod. S. 20. p. 761, 40. * Ἀνέκφυκτος, Appian. B. P. 148. * "Δυσέκφευκτος, Schol. Eur. Hipp. 678." Kall. Mss. Manetho 4, 477. Polyb. 1, 77, 7. ἀπορία. "Ad Charit. 735. (* Δυσέκφυκτος, unde) * Δυσεκφύκτως, Jacobs. Anth. 7, 355. (Anal. 2, 238.)" Schæf. Mss. * "Ἐκφευκτικός, Schol. Aristoph. Πλ. (29.) 63." Boiss. Mss. "Ἐκφευκτικοὶ λόγοι δαιμόνων, Libri de fugandis dæmonibus, Joseph. Hypomn. 74." Schleusner. Mss.] Ἔκφυγή, Effugium, ἀποφυγή, διαφυγή. Sed ἀποφυγὴ ceteris duobus usitatius esse puto. [Schol. Soph. Aj. 939. * Ἐκφυγγάνω, Themist. p. 14. Bekk. Anecd. 95. Hippocr. 467, 29. 470, 12. 478, 37. * Ὑπεκφυγγάνω, 466, 5. * Ἀπεκφεύγω, Nonn. D. 42, 200.] Διεκφεύγω, ITEM Ὑπεκφεύγω. In VV. LL. διεκφεύγω exp. Clam subterfugio: quæ tamen signif. potius convenit τῷ ὑπεκφεύγω: quod certe in Iisd. redditur Clam fugio, Subterfugio, Elabor. Afferturque ὑπέκφυγε pro ὑπεξέφυγε ex Hom. (Il. E. 22. Od. Ψ. 320.) et Eur. At in διεκφεύγω videtur διὰ aliquam Transeundi signif. habere. ["Διεκφεύγω, Markl. Iph. p. 397. ad Diod. S. 2, 180." Schæf. Mss. * Ἐπεκφεύγω, vitio operarum pro ὑπεκφεύγω in quibusdam Edd. Il. Υ. 191. * Κατεκφεύγω, Eur. Cycl. 440. * Προεκφεύγω, Plut. 7, 27. * "Συνεκφεύγω, Philostr. Imag. 2, 2. p. 813. Καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἱρήσεις, πολλοὺς δὲ ἄνδρας ἀποκτενεῖς, θέων, ὅσα καὶ συνεκφευγοντες, quæ contexta qui sana credat, nemo puto reperiatur. Neque conclamato h. l. Codd. Mss. auxilio veniunt. Eorum enim, quos ego Parisiis inspexi, duo tantum 1696. et 3019. a vulgata nonnihil discedunt, συνεκφεύγονται exhibentes: præterea Cod. 1696. θεὸν pro θέων. Quamdiu non certiora allata erunt, quæ nos divinarimus, edidisse nusquam pigebit. Corrigimus enim, ἀποκτενεῖς, διώκων καὶ συνεκφεύγοντας." Osann. Auctt. Lexx. Gr. 152. Ὑπεκφεύγω, vide supra una cum Διεκφεύγω. "Valck. Phœn. p. 219. ad Od. M. 216. Porson. Med. (985.) p. 72. ad Charit. 782." Schæf. Mss. * Ὑπερεκφεύγω, Hippocr. 482, 14.]

[* Ἐπιφεύγω, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] "Ἐπίφευκτος, "Fugiendus, Aversandus, VV. LL." ["Ἐπιφευκτὸς, cui opp. σπουδαστὸς, Aristot. Nicom. 9, 14." Schn. Lex. * Ἀνεπίφευκτος, Argum. Aristoph. Θεσμοφ. p. 473. Kust. * Κατεπιφεύγω et * Συνεπιφεύγω, quæ afferunt Lexx., suspecta esse possint; nata videntur e prava formatione temporum Κατεπεφεύγειν et Συνεπεφεύγειν, quæ sunt prætt. plusquamperf. verborum Καταφεύγω et Συμφεύγω. Vide Schn. Lex. v. Συνεπιφεύγω.]

Καταφεύγω, Confugio, Dem. (231.) Καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Sic Plut. Κατέφυγον ἐπὶ τὸν Κάμιλλον. Apud Eund. cum πρὸς in Themist. Junxit Dem. (793. 852.) et præpositioni εἰς. Dicitur vero et cum accus. loci, ut Καταφεύγω ἐπὶ λόφον, Xen. Et ἐνθάδε καταφεύγοντας, ap. Eund. Sed pro accus. personæ, præfixa præp. Plut. dativum etiam dedit huic verbo, in Hell. Τῷ Ἡρακλεῖ κατέφυγε. ["Villois. ad Long. 121. ad Herod. 291. (2, 113.)" Schæf. Mss. Liban. 4. p. 405. Ἀθῷος ἀπῆλθεν, εἰς οἶνον καταφυγὼν ἢ θυμὸν ἢ προπέτειαν ἢ λήθην. Dio Cass. 320. Ἐς τὰ Τιφατρηνὰ ὄρη κατεπεφεύγει.] Καταφυγή, ἡ, Perfugium, Refugium, Suffugium. Isocr. (Evag. 21.) et Æschin. [72. "Toup. Emendd. 1, 78. Musgr. Or. 1203." Schæf. Mss.] UNDE Καταφύγιον i. q. κρησφύγετον, (de quo antea dixi,) in VV. LL. [Lobeck. Phryn. 519.] Ibid. habetur ETIAM Κατάφευξις pro eod. [Thuc. 7, 38, 41.] Apud Plut. autem (p. 290.) legitur et adj. NOMEN Καταφύξιμος, (ut supra φύξιμος,) pro Eo ad quem est perfugium. ["Cattier. Gazoph. p. 28." Schæf. Mss. * Καταφευκτὴρ, * Καταφευκτήριος, unde * Καταφευκτήριον, τὸ, Basil. 3, 134.] Καταφυγγάνω i. q. καταφεύγω, ex Æschine (83.) sicut διαφυγγάνω ap. Thuc. legitur. [Herod. 6, 16.] Προκαταφεύγω, Ante s. Prius s. Prior confugio. "Item Effugio, Fuga me "in tutum recipio ante. Thuc. 3, (78.) Καὶ ἅμα τὰς "τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν." At in VV. LL. Prius fugio, Fugam occupo, Confugio: in qua exp. vacabit præp. πρό: at in illis, vacabit, κατὰ in καταφεύγω. Fortasse autem scriptum est προκαταφεύγω pro προσκαταφεύγω. [Thuc. 3, 78. Προσκαταφεύγω, Suid. 2, 224. * Συγκαταφεύγω, Dio Cass. 80. Athen. 593. Joseph. A. J. 3, 8, 4.]

[* Παραφεύγω, unde παραφυγεῖν, poetice παρφυγέειν, Od. M. 99. * "Παραφυκτὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 70." Schæf. Mss. * Παρφυκτὸς, Pind. Π. 12, 53. τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν.]

Περιφεύγω, Ita fugio ut ad extremum evadam, Ad extremum evado et superstes sum, ut περιγίνομαι. Demosth. (1256.) Ὥστε μήτε τοὺς οἰκείους, μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾷν περιφευξεῖσθαί με: (1265.) Ἡνίκ' ἐγὼ ἀσθενῶν κατεκείμην, οὐκ εἰδὼς εἰ περιφευξοῦμαι. Plato de LL. 3. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες εἶεν ἂν νομῆες. Bud. ["Jacobs. Anth. 7, 267. 9, 181. Cattier. Gazoph.

87. Wakef. S. Cr. 4, 147. Il. M. 322. ad Charit. 282." Schæf. Mss.] A

Προσφεύγω, Fugio ad, Confugio. Dicitur tamen potius προσφεύγω σοι, quam προσφεύγω σε, quasi φεύγω πρός σε. Plut. Solone, Προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Sic Greg. Naz. Προσφεύγειν τῇ θείᾳ τραπέζῃ. Et Basil. ἡγεμόνι. Apud Herodian. autem (3, 9, 4. 5, 3, 24.) Polit. vertit Transfugere. Vide Πρόσφυξ. [Symm. 1 Sam. 29, 3. * "Προσφευκτέον, Nilus Epist. 186." Boiss. Mss.] Πρόσφυξ, υγος, ὁ, ἡ, Qui confugit ad aliquem: unde πρόσφυγες pro Clientibus, in Pand. qui sc. habent suos συνηγόρους, inquit Bud. ut Ὁ δι' ἀπλησταίαν τῷ οἰκείῳ συνθέμενος πρόσφυγι συνήγορος. Et generalius etiam οἱ πρόπολοι, θεράποντες, ex Aristoph. Schol. Sic τριάδος προσκυνηταὶ, et θεότητος πρόσφυγες ap. Greg. Naz. Quemadmodum autem προσφεύγειν dixi alicubi reddi Transfugere a Polit. ap. Herodian., sic et πρόσφυγα nonnullis in ll. reddi Transfugam sciendum est, aut Perfugam. Sed ap. eund. Herodian. (5, 3, 18.) Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης, idem Polit. πρόσφυγες vertit Roma profugi; at Bud. jungens πρόσφυγες cum gen. Μαίσης, dicit esse qui alibi per participium dicantur προσφυγόντες, quasi ad eam profugi. Hes. certe πρόσφυγα exp. per partic. καταφυγόντα. ["Const. Manass. Chron. p. 24. Planud. Ovid. Met. 15, 506." Boiss. Mss. "Wakef. Eum. 260. Vales. ad Theodorit. p. 49. Ammon. 111. Fischer. Ind. Palæph. v. Αὐτόμολος." Schæf. Mss. "Transfuga, Proditor, Suid. v. Αὐτόμολος." Schleusn. Mss.: Gl. Cliens. * Προσφυγή· Clientia, Clientela. * Πρόσφυγος, i. q. πρόσφυξ, Æsop. Fab. 39. August. * Προσφύγιον, Refugium, Inc. 2 Sam. 19, 42. "Anna C. 52. Jo. Malal. 2, 229. 241." Elberling. Mss.]

Προφεύγω, Profugio. Est autem Poetarum potius quam aliorum Scriptorum illud verbum, et quidem in aoristo præsertim usitatum. Interdum vero est Effugio; nam προφυγόντα ap. Hom. alicubi exp. etiam ἀποφυγόντα. ["Ad Herod. 291." Schæf. Mss. Il. Ξ. 81. Βελτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἤπερ ἁλώῃ. Προφύγησιν et προφύσησιν conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 46. * "Πρόφυγος, Profugus, Jo. Malal. 2, 215." Elberling. Mss. * Ἀποπροφεύγω, Meleager Ep. 10. Orac. Laii, Euripidis Phœn. præfixum. "Epigr. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 38." Kall. Mss. * Ἐκπροφεύγω, Synes. 327. "Jacobs. Anth. 7, 351." Schæf. Mss. * Παρεκπροφεύγω, Il. Ψ. 314.] Ὑπεκπροφεύγω, Clam profugio, effugio, Suffugio, etiam simpliciter, Effugio, Elabor. Hesiod. (Ἀ. 42.) ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα, [Anal. 3, 208.]

"Συμφεύγω, Una fugio," [Lucian. 1, 634. 2, 45. Zosim. 4, 20. p. 386., 24. p. 399., 45. p. 463., 49. p. 473. Plut. Marcello 9. Arrian. Exp. Alex. 1, 2. Eur. Phœn. 1673. Heracl. 26. Joseph. A. J. 12, 8, 1. * Συμφύγιον, Gl. Confugium.]

[* Ὑπερφεύγω, Hippocr. 468, 18. 470, 30. 483, 51. Æsch. Pers. 102. Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.]

Ὑποφεύγω, Suffugio, Clam fugio, Subterfugio. Thuc. 7. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἐκπεπολιορκημένῃ ἐῴκεσαν ὑποφευγούσῃ. Utitur et alibi. Plut. Ὑποφεύγων τὰς Εὐμενίδας. Apud Eund. pro Evito. ["Ad Eur. Hel. 20. * Ὑποφευγέσκω, Wessel. Diss. Herod. 144." Schæf. Mss. * Ὑποφυγή, Gl. Superfugium, Joseph. A. J. 8, 5, 2. * Προϋποφεύγω, Suid. v. Διώκειν.]

¶ Φύζα Ionice, Fuga, præsertim vero Fuga cum pavore et trepidatione. Talis autem ut plurimum esse solet: unde Trepidam fugam sæpe dicunt Lat. Poetæ. Od. Ξ. (269.) Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν. Il. I. (2.) αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Θεσπεσίῃ ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη. ["Jacobs. Anth. 9, 320. Heyn. Hom. 5, 524." Schæf. Mss. De accentu, Spitzner. de Versu Gr. Her. 35. 176.] HINC Φυζαλέος, ITEM Φυζακιὸς, Pavidus, Timidus: ut φυζακιναὶ ἔλαφοι. Vide Etym. Suid., Hes. et Eust. At VV. LL. φυζακινὸς duobus modis depravarunt, in φυζανικὸς et in φυζακικός: in quibus exp. etiam Fugax. ["Φυζαλέος, Jacobs. Anth. 9, 320. Φυζακινὸς, Heyn. Hom. 6, 387." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 1, 442." Boiss. Mss.] "Φυζικὸς, Fugitivus: Φυζιμος, Fugiendus: Φύζινος, Timidus, Meticulosus: Φύζιον, Refugium, Asylum: Φύζις, Fuga. Hæc in VV. LL. absque ullo testimonio. Videtur autem Φύζινος e φυζανικὸς esse depravatum." Apud Hes. legitur ETIAM Φύζηλος, quod exp. itidem δειλὸς, Timidus. Apud Eund. habetur VERB. Φυζάναι, quod exp. φυγεῖν, Fugere. Item δειλιάσαι. Apud Eust. autem legimus, IONICE, (sed dicit οἱ νεώτεροι Ἴωνες,) Φύζω dici pro φύγω, unde PRÆT. Πέφυζα itidem pro πέφυγα. A quo est particip. πεφυζότες ap. Hom. Sed addit, dicturum etiam quempiam, e πεφυγηκότες factum esse, quod sit a φυγῶ, φυγήσω. Il. Φ. init. Τῇ ῥ' οἴγε προχέοντο πεφυζότες, ubi idem Gramm. dicit videri per sync. esse factum, hoc modo, Φυζῶ, φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς: intelligens sc. ex hoc esse πεφυζὼς per sync. Legitur vero illud πεφυζότες et ap. Apoll. Rh. 2, (1083.) πεφυζότες ἠερέθοντο. ["Nicander ap. Athen. 7. (Θ. 825.) ἁλιῆας dicit εἰς ἅλα φυζηθέντας, Piscatores in mare fugientes." Schw. Mss.]

B

"ΦΕΨΑΛΟΣ, Scintilla, Scintilla parva, Schol. Æsch. Pr. (362.) Aristot. Meteor. 2. Τελος δὲ ὄγκου ῥαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. Sed φέψαλλον gemino λ ibi scriptum est, cum ap. Aristoph. quoque legatur cum unico, Ἀ. (279.) Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται:" [668. Σφ. 227. "Thom. M. 862. Kuster. Aristoph. 120. ad Mœr. 292. 396. * Φέψελος, ibid." Schæf. Mss.] "Ἀφεψάλου, Hes. exp. ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ: nam φέψαλος dicitur Scintilla." "Φεψαλόω, In scintillas converto, Comburo. A cujus passivo Φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη ap. Æsch." [Pr. 362. "Matth. ad Gloss. Min. p. 14." Schæf. Mss. "Nicet. Eugen. 5, 240." Boiss. Mss. "Affertur autem et Φεψάλυξ ex Archilocho." ["Ad Mœr. 292. 331. 397. Thom. M. l. c. Kuster. l. c." Schæf. Mss. Lycophr. 178. Polyb. 1, 48. Ἀποσκοτουμένους ὑπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς φερομένης λιγνύος καὶ τῶν φεψαλύγων, ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας. Aristoph. Λ. 107. Ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.]

C

[ΦΕΩΣ, ὁ, Planta, i. q. στοιβὴ, Theophr. H. Pl. 6, 1, 3. 6, 4, 1. 6, 5, 1. 2. vide Schn. Ind. Theophr. * Ὑπόφεως, var. lect. Diosc. 4, 68. Cf. Ἱππόφεως.]

"ΦΗΝΗ, Ossifraga, Gaza ap. Aristot. (H. A. 8, 3. 9, 43.) Est autem avis major quam aquila, estque illi color e cruore albicans. Vide Eust. ap. Hom." [Od. Γ. 372. Π. 217.] "Dicitur et Φίνις." [Gl. Ossifraga, Sanqualis, Fulica. "Pierson. Veris. p. 6. ad Anton. Lib. 45. 131." Schæf. Mss. Avis Minervæ sacra, Ælian. H. A. 12, 4. Fulica, Petrus Damianus Epist. 2, 18. p. 258. Vide Schn. ad Aristot. H. A. T. 4. p. 160. et ad Friderici II. Reliqua p. 93.] "Φίνις, Ossifragus Latine, teste Diosc. 2." [58. "Pierson. Veris. p. 7. ad Anton. Lib. 45. Verh." Schæf. Mss.]

D

"ΦΗΡΕΑ, ap. Hippocr. Nervorum tumores et tensiones oblongiores. Sic dicti putantur a satyris, quos Iones φήρεας vocant, et pingunt finguntque habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivent, quod ἐν ταῖς Φηραῖς, civitate Peloponnesi, tumores ii sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas est Thessaliæ. Hæc Gorr. In VV. LL. exp. Oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, Prælongi sub auribus glandulosi tumores. Vide Gal. Comm. 3. in 6. τῶν Ἐπιδημιῶν, (Aph. 10. s. 3.) nec non in Lex. Hippocr. ubi pro φηρεακτικῶς reponendum videtur φήρεα κτητικῶς." ["Heringa Obs. p. 60." Schæf. Mss.]

"ΦΗΡΟΣ, Antiquorum deorum cibus, Hes." [ap. quem vide nott. * Φῆρον, βρῶμα θεῶν, Arcad. 122.]

ΦΘΑΝΩ, item inusitatum thema Φθάζω, cujus usitatum est Fut. φθάσω, et Aor. 1. ἔφθασα, item

Præt. ἔφθακα, (propter euphoniam, pro πέφθακα, ap. Atticos,) Aor. 2. ἔφθην, tanquam a th. Φθῆμι, [unde Φθὰς, Herod. 3, 71.] Est autem Φθάνω, Prævenio, Anteverto, Occupo. Herod. (7, 161.) Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Ex Eod. affertur, Ἔφθησαν πολλῷ οἱ Σκύθαι τοὺς Πέρσας. Thuc. 3. Φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. Et φθάνειν τὴν φήμην, item φθάνειν τὴν ἐλπίδα, Herodian. (2, 11, 5. 15, 5.) Et φθάσαι τὸν λογισμὸν, Rationi antevertisse: de eo qui ira præcipiti aliquid egit: quod Bud. affert e Dem. (526.) postquam dixit φθάνω esse Occupo, Anteverto, προκαταλαμβάνω. Sed frequentissimus est hujus verbi usus cum partic.: quæ constr. non itidem respondet ei quam habent Lat. verba Prævenio et Anteverto. Od. Π. 383. Ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Ἢ ἐν ὁδῷ, ubi φθέωμεν Eust. esse dicit pro φθῶμεν, i. e. προλάβωμεν. Reperitur certe et in aliis plerisque hujus Poetæ ll. cum hac constr., eandemque et in soluta oratione sæpe habet, ut φθάνω ἀναβάς, quod e Xen. affertur pro Ascendo prior. Herodian. (2, 8, 18.) Καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Sed et cum præs. temp. particip., ut φθάνω ποιῶν, quod e Xen. affertur. Ex Eod. Bud. affert, Ὃς ἂν φθάνῃ τοὺς φίλους εὐεργετῶν, quod exp. ὁ ὑπάρξας τῆς εὐεργεσίας. Additque Thuc. cum partic. passivo, Ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, Ne insidiis occupentur. Liv. autem hoc imitatus, junxit verbum Occupo non quidem participio, sed infinitivo, Occupant bellum facere, Occupat transire. || De φθάνω autem habente infin., dicetur paulo post. Sciendum est porro interdum post participium poni particulam πρὶν, ut, Φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν ψοφῆσαι, ex Aristot. Probl. Ex Eod. Φθάνει πηγνὺς πρὶν ἀπῶσαι. Et e Xen. (K. Π. 2, 4, 17.) Φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους πρὶν κ. τ. λ. Item præfixo adverbio πρόσθεν huic verbo, ex Eod. (3, 1, 11.) Πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ, πρὶν τοῦτον τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι. Sed et cum πρότερον, sequente ἢ, non πρὶν, ap. Herod. 6. Ἀλλ' ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου ἢ σφι ἵλεων γενέσθαι τὸν θεόν. Affertur vero et h. l., in quo pro infin., quem præcedit particula πρὶν, habetur participium præfixam habens voculam ἢ: e Plut. Galba, Ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν: si quidem hanc lect. mendo carere existimemus, et sequamur interpr. istam, Priusquam quod sperabant assecuti sunt, eos absumserunt. Sed interdum alium usum habet hoc verbum cum partic.; nam ἔφθην ποιήσας dicitur etiam pro ἐποίησα. Athen. (536.) Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. Sic Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 12.) Ἔφθη κατακωλυθεὶς pro κατεκωλύθη. Et Synes. Ἐφθάκειν πυθόμενος, Audieram. Themist. Phys. 2. Καθάπερ ἐφθημεν πολλάκις προειρηκότες. Ita Bud. qui etiam inserit exemplum ejusd. usus verbi hujus, sed juncti cum præsente, ex Aristot. de Gener. 1. Νέοις δὲ οὖσιν οὐκ ἐνυπάρχει τὸ σπέρμα διὰ τὴν αὔξησιν· φθάνει γὰρ ἀναλισκόμενον πᾶν, pro ἀναλίσκεται. Illum autem alterum usum, quem habet cum partic., eundem habet nonnunquam et cum infin., sed præsertim particula πρὶν sequente itidem. Plut. Apophth. Ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Et ex Aphr. Probl. 2. Φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὁ χυμὸς πρὶν γεννῆσαι τὴν διάθεσιν. Et 1. Φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν δράσωσι. Dixi autem, sequente præsertim particula πρὶν, quoniam cum præfigitur particula οὐ verbo φθάνω, sequente infin., sicut et sequente participio, peculiarem quendam usum habet. Usum autem hujus verbi, inquit Bud., addemus, qui non minus obvius est: quare multis utar exemplis. Signif. enim aliquando καταλαμβάνω καὶ παρακολουθῶ, Assequor quod efficere contendi; et aliud præterea, quod non satis uno verbo exprimi potest. Dem. (1319.) Οὐ γὰρ ἔφθη μοι συμβασα ἡ ἀτυχία, καὶ εὐθὺς ὥσπερ φυγάδος ἤδη μου ὄντος καὶ ἀπολωλότος, τούτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, Ut enim primum ea calamitate afflictus sum, protinus isti, tanquam jam me extorri patria facto et fortunis everso, in gurgustium agreste invaserunt, ac diripere omnia quæ intus erant et exportare aggressi sunt. Isocr. Paneg. Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες, ἧκον ἀμυνοῦντες, At isti simulac audiverunt, omnibus aliis curis posthabitis suppetias venerunt. Hanc elocutionem hoc modo, ut ego existimo, enuntiare solet Cic., ut 1 de Div., Non enim sunt dii, nec significant futura; sunt autem dii; significant ergo. Quibus subjungit interpr. Græcam, quam ap. eum videndam tibi relinquo. Affert deinde h. Dem. l. (745.) Εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτους, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον, Fieri non potest quin, vel, ut non, hæc multitudo serviat his belluis. Et paulo post affert hæc Gregorii Naz., de Trinitate loquentis, Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundat: tria dividere non possum quin continuo ad unum referar. Isocr. περὶ Ζεύγους (15.) Τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, Deinde protinus nos in servitutem redegerunt. His autem subjungit locos similes illi Dem. l. c., in quibus sc. habetur itidem optativus hujus verbi, præcedentibus particulis οὐκ ἄν. Et primum quidem e Plat. Phædone (49.) Ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, Atqui omnino igitur id facies, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. Apud Eund. in Symp. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. Omnino igitur id faciam, inquit Alcibiades. Et ex Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, Jamjam audies. Sed hi ll. latius ibi descripti habentur. In VV. LL. e Plat. Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, pro Non effugies quin convivio nos excipias. Sic e Luciano, Οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων, Nunquam effugerit quin me vatem dicat. Ibid. ex Aristoph. Πλ. (485.) Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε, Causam dicere nullam potestis quin hoc faciatis: ["Non poteritis effugere quin hoc patiamini." Brunck.] Sic ex Eur. (Alc. 665.) φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, (sed animadverte οὐκέτ' ἂν, non οὐκ ἂν,) Causam haud dices quin tibi sint gignendi liberi. Aliæ quoque afferuntur interpretationis formæ; nam rursus ex Aristoph. (Πλ. 875.) Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις, pro Omnino in forum te venire necesse est. ["Per interrogationem accepit Brunck., ut sensus sit, Nonne occupabis, maturabis in forum ire? cf. ejusd. Brunckii notam ad Aristoph. Πλ. 1133. Possis vero perinde absque interrogatione intelligere, Non nimis maturare poteris in forum abire. Ut ibi Comicus ad formulam οὐκ ἂν φθάνοις ἰὼν vocem ταχέως adjecit, sic Herod. 7, 162. τὴν ταχίστην adjecit, Οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι; Nonne maturabitis quantocyus domum redire? sive, Non nimis maturare poteritis quantocyus domum redire: i. e. Quantocyus hinc abite! Posteriores Scriptores hujusmodi additamentum, ταχέως aut τὴν ταχίστην, utpote superfluum omiserunt. Ceterum diversam prorsus explicandæ hujus formulæ οὐκ ἂν φθάνοις rationem ineundam censuit Herm. ad Viger. Not. 204. (p. 746.) verbo φθάνειν Cessandi notionem tribuens." Schw. Mss.] E Luciano quoque rursum, (3, 366.) Οὐκ ἂν φθάνοις Ἐμπεδοκλεῖ ἐγκαλῶν, pro Cogeris et Empedoclem accusare, Non poteris non accusare. Ibid. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων e Xen. affertur interrogative positum pro οὐκ ἂν λέγοις, ubi scribit, (Ἀπ. 2, 3, 11.) Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων εἴτι ᾔσθησαι φίλτρον ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν; sed h. l. ita exponendo, conveniet, si quis interrogationem demat, cum iis quæ paulo ante allata fuerunt, in quibus nimirum habentur ἔφθην ποιήσας pro ἐποίησα, et φθάνει ἀναλισκόμενον pro ἀναλίσκεται, atque alia. Ceterum Bud. illis superioribus subjungit, dici οὐκ ἂν φθάνοις et alia signif., sc. pro eo quod est, Propositi summam non assequeris, Voti compos non eris; affertque exemplum ex Epist. quadam Solonis ad Periandrum, in quo οὐκ ἂν φθάνοις reddit et alio modo, eod. tamen sensu, sc. Exitum res non inveniet.

Φθάνω, Pervenio. Il. I. (502.) de Ate loquens,

φθάνει [al. φθανέει] δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. Naz. Κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Et ἄνω φθάνειν ap. Eund. In sublime evadere, Bud.

"Ἔφθην, Præveni, Præverti, Anteverti, a φθάνω "s. φθῆμι, Plut. Popl. Ἔφθη πρὸ τῶν πυλῶν ἐκβοηθή-"σας."

"Ἐφθάκει, Prævenerat, Præverterat, Anticipa-"rat, a φθάνω, Plut. Galba, Ἐφθάκει προειληφὼς "ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀβίννιον."

["Φθάνω, Thom. M. 765. 893. 895. ad Charit. 99. 600. Eur. Phœn. 1286. Herc. F. 988. 998. Musgr. 991. Iph. T. 245. Markl. p. 311. Musgr. Andr. 862. Wakef. S. Cr. 2, 126. 3, 17. 150. 4, 32. 155. 210. Trach. 678. ad Diod. S. 2, 127. ad Dionys. H. 2, 768. Boiss. Philostr. 540. Heyn. Hom. 6, 129. Jacobs. Anim. 49. 303. Exerc. 1, 64. Anth. 8, 360. 374. 9, 89. Diosc. 32. Bianor 5. et Jacobs. Strato 99. Herod. 492. Bibl. Crit. 2, 3. p. 106. Clark. ad Il. B. 43. Λ. 51. ad Mœr. 396. ad Herodian. Philet. 452. Gronov. ad Cebet. 104. Valck. Phœn. p. 358. Toup. Opusc. 1, 547. Emendd. 2, 349. Zeun. ad Xen. K. Π. 340. Conf. c. φθονῶ, ad Diod. S. 2, 402. Cum infin., Aristoph. N. 1384. Eur. Med. 1166. Pors., Lucian. 1, 391. 854. ad Diod. S. 1, 277. 2, 281. 616. Heyn. Hom. 4, 128. Plut. Alex. p. 124. 125. Schm., Bengel. ad Chrys. 483. Crus. ad Suet. 2. p. 315. Epigr. adesp. 747. Dionys. H. 1, 114. 206. 305. 549. 584. 2, 783. 788. Alciphr. 266. 362. Zeun. ad Xen. K. Π. 254. Bibl. Crit. 3, 2. p. 22. Toup. Opusc. 1, 298. ad Xen. Eph. 260. Cum partic. pass., ad Xen. K. Π. 237. (Plut. Sulla 29. 37. Φθ. in participio cum alio verbo finito, ad Xen. Eph. 192. ad Lucian. 1, 443. De augm. perfecti et plusquamp., Thom. M. 397. De quant., Heyn. Hom. 5, 644. 8, 842. Sequ. ἢ, ad Od. Λ. 58. Φθ. ἐπὶ, Brunck. Soph. 3, 427. ad Mœr. 267. (Valck. Schol. in N. T. 1, 196.) μέχρι τινὸς, Memnon p. 36. Orell. (Ptolemæus de Judic. Facult. p. 5.) πρὶν, Thuc. 2, 332. Bav.; 3, 8. Bip.: 2, 204. Bav. Ἢν φθάσωσιν αὐτοὶ πρότερον (al. πρότεροι) διαφθείραντες. Οὐκ ἂν φθάνοις, ad Lucian. 1, 566. omnino Brunck. Aristoph. 1, 286. 2, 10. Kuster. 9. T. H. ad Plutum p. 300. 433. ad Xen. Mem. 3, 11, 1. Οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις cum partic., Wakef. Alc. 673. Φθάνων, Superior, Demosth. 130. Φθάνοντες, Priores, Toup. Opusc. 1, 104. Φθάσαι καὶ καταδῦσαι, Lucian. 3, 38. Φθάσαι, φθᾶναι, ad Diod. S. 1, 618. Φθάσας εἶπεν, Supra dixit, Schol. Apoll. Rh. p. 56. * Φθανέω, Athlet. Stat. 36. Ἔφθακα, Bianor 4. Πεφθακὼς, Tzetz. Exeg. in Il. 119, 4. Φθήσομαι, Alciphr. 266. Plut. Alex. 144. Schm., Thuc. 2, 188. 332. Bav. (5, 10. Il. Ψ. 444.) Ἔφθη et ἔφη conf., Brunck. Aristoph. 3, 24. Ἔφθη εἰπὼν, Schol. Apoll. Rh. 105. Ἔφθημεν εἰρηκέναι, Theophil. ad Autol. 382. Wolf. προλαβόντες εἰρήκαμεν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 25, 17. Φθῇ, Pierson. Add. ad Mœr. 396. Valck. Phœn. p. 358. Φθῆναι, Thom. M. 164. 895. Eur. Iph. T. 669. Heracl. 121. Crinag. 27. Bianor 10. Φθὰν, Heyn. Hom. 6, 129. Φθασθεὶς, Dionys. H. 2, 1097. Φθανέω, Heyn. Hom. 6, 644." Schæf. Mss. Ἔφθασαν, ad Greg. Cor. 317.: φθάνειν εἰς, 846.: Il. Π. 860. Τίς δ' οἶδ', εἴκ' Ἀχιλεὺς — Φθῇ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; Xen. K. Π. 1, 6, 39. Ἡσκήκεις δὲ φθάνειν ἕλκων ἢ τὰ πτηνὰ φυγεῖν. Eur. Med. 1166. μόλις φθάνει, Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χάμαι πεσεῖν, pro ἢ χ. π. Demosth. 782. Ὥστ' οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος; Quin igitur statim occiditur? Vide Schn. Lex. * Φθαστὸς, unde * "Ἄφθαστος, Vita S. Nili Jun. p. 23. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Græcum Rituale in Classical Journal 44, 369. Φθάσαντες τὸν ἄφθαστον. * Ἀφθάστως, Schol. Il. P. 75. * Φθατὸς, unde * "Φθατέω, Wakef. Eum. 401. Abresch. Æsch. 2, 56." Schæf. Mss. Hesychius: Φθατήσῃ· φθάσῃ. * Φθοατῆσαι· φθάσαι κτήσασθαι. * Ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν. Ψατῆσαι· προειπεῖν. * Ψαέναι· φθάσαι, κτίσαι.] "Κα-"ταφατουμένη, vide Hes." [Series literarum poscit * καταφθαρουμένη· κατακτωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως: respicitur ad Æsch. Eum. 401. Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν, Ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμένην, Schol. * καταφθάνουσαν.]

[* "Διαφθάνω, Hoc compositum suspectum est. Liban. 4, 883. Τὴν τοῦ βασιλεύοντος γνώμην ἡ τῶν ἀρχομένων διέφθασε. Par. 2618. ἔφθασε, recte, opinor." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. "Plut. Demetrio p. 1634. HSt. Ἐλπίζων Δημήτριος ἔρημον εὑρήσειν τὸν Μεσοποταμίαν, καὶ περάσας ἄφνω τὸν Εὐφράτην, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, διέφθη κ. τ. λ." Seager. Mss. Phalar. Ep. 77. * "Ἐπιφθάνω, Suid. v. Ἀνηβητηρίαν — ἡλικίαν ἐπιφθάσας, Qui ætatem attigit." Schleusn. Mss. "Amphil. 219." Kall. Mss. "Diog. L. 7, 46." Wakef. Mss. Batrach. 212. ἐπιφθὰς, al. ἐπιστάς. * "Καταφθάνω, Præoccupo, Apollon. Lex. v. Φθάνει." Schleusn. Mss. LXX. Jud. 20, 42. Ὁ πόλεμος κατέφθασεν ἐπ' αὐτούς. * "Μεταφθάνω, Theod. Prodr. 121." Elberling. Mss.] Παραφθάνω, pro φθάνω, Prævenio, Præverto, Anteverto, ut παραφθαίῃσι ex (Il. K. 346.) affertur pro Antevertat. Et Nonno παραφθάσσας ἐρεείνει, Præveniens rogat. ["Ad Charit. 602. Cattier. Gazoph. 84. Jacobs. Anth. 9, 261. Heyn. Hom. 6, 72. Pierson. Veris. 92. Zeun. ad Xen. K. Π. 685. Παραφθὰς, Heyn. Hom. 5, 335." Schæf. Mss. * Παραφθαδὸν, Opp. Ἁ. 3, 298. * Περιφθάνω, Herod. 6, 15. Περιέφθησαν τρηχύτατα, Pessime accepti sunt.] Προφθάνω, itidem pro φθάνω, Prævenio, etc. affertur autem ex LXX. Interprr. προφθάσει, 2 Reg. [19, 32. "Thom. M. 894. Schol. Aristoph. Πλ. 309. 415. ad Mœr. 396. Προφθῆναι, Eur. Phœn. 1394." Schæf. Mss. "Æsch. Ag. 1037 (=996.) Schol. Theocr. 2, 114." Boiss. Mss. "Cum gen., Athen. 109. 119." Schw. Mss. * "Προφθασία, Festum ap. Clazomenios quotannis celebratum in memoriam victoriæ, qua Cumæos in peragendo Apollinis sacrificio antevertentes, Leucam urbem sibi vindicarunt, Diod. S. 467." Munth. Spec. Def. Lexx. 544.] Et ADV. Προφθαδίην, (q. d. Prævenienter,) Prævenendo, Antevertendo: προφθαδίην ἀγορεύειν, e Nonno (Jo. 16, 64.) Antevertere sermone. Dicitur autem et ὑποφθάνω pro προφθάνω, ut mox docebo. [* "Συμφθάνω, Assequor, Suid. v. Σίβυλλα Χαλδαῖα: Οὐ συμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου, Scribarum qui orationis celeritatem scribendo assequi non potuerunt." Schleusner. Mss. "Athan. 2, 8. p. 549." Kall. Mss. * "Ἀσυμφθάνω. Hesych. Miles. de Vir. Clar. 36. de Sibylla, Οἱ στίχοι αὐτῆς ἀτελεῖς εὑρίσκονται καὶ ἄμετροι, — τῶν ταχυγράφων ἀσυμφθασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου, Flumen verborum calamo assequi nequiverunt. Vocem ἀσυμφθάνω nihili puto, et leg. οὐ συμφθασάντων. Sed videant docti, an non ejusmodi verbis sequioris sæculi usus α privativum præponat. In Manethone occurrit ἀστέργω pro οὐ στέργω." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ὑποφθάνω pro προφθάνω: hoc autem, sicut et φθάνω, significare Prævenio, etc. dictum est. Bud. 193. agens de compp. in quibus ὑπὸ i. valet q. πρὸ, meminit et hujus, ita usum esse Plut. tradens. Est autem ante illum ita usus Hom. Affertur enim ex (Il. H. 144.) ὑποφθὰς pro προφθὰς, προλαβών. Item ὑποφθάμενος, cujus fem. ὑποφθαμένη, Od. O. (171.) ὑποφθαμένη φάτο μῦθον. ["Heyn. Hom. 5, 335. Bianor 2. Brunck. Apoll. Rh. 132." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 6, 398. Nicol. Dam. 446. Arrian. 30. 350." Wakef. Mss. * Ὑποφθαδὸν, Celeriter, Opp. Ἁ. 3, 145. 618. 5, 387. * "Ἀνθυποφθάνω, Theod. Prodr. Rhod. 17. 230. 418." Elberling. Mss.]

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, Pr. ἐφθεγμαι, Loquor. Et generalius etiam Vocem edo s. emitto, Sonum edo. Il. Φ. 213. ἐφθέγξατο. Apud Eund. Od. I. (497.) φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος. Alicubi ap. eund. Poëtam redditur Clamare. Usus ejus est frequens et in soluta oratione. Lucian. Εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον: (1, 77.) Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. Dem. (320.) Εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς; Sed hic φθέγγεσθαι videtur potius esse Hiscere: sic interpretando h. l., Itane vero hiscis? vel Itane hiscere audes? Apud Plat. de LL. Φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς, cum tamen ap.

Hom. alicubi φθέγγεσθαι, sine adjectione etiam positum, reddatur Clamare, i. e. βοᾶν. Ex eod. Plat. Φθέγγομαι λέγων. Ex Aristot. Φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν, ut vulgo Parler du nez: φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, inquit Cam., quibus vox per nares erumpens stridit. Ap. Aristot. Probl. Διὰ τί οἱ κωφοὶ πάντες διὰ ῥινῶν φθέγγονται; Sæpe cum accus., (sicut Loquor interdum sine adjectione, interdum cum accus.,) cum quo redditur etiam Profero et Enuntio, item Dico. Dem. Τούτων τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. Plato Epist. 7. Πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Ibid. Αὐτο ἐστιν ὄνομα ὃ νῦν ἐφθέγμεθα. Ex Eod. Τὴν αὐτῆς φθέγγεται φωνήν. Et φθέγγεσθαι γράμματα, Proferre literas, ex Aristot. Interdum jungitur accusativo μέγα, aut etiam μέγιστον, (reperitur autem cum utroque ap. Dem.,) ad verbum, Magnum loqui; ut Plaut. dixit Clamare magnum, et Exclamare maximum. Bud. μέγα φθέγγεσθαι vertit Superbe loqui in isto Dem. loco in Mid. Πλούσιος, θρασὺς, μέγα φρονῶν, μέγα φθεγγόμενος, βίαιος. Apud Eund. alioqui, μέγιστον φθέγγεσθαι reddit Altissima voce loqui: (405.) Τίνα δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει φήσαιτ' ἂν μέγιστον φθέγγεσθαι; (ibid.) Καὶ οὐδενὸς μεῖζον φθεγγομένου, Qui nullo altius loquar et exaudibilius. Quamvis porro μέγα et μέγιστον, sicut Magnum et Maximum in illis Plauti locis, adverbialem quendam usum potius habeant, additur tamen particula τι, ut ap. Plut. (7, 211.) Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Apud Xen. (Œc. 8, 3.) legitur de choro canente. || Φθέγγομαι de brutis etiam atque adeo de inanimatis, Sonum edo; nam ap. Herod. de equo hinniente, 3, (84.) Ὅτεν ἵππος πρῶτος φθέγξηται. De corvis ap. Plut. Φθεγγόμενοι θορυβῶδες. De scaro pisce ap. Athen. 124(=331.) Quin etiam σκώληκες quidam, i. e. vermes, dicuntur φθέγγεσθαι οἷον τρισμὸν, ap. Theophr. C. Pl. 5, 14. Lyra quoque s. cithara φθέγγεται Platoni, Aristoteli, Plutarcho: per suas chordas nimirum, quæ φθέγγεσθαι dicuntur ab eod. Aristot. Probl. Denique de janua strepitum edente ap. Aristoph. Πλ. (1099.) τὸ θυρίον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. [" Ad Charit. 409. (305. 326.) Jacobs. Anth. 7, 353. 8, 157. Huschk. Anal. 75. Valck. Anim. ad Ammon. 229. Brunck. Phil. 862. Abresch. Lectt. Aristæn. 140. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. I. q. ὀνομάζω, Heind. ad Plat. Theæt. 334. Activ., Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Pass., Eur. Hipp. 880. Φθέγξομαι pass., Jacobs. Anth. 9, 254." Schæf. Mss. " De tibia, Chariton 72, 21. de lyra, Theogn. 544. 739. de tuba, Xen. K. 'A. 262. (7, 4, 15.)" Wakef. Mss. Vide Lex. Xen. " Cano: sic de cantu hirundinis legitur ap. Suid. v. Χελιδόνειον μέλος." Schleusn. Mss. Φθέγγεσθαι τεθνηκὸς, ἀπολωλὸς, Bast. Ep. Cr. 166.]

[* " 'Αφθεγγὴς, Bekk. Anecd. 473." Kall. Mss. * 'Αφθεγγέω, J. Poll. 5, 146. Codd. melius * 'Αφθεγκτέω. * Φθεγγώδης, f. l. ap. Hippocr. Præc. 1, 63. Linden. Sect. 1. p. 29. Foës.: al. * Φθογγώδης: recte Cornar. φθινώδης. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Φθέγμα, τὸ, Loquentis vox, etiam generalius Vox, Sonus. Apud Eur. [Soph. El. 1224.] Electra de voce fratris, Ὦ φθέγμ', ἀφίκου; Aristoph. N. (319.) ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται. J. Poll., ut refert Cam., πραοτέρους τὰ φθέγματα e Polyzelo Comico memorat, pro Utentes voce leniore: et, πραότερα ἔχοντες φθέγματα rejicit. [" Jacobs. Anth. 10, 392." Schæf. Mss. * Μεσόφθεγμα, Schol. Æsch. Eum. 342. * " 'Αφθέγμων, Inenarrabilis, Dionys. Areop. p. 63." Kall. Mss. * Φθεγματικὸς, Max. Tyr. 2. p. 274. μαντεῖον. * " Φθέγξις, Etym. 430." Schæf. Mss. " Porph. Abst. 219." Wakef. Mss. * Φθέγκτης, unde * Βαρυφθέγκτης, Pindarus Herodiani in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 95.] Φθεγκτὸς, Vocalis, ex Epigr. affertur, [" Jacobs. Anth. 8, 90. ad Charit. 409. Wakef. Phil. 1066." Schæf. Mss. Plut. 10, 223.] Sed minus novum est COMP. 'Αφθεγκτος, ὁ, ἡ, Non vocalis. [Taciturnus, Soph. Œd. C. 150. νάπος. " Gesner. Ind. Orph. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 108. ad Charit. 410. Bacchyl. 10. Jacobs. Anth. 8, 90. 10, 320. 12, 90." Schæf. Mss. * " 'Αφθέγκτως, Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 1. p. 155. Andr. Cr. 148. * 'Αφθεγκτὶ, J. Poll. 5, 147. * 'Αφθεγξία, Silentium, Pisid. de M. O. 1063(=413.) Andr. Cr. 124. 134. Theodoret. 5, 90. Dionys. Areop. 257. (* Ὑπεράφθεγκτος, unde) * Ὑπεραφθέγκτως, Andr. Cr. 134." Kall. Mss.] At VERO 'Αγάφθεγκτος, Valde vocalis, sonans, sonorus. Apud Pind. tamen (Ὀ. 6, 155.) ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν Cam. vertit simpliciter Carminum sonantium. Itidemque in VV. LL. ἀγάφθεγκτος redditur simpliciter Vocalis.

Φθογγὴ, ἡ, ET Φθόγγος, ὁ, Vox, Sonus. Il. B. (791.) Εἵσατο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πολίτῃ. Idem φθόγγον Sirenibus tribuit, et φθόγγον βαρὺν Cyclopi Polyphemo. Sunt certe usitatiora Poetis hæc vocabula quam solutæ orationis Scriptoribus: utitur tamen Plato Timæo, ap. quem Ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Cic. vertit Sine voce et sine ullo sono, ut videbis p. 24. mei Lex. Cic. Eidem Plat. Philebo φθόγγον esse obscuriorem quam φωνὴν, tradit Cam. Apud Plut. legimus etiam φθόγγον ὄρνιθος. Et quemadmodum lyra quoque s. cithara dicitur φθέγγεσθαι, sic φθόγγος ei tribuitur, itidemque αὐλῷ, 1 ad Cor. 14, (7.) Εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ. Ubi φθόγγους vet. Interpr. reddit Sonitus, quidam Tonos. Dicuntur autem generalius φθόγγοι in arte musica: ubi quidam interpr. itidem Sonitus, e Vitruv. Adduntque τόνον in musica esse tantum Sonorum in voce extensionem, eorumque intervallum et differentiam; at φθόγγους esse Ipsos sonitus vocis discretos contentione æquali aut inæquali. Vel, cum Aristoxeno, φθόγγον esse Casum vocis modulatilis ad tonum unum: cum Ptolemæo, Sonum qui unum et eund. tenorem servat: Porphyrio, Sonum qui per unum eundemque tenorem eductus est. In VV. LL. additur præterea φθόγγους et ἁρμονίαν planetarum orbibus signiferoque attribui a Ptol. Harm. Inst. 3., remittiturque lector ad Macrob. Somn. Scip. et Martianum Cap. nec non Plin. 2, 22. || Φθόγγος, Vocalis litera: (unde δίφθογγος) VV. LL. e Plut. Πρῶτον ἐπικεῖσθαι φθόγγον. Apud Eund. tamen in principio Vitæ Fabii habemus δύο φθόγγους generalius pro duabus literis, quarum sc. una est vocalis, altera consonans. [" Φθογγὴ, ad Od. M. 198." Schæf. Mss. " Φθόγγος, Callim. L. P. 14. (Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξόνιον.)" Wakef. Mss. Vocalis, ad Greg. Cor. 898. * " Φθογγοσκότος, Æschylus Hesychii v. Ἐναροκτάντας. Forsan * Φθογγοκόπος." Schn. Lex.]

'Αφθογγος, ὁ, ἡ, Voce carens, Vocem non edens, Mutus. Soph. Aj. (311.) ἦσθ' πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον, [" Stanl. Eum. 451. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. 146. Toup. Opusc. 2, 112. Emendd. 2, 295. Bergler. ad Alciphr. 182. Valck. Hipp. p. 265." Schæf. Mss.] Βαρύφθογγος, (q. d. Gravisonus,) Grave sonans, s. Graviter, Gravem sonum edens. Affertur pro Leonis epitheto. Hom. divisim φθόγγον βαρὺν dixit. [" Jacobs. Anth. 11, 387." Schæf. Mss.] Δίφθογγος, q. d. Geminisonus, Cujus geminus est sonus, Qui est duarum vocum, duas voces habet, Cujus duplex est vox s. sonus. Grammaticis passim usitatum est hoc vocab. de duabus vocalibus in unam ac velut in unum sonum conflatis. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 110. 307. Heyn. Hom. 4, 586. Διὰ διφθόγγου, Pierson. Add. ad Mœr. 182. Διφθόγγῳ στοιχείῳ, Lobeck. Aj. p. 243. Δίφθογγος, ἡ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 65. 85. ubi et τὸ δίφθογγον." Schæf. Mss. Δίφθογγον, δίφθογγα, ap. Gramm., Greg. Cor. 34. δίφθογγον γράφω, 35. δίφθογγος, subaud., 637.: quibus compendiis scribatur, 34. 246. 464. 482. 697. 805. * " Διφθογγόω, Herodian. Epimer. 276." Boiss. Mss.] " 'Αποδιφθογγόω, Conflo in diphthongum. Verbum Gramm. E " quo VERBALE 'Αποδιφθόγγωσις, significans itidem " Conflatio in diphthongum, Confectio diphthongi, " ap. Gaz. 2." [* Διφθογγίζω, Eust. Od. H. p. 273, 14. " Diac. Schol. in Hesiod. 'A. 23. Herodian. Epimer. 163. 167. 172. 173. 221. 234. 238." Boiss. Mss. * " Διφθογγιστέον, Tzetz. Ch. 5, 690. * Διφθογγιάζω, ibid. * Διφθογγονείλιος, vox susp., 9, 996." Elberling. Mss. * Δύσφθογγος, Demetr. de Eloc. 426. * 'Ετερόφθογγος, Synes. 325. * Εὔφθογγος, Æsch. Choeph. 339. Eur. Tro. 127. Strabo 6. p.

400. * Εὐφθογγέω, Schol. Soph. Œd. C. 18. * "Θεόφθογγος, Philes Carm. de Eleph. 333." Schleusn. Mss.] "Καλλίφθογγος, Pulcrum reddens sonum," [Eur. Iph. T. 221. Herc. F. 350. Ion. 169. * "Λαμπρόφθογγος, Theod. Prodr. 129." Schæf. Mss.] "Λιπόφθογγος, Quem vox destituit, Mutus," ["Nonn. Jo. 11, 158." Wakef. Mss.] Μελίφθογγος, q. d. Mellisonus, vide post Μέλι. Μονόφθογγος, q. d. Unisonus, Unum sonum habens s. Unicum, Unam vocem habens. Apud Gramm. μονόφθογγος syllaba opp. ei quæ δίφθογγος appellatur, de qua modo dictum fuit. [* Ὁμόφθογγος, Nonn. D. 1, 157. * "Ὁμοιόφθογγος, Etym. M. 169." Boiss. Mss.] "Πάμφθογγος, Omnisonus, Omnis generis sonos reddens, "Hes." Πολύφθογγος, Multisonus: αὐλὸς, J. Poll., Multisona tibia: a sonitus multiplici discrimine dicta, quæ fiebat e culmis calamisque hordei: VV. LL. ex J. Poll. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 22." Schæf. Mss. * "Τρίφθογγος, Tzetz. Ch. 12, 244." Elberling. Mss.] Ὑγρόφθογγος, ut ὑγρόφθογγον poculum in Epigr. In quo liquores resonant, Cam. [* Φιλόφθογγος, J. Poll. 5. p. 502. Anytæ Epigr. 23.]

Ἀντίφθογγος autem vide post Ἀντιφθέγγομαι: Λαθίφθογγος, post Λήθω.

Φθογγήεις, Vocalis, Vocem edens s. Sonum: ["Nicom. Geras. p. 37." Kall. Mss.] pro quo dicitur ETIAM Φθογγῆς, ῆντος, ut τιμῆς τιμῆντος, pro τιμήεις τιμήεντος. ["Zonaræ Lex." Dahler. Mss.]

[* Φθογγάριον, dimin. a φθογγή, Hero de Spirit. 227. Φθ. τῶν γινομένων πρὸς τὸ τὰς φωνὰς παρίεσθαι.]

Φθογγάζομαι, Vocem edo s. Sonum, Epigr. [Anonym. ap. Jacobs. Anth. 13, 664. "Toup. Emendd. 2, 547." Schæf. Mss.]

Ἀναφθέγγομαι, Alta voce proloquor s. eloquor, Pronuntio exclamans, Exclamo: cum accus. Plut. Theseo (24.) sibyllam dicit ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς, i. e. Alta voce proloqui s. edere oracula, Exclamare oracula. Synes. Ταύτην ἀνεφθέγξατο τὴν φωνὴν, pro Cum clamore hanc vocem emisit s. edidit, Exclamans hanc vocem edidit. Ita enim mihi verbum ἀναφθέγγομαι posse reddi videtur. Ac cum et ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς verto, Exclamare oracula, eo sensu Exclamare usurpo, quo dixit Fabius, Multa etiam memoria digna exclamarunt. Bud. autem ita scribit, Synes. ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν dixit pro Eloqui et alte emittere vocem. Sic Plut. ἀνεφθέγξατο dixit pro μέγα ἐφθέγξατο, ut alibi Idem locutus est. Alibi pro Vociferari, et pro Clamitare. Item pro Alta voce gemitum emittere et aliquid eloqui. [Plut. Æmilio P. 28. Demetrio 35. Dio Cass. p. 634. "Toup. ad Longin. 391." Schæf. Mss. * Συναναφθέγγομαι, Una exclamo, Plut. Mario 19.]

Ἀντιφθέγγομαι, Obloquor, Contra loquor, i. e. Loquor contraria et repugnantia iis quæ quis locutus est, Contra sonum vel vocem edo, Contrariam vocem emitto, Contradico, Refragor, ut ἀντιφθέγγομαί σοι. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 90. Valck. Hipp. p. 294. ad Charit. 326." Schæf. Mss. Diod. S. 579. "Ἀντιφθέγγω, Cyrill. Catech. 4. p. 36." Boiss. Mss.] ‖ Signif. etiam Vicissim sonum edo: unde adj. NOM. Ἀντίφθογγος, quod aliquando est epithetum echus, ut quæ vicissim sonum edat. Capitur etiam pro Contrarium sonum edens, secundum priorem signif. verbi ἀντιφθέγγομαι. ["Jacobs. Anth. 8, 267." Schæf. Mss. * Ἀντιφθεγγία, Pisid. 426=1679. * Ἀντίφθεγμα, Echo, Schol. Soph. El. 109. "Thom. M. 429." Schæf. Mss.]

Ἀποφθέγγομαι, Eloquor, Sententiose dico, Bud. affereus e Diog. L. Ἀπεφθέγξατο δὲ, Μηδὲν ἄγαν. In VV. LL. exp., Paucis multa comprehendo. Jungitur etiam accus., ut Ταύτας ἐγὼ τὰς φωνὰς ἀποφθέγγομαι, ὁ τῆς ἀπαθείας προφήτης: quæ Idem affert e Diogene Cynico. Sæpe de Philosophis cum ap. alios, tum ap. Diog. L., ut cum dicitur aliquis eorum ἀποφθέγξασθαι, Μηδὲν ἄγαν, vel Μέτρον ἄριστον. Quidam ἀποφθέγγομαι exp. συνεσταλμένα καὶ βραχέα λέγω: unde ἀποφθέγματα esse τοὺς βραχεῖς καὶ * ὀλιγοσυλλάβους λόγους, ut Μέτρον ἄριστον. ["Toup. Opusc. 1, 19. Alciphr. 16." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 344. Jambl. V. P. 342.] Ἀπόφθεγμα, τὸ, Quod sententiose dictum est et breviter, Dictum sententiosum et breve. A Cam. redditur, Dictum breve rotundumque, ac sententiosum; a Bud. Breviter enuntiata sententia. In VV. LL. Sententia breviter ac scite dicta, Scite dictum. Et additur ex Erasmo, ἀποφθέγματα esse Dicta quædam acuta et brevia, non cujuslibet quidem, sed oratorum, ducum, legatorum, imperatorum, illustrium denique virorum. Sed ego non video cur illustribus viris peculiaria esse ea putanda sint. [Valck. l. c. "Idem ad Xen. Mem. 238." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 2, 3, 24.] Ἀποφθεγματικὸς, Peritus loquendi apophthegmata, et promto ad id ingenio præditus, Qui lubenter loquitur apophthegmata, gaudet apophthegmatis. Redditur et Cujus dicta sunt sententiosa, ut ap. Plut. Lycurgo (19.) Καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός. Dixerat autem paulo ante, de eod. Lycurgo, eum multo silentio conatum esse efficere pueros ἀποφθεγματικοὺς et πεπαιδευμένους πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Quemadmodum autem in loco illo, quem modo protuli, dicit βραχυλόγος, καὶ ἀποφθεγματικὸς, sic in Bruto (2.) dicit ἀποφθεγματικὴν βραχυλογίαν καὶ Λακωνικὴν, de ipsius Bruti epistolis loquens. Est autem βραχυλογία ἀποφθεγματικὴ, Breviloquentia quæ sententiosis simul et acutis dictis utitur. ["Demetrius §. 9." Schæf. Mss. * "Ἀποφθεγμαντὸς, (quod esset ab * Ἀποφθεγμαίνω,) Theoph. Nonn. 199." Kall. Mss. * Ἀποφθεγκτὴρ, unde * "Ἀποφθεγκτήριος, ad Charit. 306." Schæf. Mss. * Ἀποφθεγκτήριον, τὸ, Revelatio, Manetho 4, 550. κρυπτά.] Ἀπόφθεγκτος, A sermone semotus et separatus, VV. LL. ex Eur. (Iph. T. 951.) Tunc autem habebit ἀπὸ alium usum quam in præced. ["Markl. Iph. p. 345. Stanl. Eum. 451." Schæf. Mss. * Προαποφθέγγομαι, Prædico, Schneidero susp.]

[* "Ἐκφθέγγομαι, Acta S. Phileæ p. 177. Combef." Boiss. Mss. Ἐκφθέγγομαι, Gl. Effor, Exprimo, "Il. Φ. 213. βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης." Seager. Mss.]

[* Ἐμφθέγγομαι, Lucian. 2, 355=5, 209. Schneidero susp.]

Ἐπιφθέγγομαι, Assono, Acclamo, Respondeo. Bud. vertit Acclamo, et Post dictum acclamo: addens ea forma dici, qua ἐπόμνυμι, et afferens e Plut. Καὶ κατηγορήσας Καίσαρος, ἐπεφθέγξατο τὸ μνημονευόμενον· οὐκέτι γὰρ ἔφη κ. τ. λ. In VV. LL. e Nonno, Καί οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταὶ, Ei responderunt discipuli. [Plut. 6, 436. 571. Alex. 28. "Abresch. Lectt. Aristæn. 59. ad Charit. 702." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 6, 123. D. 36, 471." Wakef. Mss. Jambl. V. P. 342.] HINC Ἐπίφθεγμα, τὸ, Acclamatio, q. d. Assonantia. In VV. LL. e Bud. Epist. Ἐπίφθεγμα ἀναζευγνύντων, Vox s. Denuntiatio qua exercitu castra moturo conclamari solet ut vasa colligant. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 307." Schæf. Mss. * Ἐπιφθεγματικὸς, Schol. Eur. Or. 348. * Προσεπιφθέγγομαι, Polyb. 10, 4, 7. * Συνεπιφθέγγομαι, Plut. Timol. 27. "Dionys. Areop. 78. Euseb. H. E. 255." Kall. Mss. * "Καταφθέγγω, Horapoll. 44." Wakef. Mss.]

Παραφθέγγομαι, q. d. Sono præter s. contra rhythmum, aut Vocem edo: τὸ παρὰ ῥυθμὸν φθέγγομαι, ut vox quæ non respondet et congruit. Unde etiam signif. Perperam loquor, Non concinne respondeo, Nihil ad rem pertinentia loquor, Bud., exempla afferens e Plat. Euthyd. et Isæo (210.) quæ vide Comm. 649. Cam. ex eod. Plat. Philebo affert παραφθεγγόμενος pro Plura loquens quam debeat. Addit vero esse Effutire, Ciceroni Ep. ad Att. 6. Ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο. [Polyb. 28, 15, 13. Plut. Alex. 6. "Incerte loquor, Synes. 110.: obiter, Aristid. 1, 214.: perperam, Joseph. 1080, 25.: clam, Heliod. 216.: præter rhythmum Schol. Soph. Phil. 1195. Interpello, Plut. 4, 14. 8, 946." Wakef. Mss.] Παράφθεγμα, Sonus editus s. Vox edita præter s. contra rhythmum, Incongruum responsum, Inconcinnum responsum, et minime consentaneum, in iisd. Comm. ex ejusd. Plat. Euthyd. ["Jacobs. Anth. 8, 186." Schæf. Mss. * Παραφθεγκτὴρ, unde

* Παραφθεγκτήριος, e quo] Παραφθεγκτήρια, Festa quædam nuptialia, Cam. ex J. Poll.

[* Προφθέγγομαι, Gl. Anteloquor, Locella ad Xen. Eph. 187. * Πρόφθεγξις, J. Poll. 212.]

Προσφθέγγομαι, Assono, s. potius Alloquor, Compello. Exp. etiam Saluto. Græce, προσφωνῶ. [Soph. Œd. C. 121. "Thom. M. 748. Wakef. Alc. 338. Abresch. Lectt. Aristæn. 85. 87. ad Xen. Eph. 158. 187." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 1097. Diod. S. 625. Προσφθεγξάμενος, Gl. Affatus. "Ποτιφθέγγομαι, Dorice, Leon. Tar. 83." Schæf. Mss.] Πρόσφθεγμα, Alloquium, Allocutio, ex Eur. [Tro. 777. 1184. Heracl. 573. 1160. Or. 75. 1051. Soph. Aj. 500. Phil. 235. "Musgr. El. 1174." Schæf. Mss.] Πρόσφθεγξις, Allocutio, Salutatio. [* Προσφθεγκτέον, Demosth. 977. * Προσφθεγκτὸς, Dignus quem alloquaris, Soph. Phil. 1067. Schæf. Melet. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 137. "Jacobs. Anth. 6, 433." Schæf. Mss. * Ποτίφθεγκτος, Anytæ Epigr. 16. * Εὐπρόσφθεγκτος, Hes. v. Εὐπροσήγορος.] Προσφθεγκτικὸς, e Schol. Soph. προσφωνηθῆναι ἄξιος, Dignus quem alloquamur s. compellemus, salutemus, Dignus salutatu. Aliud ADJ. Προσφθεγκτήριος, [e * Προσφθεγκτήρ:] unde dona προσφθεγκτήρια ap. J. Poll. (3, 36.), tanquam ab alloquendo et compellando, s. salutando, ita vocata. [* Πρόσφθογγος, Salutatorius, Æsch. Pers. 153. 938. * "Ἀντιπροσφθέγγομαι, Philo de Creat. M. p. 35. * Ἐπιπροσφθέγγομαι, Himer. 664. * Περιπροσφθέγγομαι, Philo l. c." Kall. Mss.]

"Συμφθέγγομαι, Colloquor, ut dicitur συλλαλῶ." [Dio Cass. 1243. "Ad Thom. M. 25." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 42. 142. 221. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 190. 2, 113." Kall. Mss. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 160. Combef. Plut. Alc. 2." Boiss. Mss. * Σύμφθογγος, Consonus, Æsch. Ag. 1196=1158.]

Ὑπερφθέγγομαι, (q. d. Sono supra alium,) Sono altius, Sonando supero, Elatiorem sonum edo. Cam. vertit Clamore vinco, i. e. obscuro, e Luciano (2, 544.) Καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους, Præsertim si facta verborum celebritatem superent. ["Plut. Mor. 1, 633." Schæf. Mss.]

"Ὑποφθέγγομαι, Subloquor. In VV. LL. Inter-"loquor, Immurmuro." [Heliod. p. 4. De oraculis edendis, Plut. 7, 632. Dicere aliquid de aliqua re, 8, 682. "Schol. Aristoph. N. 25." Boiss. Mss. "Ad Charit. 615." Schæf. Mss. Longus p. 23. Schæf., Aristæn. 2, 18. Ælian. H. A. 7, 7. Jacobs. Ep. Cr. de Æliano. Egregie vocem exemplis munivit Passow. ad Longum p. 357.]

ΦΘΕΩ, ῶ, Corrumpo, Labefacto, Perdo, Profligo, Interimo. Sed hujus thematis aut nullus aut valde rarus est usus: a quo tamen derivantur tam φθείρω quam φθίνω, si Eustathio credimus. Is enim in Od. Λ. 330. Πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦξ φθεῖτ' ἄμβροτος, annotat de HOC Φθεῖται dubitari, an ita scribi debeat per diphthongum, tanquam a Φθέω φθῶ, an per ι, tanquam a Φθίω: sed frequentiorem esse illam scripturam per ει, tanquam ab illo Φθῶ, cujus παράγωγον esse non solum Φθείρω, sed etiam Φθίνω, ut τοῦ κλῶ est παράγωγον verbum κλίνω. Exp. autem illud φθεῖται ab Auctore brevium Scholiorum, ἐπιλίποι, i. e. Deficiat: quod enim corruptum est et profligatum, deficit et esse desinit. Quidam interpr. Pereat, s. Periret. Ut autem hic φθεῖται et φθίται, sic alibi φθεῖσθαι et φθίσθαι scribi docet idem Gramm. [Hes. Φθεῖ· θνήσκει. Φθείης· φθαρείης. Infin. Φθεῖσθαι, Quint. Sm. 3, 17. 12, 351. 13, 230.]

ΦΘΕΙΡΩ, Fut. ερῶ, Pr. αρκα, Aor. 2. αρον, Corrumpo, Vitio, etc. ut in Φθέω proxime præcedente. Herod. 8, (116.) Ἐπιλαβὼν δὲ λιμὸς (vel potius λοιμὸς, ut in vet.) τότε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίῃ κατ' ὁδὸν ἔφθειρε. Thuc. Ὡς ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι: (2, 91.) φθείρειν τὰς ναῦς. Apud Eund. non semel, Φθείρειν τὰ πράγματα, Statum rerum labefactare. Aristot. Eth. 3, (12.) Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν, ubi videtur esse Corrumpit, Vitiat. Pass. Φθείρομαι activi signiff. sequitur. Ponitur enim pro Corrumpor etc. Aristot. Eth. 2. Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὐξεται καὶ φθείρεται. Pro Interimor, Interficior. Herodian. 1, (12, 14.) Ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος οὐ μόνον βαλλόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὐδὲ πατούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων. || E Philone affertur et pro neutro Intereo, de Mundo, Δυὰς προσθέσει μονάδος ἐς τριάδα φθείρεται. Thuc. dixit νόσῳ φθείρεσθαι: sicut habes paulo ante ex Herod. Λοιμὸς καὶ δυσεντερίη ἔφθειρε. Sed ap. Eund. redditur et simpliciter Vexor, ubi dicit πολέμῳ φθείρεσθαι. Apud Eund. ἐφθαρμένη πόλις, Fracta civitas, Afflictis viribus, ut exp. Bud., qui in Comm. meminit alius cujusdam signif. hujus verbi, quam Latine uno verbo exprimi posse negat, ut ap. Plut. Antonio, Καὶ βασιλέων γυναῖκες ἀμιλλώμεναι δωρεαῖς πρὸς ἀλλήλας καὶ κάλλεσιν, ἐφθείροντο πρὸς αὐτὸν, ubi interpr. Turpiter et indecore eum adibant, sese sc. illi venditantes, et ad nutum ejus expositæ. Addit vero et Dem. locum, quem ibi vide: [p. 560. Ed. Reisk. Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους.] Item imperativum Φθείρου poni tradit pro I in malam rem, Aristoph. (Πλ. 598.) Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. Vide Ἀποφθείρομαι, [et Προσφθείρομαι. Dionys. H. de C. VV. 129. Schæf. "Wakef. Herc. F. 934. Eum. 833. S. Cr. 4, 139. Jacobs. Anth. 7, 112. Stob. 325. Schow., Kuster. Bibl. Chois. 89. Brunck. Aristoph. 2, 15. Valck. Diatr. 75. ad Charit. 305. Stupro, Phryn. Ecl. 22. Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι, ad Mœr. 103. 106. Thom. 151. Muto, Musgr. Herc. F. 932. De pictoribus, T. H. ad Lucian. 1, 215. ad Plutum p. 156. Toup. Emendd. 1, 97. Kuster. Aristoph. 10. (Æsch. Choeph. 1002.) Conf. c. σπείρω, ad Diod. S. 1, 527.: cum φέρω, ad Charit. 305. Φθ. χρήμασι, Diod. S. 1, 611. et var. lect. cf. p. 612. De augm. perf., Thom. M. 397. Φθείρεσθαι, Thom. M. 895. Wakef. S. Cr. 4, 222. Bergler. ad Alciphr. 57. 62. 68. 99. ad Mœr. 395. Abresch. Lectt. Aristæn. 220. Abire, Eur. Andr. 708. 715. I. q. πλανᾶσθαι, Brunck. Œd. T. 1502. Schw. App. 3, 126. ad Phalar. 351. Φθείρου, Thom. M. 895. Musgr. Heracl. 285. Brunck. Aristoph. 1, 261. Ποῖ φθείρεσθ'—, Aristoph. Fr. 230. Φθείρεσθαι νόσῳ, ad Charit. 305. Ἐφθαρμένη, Mœr. 390. et n. Φθερεῖσθαι, passive, Thuc. 2, 244. Bav. * Φθειρέω, ad Charit. 305." Schæf. Mss. "Φθείρομαι, med., Vitiose tendo, Plut. 3, 591. Perditus vagor, Dio Chrys. 1, 254." Wakef. Mss. Barker. ad Etym. M. 1101. * "Φθαίρω, ad Herod. 396. Φθαρῶ, T. H. ad Plutum p. 460." Schæf. Mss.] "Φθέρρω, Æolice pro φθείρω," [ad Greg. Cor. 587. 597. 599. 602. Hinc fut. * Φθέρσω, Maittair. Dial. 217. et subst. * Φθέρσις, unde compp. * Φθερσίβροτος, Epigr. ap. Paus. 3, 8, 5. "Jacobs. Anth. 6, 158. Schæf. Mss. * Φθερσιγενὴς, Æsch. S. c. Th. 1057. * Πάμφθερσις, i. q. πάμφθερτος, Bacchylides Stobæi Phys. 166. στάσις, Anal. 1, 149. Schneidero susp. * Φθειροποιὸς, Pestifer, Basil. 3, 602.]

Φθάρμα, τὸ, Corruptio, Corruptela. Vide Φθόρος. ["Joseph. B. J. 5, 10, 5. LXX. Lev. 22, 25.]

Φθαρτὸς, (q. d. Corruptibilis, i. e. Corruptioni obnoxius aut etiam Interitui,) Mortalis. [Plut. 6, 404. LXX. Sap. 9, 15. * "Φθαρτοποιὸς, Amphil. p. 6." Kall. Mss.] Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ, q. d. Facile corruptibilis, i. e. Qui talis est ut facile corrumpi possit. ["Concoctu facilis, Diphilus Athenæi p. 68. 91. 355." Schw. Mss. "Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 76." Boiss. Mss.] Cui CONTR. Δύσφθαρτος, Difficile corruptibilis, Vix corruptibilis, Cujus haud facilis fuerit corruptio, ["Concoctu difficilis, Athen. 87. Diphilus ap. Eund. 121." Schw. Mss.] Illi autem Φθαρτὸς est CONTR. Ἄφθαρτος, ὁ, ἡ, Incorruptibilis, (pro quo etiam dici putatur Incorruptus, quod certe Latinius est,) Corruptioni non obnoxius. Vel Immortalis, ut Cic. interpr. ["Toup. Opusc. 1, 20. Timæi Lex. 132. Diod. S. 1, 253. Musgr. Bacch. 1000. * Ἀφθαρτοδοκητὴς, Const. Manass. Chron. p. 126. Meurs. Cf. Du-Cang. Glossar.: item Suicer. Thes. Eccl.: ubi etiam de * Ἀφθαρτιστής." Schæf. Mss. * "Ἀφθάρτως, Tzetz. Ch. 7, 805." Elberling. Mss.] Ἀφθαρτίζω, Incorruptibilem reddo vel Immortalem, VV. LL. Nomen autem SUBST. Ἀφθαρσία a secunda persona præt. pass. formatur. Sonat autem ἀφθαρσία q. d. Incorruptibilitas. Pro quo in VV. LL. Corruptionis immunitas. Potest reddi et

Immortalitas. Apud Philon. Ἡ τοῦ κόσμου ἀφθαρσία Bud. vertit Muudi indissolubilis compages. [" Ἀφθαρσίας φάρμακον, ad Diod. S. 1, 30." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Κακόφθαρτος, Hes. 483. * Νεόφθαρτος, Cyrilli Lex., ad Hes. v. Νεόφθιτος. * Πάμφθαρτος, Æsch. Cho. 293. * Πολυφθαρτος, Tzetz. ad Lyc. 207.]

Activam autem signif. habet NOM. Φθαρτικός: sonat enim q. d. Corruptivus, Corruptorius, i. e. Corrumpendi vim habens, Corrumpendi facultate præditus. Redditur etiam Exitialis, Exitialem vim habens: item Lethalis. Et τὰ φθαρτικὰ, Venena lethalia, in VV. LL. Ubi etiam τὸ φθαρτικὸν, Causa intereundi. Ibid. ex Aristot. Rhet. 2. Φθαρτικὸν ἢ λυπηρὸν κακὸν, Malum quod aut interitum aut molestiam afferre possit. Apud Plut. autem φθαρτικὴ φύσις Turn. interpr. Tabifica natura. Affertur porro ETIAM Φθαρτικὸν e Diosc. 6. in calce procemii, pro Herba venenata, s. Arbore s. Frutice. Sed existimatur debere potius LEGI Φαρικὸν, e Nicandro, et Plinio: VEL Φαριακὸν ex Athen. Vide Gorr., qui tradit esse Veneni deleterii genus, verum quid sit, non certo constare. [Φθαρτικαὶ φαρμακεῖαι, Corpus destruentia medicamenta, Plut. 6, 510. " Bast Lettre 53." Schæf. Mss. * Φθαρτικῶς, Pisid. Opif. 397.]

Φθορὰ, ἡ, Corruptio, item Interitus, Internecio, Strages, Perditio. Interdum Labes, Lues. Thuc. 2, (47.) Οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι, Interitus hominum. At in VV. LL. φθορὰ ἀνθρώπων ex (7, 27.) affertur pro Amissione hominum. Ibid. φθορὰ πολέμων e Plat. de LL. Lues bellorum. Sed hic alius fuerit usus genitivi quam in illo Thuc. loco, sc. ἡ ἀπὸ πολέμων, i. e. quam πόλεμοι afferunt. Ibid. ἡ ἀπὸ τῶν ζώων φθορὰ, sine Auctoris nomine pro Injuria animalium. Plut. γένεσιν et φθορὰν inter se opposuit, scribens, adv. Col. Οὕτω γένεσίν τινα καὶ φθορὰν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις. Ibid. Οἱ μίξει τὰς γενέσεις τιθέμενοι, τὰς δὲ φθορὰς διαλύσει. In VV. LL. e Gal. ad Gl. Τοῦτο φθορὰ γίνεται, pro Dissipatur, Extinguitur. Ibid. εἰς φθορὰν pro In malam rem: sicut sc. dictum est φθείρον accipi pro Abi in malam rem. Et in plur. φθοραὶ γυναικῶν Bud. e Plut. Stupra. Quidam interpr. Corruptelæ. Et sing. φθορὰ, Corruptela, Vitium: ea signif. qua dicitur Vitium oblatum virgini. Sed Corruptela latius patere videri potest, sicut et ap. Propert. legimus Juvenis corruptor, et ap. Eund. Illa puellarum ingenuos corrupit ocellos. Non ignoro alioqui Corruptam virginem esse Ovidio simplicius quæ vitiata est. Hujus autem pluralem φθορὰς, VV. LL. annotant significare pictoribus et Miscellas permixtionesque colorum, teste Plut. [7, 362. 8, 892. Dionys. H. de C. VV. 129. Schæf. " Kuster. Aristoph. 10. Bergler. ad Alciphr. 63. Toup. Opusc. 2, 133. Stuprum, Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 457. ad Thom. M. 152. Valck. Callim. 222. Coitus, Toup. Opusc. 1, 64. Lues, Pestis, Heyn. ad Apollod. 500. Mixtura colorum ap. pictores, T. H. ad Plutum p. 156. ad Lucian. 1, 215. Kuster. l. c. Toup. Emendd. 1, 97. Conf. c. συμφορὰ, Musgr. Hel. 772.: cum φορὰ, ad Diod. S. 2, 192. Boiss. Philostr. 344. 534." Schæf. Mss. " Venenum, Philes p. 312. 314." Schleusn. Mss. * Φθοροεργός, Damascius Photii p. 1065. Phot. Bibl. 567.] Φθοροποιὸς, Corruptionem efficiens s. Interitum aut Perniciem, Perniciosus, Pestifer, Exitialis: φάρμακα, quæ etiam φθαρτικὰ, item δηλητήρια. At in VV. LL. ex J. Poll. φάρμακον φθοροποιὸν καὶ διαφθαρτικὸν, Abortivum pharmacum, Abortus faciens. Vide Φθόοιος. Ibid. e Philone de Mundo φθοροποιὸς pro Tabifico. [Idem ap. Suid. 1, 632. Plut. 9, 608. " Valck. Anim. ad Ammon. 222." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 141. Cyrill. Alex. 23. Dionys. Areop. 89. 90. 101. 116. 141. Athan. 2, 304. Andr. Cr. 168. Euseb. H. E. 384. Method. 407. 419." Kall. Mss. * Φθοροποιέω, Diosc. Præf. 7. Suid. 2, 464.] Aliud COMP. Φθοροικὸς in VV. LL. sine Auctoris nomine, Domestica pernicies. Vide Οἰκοφθόρος. [Male pro * φθορικὸς, Horapollo 2, 79. Bast. Ep. Cr. 83=Lettre 54.]

[* Ἀγγελοφθόρος, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Epigr. fol. 5. * Αὐτοφθόρος, Fabr. B. Gr. L. 4. P. 2. p. 334. * " Αὐτοφθορὰ, Dionys. Areop. 205." Kall. Mss. Ἄφθορος, quod hic colloco tanquam a φθορὰ potius quam a φθόρος derivatum. Idem autem et de proxime sequentibus intelligendum est. Incorruptus, vel Incorrupta, ut ἄφθορος κούρη. Epigr. Ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη, Ut virgo incorrupta ad maritum veniens, Virgo integra, e Plauto et Catullo. At in VV. LL. ἄφθορος redditur non solum Incorruptus et Impollutus, sed etiam Impubes; afferturque e Diosc. ἄφθορος παῖς pro Puer imberbis. [" Toup. Opusc. 1, 20. 2, 244. ad Timæi Lex. 133. ad Diod. S. 1, 253. ad Anton. Lib. 275. Verh., ad Phalar. 305. Jacobs. Anth. 9, 288." Schæf. Mss. * Ἀφθορόννυμφος vocatur Beata virgo in Hymn. Alphabet. ap. Fabr. B. Gr. 8, 626. * " Ἀφθόρως, Eunap. 62." Wakef. Mss. " Method. 418." Kall. Mss.] Ἀφθορία, ἡ, q. d. Incorruptio: intelligendo proprie de Statu corporis incorrupti, ut cum tribuitur virgini ἀφθορία. At in VV. LL. Corruptionis expers immunisque natura, Incorrupta conditio, ut i. sit q. ἀφθαρσία. [Gl. Pudicitia. Schleusn. Lex. V. T. * Πανάφθορος, Athan. 2, 423. * " Ἑλληνοτρωοφθόρος μάχη, Tzetz. Ch. 5, 772." Elberling. Mss.] " Ἐπίφθορον φάρμακον, Exitiale medicamen- " tum s. Lethale, Venenum. Vel i. q. φθόριον et " ἐκβόλιον, VV. LL. ex J. Poll." [5, 132. ad Æsch. Choeph. 804. * Ἑτοιμόφθορος, Ad perniciem vel corruptionem pronus, vide Εὐμάραντος. * Κακοφθόρος, Nicander Θ. 795. Ἀ. 168. * Κακοφθορὴς, ibid. 465.] Πολύφθορος, Multas strages habens, Cædibus abundans: δῶμα, Soph. (El. 10.) ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο: [Trach. 477. Æsch. Pr. 638. " Brunck. Soph. 3, 445. ad Eur. Hipp. p. 358. Valck. Diatr. 240. * Πολυφθόρος, ad Phœn. p. 372." Schæf. Mss. * Πολυφθορὴς, Empedocl. 376. ap. Sext. adv. Math. 1, 302. Passow. ad Musæum p. 207.]

Item subst. COMP. Ἀλληλοφθορία, ἡ, Mutua cædes, strages. Plato hoc nomine usus esse fertur de animantibus quæ se invicem conficiunt. Et VERB. Ἀλληλοφθορεῖν, Cædes invicem perpetrare s. Strages, Se invicem necare, corrumpere, [ex * Ἀλληλοφθόρος.]

Φθόρος, ὁ, sicut et φθορὰ, Internecio, Strages. Thuc. 2, (52.) Ὁ φθόρος ἐγίγνετο οὐδενὶ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἀποθνήσκοντες ἔκειντο. Plut. Dione, Φθόρος δὲ πάντων πολύς. In VV. LL. affertur pro Pernicie, Corruptione, Jactura, Morte, e Plut. Cam. et Aristot. Probl. Additurque, hoc nomine φθόρος interdum significari Hominem vilem, futilem, fragilem, perniciosum, ap. Aristoph. [Ἱππ. 1151. sed Θ. 535. τὴν φθόρον:] et Demosth. (173.) Φθόρους ἀνθρώπους. Sed φθόρος de Homine dictum, non videtur de Vili simpliciter s. Futili, (omitto tertiam expos. ut magis etiam alienam,) posse accipi, sed tantum de Pernicioso: qui itidem substantivo nomine Pernicies a Latinis vocatur, item Pestis. Et a Græcis quoque nomine alio, ὀλεθρος, item λοιμός. Eadem VV. LL. in nomine φθάρμα habent h. Josephi l. Δοῦλοι καὶ σύγκλυδες, καὶ νόθα τοῦ ἔθνους φθάρματα, et exp. Gentis Judaicæ fæces et vappa, Homines corruptissimis moribus, ut Octavius ap. Suet. suos liberos vomicas et carcinomata vocat, et veluti abortiones, s. abortivos fœtus. Quam posteriorem expos. sequendo, haberet φθόρος similem usum ei quem habet φθόριος. [" Lobeck. Aj. p. 275. Valck. Callim. 282. Adoniaz. p. 311. Anim. ad Ammon. 43. Toup. Opusc. 1, 302. 2, 269. Homo perniciosus, Thom. M. 582. Cattier. Gazoph. 35. Conf. c. φόνος, Dionys. H. 1, 513. Εἰς φθόρον, Bergler. ad Alciphr. 63. ad Callim. 1. p. 65." Schæf. Mss. " Epicharm. ap. Athen. 63. Ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Abi in malam rem!" Schw. Mss.]

Φθορεὺς, έως, ὁ, Corruptor; peculiarius, Stuprator, Vitiator, ut φθορεὺς παρθένων, Vitiator, Bud. e Pand. [Plut. 6, 64. 10, 805. " Jacobs. Anth. 7, 220. Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 152. 583. Valck. Adoniaz. p.

311. ad Mœr. 390. Brunck. Aj. 190." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 14. Manetho 3, 195." Wakef. Mss. "Adulter, quatenus opponitur τῷ νόμιμος, γνήσιος, Philo J. 1, 372. Pf." Schleusn. Mss.]

Φθόριος, ὁ, ἡ, Corruptivus, Corrumpendi vim habens s. Perdendi et extinguendi. Diosc. 5. Φθόριος ἐμβρύων οἶνος, Vinum quod fœtus enecat, Vinum abortivum. Plin. de scammonite vino, Hoc vinum φθόριον vocant, quoniam abortus facit. Et φθόρια φάρμακα, (quæ potius φθόρια sine adjectione,) Medicamenta abortus efficientia, quæ et ἐκβόλια, Bud. e Plut. (6, 510.) Generalius autem Gorr. Medicamenta quæ valent ad abigendos ex utero fœtus s. vivos s. mortuos. Legitur et ap. Diosc. ["Φθόριον, ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss. "Φθόριος, Clem. Alex. 227." Wakef. Mss. * "Φθόριμος, ad Charit. 730. Manetho 2, 346." Schæf. Mss. Stob. Phys. 980. Τὸ φθ. τῶν σωμάτων.] Est et aliud ADJ. Φθοριμαῖος in VV. LL. quod interpr. Corruptus. [Epiphan. 1, 83. 278. "Adulterandi vim habens, Euseb. H. E. 143. λόγοι, 149. ψευδοδοξία." Kall. Mss. Bast. Ep. Cr. 155. Lobeck. Phryn. 559.]

Ἀναφθείρομαι, Iterum corrumpor, Intereo. Aristoph. (Ὄρν. 916.) δεῦρ' ἀνεφθάρης, In tuam perniciem accessisti. Ita VV. LL., sed quibus hic quoque parum fidei tribuo.

Ἀποφθείρομαι, ut οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου, Aristoph. [cf. N. 789. Ἱππ. 892.] Non a me protinus in malam rem abibis? ut Bud. vertit in Comm. 1081. Annotatur autem in VV. LL., Atticos dicere itidem in imper. modo ἀποφθάρηθί μου, (ita enim scr., aut certe ἀποφθάρθητι, non ἀπόφθαρθι,) cum indignabunde aliquem discedere jubent, pro Abi in malam rem. Verum ita interpretando non exprimitur vis præp. quæ jungitur suo genitivo; nam ut ἀποφθαρεῖ μου dictum est quasi φθαρεῖ ἀπὸ μοῦ, sic ἀποφθάρηθί μου quasi φθάρηθι ἀπὸ μοῦ. Additur porro in Iisd. et alia interpr. hujus verbi ἀποφθείρομαι, sc. Misere et calamitose vagor et erro. Sed hanc interpr. Bud. in illo eodem loco, non composito ἀποφθείρομαι, sed simplici VERBO Φθείρομαι tribuit, ex Aristide Panath. Οὓς μόνη μὲν ἐδέξατο φθειρομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, et ita reddens, Misere et calamitose vagabundos et errantes per Græciam. "|| Act. autem ἀποφθείρω peculiari modo dicitur pro "ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, Corruptum edo s. emitto "fœtum, h. e. Abortum pario, Abortio s. Aborto. "Hippocr. Epidem. 1. Ἥσι δὲ συνεκύρησε ἐν γαστρὶ "ἐχούσῃσι νοσῆσαι, πᾶσαι ἀπέφθειραν." ["Ad Charit. 562=305. Musgr. Herc. F. 260. Abeo, ad Dionys. H. 1, 462. 2, 1009. Ἀποφθάρηθί μου, ad Mœr. 53. 396. Bergler. ad Alciphr. 62. Wagner. 2, 228. Thom. M. 106. Brunck. Œd. T. 1146. Ἀποφθαρήσομαι, Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss. "Ἀποφθαρεὶς, Defunctus, Phot. c. Man. 1, 18. adjuncta tamen notione mortis violentæ." Schleusner. Mss. "Hippocr. 999. Οἷον ἀποφθειρουσέων οἱ τίτθοι προσισχναίνονται. Celsus 2, 8. Mulieri gravidæ si mammæ emacuerunt, l. emacruerunt." Schn. Lex. Suppl.] "Ἀποφθαρμα, τὸ, dicitur Id quo ἀποφθείρεται τὸ "ἔμβρυον, Pharmacum abortum faciens. Hippocr. "Epidem. 5. Τῇ κατὰ τὸ εἰκοσιν τῆς ἡλικίης ἀπόφθαρμα "πιούσῃ, ξυνέβη πόνος, ἔμετος χολωδέων:" [2. p. 1013.] "ET Ἀποφθορὰ, ἡ, Abortus, h. e. Editio s. Partio "fœtus in utero corrupti. Pro quo Hippocr. Ionice "dicit ἀποφθορὴ, ut Epidem. 3. Ἑτέρην ἐξ ἀποφθορῆς "περὶ πεντάμηνον πῦρ ἔλαβεν. Gal. quoque initio "Comm. in 6 Epidem., ubi itidem dicit ἐξ ἀποφθο-"ρῆς, annotat, quod Attici vocant ἄμβλωσιν, hoc ab "Hippocr. συνήθως nominari ἀποφθοράν." [l. q. φθορὰ, Æsch. Eum. 182. * Ἐξαποφθείρω, Penitus excido, Æsch. Pers. 463. Soph. Trach. 715. * "Προαποφθείρομαι, Præmorior, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Διαφθείρω, Corrumpo, etc. ut de φθείρω dictum fuit. Apud Plat. Apol. (12.) διαφθείρειν et βέλτιον ποιεῖν inter se opponuntur. Sicut autem Corrumpere, ut ab ea signif. ordiar, de varus rebus dicitur, sic etiam διαφθείρειν: sic tamen ut nonnullis in ll. alio potius quopiam verbo, sed ejusd. generis signif. habente, reddendum esse videatur. Legimus enim ap. Dem. διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, Or. in Mid. Apud Eund. pro Cor. Τὰ τουτωνὶ συμφέροντα διαφθείρειν. Cui similem usum habet cum accus. τὰ πράγματα. Dicitur autem non solum aliquis διαφθείρειν τὰ πράγματα, sed et pass. dicuntur διαφθείρεσθαι τὰ πράγματα. Apud Xen. Mem. 1. Τοὺς νέους διαφθείρων. Sed et τοὺς κριτὰς διαφθείρειν, rursus ap. Dem. in Mid. (516.) ut Latine, Judices corrumpere. Affertur vero ex Isocr. et Διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς, pro Corruptus deliciis s. luxu. At vero διαφθείρειν τὸ γραμματεῖον Bud. ap. Isocr. p. 183. 184. vertit Falsum facere. Et διεφθαρμένον γραμματεῖον, Instrumentum falsum. Ad Corrumpendi autem signif. pertinet διαφθείρω etiam in iis ll. in quibus jungitur cum accus. γυναῖκα, aut alio hujusmodi, ubi tamen alioqui redditur potius Stuprare, ut ap. Lys. 86. 130. (6, 20. 42.) διαφθείρειν τὴν γυναῖκα. Et διαφθεῖραι καὶ μοιχεύειν τὰς ἐλευθέρας, ap. Eund. p. 86. et 87. (489.) Sic διαφθείρεσθαι, Stuprari, ap. Plut. Galba. Διαφθείρω passim ap. Historicos, et nominatim Thuc., Interficio: itidemque διαφθείρεσθαι, Interfici, item simpliciter pro Mori. Sed et νόσος, Morbus, dicitur aliquem διαφθείρειν: unde et διαφθαρεὶς νόσῳ, Qui morbo interiit. Interdum vero διεφθαρμένος cum accus. quo significatur ea pars qua quis morbo laborat, ut διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν, et διεφθαρμένος τὴν ὄψιν: quibus in ll. adhibent quidam participium Captus, minime ad verbum reddentes: hoc modo, Auditu s. Visu captus: vel potius, Auribus s. Oculis captus. Et διεφθαρμένος τὰς φρένας, Mente captus. Sed ex Hom. dicetur potius διεφθορὼς, ut mox quoque docebo. Possumus autem fortasse in interpretando hoc participio quibusdam accusativis juncto, uti Latino Perditus: eo quidem modo, quo dicunt Latini aliquem Esse perdita valetudine. Quemadmodum porro νόσος dicitur aliquem διαφθείρειν, ita vicissim dicitur aliquis διαφθείρειν τὴν νόσον, ubi puto nos διαφθείρειν commode interpretaturos Profligare. Tale est autem διαφθείρειν φύγεθλα ap. Diosc. 4., ubi tamen redditur potius Discutere. Præt. MED. Διέφθορα, Corruptus sum. Itidemque partic. διεφθορὸς in passiva signif.: αἷμα, Corruptus sanguis. Et quemadmodum dicitur aliquis διαφθαρῆναι vel διεφθαρμένος τὴν ὄψιν s. τὴν ἀκοὴν, (quæ habes paulo ante,) sic διέφθορας φρένας ap. Hom. (Il. O. 128.) legitur pro διεφθάρης, Mente captus es. Sed ab Atticis active usurpatum fuit διέφθορα pro διέφθειρα, Corrupi, ut annotant Amm. et Eust. At Moschop. nequaquam asssentior reprehendenti διεφθορὸς αἷμα, et dicenti διεφθορὸς ἦθος esse τὸ διαφθεῖρον. "Διέφρασαι, "pro Διεφθαρσαι usurpavit Ibycus, exemto θ, et "transposito ρ, teste Etym. Pertinet igitur ad διαφθείρω." ["Anton. Lib. 74. Verh., Fischer. ad Palæph. 33. et Ind., Musgr. Hipp. 1008. Bacch. 1000. Med. 1055. Alc. 317. Zeun. ad Xen. K. Π. 330. ad Charit. 305=649. Thom. M. 215. Wakef. Herc. F. 934. Abresch. Æsch. 2, 100. Cattier. 72. Stupro, ad Mœr. 310. ad Thom. M. 151. 233. Phryn. Ecl. 23. ad Charit. 457. Callim. 1. p. 579. Interficio, Herod. 732. De fœtu, Lennep. ad Phal. 98. Amitto, Brunck. ad Eur. Hipp. 391. Muto, Musgr. ad Herc. F. 932. Conf. c. διαφορέω, ad Charit. 305. 649. Διέφθορα, Toup. Opusc. 2, 273. Valck. Hipp. p. 272. Phryn. Ecl. 62. Thom. M. 230. Markl. Iph. p. 316. Kuster. Aristoph. 61. Aristoph. Fr. 268. 276. Brunck. 3, 171. Porson. Hec. p. 44. Ed. 2. ad Lucian. 3, 557. Heyn. Hom. 7, 29. ad Plut. 5, 251. H. Διέφθορα, Διέφθαρκα, ad Mœr. 31. 127. Plut. Mor. 1, 505. Διεφθορότα σώματα, ad Lucian. 1, 250. Διέφθαρται, διέφθορε, Ammon. 41. Valck. Anim. 64. ad Lucian. 1, 236. Διέφθαρκα, Thom. M. 233. Διαφθείρειν νέους, Xen. Mem. 1, 1, 1. 1, 2, 1. 1, 2, 8. Διαφθείρομαί τι (τὸ σῶμα,) Thom. M. 232. Wakef. Trach. 1056. Διαφθείρεσθαι εἰς, Wakef. S. Cr. 2, 105." Schæf. Mss. "Διαφθείρεσθαι dicuntur ap. Medicos cibi in ventriculo pro Dissolvi, Concoqui, Digeri, Icesius ap. Athen. 87. Εὔπεπτα, εὐχερως διαφθειρόμενα, διὰ τὸ ἁπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι. Cf. Schw. Animadv. ad Athen. 45." Schw. Mss. Διαφθείρειν τὰς ναῦς, Thuc. 2, 92.: παρθένον, Lobeck. Phryn. 70. 529.: διέφθορα, pass. si-

gnif., 160. Διαφθείρεσθαι ὄμματα, Plato Phædone 48. Τὸ διαφθαρὲν φρενῶν, i. q. διαφθορὰ, Eur. Or. 291. * Διεφθαρμένως, Schol. Aristoph. Θ. 818. 841. Λ. 167. 173. 824. 866. 1036. * Διάφθαρτος, unde] " Ἀδιάφθαρτος, Incorruptus, Integer: cui opp. διε-" φθαρμένος, ap. Plat. Apol. Socr." [22.] " Ἀδια-" φθαρσία, Ab omni corruptione intactum esse, In-" tegritas, i. q. ἀδιαφθορία." [* Εὐδιάφθαρτος, Plato de LL. 8. p. 845. Schol. Il. A. 50. " Andr. Cr. 244. * Διαφθαρτικὸς, J. Poll. 5, 132. Schol. Eur. Or. 620." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 6, 468." Schæf. Mss.]

Διαφθορὰ, ἡ, Corruptio, Corruptela. Et quemadmodum διαφθείρειν τοὺς νέους, item διαφθείρειν τοὺς κριτὰς, paulo ante protuli in Διαφθείρω, sic διαφθοραὶ νέων ap. Xen. (Ἀπολ. 19.) et διαφθοραὶ κριτῶν ap. Aristot. legi sciendum est. Interdum vero ad eam Corrumpendi signif. pertinet, qua cum verbo Stuprare convenit, ut ap. Herodian. de quadam, (1, 11, 12.) Αἰτίαν δὴ διαφθορᾶς εἶχεν. Est alioqui διαφθορὰ (sicut et φθορὰ) etiam Internecio, Strages, Cædes, Pernicies: unde ap. Thuc. (8, 86.) διαφθορὰ τῆς πόλεως opp. τῇ σωτηρίᾳ. Apud Soph. autem (Aj. 1297.) Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθορὰν, exp. ἀπώλειαν καὶ βρῶσιν. Huic autem similem usum habere videri potest partic. διαφθορεύμενος ap. Herod., a VERBO Διαφθορέομαι, est enim διαφθορεύμενος pro διαφθορούμενος, (7, 10, 8.) Διαφθορεύμενος ὑπὸ κυνῶν. Sed in vet. Cod. LEGI Διαφορεύμενος pro illo διαφθορεύμενος sciendum est. Erit autem διαφορεῖσθαι ad verbum Differri, ea quidem signif. qua lupi dicuntur differre cadaver. De quo hujus verbi usu dictum est a me in VERBO Διαφέρω: pro quo etiam faciunt ista. [" Διαφθορὰ, Valck. Phœn. p. 326. Hipp. p. 238. Anim. ad Ammon. 158. Musgr. Hipp. 682. Thom. M. 222. Abortus, Lennep. ad Phal. 98. Stupratio, Phryn. Ecl. 25. ad Charit. 457. Pro τέλος, Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh. Conf. c. διαφορὰ, διαστροφὴ, Porson. Phœn. 884. ad Diod. S. 2, 538. ad Lucian. 2, 183. ad Dionys. H. 2, 1127. (de C. VV. 247. Schæf.) ad Plut. 6, 550. Reisk., Montef. ad Chrys. 13. p. 22. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 106. Διαφθορέω, Fischer. ad Palæph. 94. Heringa Obs. 67. ad Herod. 45. 396. 514. 712. Wessel. Diss. 94. Boiss. Philostr. 423." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 590.] Διαφθορεὺς, ὁ, Corruptor, ut νόμων διαφθορεὺς, et νέων. Plato Critone (15.) Καὶ ὅσοι κήδονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων· ὅστις γὰρ νόμων διαφθορεὺς ἐστι, σφόδρα γε δόξειεν ἂν νέων τε καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. Itidem Cic. Catil. pro διαφθορεὺς τῶν νέων Corruptor juventutis dixit. Interdum vero διαφθορεὺς redditur Stuprator: qua etiam in signif. nomen Corruptor usurpavit idem Cic., hæc duo Corruptor et Adulter copulans: itemque Propert. Eleg. 2. Nullus erit castis juvenis corruptor in agris, Qui te blanditiis non sinat esse probam. [" Valck. Adoniaz. p. 311. Hipp. p. 238." Schæf. Mss.] Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ, Incorruptus, Integer, Incorruptibilis, Corruptioni non obnoxius. Interdum vero de animo etiam aut rebus ad animum pertinentibus dicitur. Dem. (325.) Ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς πάντα μοι πέπρακται. Et judex ἀδιάφθορος. Item ἀδιάφθορος δεήσεσι, e Plat. Qui ejusmodi est ut precibus non corrumpatur. [Plato Phædone 56. Plut. 6, 17. 18. 8, 403. Arato 13. Ælian. 12, 1. Diod. S. 1. p. 38, 10. " Wakef. S. Cr. 1, 71. ad Timæi Lex. 133. ad Anton. Lib. 275. Verh." Schæf. Mss. * " Ἀδιαφθόρως, Æschin. (19.) ap. Bekk. Anecd. 343." Boiss. Mss.] Ἀδιαφθορία, q. d. Incorruptibilitas, Integritas, Cum quis nullis pecuniis vel precibus corrumpi aut vitiari potest. Εὐδιάφθορος, Qui facile corrumpitur s. corrumpi potest. [" Suid. 2, 99." Wakef. Mss. * Πολυδιάφθορος, Schol. Il. Δ. 171.]

[* " Ἐνδιαφθείρω, Hippocr. 1, 312. Lind. (de Carn. 254.) * Ἐπιδιαφθείρω, Philo p. 42." Boiss. Mss. * " Ἐπιδιαφθορὰ, f. l. ap. Melamp. de Palpit. 491, ubi pro ἐπιδιαφθορὰν leg. est ἐπ' ἰδίᾳ φθορᾷ." Schn. Lex. Suppl.] Προσδιαφθείρω, Præterea s. Insuper corrumpo, Præterea interficio etc., sequendo signiff. simplicis Φθείρω. [Soph. Phil. 77. Dionys. H. 2. p. 290, 41.] Sic Προδιαφθείρω, Ante corrumpo, etc. [Diod. S. 435. 661. " Planud. Ovid. Met. 14, 134." Boiss. Mss.] Et Συνδιαφθείρω, Simul s. Una corrumpo, etc. [" Perdo, Neco, Gloss. Vett. 1, 3. ubi vide nott.: Steph. conjecit quidem h. v. in Thes., sed sine ullius veteris Scriptoris auctoritate. Vide Matth. ad h. l. Sic v. διαφθείρειν de leæna capellas et oviculas devorante legitur ap. Longum 1, 5. et de tauro lupum interficiente ap. Eund. 1, 9. p. 58. Boden." Fischer. Ind. Palæph. " Συνδιέφθορα, Diod. S. 2, 541." Schæf. Mss. * " Προσυνδιαφθείρω, Ante corrumpo, extat in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ὑποδιαφθείρω, Joseph. A. J. 15, 8, 1. Herodian. 2, 6, 21.]

At VERO Εἰσφθείρομαι, Cum certa pernicie irrepo et introducor; nam εἰσεφθάρη Bud. 1802. e Greg. Naz. Ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, affert pro Cum certa pernicie irrepsit et introducta est. [" Wakef. S. Cr. 2, 104. 4, 222. ad Charit. 305. Bergler. ad Alciphr. 407. Thom. M. 273. Kuster. Bibl. Chois. 89." Schæf. Mss.] Ex eod. Bud. discimus BICOMP. Παρεισφθείρομαι esse Perniciose obrepo et fallo, Per obreptionem insinuor, hoc insuper loco Greg. Naz. citato, Τὰ τελευταῖα δὲ καὶ πολιτείᾳ παρεισφθαρέν. [" Clam irrepo, Philo J. 2, 341. 570." Wakef. Mss. * Συμπαρεισφθείρω, Joseph. B. J. 4, 3, 3.] Illius autem εἰσφθείρομαι signif. sequitur VERB. Ἐκφθείρομαι: redditur enim Inauspicate et in perniciem ac in malam rem exeo. Sic imperativo modo ἐκφθείρου, [Lucian. Dial. Mer. 15.] Exi in malam rem, Bud. interpr. addens e Suida, ἐκφθείρεσθαι esse ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν, sicut εἰσφθείρεσθαι est ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν. [Ἐκφθαρεὶς, Cum se proruisset foras, Aristoph. Eir. 72. " Bergler. ad Alciphr. 57. Wakef. S. Cr. 2, 104. ad Charit. 305. Brunck. Aristoph. 2, 15. Ἐκφθείρω, Wakef. Eum. 128." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 669. Δέσποιν', ὀλωλας, κοὐκέτ' εἰ βλέπουσα φως, Ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη." Seager. Mss. * Ἐμφθείρομαι, unde * Ἔμφθαρτος, i. q. φθαρτὸς, Justin. Mart. Quæst. 10. Ἐκ τῆς ἐμφθάρτου ζωῆς ἀγαγεῖν εἰς μακαρίαν.] " Ἐμφθορὴς, Qui periit in, ὁ " φθαρεὶς ἐν. Nicander (Ἀ. 176.) de mari, Δεσπόζει " νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν, i. e. τῶν ἐν αὐτῇ " φθειρομένων, Schol. In textu legitur ἐμφορέων, " quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, Eorum qui in " ipsa feruntur, sc. navibus." Inveniuntur et alia quædam compp.: e quibus est VERB. Καταφθείρω: in quo, sicut in διαφθείρω, præp. vel ornatum, vel vim significationi addit. [" Abresch. Æsch. 2, 100. * Καταφθαίρω, ad Herod. 396." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Κατάφθαρτος, unde * " Εὐκατάφθαρτος, Andr. Cr. 184." Kall. Mss.] Cujus verbale EST Καταφθορὰ, i. q. διαφθορὰ, Corruptio, Destructio, etc. [Schleusn. Lex. V. T. * Προκαταφθείρω, Polyb. 17. Teles ap. Stob. 106. p. 577. * Συγκαταφθείρω, Simul perdo, amitto, Polyb. 9, 26, 6.] ITEM Παραφθείρω, in quo præp. contra minuere potius quam augere signif. videri possit. In VV. LL. tamen exp. simpliciter Corrumpo. [" T. H. ad Plutum p. 274. Tzetz. Exeg. in Il. 91, 2. 8. ad Charit. 305. Wolf. Proleg. 147. Wessel. Observ. 73. Valck. Callim. 282. Παρέφθορα, Boiss. Philostr. 355. 534." Schæf. Mss. Jo. Lydus de Magistr. 22. " Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss. * Παρεφθαρμένως, Steph. B. 685. * Παράφθαρτος, unde * " Ἀπαράφθαρτος, Dionys. Areop. 108. 159. * Ἀπαραφθάρτως, 112. * Παραφθαρτικὸς, 157." Kall. Mss.] In VV. LL. verbale NOMEN Παραφθορὰ, Corruptio, et Labes, ex Hermog. Sed Bud. ab hoc Scriptore in tractatu περὶ Δειν. παραφθορὰν (p. 4.) vocari tradit Sermonem corruptum et vitiosum, ut si quis ἀμωδεῖν dicat pro αἰμωδεῖν, et pro διάζωμα dicat διαζώστραν. Idem porro παραφθείρεσθαι tradit a Greg. Naz. usurpari ut εἰσφθείρομαι, (de quo paulo ante dictum est,) ubi scribit, Μηδὲ γὰρ Σαβέλλιοι τῷ ῥητῷ τούτῳ παραφθειρέσθωσαν. [" Παραφθορὰ, Schn. ad Aristot. H. A. 464." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. P. 143. * " Παράφθορος, Corruptus, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.] ITEM Περιφθείρομαι, a quo est BICOMP. Συμπεριφθείρομαι: unde

συμπεριεφθείρου, quod Idem affert e Luciano περὶ ἀποφράδος, (3, 176.) Καὶ ὡς παραδοὺς σαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν: ubi ille vertit, Inquinatissima vitæ societate conjunctus eras et cum eo turpissime et flagitiosissime oberrabas. Præcedenti autem subjungit h. l. Greg. Naz. de Oratione Juliani quæ Μισοπώγων inscribitur, Νῦν δὲ πώγων ἐστὶ περιφθειρόμενος καὶ περισυρόμενος, καὶ τοῖς συμπεπονηκόσιν ὁμοῦ γελώμενος. Sed VV. LL. περιφθειρόμενος hic interpr. Qui absumitur et perit. In Iisd. περιφθείρομαι exp. Pedicularem morbum patior: ex Hes., qui tamen dicit τοὺς φθεῖρας συλλέγω. In hac autem signif. fuerit derivatum a φθεὶρ significante Pediculum. Idem περιφθείρομαι exp. etiam μειοῦμαι et ἐλαττοῦμαι, i. e. Minuor. [" Phot. 333. ad Charit. 305." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 44. Isocr. 1, 498. Auger." Wakef. Mss.] Superest COMP. Προσφθείρομαι, quod Bud. interpr. Cum pernicie mea accedo, ἐπὶ κακῷ προσέρχομαι: sequendo sc. signif. quæ data est verbo εἰσφθείρομαι, item eam quæ data est verbo ἐκφθείρομαι. Subjungitque locum Alciphr. istum, (1, 32.) Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ: quem ita reddit, Consuevit autem cum ancilla Megaræ emissaria: in quo tamen verbum προσφθείρεσθαι paulo ante datæ signif. non ita commode respondere videtur, cum de eo sit sermo, qui venerea libidine cum Herpyllide sese corrumperet, quemadmodum ipse quoque verbo Consuevit interpretatus est: quod confirmat inquiens, Vel potius id signif. quod Latine Deperire dicitur: ut Plautus in Amphitryone, Hic te efflictim deperit: h. e. δυσερώτως πρός σε ἔχει. Additque locum Chrys. Comm. in Ep. ad Hebr., in quo inter alia, hæc leguntur. Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί: quod significare dicit, ἐπειδὰν ὁ παῖς κατατήκηται τῷ ἔρωτι ταύτης, et ἐπειδὰν ἐπιμανῇ τῇ ἑταίρᾳ, Insano amore tenetur, Ardet. Hactenus Bud., qui antea loquens de iis quæ Latine dici non poterant, uno quidem certe verbo, a simplici φθείρομαι initium sumserat: qua certe in re illi assentior. Sed Gallico sermoni non item deesse crediderim, quod huic προσφθείρεσθαι respondeat. Utimur enim eodem modo, ni fallor, verbo Gâter, cum dicimus de juvene quopiam, Il se gâte avec les femmes. Hoc enim puto perinde esse ac si quis Græce loquens diceret, προσφθείρεται ταῖς γυναιξί. [Aristoph. Ἐκκλ. 248. Ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς:—" Προσφθαρεὶς, Accedens. Φθείρεσθαι Atticis Scriptoribus significat Ire, Venire; sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum suo aut aliorum malo vel damno eunt aut vagantur. Noster Ὄρν. 916. κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; Εἰρ. 72. ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅπα. Demosth. 560. Ἀλλὰ δεινοί τινές εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ παρεῖναι καὶ μαρτυρεῖν. Bene Reisk. 'Cum contentione, quasi Certatim, concurrere, ruere, ferri ad divites, ad horum divitum fraudem pestemve.' Plura de hujus verbi diversis signiff. vide Misc. Obss. T. 4. p. 451." Brunck. " Euseb. H. E. 3, 23. Τῷ δὲ ἀνέσεως πρὸ ὥρας λαβομένῳ προσφθείρονταί τινες ἥλικες ἀργοὶ καὶ ἀπερῴωγότες ἑθάδες κακῶν. Προσφθείρομαι, i. q. προσέρχεσθαι, nisi quod in malam partem sumitur, Vales. quem vide." Mendham Mss. " Ad Charit. 580. Bergler. ad Alciphr. 68. 142. Abresch. Lectt. Aristæn. 220." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 959." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 11, 17. Θεούσῃ νηῒ προσφθαρείς. * " Συμφθείρω, T. H. ad Lucian. 1, 23. 214. (2, 769.) ad Anton. Lib. 247. Verh., Wakef. Phil. 1085. Commisceo, Kuster. Aristoph. 10. Matth. ad Nemes. 133. Dionys. H. 5, 62. 78. 171. (1105.)" Schæf. Mss.: ad Eund. de C. VV. 129. " Nicom. Harm. 4. Dio Chrys. 2, 420." Wakef. Mss. " Ad Herodian. Epimer. 65. Leo Chronogr. 368. Cedren. 407. notante Abresch. ad Aristæn. 2, 7. in Suppl. not.: Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 117." Boiss. Mss. Eur. Andr. 947. Συμφθείρω pro συμφθείρομαι, Niceph. Greg. 18, 4. p. 559. τῇ κακίᾳ: v. Lobeck. Phryn. 529. Συμφθείρεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ, Uno in loco convenire, congregari, Plut. 8, 830.

A " Συμφθείρομαι, In adulterio deprehendor cum aliquo, Suid. v. Ἰλάριος." Schleusn. Mss.] " Σύμφθαρσις, in VV. LL. redditur Colluvio; additurque, " pro eodem dici et Συμφθορά. Sed hæc exp. non " sequitur signif. simplicium φθάρσις et φθορά: quæ " vide." [Σύμφθαρσις, Jambl. Arithm. 44. Schol. ad Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 402. Ald. Τὴν ἀρίστην παρὰ τῷ ῥήτορι τῶν ἰδεῶν ἕνωσίν τε καὶ σύγκρασιν, σύμφθαρσιν ἐκάλεσεν. * Ὑποφθείρω, Gl. Corrumpo. " Aliquantulum corrumpo, Athan. Vita 2, 520. 526. Euseb. H. E. 142. Clam pecunia corrumpo, Schol. Aristoph. Πλ. 725." Kall. Mss. " Planud. Ovid. Met. 15, 401. Schol. Æschin. 255. Bekk." Boiss. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 88. Meurs." Schæf. Mss. Hippocr. 939. Vide Ὑποφθίνω. * Ὑποφθορεὺς, Gl. Corruptor.]

" Ἀθάρης, teste Hes. ἐπὶ γυναικὸς, est ἄφθορος, In- " corrupta: ἐπὶ σιδήρου autem, στερεὸς, Firmus, " Rigidus." " Ἀθάριοι, Eidem sunt αἱ μὴ διαπε- " παρθενευμέναι, Quibus virginitas nondum rapta B " est, Intactæ, Inviolatæ, Incorruptæ, Adhuc vir- " gines. Sed addit, a quibusdam exponi etiam μὴ " δεδεμένοι ἄρθρῳ: quæ verba suspecta sunt." [Bekk. Anecd. 352.]

" ΦΘΕΙΡ, ρὸς, ὁ, Pediculus. Aristoph. Εἰρ. (740.) " καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας, de Vili hominum grege. " Interdum φθεὶρ de Medio clavi s. gubernaculi " dicitur. Quin etiam φθεῖρες vocantur τὰ τῶν πι- " τύων ἐξανθήματα: cujus signif. vide rationes quæ " ab Eust. et Auctore brevium Scholiorum afferun- " tur in Il. B. (868.) φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. " Affertur ETIAM Φθειροφόρος πίτυς e Theophr. " (C. Pl. 1, 9, 2.) Est Φθεὶρ et Nomen piscis ap. Ari- " stot., ubi Pediculus itidem dicitur a Gaza. Φθεὶρ " pro θὴρ, a φθείρω: vide Eust." [Gl. Φθεὶρ, ἤγουν κρότων· Ricinus. " Phryn. Ecl. 134(=307. Lobeck.) Thom. M. 148. 894. ad Mœr. 392. Toup. Opusc. 1, 242. Bergler. ad Alciphr. 210. Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss. Herod. V. Hom. 35. " Pediculus in vite, Ctes. Ind. 21. Nomen piscis, C Marc. Sid. 86." Wakef. Mss. Phot. Πρὸς φθεῖρα κείρασθαι· Εὔβουλος Δούλῳ. * Φθειροκτόνος, unde * " Φθειροκτόνον, Staphis agria, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * Φθειροκτονέω, Phrynichus Bekkeri p. 71.] " Φθειροποιὸς, Pediculos efficiens, producens," [Theophr. H. Pl, 2, 2, 6. πίτυς, al. φθοροποιός: cf. Plin. 15, 10. * " Φθειροπύλη, Phot. v. Φανοστράτη." Schleusn. Mss. " Heyn. ad Apollod. 1164." Schæf. Mss. Athen. 586.] " Φθειροφάγος, Pediculorum " esor. Quin etiam Gens quædam Ponti Φθειροφά- " γων nomen habuit, ut annotatur e Strab. (11. p. " 754. 760.) a squalore et sordibus. Ex Herod. " affertur Φθειροτρωκτέονες pro eodem, nisi scr. φθει- " ροτρωκτέοντες. Et verb. φθειροτραγεῖν," [e * Φθειροτράγος,] " Pediculos edere, ap. Eund." [" Verb. Φθειροτραγέουσι est ap. Herod. 4, 109. ubi de Budinis Scythica gente agitur: q. l. spectans Arrian. Periplo Ponti Eux. p. 18. Huds.=130. Blanc. Ὁ λογοποιὸς Ἡρόδοτος, ait, λέγει τούτους εἶναι τοὺς φθειροτρωκτέοντας." Schw. Mss. Intelligendum est autem verb. φθειροτραγέω de iis qui fructus picearum, D aliarumque arborum, non autem pediculos, comedunt; quibus opp. σιτοφάγοι. Φθειροφόρος, vide Φθεὶρ.] " Legitur et Φθειροκομίδης ap. Hes. de " Eo " qui pediculis scatet: Pedicosus, Plauto. At vero " ADJ. Φθειρώδης," [e * Φθειροειδὴς,] " Aptus ad pro- " creandos pediculos," [" Aristot. H. A. (5, 25.) 237. Schn., Ammon. 84. * Φθειραθερὴς, Toup. Opusc. 1, 197. * Εὐφθειρος, Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss. * Φθειρικὸς, Gl. Pedicularis: * Φθειράφιος· Pediculosus: * Φθειράριος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου· Ricinosus. * " Φθείριον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] " Inde est etiam verb. Φθειριάω, Pediculis scateo, " Morbo pediculari laboro. At VV. LL. habent Φθει- " ριάζω, sed absque exemplo, cum a φθειριῶ sit par- " ticip. φθειριῶν ap. Diog. L. Φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος." [Φθειριῶν, Gl. Pediculosus. " Bergler. ad Alciphr. 210. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67." Schæf. Mss.] " Hinc Φθειρίασις, Pedicularis morbus, in quo " pediculi acervatim per cutem erumpunt:" [Gl.

Pediculatio, Jambl. V. P. 384.] "Affertur etiam "verb. Φθειρίζομαι, pro Pediculos quæro, VV. LL." [Φθειρίζω, Gl. Pediculo, Barker. ad Etym. M. 1101-2. LXX. Jerem. 43, 12. Φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου, ὥσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ. Φθειρίζομαι, Athen. 586. Herod. V. Hom. 35. "Ad Charit. 305." Schæf. Mss. * Φθειριστικὸς, Plato Soph. 227. τέχνη. * "Περιφθειρίζομαι, ad Charit. 306." Schæf. Mss. Cf. Περιφθείρομαι. * Φθειριζάω, Lucian. 9, 32. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ, ubi Codd. melius φθειρὶ ζέσῃ.]

ΦΘΙΩ, ET Φθίνω, (quod Φθίνω tamen in neutra potius signif. usitatum est, ut infra docebo,) itidem pro Φθείρω, et ab ead. origine a qua ipsum φθείρω, sc. a φθέω, de quo dictum fuit. Nisi potius ex his duobus, Φθίω et Φθίνω, alterum ab altero formatum esse putemus, sc. Φθίνω e Φθίω. Eust. enim in h. l. Il. Σ. (446.) Ἤτοι ὅ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν, (ubi φρένας ἔφθιεν esse ait i. q. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, cum Auctor brevium Schol. ἔφθιεν exponat τέτηκεν, tanquam neutralem et præteriti perf. signif. habens,) annotat Φθίω esse πρωτότυπον verbi Φθίνω. Idem alioqui (ut videbis in iis quæ antea ex illo protuli, sc. in verbo Φθέω) verbi Φθίνω duntaxat meminit, cum a Φθέω φθῶ formatum esse dicit, sicut κλίνω a κλῶ. Ceterum a φθίω quidem habemus ap. Hom. (Il. Z. 407.) tertiam personam Futuri φθίσει, Perdet: et aor. infinitivi φθῖσαι, nec non conjunctivi φθίσωμεν. Et a pass. Φθίομαι, Corrumpor, Perdor etc. Fut. φθίσονται: item INFIN. Φθίσθαι, Od. O. (353.) Δὶ δ' εὔχεται αἰεὶ Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισι, ubi Eust. exp. φθυρῆναι, annotans scribi ETIAM Φθεῖσθαι: at VV. LL. interpr. Animum e membris abire et exolvi, cum potius reddendum sit Perire, si sequamur illam expositionem Græcam φθαρῆναι. PRÆT. Ἔφθιμαι: unde ἔφθιται, Od. (Υ. 340.) Ὅς ποτ' τῆλ' Ἰθάκης ἦ ἔφθιται ἢ ἀλάλῃται. Et tertia persona pluralis IONICA Ἐφθίατο pro ἔφθιντο, Il. A. (251.) Τῷ δ' ἤτοι δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ', ubi ἐφθίατο reddere possumus Interierant, Perierant, Defecerant, etiam Præterierant, si quidem expositionem Eustathii sequamur, sc. παρῆλθον, (addit autem paulo post, ἀπέκαμον ἐκεῖνοι καὶ τῷ χρόνῳ ἔφθιντο,) cum alioqui Auctor brevium Scholl. exponat ἐφθαρμέναι ἦσαν. In VV. LL. affertur ITIDEM Ἐφθίαται pro ἐφθίνται, sed absque exemplo. Et PARTIC. Φθίμενος, ap. Poetas pro ἐφθιμένος, Corruptus, s. potius Perditus, aut Interfectus, ut φθιμένους πρὸς σοῦ, Eur., Interfectos a te: [cf. Med. 1414. Ἐκ σοῦ φθιμένους.] Item simpliciter, Mortuus, Defunctus. Opp. K. 3, (287.) Καὶ φθίμεναι γὰρ ὅτις φθίμενον λύκον ἐρρίγασι. Usus est autem et Xen. hoc participio licet Poetico, K. Π. 8, (7, 3.) ut videbis p. 42. mei Cic. Lex. Interdum φθίμενος sonat Præteritus, Soph. Aj. (141.) τῆς φθιμένης νυκτὸς, Præterita nocte. ["Φθίω, Wakef. Eum. 173. Abresch. Æsch. 2, 102. ad Charit. 305. Valck. Hipp. p. 314. Φθίομαι, Heyn. Hom. 6, 538. Φθίμενος, Thom. M. 294. 895. Markl. Suppl. 59. 969. Pierson. Veris. 108. Toup. Opusc. 1, 304. Φθίσθαι, Parmenio 12. et Jacobs. Brunck. Apoll. Rh. 122. 229. Heyn. Hom. 5, 490. 584. 6, 484.: de accentu, ad Od. B. 183. * Φθῖμι, Heyn. Hom. 4, 80." Schæf. Mss. Diosc. Præf. 1. Βοτάναι δι' ἀσθένειαν ἐφθικυῖαι. * Νεοφθίμενος, Nonn. D. 25, 269. 26, 48.] Verbum autem φθίνω usitatum est potius in neutra signif., sive etiam passiva, pro Pereo, Deficio, Tabesco, Corrumpor, Absumor, Consumor, ut φθίνοντα ζῶα, Cic. vertit ap. Plat., Consumti animantes, p. 32. mei Lex. Cic. Sed observa simul, præsens φθίνοντα per præt. reddi hoc quidem in loco. Od. E. (161.) Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν Φθινέτω, Schol. φθειρέσθω. Vide Hes. et Gal. ap. Hippocr. ["Gal. Lex. Hippocr. Φθίνει δηλοῖ συντήκεται, ἰσχναίνεται, ἀτροφεῖ. Sic Herod. 3, 29. de Apide vulnerato a Cambyse, Ἔφθινε ἐν τῷ ἱρῷ κατακείμενος, Contabescebat, Elanguescebat." Schw. Mss.] In quibusdam versibus, quos Plut. affert in Cons. ad Apoll. αὐξέσθαι et φθίνειν inter se opponuntur. Ex Eust. annotatur φθίνειν dici de die, cum sol a medio cœli axe devergit occasum versus. Præsertim vero usitatum est PARTIC. Φθίνων. Sæpe enim occurrit φθίνων μὴν, vel potius in gen. φθίνοντος μηνός. Estque ita usus ante alios Hom. Od. Ξ. (162.) Τοῦ δ' αὖτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθαδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ubi exp. λήγοντος, Desinentis. Dictum autem ajunt mensem φθίνοντα a vicesima die usque ad tricesimam. Eust. certe illis verbis, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, ait significari περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνός: Auctor vero brevium Scholl., περὶ τριακάδα καὶ νουμηνίαν. Obiter autem hic observa ETIAM Ἱστάμενος μὴν opponi τῷ φθίνοντι, pro quo ἱστάμενος habemus ἀρχόμενος ap. Aristot. H. A. 6, 17. Ὀχεύονται δὲ οἱ θύννοι καὶ οἱ σκόμβροι περὶ τὸν ἑλαφηβολιῶνα φθίνοντα, τίκτουσι δὲ περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον. Quæ Gaza, Romani sermonis consuetudinem retinere potius quam ad verbum interpretari volens, ita reddidit, Coëunt thynni et scombri mense Februario post Idus, pariunt Junio ante Nonas. Apud Eund. 7, 2. init. Περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, vertit, Decrescente luna. Sciendum est porro sæpe dici quotus sit dies mensis φθίνοντος. Thuc. Μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, ubi Interpres, Mensis quarto ante finem die. Potuit autem pro Ante finem, dicere etiam A fine. Plut. Alexandro, Ἐκέλευσε μηκέτι τριακάδα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ τρίτην φθίνοντος ἀριθμεῖν. Apud Synes. autem legitur etiam τρισκαιδεκάτη φθίνοντος, Ep. 4. Ἦν μὲν οὖν τρισκαιδεκάτη φθίνοντος: quod videndum est quomodo convenire possit cum iis quæ antea dicta fuerunt, sc. φθίνοντος μηνὸς appellationem a vicesima duntaxat die initium sumere. Cum quibus tamen conveniunt et hæc, quæ quidam annotat, Græcos in numerandis diebus mensium e lunæ luminibus, hac φθίνοντος appellatione in tertia decade usos esse, ad quotidianam luminum diminutionem, quæ fieret a plenilunio, respicientes. Ut autem ad PARTIC. Ἱστάμενος revertar, fuisse dictum ἱστάμενον μῆνα usque ad vicesimum diem, id vero cum aliunde, tum ex J. Poll. et Hes. refelli potest, quem vide. Aliqua autem huc pertinentia habes et ap. Plut. Solone p. 168. meæ Ed. Ceterum usurpari et partic. PASSIVUM Φθινόμενος hac in signif. tradunt quidem VV. LL., adjuncto hoc anonymo exemplo, Φθινομένου πρώτη: sed id mihi certius confirmari cupio. Ibid. THEMA Φθίνομαι pro Corrumpor, Absumor, Dissipor, Deficio, Pereo; sed vocem potius activam φθίνω, quam passivam φθίνομαι, has ipsas et neutras et passivas signiff. habere sciendum est, ut et docui supra. ["Φθίνω, Wakef. Herc. F. 70. 710. Alc. 201. 290. Eum. 788. Brunck. Apoll. Rh. 229. El. 1414. Diod. S. 1, 334. Clark. ad Il. B. 43. Valck. Hipp. p. 178. Diatr. 6. De mense, Thom. M. 895. Ilgen. ad Hymn. 359. De tempore exacto, Græv. Lectt. Hes. 618. De quant., ad Il. Z. 146. Φθίνων ἐτελεύτησε, Tabe obiit, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106. Active, ad Charit. 210." Schæf. Mss. "De luna decrescente, Theoph. ad Autol. 1, 19." Schleusn. Mss.]

Φθισήνωρ ET Φθισίμβροτος, ejusd. signif., (hoc ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς βροτοὺς, illud ἀπὸ τοῦ φθῖσαι τοὺς ἄνδρας,) Homines perdens, Mortalibus exitium afferens s. interitum, Hominibus exitiosus, ut πόλεμον φθισήνορα vocat Hom. Il. B. (833.) itidemque μάχην legimus dictam φθισίμβροτον. ["Φθισήνωρ, Heyn. Hom. 4, 414. 6, 531. Valck. ad Bion. p. 332." Schæf. Mss. "Orac. Sibyll. 207. Ops. = 281. Gall." Elberling. Mss. Ruhnk. ad Bion. 15, 14. Passow. ad Musæum p. 211. * Φθισήνορος, Opp. A. 2, 667. ἄτη. "Φθισίμβροτος, Quint. Sm. 4, 433. (9, 218.)" Wakef. Mss. Φθισίβροτος, Plut. 7, 570. Lysandro 22. Ages. 3. * Φθισίφρων, Opp. K. 2, 423.]

Φθίσις, ἡ, Corruptio: respiciendo ad primam verbi φθίω signif. Item Consumtio, Decrementum; nam ab Aristot. de Gen. et Corr. videmus φθίσιν opponi τῇ αὔξησει. Apud Eund. legimus in l. de Mundo, (si modo is Auctor hujus libri esse putandus est,) Ἐκτροφαὶ πάντων καὶ ἀκμαὶ καὶ φθίσεις: quæ ibi ita reddunturur, Rerum vegetationes adolescentium primum, deinde tabescentium. At vero ap. Plat. Timæo legitur, Αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ τροφὴν τὴν ἑαυτοῦ φθίσιν παρέχον, Cic. Ita se ipse consumtione et senio alebat sui. In

VV. LL. Φθίσις γίνεται τῇ σελήνῃ, Decrescit luna. Et Φθίσις τῆς σελήνης, Lunæ silentium, e Gaza ap. Aristot. de Gen. Anim. 4. Φθίσις, ap. Medicos Tabis species tertia, ut Bud. annotat e Celso. Idem tamen Celsus Tabem interpr. sine adjectione, cum pro his Hippocratis verbis, Καὶ πυρετοὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες, καὶ ὕδρωπες, καὶ φθίσιες, dicit de autumno itidem loquens, Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, aqua inter cutem, tabes quam Græci φθίσιν nominant. Item cum pro his Ejusd. Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισι συμβαίνουσι ἐπιληψίαι, φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, καὶ τἄλλα νοσήματα, ita scribit, Adolescentia morbis acutis, item comitialibus, tabique maxime objecta est. Φθίσις, inquit Gorr., Tabes, Extenuatio totius corporis cum febre parva, propter pulmonis ulcera insanabilia. Vel, est pulmonis exulceratio, febrem parvam et totius corporis extenuationem inducens: utroque modo ap. Gal. definiri comperio. Si nominis rationem spectemus, extenuatio est, quod φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν dicatur; sed cum plerique morbi a symptomate nomina sortiti sint, ea dici potest pulmonis exulceratio esse. Et revera φθίσις pulmonis affectio est, quæ si non sit exulceratio, certe eam omnino comitem habet, et tantam ut qui ea laborat, σκέλετος potius quam homo videatur, colliquatis absumtisque non modo carnibus, sed solidis etiam partibus supra modum resiccatis. Crebræ enim desudationes alvusque persæpe liquidior humorem omnem exhauriunt, ipsaque lenta febris, qua nulli phthisici vacant, corpus paulatim absumit. Est autem ea omnino putris, et symptomatica ut quæ nascatur ab ulcere pulmonum purulento et putri, cordi admodum vicino, estque de genere (ut scribit Gal. Aphor. 12. 1. 1.) febris quotidianæ, noctuque magis quam interdiu affligit. Hæc quidem proprie dicta φθίσις est, quamque proprio vocabulo Græci, et præsertim Athenienses, φθόην appellant: improprie autem dicta φθίσις est cum corpus sine pulmonis ulcere extenuatur, a calida et sicca pulmonum intemperie, aut febre ejusdem hectica, quam se aliquando vidisse Gal. memoriæ prodidit, nos autem sæpe vidimus. Φθίσις dicitur etiam Pupillæ affectus, cum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque evasit. Tunc autem majora quam sint, apparent ea quæ videntur, propter pupillæ angustiam. Causa hujus mali densatio est, quam siccitas potius quam quidvis aliud parit. Differt ἀπὸ τῆς ἀτροφίας, quod hæc oculi totius, φθίσις autem pupillæ tantum sit. [" Ad Timæi Lex. 271. Toup. Opusc. 1, 548. Mœr. 399. et n." Schæf. Mss.] Φθισικός, Qui laborat tabe, quæ phthisis dicitur. Quidam interpr. Tabidus, Phthisicus, Plin. Ex Alex. Aphr. Οἱ ἐκ βάσεως κιρνίδα ἀποτμηθέντες, φθισικοὶ γίνονται. Plut. (8, 681.) Φθισικοὺς μὲν ὁρῶντες δυσχεραίνομεν, ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα. [* Φθισικεύομαι, Galen. Comp. Med. sec. Loca 7, 2. p. 529. 552.] Dictum vero fuit ETIAM Φθισκὸς pro φθισικός, si Hesychio credimus, scribenti, φθισκὸς, φθισικός. Et VERB. Φθισιάω, Tabe laboro. Redditur etiam Tabe consumor, laboro. Cujus infin. aor. 1. φθισιάσαι ap. Aristot. Probl. [5, 31. 28, 1.] Partic. autem φθισιῶν pro nomine φθισικὸς ponitur. [Plut. 6, 156.] At VERO Φθῖσα Hesychio, Tabe reddita exilis.

Φθιτὸς, Corruptibilis, Corruptioni obnoxius s. Interitui, Mortalis. Exp. enim ab Hes. φθαρτὸς, θνητὸς, νεκρός: quod postremum non Mortalis, sed Mortuus Latine sonat: qua etiam signif. usurpatum reperitur, ut ap. Plut. de Pr. Frigido, Φθιτῶν καὶ ἐνέρων. Est tamen Poetarum potius quam prosæ Scriptorum hoc nomen, habens in Epigr. priorem brevem. [Plut. 6, 58. " Wakef. Alc. 445. Brunck. ad Eur. Hipp. 1448=1437. Clark. ad Il. B. 43. Pierson. Veris. 108. Mortuus, Valck. Hipp. p. 319. Musgr. Alc. 100." Schæf. Mss.] CONTR. Ἄφθιτος, ὁ, ἡ, Incorruptibilis, Corruptioni minime obnoxius; Immortalis, Æternus. Hom. Il. B. (46.) vocavit σκῆπτρον ἄφθιτον, ubi Schol. annotat, Philosophos ἀθάνατον de animatis, ἄφθιτον de inanimatis usurpare. Quod tamen discrimen nequaquam observari dico. Hesiod. (Θ. 389.) Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτοι γνῶμαι exp. ἀμετάτρεπτοι: [Antig. 339. Fr. Inc. 23. " Ruhnk. ad H. in Cer. 321. Clark. ad Il. B. 43. Toup. Opusc. 1, 277. 2, 57. Emendd. 1, 421. 2, 486. Mitsch. H. in Cer. 192. Brunck. Soph. 3, 504. Jacobs. Anth. 6, 235. 11, 402. 12, 160. Heyn. Hom. 5, 130. 6, 374. 561. Musgr. Ion. 1618. Herc. F. 1386. Ἀφθίτη, Mesomedes 1." Schæf. Mss.] " Ἀφθιτόμητις, Cujus consilia non intereunt, sed " immota manent. Sic Soph. ἀφθίτους γνώμας dixit " τὰς ἀμετάτρεπτους." [* Ἀφθιτόμισος, Manetho 4, 234. * Πανάφθιτος, Anal. 2, 25. Antip. Sid. 70. * Ἀφθίτως, Orac. Sibyll. 5. p. 641.] " Νεόφθιτος, " Qui recens interiit: νεόφθιτον, νεωστὶ τελευτήσαν, " νεωστὶ φθαρέν. Hes. νεόφθιτος κόρη est non solum " ἡ νεωστὶ τελευτήσασα, sed etiam ἡ ἄρτι φθαρεῖσα: " quod inter alia significat, Recens vitiata." [* Φθιτόομαι, Perdor, Lycophr. 1159.]

Composita autem VERBA, Ἀποφθίω ET Καταφθίω, itidem pro Perdo, Interficio. Hesiod. ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα. Soph. Aj. (1027.) Ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν. Et pass. ἀποφθίομαι, Perdor, Interficior, vel generaliter, Morior, Pereo, a quo ἀπέφθιτο in Epigr. Magis vero usitatum est PARTIC. Ἀποφθίμενος, pro Perditus, Interfectus, aut etiam generalius, Mortuus. Il. Γ. (322.) Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἀΐδος εἴσω. [" Brunck. Apoll. Rh. 185. Jacobs. Anim. 292. Philipp. 65. Theocr. 22, 141. Toup. Opusc. 2, 243. Koen. ad Greg. Cor. 287." Schæf. Mss. Od. E. 110. ἀπέφθιθον, al. ἀπέφθιθεν, pro ἀπεφθίθησαν. " Ἀποφθίσθω, Il. Θ. 429. * Ἀπόφθισις, Schol. Arat. 101." Wakef. Mss. * Συναποφθίω, Opp. Ἀ. 5, 576. ὁμῆ συναπέφθισαν ἄτῃ, 587. συναπέφθιτο.] A passiva Καταφθίομαι est itidem PARTIC. Καταφθίμενος potissimum in usu, eandem cum ἀποφθίμενος signif. habens. Extat autem cum alibi, tum in hoc vetere Æschyli Epitaphio, Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο γέρας, κ. τ. λ. Affertur et infinitivus incremento carens, καταφθίσθαι pro Periisse. [" Toup. Opusc. 1, 304. Valck. Hipp. p. 254. Wakef. Eum. 730. Abresch. Æsch. 2, 102. ad Charit. 491. Musgr. Rhes. 378." Schæf. Mss. * Ἔκφθιμι s. * Ἐκφθίω, unde ἐξέφθιτο, Od. I. 163. Nicander Θ. 331.: ἐξεφθίνται, Æsch. Pers. 927. * Ἐπιφθίομαι, Nonn. D. 47. p. 1214. * Παραφθίω, unde παραφθίμενος, Carm. Sib. 372.] " Προφθίμενος, Præmor- " tuus, s. Ante mortuus, Epigr." [" Parmenionis 14." Schæf. Mss. * Ὑπέρφθιμι s. * Ὑπερφθίω, unde ὑπερέφθιτο, Pind. Il. 6, 29.]

[* Φθίδιος, Hesychio ὀλιγοχρόνιος, ὀλίγος.]

Ab illo autem φθίνω fit NOMEN Φθινώδης, Qui jam phthisi correptus est, ad phthisin natura proclivis est, ut qui tam angusto astrictoque thorace est, ut a tergo operta scoptula instar alarum promineant: UNDE Πτερυγώδεις, h. e. Alati, nominantur. Præterea cui caput facile impletur, quodque respiratoriis organis multas distillationes demittit. Nam si hæc duo simul coeant, thoracis figura et capitis imbecillitas, ejusmodi natura tabi valde obnoxia est. Hæc Gorr. In VV. LL. φθινώδης e Diosc. affertur in priore illa signif. Redditur enim ibi Tabidus, Qui tabe conficitur. [Vide Φθεγγώδης. " Ad Diod. S. 2, 111." Schæf. Mss. Tabificus, Herodian. 1, 12, 5. Τὸ φθινῶδες τοῦ ἀέρος, al. * φθυρῶδες, quod verum videtur. * " Φθινικὸς, Hippocr. 114. νοῦσος, perperam pro φοινικίη." Schn. Lex.] Fiunt inde præterea NOMIN. Φθινὰς, ἄδος, ἡ, ET Φθίνασμα, τό. Affertur autem φθινὰς νόσος e Plut. Galba (17.) pro φθίσις, Tabes, ut sc. sonent illa duo verba q. d. Tabificus morbus, non autem Tabidus morbus, ut habent VV. LL. Quæ errorem huic contrarium committunt in φθισικὸς, cum interpr. etiam Tabificus. At φθινὰς ἀμέρα, [Eur. Heracl. 779.] vide ap. Hes. Apud quem est ETIAM Φθίνα, Rubigo: item Oleæ genus. Φθίνασμα quoque i. q. φθίσις significare perhibetur. Ac certe Hes. φθινάσμασι exp. φθίσεσι. Sed Eust. Æschylum (Pers. 232.) vocasse tradit ἡλίου φθινάσματα, Solis occasum: scribens etiam, τὰ πρὸς δύσιν dici ἀναλογεῖν φθινάδι ὥρᾳ, ut χειμερινῇ ὥρᾳ τὰ τῆς νυκτὸς, et ἐαρινῇ τὰ ἕῳα. [" Φθινὰς, Thom. M. 529.

Musgr. Heracl. 778. ad Diod. S. 2, 111. Matth. ad Gloss. Min. p. 16. Toup. Opusc. 1, 548. ad Lucian. 1. p. xxxii. 290. Φθίνασμα, Brunck. ad Æsch. Pr. 348." Schæf. Mss. * Φθίνης νόσος pro φθόη s. φθινὰς habet J. Poll. 4, 187. sed suspectum est.] "Φθίνυλλα, Pestifera, VV. LL. ex Aristoph." [Ἐκκλ. 935. * Φθινάω s. * Φθινέω, Lucian. 2, 880. Ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, al. φθινύσαντας. * "Διαφθινέω, unde part. διεφθινηκὼς, Schol. Theocr. 10, 18. Plut. 2, 117. 621. (Mor. 1, 460.) 4, 774." Wakef. Mss. Arrian. Epict. 4, 11, 25. τὴν κόμην κατεφθινηκὼς, Sordidis capillis.] "Ἀποφθίνω, Intereo, Pereo, "Hippoc. de Aëre, Aqu. et Loc. Τά τε γὰρ νοσεύ-"ματα μάλιστα ἐν ταύτῃσι τῇσιν ἡμέρῃσι κρίνεται· καὶ "τὰ μὲν, ἀποφθίνει, τὰ δὲ λήγει. Nisi potius signif. "Interimunt, Perimunt, Ad orcum demittunt." ["Heyn. Hom. 5, 213. Ἀποφθινόμενοι, Mortui, Valck. Anim. ad Ammon. p. 7." Schæf. Mss. * Ἐπιφθίνω, Nicander Fr. 2, 70.] Καταφθίνω et Συμφθίνω, in VV. LL. quæ καταφθίνω exp. Pereo, Marcesco; active, Consumo tabe: et καταφθίνων, Mortuus: quæ exp. suspicione apud me non caret. Συμφθίνω autem Una diminuor, Simul decresco. ["Καταφθίνω, Plut. Mor. 1, 7. Theocr. 25, 122. et Valck. Eur. Tro. 1299. et Barnes. (Alc. 638.)" Schæf. Mss. "Συμφθίνω, Ælian. H. A. 677." Wakef. Mss. * "Ὑποφθίνω, Imminuor, Heracl. Alleg. 61. p. 186. Σώματος ἰσχὺς ὑποφαίνει. Opponitur ibi αὐξάνεσθαι." Schleusn. Mss. Falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 1. T. 1. p. 654. Lind.; Foës. et Gal. ὑποφθείρομαι exhibent.] Per παραγωγὴν vero, quam esse Atticam quidam tradiderunt, factum est VERB. Φθινύθω ex illo φθίνω, significans itidem Perdo, Profligo, Corrumpo, Consumo. Reperitur enim Od. A. (250.) οἶκον φθινύθειν, et Ξ. (95.) οἶνον φθινύθειν, pro Corrumpere. Alibi φθινύθειν κῆρ: Il. A. (491.) ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ Αὖθι μένων, ubi φθινύθεσκε commode reddetur Macerabat. Dicitur enim Latine aliquis qui in mœrore versatur, Macerare cor s. animum. Sic et θυμὸν ἀποφθινύθειν. Verum absolute etiam capitur, s. neutraliter, pro Contabescere. Potest vero et passive reddi, Macerari: Il. B. (346.) Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο. Apud Hes. φθινύθειν signif. activa, quod exp. εἰς φθίσιν ἄγειν: et signif. passiva, in qua exp. φθείρεσθαι, item τήκεσθαι. Ex Eod. habemus et VERB. Φθίνυω: nam φθινύουσι legitur ap. eum, quod exp. itidem φθείρονται. Nisi forte hic leg. sit potius φθινύθουσι, quamvis præcedat φθινύθειν, φθείρεσθαι. ["Φθινύθω, Heyn. Hom. 4, 134. 5, 667. Clark. ad Il. B. 43." Schæf. Mss. Activo sensu, Opp. K. 4, 186. φθινύθει πόνον, Operam perdit. "Φθινύω, Geop. T. 1. p. 57. (Ὁ οἶνος φθινύσει ὑπὸ πάχνης.)" Wakef. Mss.] COMP. Ἀποφθινύθω ET Καταφθινύθω, pro simplici φθινύθω. Nam ut κῆρ vel θυμὸν φθινύθειν dicitur, sic et Θυμὸν ἀποφθινύθειν legimus Il. Π. (540.) At Hesiod. neutrali signif. usus est, (quam et simplex φθινύθω habere docui,) pro Pereo, Intereo, Ἔργ. (1, 241.) ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Sic autem alterum comp. Καταφθινύθω utrumque usum præstat. ["Ἀποφθινύθω, Cleobul. 2. Καταφθινύθω, Jacobs. Anth. 11, 138." Schæf. Mss. * Περιφθινύθω, Orph. Lap. Corall. 12. * Ἀμφιπεριφθινύθω, Hom. H. 4, 272.]

SUPEREST Φθόη, quod vocab. in h. l. reservavi, quoniam commode præcedentibus inseri posse non videbatur. Dicitur autem proprie φθόη a Græcis, et præsertim Atheniensibus, quam omnes Medici φθίσιν appellant, ut Gorr. e Gal. annotat. Sic certe ap. ipsum Gal. φθόην Bud. accipit pro φθίσιν, interpretans Tabem, in h. ejus l. Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν, Nutricem lactantem admovebant tabe laborantibus. Reperio autem ap. eund. Bud. e quopiam quem non nominat, Φθόαι καὶ φθίσεις, καὶ ἑκτικὰ νοσήματα, ταὐτόν. At VV. LL. e Gal. annotant, etiam vocari a Medicis φθόην Diminutionem corporis et maciem, quæ ex ulcere pulmonis perpetuaque ejus vomica fiat. Atque adeo in VV. LL. quæ prima edita fuerunt, redditur simpliciter Vomica. ["Boiss. Philostr. 409. ad Lucian. 1, 352. Toup. Opusc. 1, 548. Timæi Lex. 271. et n. Mœris p. 399. et n." Schæf. Mss. "Pestilentia, Philes p. 90." Schleusn. Mss. Demosth. 1481. Phrynichus Bekkeri p. 71.] "Νεο-"φθόητος affertur pro Nuper corruptus; sed ἀμαρτύ-"ρως."

"ΦΘΟΕΙΣ, Pastilli, τροχίσκοι, Gal. ap. Hippocr. "Legitur ET Φθοΐσκοι ap. Eund. περὶ Γυναικ. 1. (p. "673, 9.) Καὶ ποιήσας τοὺς φθοίσκους ὅσον δραχμαίους. "At VERO Φθοῖς per contr. factum e φθόϊς, est "Quoddam placentæ genus, e caseo cribrato et "siligine. Aristoph. Πλ. (677.) Τοὺς φθοῖς ἀφαρπά-"ζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Ubi observa accus. quo-"que plur. φθοῖς. Gen. autem sing. a quibusdam "affertur φθοιὸς, cum tamen quidam dubitarint an "declinaretur. Dicitur et Φθόϊς, ιδος, ἡ, pro eod.: "unde φθοῖς in illo Aristoph. l. exp. φθόϊδας:" ["cf. Athen. 439. (592.) 647." Schw. Mss. "Brunck. ad Aristoph. l. c. T. H. p. 224. Jacobs. Anth. 8, 166. 9, 227. Schneid. Præf. ad Anab. xviii. Thom. M. 896. ad Mœr. 275. 386. 387. Toup. Opusc. 1, 180. 2, 104. 172. * Φθοίας, Callim. 1. p. 552." Schæf. Mss. Eust. 1753. Lobeck. Phryn. 88.]

ΦΘΟΝΟΣ, ὁ, Invidia, Invidentia. Cic. φθόνον maluit interpretari Invidentiam quam Invidiam, cum hanc definitionem, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, (quæ refertur et a Plut.) ita reddidit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas: ut videbis p. 60. mei Cic. Lex. Idem, ut videbis ibid. p. 14., hæc Platonici Timæi verba, Ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος, ita vertit, Probus autem invidet nemini. Sciendum est autem, φθόνον ἔχειν non solum poni pro Invidere, sed et pro Invideri. Nam ut affertur ex Aristide, Οὐκ εἰκὸς φθόνον ἔχειν τῇ πόλει, Invidiam habere civitati, pro Invidere civitati; sic etiam legi sciendum est ap. Isocr. Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας, Invidetur illis, Invidiæ sunt obnoxia. Invenitur autem et χρῆσθαι φθόνῳ dictum de eo cui invidetur. At pro Conflare invidiam s. concitare, legitur συνάγειν φθόνον ap. Dem. (524.) Affertur vero et φθόνον κινεῖν pro eod. signif. ex Hermog. At τὸν φθόνον παραιτεῖσθαι, est, ut inquit Bud., cum dicitur Absit invidia verbo. Aristides p. 220. Εἰ δεῖ παραιτησάμενον τὸν φθόνον εἰπεῖν. Frequens est porro φθόνος οὐδεὶς, s. οὐδεὶς φθόνος, subaudito verbo ἐστὶ, vel ἔσται, pro οὐ φθονήσω, Non invidebo tibi quod postulas, Non tibi negabo quod postulas, Bud. Possumus autem non minus commode uti composito Denegabo. Subjungitque ex Juliano Augusto, in Ep. ad Georg. Εἰ δή τι καὶ παρ' ἡμῶν τοῦ κατά σε φιλικοῦ δέῃ, φθόνος οὐδεὶς, ubi φθόνος οὐδεὶς sonare dicit, Libens id præstabo. Et e Luciano (1, 561.) Πρὸς τῆς φιλοσοφίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν. Respondetur autem, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος, pro Ego vero libens id dicam. Sic e Plat. Timæo, Φθόνος οὐδεὶς, ὦ Σόλων· ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν. Subauditur autem et infin. in hujusmodi ll., quem alioqui nonnulli loci adjunctum habent, ut hic Philonis, Φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν: ubi vertit idem, Docere non gravabimur. Sed alicubi hoc genus interpretationis a Bud. traditum non admittunt hæc verba, ut ap. Demetr. Phal. (aut eum quicunque est Auctor libelli qui huic ascribitur,) Δῆλον ὡς τοῖς γε εἰς ᾄδον κατελθεῖν βουλομένοις οὐδεὶς φθόνος. Hic enim φθόνος suam Invidiæ signif. retinet; potestque subaudiri etiam τούτου cum φθόνος, ut sit, οὐδεὶς φθόνος τούτου, sc. τοῦ κατελθεῖν. Sic ap. Greg. Naz. cum gen. Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, ubi retinetur itidem signif. propria nominis φθόνος, ideoque recte h. l. ita redditur, Ad altiora contendentibus non invidendum. Φθόνος, Reprehensio, μέμψις, ut exp. cum alii tum Schol. Aristoph., et Eust., in isto Eur. Hec. loco, (288.) ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, ubi φθόνος ἐστὶ, (subauditur enim verbum illud ἐστὶ) exp. etiam, eod. quidem sensu, sed paulo commodius, μέμψεως ἄξιον ἐστι, item ἐπιλήψιμόν ἐστι: Latine Invidiosum est. Affertur vero et